DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PAYLAŞIM HALİNDE LÜTFEN ÜYE ADIMI BELİRTİNİZ.

WWW.KUFLU.COM. : TARAMA , NERİSSA,

Giriş

1976

Margaret Stanhope verandaya açılan kapının önünde durmuş, uşağın, özel okullarından yaz tatili için eve yeni dönmüş olan torunlarına içecek bir şeyler ikram edişini seyrediyordu. Soylu yüz hatları buzdan bir maske gibiydi. Verandanın ötesinde uzanan zengin vadide iki yanına ağaçlar dizilmiş dolambaçlı yolları, bakımlı parkı ve çarşısıyla Pennsylvania eyaletinin Ridgemont kenti görünüyordu. Sağ tarafta ise, Ridgemont Şehir Kulübünün sıra sıra tepeleri yükselmekteydi. Ridgemont'ın tam ortasındaki kırmızı tuğla binalar, bu çevrede yaşayan ailelerin çoğunun geçim kaynağı olan Stanhope Industries'a aitti. Bütün küçük yerler gibi Ridgemont'ta da oturmuş bir sosyal hiyerarşi vardı. Stanhope Malikânesi nasıl kentin en yüksek noktasındaysa, aile de bu toplumsal yapının en tepesindeydi.

Ancak, bugün Margaret Stanhope'un aklı verandadan görünen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

manzarada ya da doğduğundan beri sahip olup, yaptığı evlilikle daha da güçlendirdiği sosyal konumunda değildi. O, üç iğrenç torununa indirmek üzere olduğu darbeyi düşünüyordu. Torunlarının en küçüğü, on altı yaşındaki Alex büyükannesinin baktığını görünce, uşağın elindeki gümüş tepsiden şampanya yerine buzlu çay almıştı. Margaret, ona ve kız kardeşine küçümseyen bakışlarla bakarken, ikisinin tıpatıp aynı olduklarını düşündü. İkisi de şımarık, zayıf karakterli, her önlerine gelenle yatan, sorumsuz gençlerdi. Aşırı içki içiyor, aşırı para harcıyor, eğlenceye gereğinden fazla vakit ayırıyorlardı. Ancak, her istediklerini yapmaya alışık olan bu iki kardeşin yaşam tarzı değişmek üzereydi. Bu durum sona erecekti.

Uşak, elinde tepsiyle Elizabeth'e yaklaşırken, Margaret onu gözleriyle izliyordu. On yedi yaşındaki genç kız, göğüslerinin üst kısmını tamamıyla açıkta bırakan, daracık sarı bir elbise giymişti. Büyük annesinin kendisine baktığını fark edince, ona azametli bir bakış atarak *iki* kadeh şampanya aldı. Bu, çocukça bir meydan okumaydı. Margaret Stanhope onu sessizce seyretmekle yetindi. Hiçbir şey söylemedi. Kız annesinin tıpatıp aynıydı; yüzeysel, cinselliğe aşırı düşkün, hayatı ciddiye almayan, fingirdek bir yaratık. Sekiz yıl önce, Margaret'in oğlunun kullanmakta olduğu spor araba, buz tutmuş şosede kontrolden çıkınca ikisi birden ölmüşler ve dört çocukları yetim kalmıştı. Polis raporlarına göre, kazadan sonra yapılan incelemelerde ikisinin de uyuşturucu kullanmış olduğu ve arabanın saatte yüz milden fazla bir hızla yol aldığı ortaya çıkmıştı.

Altı ay önce de, Margaret'in kocası, ilerleyen yaşını ve kötü hava koşullarını hiçe sayarak, Cozumel'e sözde balık avlamaya giderken, kendi kullandığı uçağın düşmesi sonucu hayata veda etmişti. Yaşlı kadın, kendisine hiç yakışmayan bir acımasızlık ve soğuk bir ilgisizlikle, yanında bulunan yirmi beş yaşındaki manken de balık oltasına yem takmak için yardıma gidiyordu herhalde, diye düşündü. Bu ölümcül kazalar, kuşaklardan beri Stanhope erkeklerinin hayatlarına damgasını vurmuş olan şehvet düşkünlüğü ve aldırmazlığın açıklayıcı örnekleriydi. Bu yakışıklı, küstah ve gözünü budaktan esirgemeyen erkekler, hayatlarının her gününü onlara hiçbir şey olmazmış ve kimseye hesap vermek zorunda değillermiş gibi yaşamışlardı.

Bunun sonucunda, sefih kocası kötü alışkanlıkları uğruna bir servet harcar ve torunlarına da kendisi gibi yaşamalarını öğretirken, Margaret, zedelenen onuruna dört elle sarılmış, kendini kontrol etme konusunda giderek uzmanlaşmıştı. Geçen yıl, kendisi üst katta uyurken, kocası eve fahişeler getirmiş ve onları torunlarıyla birlikte kullanmıştı. Justin dışında hepsi ona katılmışlardı. Margaret'in sevgili Justin'i...

Justin şefkatli, akıllı ve çalışkandı. Margaret'in üç erkek torunundan sadece o, kendi ailesinin erkeklerine benziyordu. Yaşlı kadın onu bütün kalbiyle severdi. Ve şimdi o artık yoktu. Ölmüştü. Oysa, kardeşi Zachary yaşıyordu. Sağlıklı ve hayat doluydu. Bu haliyle sanki Margaret'e meydan okuyordu. Başını çevirince, onun verandaya çıkan mermer merdivenleri tırmanmakta olduğunu gördü. Besbelli büyükannesinin çağrısına uyarak gelmişti. Bu on sekiz yaşındaki uzun boylu, siyah saçlı genci her gördüğünde içinde kabaran nefret dayanılacak gibi değildi. Elindeki kadehi parmaklarının arasında sıktı. Onu delikanlının güneş yanığı yüzüne fırlatıp, bu yüzü tırnaklarıyla parçalamamak için kendini güç tutuyordu.

Üçüncü Zachary Benedict Stanhope, Margaret'in kocasının adını taşıyor ve onun bu yaştaki haline tıpatıp benziyordu. Ama büyükannesinin ondan böylesine nefret etmesinin nedeni bu değildi. Daha geçerli bir nedeni vardı. Zachary bu nedenin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Zaten, birkaç dakika sonra, yaptığının cezasını nihayet ödeyecekti. Kuşkusuz, bu yeterli bir ceza olmayacaktı. Margaret yeterli olabilecek bir ceza düşünemiyor ve bu çaresizliği de onu delikanlıya duyduğu nefret kadar perişan ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uşak, Zachary'e bir kadeh şampanya verip çekilene kadar bekledi. Sonra öne doğru birkaç adım attı. "Bu aile toplantısını niçin yaptığımı merak ediyor olabilirsiniz," dedi. Zachary verandanın parmaklıklarına dayanmış, onu ilgisiz bir yüz ifadesiyle dinliyordu. Ama Margaret, şemsiyeli bir masada oturan Elizabeth ile Alex'in sıkıntılı ve sabırsız bakışlarla birbirlerine baktıklarını gördü. Verandadan bir an önce kaçıp, kendileri gibi sorumsuz ve işe yaramaz arkadaşlarıyla buluşmak için can attıkları belliydi. Bunlar, ailelerinin servetinin kendilerini düşebilecekleri her güç durumdan kurtaracağını bilen, bu yüzden de canının her istediğini yapan ve sürekli zevk peşinde koşan zayıf karakterli gençlerdi. Masadaki iki gence dönerek, "Buradan gitmek için sabırsızlandığınızı görüyorum," dedi. "Bu yüzden, hemen konuya gireceğim. Şimdiye kadar para durumunuz gibi alelade konular üzerine hiç kafa yormadığınızdan eminim. Dedeniz de 'sosyal faaliyetleri' ile öylesine meşguldü ve kendi ölümsüzlüğüne öylesine çok inanıyordu ki, annenizle babanızın ölümünden sonra, asla sizin mali durumunuzu düzenleyecek fonları planlamak gibi bir kaygı taşımadı. Bu yüzden de, onun bütün varlığının denetimi artık benim elimde. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorsanız, hemen açıklayayım." Tatlı bir gülümsemeyle, "Okulunuza devam edip iyi notlar aldığınız ve benim kabul edemeyeceğim bir şey yapmadığınız sürece okul masraflarınızı karşılamaya devam edeceğim. Spor arabalarınızı da kullanmaya devam edebilirsiniz. Bu kadar."

Elizabeth'in tepkisi korkudan çok şaşkınlık oldu. "Ya harçlığım ve gelecek yıl üniversiteye başladığımda gerekecek masraflar ne olacak?"

"Üniversite öncesi iki yıllık eğitimin için burada oturmaya devam edeceksin. Önümüzdeki iki yıl içinde bana güven verirsen, o zaman buradan uzaktaki bir üniversiteye gidebilirsin."

Elizabeth, öfkeden kudurmuştu. "Üniversite öncesi iki yıllık eğitim mi?" dedi. "Ciddi olamazsınız!"

"Ciddi olduğuma inanmalısın, Elizabeth. İstersen itiraz et. O zaman seni beş kuruşsuz ortada bıraktığımı göreceksin. Bundan sonra, içki âlemlerine katıldığını, uyuşturucu kullandığını ve önüne gelenle yattığını duyacak olursam, sana tek bir dolar daha vermeyeceğim." Alexander'a bakarak devam etti: "Kendi durumunla ilgili kuşkuların varsa, senin için de aynı şeylerin geçerli olduğunu hemen söyleyeyim. Aynı zamanda, sonbaharda Exeter'a dönmeyip liseyi burada bitireceksin."

Alex patladı. "Bunu bize yapamazsınız. Dedem böyle bir şeye asla izin vermezdi."

Elizabeth, "Hayatımızı nasıl yaşayacağımıza karar vermeye hakkımız yok," diye sızlandı.

Margaret, çelik gibi bir sesle, "Teklifimi beğenmediysen ya bir lokantada garson olarak çalışmaya başla ya da kendine bir pezevenk bul. Çünkü şu anda ancak bu iki işten birini yapabilirsin."

Onların sararan yüzlerini seyrediyordu. Hoşnutlukla başını salladı. Alex, küskün bir yüz ifadesiyle, "Ya Zack?" dedi. "O Yale'de okuyor ve notları iyi. Onu da burada yaşamak zorunda bırakmayacaksın herhalde. Öyle değil mi?"

Margaret'in beklediği an gelmişti. "Hayır," dedi. "Bunu yapmayacağım."

Tüm bedeniyle Zachary'e döndü. Onun yüzünde belirecek ifadeyi görmek istiyordu. "Def ol!" dedi. "Bu evden çık git ve bir daha asla gelme. Bundan sonra ne adını duymak, ne de yüzünü görmek istiyorum."

Delikanlının çenesi hafifçe kasılmasaydı, Margaret sözlerinin onda hiçbir etki yapmadığını sanabilirdi. Genç adam ondan açıklama istemedi çünkü buna ihtiyacı yoktu. Büyükannesi kız kardeşine ültimatom vermeye başladığı anda kendisine de bunları söyleyeceğini anlamıştı. Doğruldu ve elini masanın üstüne bıraktığı araba anahtarlarına doğru uzattı. Ama parmakları onlara değdiği anda Margaret'in sesini işitti ve donup kaldı. "Bırak onları. Buradan sırtındaki giysilerden başka bir şey götürecek değilsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zachary elini çekip kardeşlerine baktı. Sanki onların bir şey söylemelerini bekler gibiydi. Ama onlar ya kendi dertlerine düşmüşlerdi, ya da büyükanneye itiraz edecek olurlarsa aynı akıbete uğramaktan korkuyorlardı.

Margaret onların korkaklığından ve sadakatsizliğinden iğrendi, ama yine de, ilerde ikisinden birinin, gizli bir cesaretin belirtilerini göstermesini engellemek istedi. Onları, "Eğer, birinizden biriniz, onunla ilişki kurar ya da onun sizinle ilişki kurmasına izin verirse, birinin evinde onunla aynı partiye gittiğinizi bile duyarsam, onun kaderini paylaşırsınız. Anlaşıldı mı?" diye uyardı. O sırada Zachary arkasını dönmüş verandanın merdivenlerinden iniyordu. Yaşlı kadın, uzaklaşmakta olan torununa, "Zachary," diye seslendi. "Eğer arkadaşlarından birinden yardım istemeyi düşünüyorsan, vazgeç. Stanhope Industries şirketi Ridgemont'taki biricik işverendir. Ve artık onun sahibi benim. Hiç kimse, beni kızdırmak ve işini kaybetmek pahasına sana yardım etmeyi göze almayacaktır."

Bu uyarı karşısında delikanlı döndü ve ona buz gibi bir nefretle baktı. Margaret onun asla arkadaşlarından yardım istemeyi aklına getirmeyeceğini anlamıştı. Ama yaşlı kadını en çok ilgilendiren Zachary'nin gözlerinde son anda beliren ifade oldu. Bu keder miydi? Ya da öfke veya korku mu? Bütün kalbiyle onun bütün bu duyguları hissetmiş olmasını diledi.

Kamyonet yavaşladı ve otoyolun kenarında yürümekte olan delikanlının yanında sarsılarak durdu. Genç adam spor ceketini omzuna atmış, sanki şiddetli bir rüzgâra karşı yürüyormuş gibi başını yana eğmişti. Charlie Murdock, "Hey," diye seslendi, "uzağa mı gidiyorsun? Gel istersen."

Kehribar rengi bir çift göz Charlie'nin gözlerinin içine baktı. Neye uğradığını şaşırmış gibiydi. Sanki uykusunda yürüyordu. Ama, hemen kendini toplayıp başını salladı. Kamyonete binerken, Charlie onun üstündeki bej rengi pahalı pantolonu, parlak mokasen ayakkabılarını, bu ayakkabılarla uyumlu olan çoraplarını, son moda saç kesimini fark etti ve her nedense otostopla yolculuk yapmak isteyen zengin bir üniversite öğrencisini arabasına aldığını düşündü. Laf olsun diye, "Hangi üniversitede okuyorsun?" diye sordu.

Çocuk boğazı kurumuş gibi yutkundu. Başını yanındaki pencereye doğru çevirdi. Nihayet soğuk ve kesin bir sesle, "Öğrenci değilim," dedi.

"Buralarda bir yerde araban mı bozuldu?"

"Hayır."

"Ailen yakında mı oturuyor?"

"Ailem yok."

Yolcunun ters cevaplarına rağmen, New York kentinde yaşayan üç erkek evlat babası olan Charlie, onun duygularını denetim altında tutmak için büyük bir çaba harcadığını anlamıştı. Birkaç dakika sonra, "Adın var mı?" diye sordu.

Delikanlı, "Zack..." diye karşılık verdi ve biraz durakladıktan sonra, "... Benedict," diye ekledi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Senin gittiğin yere."

"Ben ta Batı Yakasına gidiyorum. Los Angeles'a."

Zack, daha fazla konuşmak istemediğini belli eden bir sesle, "Güzel," dedi. "Önemli değil."

Saatler sonra, genç adam kendiliğinden konuştu. "Los Angeles'a vardığımızda, kamyonetin yükünü boşaltmak için yardıma ihtiyacın olacak mı?"

Charlie yan gözle ona baktı ve Zack Benedict hakkındaki ilk düşüncelerini değiştirdi. Zengin biri gibi giyinmişti ve zengin biri gibi konuşuyordu ama bu zengin çocuk bosbelli parasızdı, yerinden yurdundan olmuştu ve şansı ters dönmüştü. Gururunu yenip ağır işler yapmaya hazırdı. Charlie, bunun hayata karşı duyulan bir öfkeden kaynaklanabileceğini düşündü. Benedict'in iri adaleli bedenine göz atarak, "Ağır işleri kolayca yapabilecek birine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

benziyorsun," dedi. "Vücut geliştirme ya da onun gibi bir şey mi yapıyorsun?"

Zack kısaca, "Eskiden boks yapıyordum," dedi.

Bu genç adam kendisine, onun yaşındayken, kendi oğullarının hayatlarını kendi elleriyle nasıl güçleştirdiklerini hatırlattığı, belki de durumunun gerçekten kötü olabileceğini düşünmesine yol açtığı için midir bilinmez, Charlie, onun sözlerini, kafasında, *üniversitede* diye tamamladı. Ama, hangi nedenle olursa olsun, onu yanında çalıştırmaya karar verdi. Bu kararı verince de ona elini uzattı. "Adım Murdock. Charlie Murdock. Sana fazla para veremem ama hiç olmazsa, Los Angeles'a vardığımızda gerçek bir film stüdyosunu görme fırsatını bulursun. Bu kamyonette Empire Stüdyolarına ait eşyalar var. Onlarla stüdyonun taşıma işlerinin bir kısmını yapmak için sözleşmem var. Oraya gidiyoruz."

Benedict'in aşırı ilgisizliği, Charlie'in onun beş kuruşsuz olduğu konusundaki düşüncesini güçlendirmekle kalmayıp, delikanlının bu sorunu yakın gelecekte nasıl çözebileceği konusunda hiçbir fikri olmadığını da gösteriyordu. "İşime yarar, iyi çalıştırsan belki seni Empire'da işe almaları için onlara bir iki şey söyleyebilirim. Tabii eğer ortalığı süpürmeye ya da hamallık yapmaya razı olursan."

Yolcu başını yine yan pencereye çevirip karanlıklara bakmayı seçti. Tam Charlie, daha önce düşündüklerinden vazgeçip, Benedict'in ağır işlerin kendisine göre olmadığını düşündüğünü aklına getirecekken, delikanlı boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim. Bu çok iyi olur," dedi. Sanki rahatlamıştı ve duyduğu minneti göstermeye utanıyordu.

TARAMA ,NERİSSA PAYLAŞIM HALİNDE LÜTFEN ADIMI BELİRTİNİZ.

1

1978

Orta yaşlı kadının kolunda Woolworth mağazasına ait bir alışveriş torbası vardı. Yerdeki Şark halısının üstünden geçerek danışmadaki bayanın yanına geldi ve, "Ben LaSalle Çocuk Esirgeme ve Bakımevinden Bayan Borowski'yim," dedi. Arkasından gelmekte olan on bir yaşındaki ufak tefek çocuğu göstererek, soğuk bir sesle, "Bu da Julie Smith," diye ekledi. Dr. Theresa Wilmer'ı görmeye geldi. Alışverişimi yaptıktan sonra tekrar uğrayıp onu alırım."

Danışmadaki bayan, küçük kıza gülümsedi. "Dr. Wilmer biraz sonra seninle görüşecek, Julie," dedi. "O zamana kadar burada oturup, bu kartı doldurmaya çalış. Daha önce geldiğinde bunu yapmayı unutmuştum."

Julie, eski kot pantolonundan ve kirli ceketinden utanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tedirgin bakışlarla, şık bekleme odasını gözden geçirdi. Antika bir sehpanın üstünde ince porselenden biblolar vardı. Mermer ayakların üstünde pahalı tunç heykeller duruyordu. Masaya yaklaşmadan, dantel gibi yeşilliklerin arasında egzotik balıkların yüzdüğü dev akvaryumun yanındaki bir iskemleye doğru yürüdü. Arkasından, Bayan Borowsi dönüp başını kapıdan içeri uzattı ve danışmadaki bayan memuru uyardı. "Julie taşınabilir olan her şeyi çalabilir. Sinsi ve hızlıdır. Onu bir kartal gibi gözlemeniz gerek."

Julie utanmış ve öfkelenmişti. Hırsla iskemleye çöküp bacaklarını ileri doğru uzattı. Bayan Borowski'nin sözlerinden etkilenmemiş görünmeye çalışıyor, ama pençe pençe kızaran yanakları onu ele veriyordu.

Bir iki dakika sonra, doğruldu ve danışmadaki bayanın doldurması için kendisine verdiği karta korkuyla baktı. Yazıları okuyamayacağını bildiği halde denedi. Bütün dikkatini bu işe verdi. Elindeki kalemi sımsıkı tutuyordu. Bedeni kasılmıştı. Ne zaman kendisinden bir şey okuması istense böyle olurdu. Gerçi, örneğin *kedi* gibi bazı kelimeleri okumayı biliyordu ama bunlar hiç işine yaramıyor, böyle kelimelere hiçbir yerde rastlamıyordu. Öğretmenler çocuklara, niçin işlerine yaramayacak kelimeleri okumasını öğretiyorlar? diye düşündü.

Kendi yaşındaki başka çocuklar bu kartın üstündeki yazıları, büyük olasılıkla bir bakışta okuyabilirlerdi. Bir tek kendisi okuma bilmiyordu. Aptal olduğu kesindi. Julie böyle düşünüyordu.

Beri yandan, küçük kız, diğer çocukların bilmediği birçok şeyi biliyordu. Çünkü çevresine dikkat eden biriydi. Bildiği şeylerden biri de şuydu: İnsanlar ona bir kâğıt uzattıklarında, üstüne ismini yazmasını bekliyorlardı. Kartın üst kısmının ortasına, inanılmaz bir özenle, J-u-l-i-e-S-m-i-t-h yazdı. Ama diğer boşluklara ne yazacağını bilmediği için durmak zorunda kaldı. Tekrar öfkelenmeye başladığını hissetti. Ama hemen, örneğin ilkbaharda yüzüne vuran rüzgâr gibi, başka bir şey düşünmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Kendisini büyük bir ağacın altına uzanmış, sincapları seyrederken hayal etti. O sırada, danışmadaki bayanın tatlı sesini duydu.

"Kalemin yazmıyor mu, Julie?"

Julie, hemen, kalemi kot pantolonuna sapladı ve, "Ucu kırılmış," dedi.

"Sana başka bir kalem verelim. Bunu al."

Julie ayağa kalktı. "Bugün elim ağrıyor," diye yalan söyledi. "Yazı yazmak istemiyorum. Tuvalete gitmeliyim. Nerede?"

"Asansörlerin yanında. Dr. Wilmer biraz sonra seninle görüşecek. Fazla uzaklaşma."

Julie, "Hemen gelirim," diye karşılık verdi. Dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra, dönüşte yolunu şaşırmamak için kapının üstündeki yazıyı dikkatle inceledi. Asansörlerin yanına geldiğinde burada iki kapı gördü. Okuma bilmediği için üstlerindeki yazıları okuyamıyordu. Julie büyük binalardaki tuvalet kapılarının tokmaklarının diğer kapılarınkilerden farklı olduğunu biliyordu. Bunların tuvalet kapısı olduğu kesindi. Ama üstlerinde, Julie'nin tanıdığı *Kadın* ve *Erkek* kelimeleriyle bu gibi yerlerde görmeye alışık olduğu kadın ve erkek resimleri yoktu. Önce yavaşça kapılardan birini açtı. İçeride erkeklerin kullandığı o acayip pisuarlardan vardı. O kapıyı hemen kapatıp büyük bir güvenle diğerini açtı ve içeri girdi. Doğru yerdeydi.

Julie'nin diğer kızlardan farklı olarak bildiği şeylerden biri erkek tuvaletlerinin kızlarınkinden farklı olduğu ve erkeklerin, yanlışlıkla içeri giren kızlara çok öfkelendiğiydi.

İşini bitirince, aceleyle dışarı çıktı. Dr. Wilmer'ın sekreteri ona gecikmemesini söylemişti. Koridorda yürürken kapıların üzerindeki yazılara boş gözlerle bakıyor, bunların hiçbiri okuma bilmeyen Julie için bir anlam taşımıyordu. Bir süre hangi kapıdan içeri gireceğini kestirmeye çalışarak oyalandı. Bu arada yanlış bir kapıyı açıp, daha önce hiç görmediği, kır saçlı bir kadınla karşılaştı. Ümitsizlik içinde, kadına, Dr. Wilmer'ın odasının nerede olduğunu sordu.

"Sol taraftaki dördüncü kapı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julie içeri girdiğinde, Dr. Wilmer'ın sekreteri, "Yolunu mu şaşırdın, Julie?" diye sordu.

Julie, koltuğa otururken, hayır anlamında başını sallayarak, "Ben mi? Yok canım!" diye cevap verdi. Sonra, yanı başındaki akvaryumun içindeki balıkları seyretmeye başladı. İlk gördüğü şey, ölü bir balık oldu. Çevresinde dolaşan iki balık sanki onu yemeye hazırlanıyor gibiydiler. İçgüdüsel olarak eliyle cama vurup onları ölü balıktan uzaklaştırmaya çalıştıysa da, oralı olmadılar. Sekretere dönüp, "Akvaryumda ölü bir balık var. Onu dışarı çıkartayım mı?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, Julie, ama bu akşam temizlikçiler onu akvaryumdan çıkartırlar."

Julie, tam karşısındaki aynanın diğer tarafından Dr. Wilmer'ın onu gözlemlediğinin farkında değildi. Diğer balıklar ölü balığa yaklaştıkça onları kovalamaya çalışıyor, bunu yaparken de sekreterin kendisine bakmadığından emin olmak için, yan gözle onu izliyordu.

Dr. Wilmer, aynanın diğer tarafından onu seyretmekteydi.

O sırada, sekreteri, Bayan Mathison'un onunla telefonda görüşmek istediğini haber verdi.

Terry Wilmer sevinmişti. "İşte bu haberi bekliyordum," diye mırıldandı.

Telefon görüşmesi bitince, genç kadın, ayağa kalkıp oda kapısına doğru yürüdü. Güzel haberi, bir an önce Julie Smith'e vermek için sabırsızlanıyordu.

2

Terry oda kapısından, "Julie," diye seslendi. "Gelir misin, lütfen?" Julie içeri girip kapıyı kapattı ve genç kadına doğru ilerledi. Terry, neşeli bir sesle, "Deneme programımızın süresi doldu," dedi. "Bütün sonuçları aldık."

Doktorun küçük hastası bir koltuğa oturacağına, onun masasının önünde ayakta duruyordu. Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokmuştu. İlgisizce omuz silkti. Hiçbir şey sormadı. Terry, onun işiteceklerinden korktuğu için böyle yaptığını biliyordu. Çocuk, "Testler çok aptalcaydı," dedi. "Bütün program çok aptalcaydı. Ofisinizde bir avuç test uygulayıp birkaç kez konuşarak benim hakkımda hiçbir şey öğrenemezsiniz."

"Julie, tanışmamızın üzerinden geçen birkaç ay içinde senin hakkında pek çok şey öğrendim. Senin hakkında bildiklerimi anlatarak bunu kanıtlayabilir miyim?"

"Hayır."

"Lütfen izin ver de düşüncelerimi söyleyeyim."

Julie içini çekti ve kırık dökük bir gülümsemeyle, "Bunu ben istemesem de yapacaksınız," dedi.

Dr. Wilmer, bu cevap karşısında gülmemek için kendini zor tuttu. Julie ile açık konuşmaya kararlıydı. Genelde başka çocuklara karşı farklı yöntemler uygulardı ama Julie tatlı sözler ve tahrif edilmiş gerçeklerle kandırılamayacak kadar güçlü sezgileri olan, yaşına göre deneyimli bir çocuktu. Ona, "Lütfen otur," dedi. Kız, masanın önündeki koltuklardan birine çökünce, Dr. Wilmer, sakin ama kararlı bir sesle konuşmaya başladı. "Julie, şu sonuca vardım ki, bütün cüretkârlığın ve çevrendekilere karşı bir kabadayı gibi davranmana rağmen, hayatının her anı büyük bir korku içinde geçiyor. Kim olduğunu, ne olduğunu ve ne olacağını bil-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

miyorsun. Okuma yazma bilmediğin için kendini aptal sanıyorsun. Kendi yaşındaki çocuklara ayak uyduramadığın için okulu bıraktın. Onlar seninle alay ediyorlardı ve bu sana büyük bir acı veriyordu. Kendini bir kapana kısılmış gibi hissediyor, ümitsizliğe kapılıyordun. Bu duygulardan nefret ediyordun.

"Küçükken kimsenin seni evlat edinmek istemediğini ve annenin seni terk ettiğini biliyorsun. Annenle babanın seni, büyüdüğünde işe yaramaz biri olacağını anladıkları ve yeterince akıllı ve güzel olmadığın için terk ettiklerine ve aynı nedenlerle kimsenin seni evlat edinmek istemediğine yıllar önce karar verdin. Bu yüzden, saçlarını bir erkek gibi kesip erkek giysileriyle dolaşmaya, hırsızlık yapmaya başladın. Ama bunlar daha mutlu olmanı sağlamadı. Yaptığın hiçbir şeyin önemi yok ve sanırım asıl sorun bu. Ne yaparsan yap -başın belaya girmedikçe- kimsenin umurunda değil. Bunun için kendinden nefret ediyorsun çünkü sen önemli olmak, birilerinin umurunda olmak istiyorsun."

Dr. Wilmer, kızın bu sözleri içine sindirmesi için biraz bekledi. Sonra daha ağır bir darbe indirdi. "Birinin seni önemsemesini istiyorsun, Julie. Tek dileğin *bu*."

Dr. Wilmer'ın acımasız sözleri hedefine ulaşırken, Julie gözlerinin yanmaya başladığını ve ağlamak üzere olduğunu hissetti. Gözlerini kırpıştırmaya başladı.

Küçük kızın yaşlı gözlerini sürekli kırpıştırması Dr. Wilmer'ın gözünden kaçmadı. Gerçeklere değinmiş olduğu belliydi. Sesini yumuşatarak sözlerine devam etti. "Beklentilerden ve düşlerden nefret ediyorsun ama bunlardan vazgeçmek de elinde değil. Bu yüzden, günün birinde bir aileye, sevgi ve mutluluğa kavuşan yalnız ve çirkin çocuklar hakkında harika hikâyeler uydurup onları LaSalle'daki küçüklere anlatıyorsun."

Julie kulaklarına kadar kızararak, "Her şeyi yanlış anlamışsınız," diye itiraz etti. "Beni ağlayıp sızlayan korkak biri gibi anlatıyorsunuz. Ne ben ne de LaSalle'daki çocuklar, kimsenin sevgisine ihtiyaç duymuyoruz. Buna ne gereksinim duyuyorum ne de böyle bir şeyi istiyorum! Ben mutluyum..."

"Bu doğru değil. Bugün birbirimize bütün gerçekleri söyleyeceğiz. Ben daha sözümü bitirmedim." Bakışlarını çocuğun gözlerinden ayırmadan devam etti, "Gerçek şu, Julie: Bu deneme programı sonucunda, senin cesur, iyi kalpli ve *çok akıllı* bir kız olduğun sonucuna vardık." Julie'nin şaşkınlıktan donakalmış yüz ifadesi karşısında gülümsemekten kendini alamadı. "Okuma yazma öğrenemeyişinin tek nedeni uzun süren hastalığın. Bu hastalık nedeniyle o kadar vakit kaybettin ki iyileştiğinde diğer çocuklara yetişemedin. Bu durumun senin öğrenme yeteneğinle -sen buna 'akıllı olmak' diyorsun; biz 'zekâ' diyoruz- hiçbir ilgisi yok. Diğer çocuklara yetişebilmen için birinin sana bir süre yardım etmesi gerekiyor." Konuyu biraz değiştirerek sözünü sürdürdü. "Akıllı olmanın yanı sıra, çok doğal olarak, her insan gibi sen de sevilmek ihtiyacı duyuyorsun. Çok hassassın ve bu yüzden çabucak inciniyorsun. Bu nedenle, diğer çocukların incitildiğini görmek de hoşuna gitmiyor ve onlara anlatacak hikâyeler uydurup, onlara vermek için öte beri çalıyorsun. Hassas bir insan olmaktan nefret ettiğini biliyorum ama inan bana bu senin en değerli niteliklerinden biri. Şimdi yapmamız gereken şey sana bu niteliklerini geliştirmene yardımcı olacak bir ortam sağlamak..."

Julie'nin rengi soldu. Daha önce duymadığı *ortam* sözcüğünün, belki de hapishane gibi bir anlama geldiğini sanmıştı.

"Sana çok uygun bir koruyucu aile tanıyorum. James ve Mary Mathison. Bayan Mathison eskiden öğretmendi. Derslerine yardımcı olmak için sabırsızlanıyor. Bay Mathison ise papazdır..."

Julie, birisi poposuna çimdik atmış gibi yerinden fırladı. Başını sallayarak, "Papaz mı?" diye çığlık attı. Kilisede sık sık dinlediği, cehennem ateşleri ve Tanrının laneti hakkındaki vaazlar aklına gelmişti. "Hayır teşekkür ederim. Slammer'a gitmeyi tercih ederim."

Dr. Wilmer, "Slammer'a hiç gitmediğin için ne söylediğinin farkında değilsin," dedi ve Julie'nin bu konuda hiçbir söz hakkı yokmuş gibi -Julie bunun zaten bilincindeydi- konuşmaya devam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etti. "James ve Mary Mathison, birkaç yıl önce Teksas'ta küçük bir kasabaya taşındılar. İki oğulları var, biri iki, diğeri beş yaş büyük senden. Daha önce yanlarında kaldığın koruyucu ailelerden farklı olarak, onların evinde senden başka korunmaya muhtaç çocuk olmayacak. *Gerçek* bir ailenin parçası olacaksın, Julie. Kendine ait bir odan bile olacak. Bunlar ilk defa sahip olacağın şeyler, biliyorum. James ve Mary ile senin hakkında konuştum. Seni yanlarına almak için sabırsızlanıyorlar."

Julie bunun sonuç vermeyecek geçici bir şey olduğunu düşünerek ümitlenmemeye çalışıyordu. "Onlarla ne kadar süre kalacağım?" diye sordu.

"Onlarla yaşamaktan hoşlandığın ve bu ailede geçerli olan kesin bir kurala uyduğun takdirde, sonsuza kadar kalabilirsin. Bu kural dürüstlük. Yani, artık hırsızlık yapmak, yalan söylemek ve okuldan kaçmak yok. Onlara karşı dürüst davranacaksın, o kadar. Onlar senin bunu yapacağına inanıyorlar ve ailenin bir parçası olmanı çok, ama çok istiyorlar. Bayan Mathison beni birkaç dakika önce aradı. Okuma öğrenmene yardımcı olacak bazı oyunlar ve kitaplar almaya gidiyormuş. Yatak odanın senin istediğin gibi olabilmesi için, gerekli alışverişi seninle birlikte yapmak istiyor."

Julie'nin sesinden sevindiği belli oluyordu. "Dersleri astığım için okuldan atıldığımı bilmiyorlar, değil mi?" diye sordu.

Dr. Wilmer, özellikle üstüne basa basa, "Evet, dersleri astığın ve araba çalmaya teşebbüs ettiğin için okuldan atıldığını biliyorlar," dedi. "Her şeyi biliyorlar."

Julie hayretle, "Yine de beni yanlarına almak istiyorlar, öyle mi?" dedi. "Sosyal Hizmetlerin koruyucu ailelere ödediği paraya çok ihtiyaçları olmalı."

Dr. Wilmer hafifçe gülümseyerek sesindeki sertliği yumuşatmaya çalıştı. "Paranın onların verdikleri kararla ilgisi yok," diye cevap verdi. "Onlar çok özel bir aile. Parasal olarak zengin değiller ama kendilerini başka bakımlardan çok zengin hissediyorlar. Tanrı onlara başka şeyler bahşetmiş. Onlar da Tanrının bu lütuflarını, bunu hak eden bir çocukla paylaşmak istiyorlar."

Julie, "*Benim* buna layık olduğumu mu düşünüyorlar?" diye homurdandı. "Daha sabıkam yokken bile kimse beni istemedi. Birileri niçin şimdi beni istesin?"

Dr. Wilmer kızın bu cevabı içinde saklı olan sorusunu duymazlıktan gelerek ayağa kalktı ve çocuğun yanına geldi. Yumuşak bir sesle, "Julie," dedi ve kızın istemeye istemeye başını kaldırıp gözlerinin içine bakmasını bekledi. "Bana kalırsa, sen, şimdiye kadar tanıştığım çocuklar arasında bunu en fazla hak edensin." Bu beklenmedik iltifatı Julie'nin alışık olmadığı bir hareket izledi. Dr. Wilmer küçük kızın yanağını okşayarak, "Nasıl bu kadar tatlı ve özel bir çocuk olmayı başardığını bilmiyorum ama," dedi, "sen, benim senin için yapabileceğim her şeyi ve Mathison'larda bulacağın sevgiyi fazlasıyla hak ediyorsun."

Julie kaçınılmaz hayal kırıklığına karşı kendini korumak için omuz silkti. Ama ayağa kalktığında, kalbinde yanan ümit ışığını söndürecek gücü kendinde bulamadı. Yine de, "Buna pek güvenmeyin, Dr. Wilmer," dedi.

Dr. Wilmer, tatlı bir gülümsemeyle, "*Sana* güveniyorum," diye karşılık verdi. Sen çok zeki, sezgileri güçlü bir kızsın. İyi bir şeyle karşılaşınca onu değerlendireceğinden eminim."

Julie, kısmen ümitle, kısmen de gelecek korkusuyla içini çekti. "Mesleğinizde gerçekten başarılı olmalısınız," dedi. "Söyledikleriniz neredeyse beni bile inandıracaktınız."

Dr. Wilmer, "Evet, mesleğimde *çok* başarılıyım," diye onayladı. "*Zekân* ve *güçlü sezgilerin* yüzünden bunu anladın." Gülümseyerek Julie'nin çenesine dokundu. Şefkat dolu bir sesle, "Arada sırada bana mektup yazıp nasıl olduğunu bildirir misin?" dedi.

Julie, yine omuz silkerek, "Elbette," dedi.

"Geçmişte yaptıkların Mathison ailesini ilgilendirmiyor. Bundan böyle onlara dürüst davranacağına inanıyorlar. Sen de geçmişi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

unutmaya ve harika bir insan olman için sana yardım etmelerine fırsat vermeye hazır mısın?"

Julie gözlerini devirdi ve bu beklenmedik övgüler karşısında farkında olmadan kıkırdadı. "Evet. Kesinlikle."

Theresa Wilmer, Julie'yi nasıl bir geleceğin beklediğini küçük kızın kafasına sokmadan onu bırakmaya niyetli değildi. "Düşün bir kere, Julie! Mary Mathison hep bir kız evlat sahibi olmak istemişti. Ama sadece seni yanına almak istedi. Bu andan itibaren, yeni ailenle birlikte yaşantında temiz bir sayfa açıyorsun. Bebekken nasıl idiysen şimdi de öylesin. Yepyeni ve pırıl pırıl. Anlıyor musun?"

Julie anladığını söylemek için ağzını açtı ama boğazına bir yumru tıkanmış gibiydi. Bu yüzden başını sallamakla yetindi. Theresa Wilmer elini uzatıp Julie'nin karmakarışık buklelerini okşadı ve bu güzel yüzü süsleyen kocaman mavi gözlerin içine baktı. O da boğazında bir şeyin düğümlendiğini hissediyordu. Gülümseyerek, "Belki bir gün saçlarını uzatmaya karar verirsin," dedi. "Çok güzel ve gür saçların var."

Julie nihayet konuşabildi. Kaşları çatılmıştı. Endişeli görünüyordu. "Bu hanım, yani Bayan Mathison demek istiyorum, saçlarımı kıvırıp, kurdele takmak gibi şeylere kalkışmaz, değil mi?"

"Sen istemedikçe yapmaz."

Julie'nin arkasından bakarken Theresa hâlâ duygusal bir ruh hali içindeydi. Küçük kızın kapıyı aralık bıraktığını fark etti ve onun yolunu değiştirerek önce sehpanın sonra da öğlen yemeğini yemeye gitmiş olan sekreterin boş masasının önünden geçtiğini gördü.

Julie giderken, sekreterin masasına bir tükenmez kalemle bir kırmızı kalem, sehpanın üzerine de bir avuç dolusu şeker bırakmıştı.

Theresa sevinç, gurur ve başarı duygularıyla karışık bir heyecan duydu ve boğuk bir sesle, artık odada olmayan çocuğa, "Hayatının yeni ve tertemiz sayfasını hiçbir şeyin kirletmesini istemedin, değil mi?" diye fısıldadı. "Aferin benim kızıma!"

3

Okul otobüsü Victoria tarzında inşa edilmiş küçük evin önünde durdu. Julie, Mathison'larla birlikte yaşadığı üç ay içinde burayı kendi evi olarak kabul etmeye alışmıştı. İyi kalpli otobüs şoförü, "Julie, geldik şekerim," dedi. Küçük kız otobüsten inerken, yeni arkadaşlarının hiçbiri her zaman yaptıkları gibi ona güle güle demedi. Bu durum Julie'nin korkusunu iyice artırdı. Karla kaplı kaldırımda yürürken bunları düşünüyordu. Julie'nin sınıfında o haftanın öğlen yemekleri için toplanmış olan para öğretmenin kürsüsünden çalınmıştı. O sınıftaki bütün çocuklar sorguya çekilmişti. Ama o gün Julie coğrafya ödevini tamamlamak için boş sınıfta yalnız kalmıştı. Hem sınıfta yalnız kaldığı için, hem de yeni bir öğrenci olduğu için şüpheler Julie'nin üzerinde toplanıyordu. O büyük ve kötü kentten gelmiş bir yabancıydı ve daha önce böyle bir şey olmadığı için o herkesin gözünde çoktan suçlu damgasını yemişti. Okul müdürünün odasının kapısında beklerken, Bay Duncan'ın sekreterine Bay ve Bayan Mathison'u çağırıp kendilerine durumu anlatacağını söylediğini işitmişti. Besbelli bunu yapmıştı çünkü papazın otomobili evin önünde duruyordu. Genelde eve bu kadar erken gelmezdi.

Bahçe kapısına geldiğinde dizleri titriyordu. Mathison ailesini kaybetmekten ödü kopuyordu. James Mathison'ın, "İyi geceler, Julie, tatlım. Dua etmeyi unutma," diyen sesini bir daha duymamak olasılığı onda kendini karların üzerine atıp hıçkıra hıçkıra ağlamak isteği uyandırıyordu. Bir daha ağabeyleriyle sinemaya gidemeyecek, annesi onun için kurabiyeler pişirmeyecek, yeni ailesiyle birlikte kilisenin en ön sırasında oturup Papaz Mathison'ın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şefkat dolu sesiyle Tanrı'dan söz edişini dinleyemeyecekti. Başlangıçta bundan hoşlanmamıştı. Ayinler çok uzun sürüyormuş gibi geliyordu ona. Kilisenin sıraları kaya gibi sertti. Ama zamanla, Papaz Mathison'ın söylediklerini dinlemeye, birkaç hafta sonra da sevgi ve şefkat dolu, bütün insanları, Julie Smith gibi işe yaramaz ufaklıkları bile gözeten bir Tanrının gerçekten var olduğuna neredeyse *inanmaya* başlamıştı.

Kapının önünde durup, Papaz Mathison'ın Tanrısına, "Lütfen," diye yalvardı. Ama, bunun bir işe yaramayacağını biliyordu.

Bütün bunların devam edemeyecek kadar güzel şeyler olduğunu bilmesi gerekirdi. Gözyaşları çevreyi açık seçik görmesini engelliyordu. Bir an için, belki beni Chicago'ya geri göndereceklerine kırbaçlamakla yetinirler, diye düşündü. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Bir kere koruyucu ailesi dayağa karşıydı ama yalan ve hırsızlığın Tanrıya ve kendilerine karşı işlenmiş büyük günahlar olduğuna inanıyorlardı. Julie onlara bunları yapmayacağı konuşunda söz vermiş, onlar da kendisine inanmışlardı.

Çantasını yerde sürükleyerek eve doğru yürüdü ve verandanın merdivenlerini tırmandı.

Çok sevdiği çikolatalı kurabiyelerin kokusunu duydu. Başka zaman olsa ağzı sulanırdı. Ama şimdi midesi bulanıyordu. Çünkü Bayan Mathison'ın bir daha asla ona çikolatalı kurabiye yapmayacağını biliyordu. Mutfakta ve oturma odasında kimse yoktu ama koridorun sonundaki odalarından ağabeylerinin sesleri geliyordu. Julie ağabeylerinin odasına doğru yürüdü.

On altı yaşındaki Carl, onun eşikte durduğunu görünce yanına gidip kolunu omzuna attı. "Selam, Juliecik," diye onunla şakalaştı. "Yeni afişimizi nasıl buldun?" Genelde, Carl'ın ona Juliecik demesine gülümseyerek karşılık verirdi. Ama şimdi bu sözleri bir daha duymayacağını düşünerek üzülüyordu. Carl'dan iki yaş küçük olan Ted ona gülümseyerek duvardaki afişi gösterdi. Son yılların en gözde film yıldızı Zack Benedict. "Ne dersin, Julie, harika değil mi? Ben de bir gün onunki gibi bir motosiklet alacağım."

Julie yaşlı gözlerle Benedict'in gerçek bir insan boyutlarındaki resmine baktı. Kollarını koyu renk kıllarla kaplı güneş yanığı göğsünde kavuşturmuş, motosikletinin yanında duruyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı. Küçük kız uyuşuk bir sesle, "En büyük o!" diye karşılık verdi. Sonra sıkıntılı bir sesle, "Annenizle babanız nerede?" diye sordu. "Onlarla konuşmak istiyorum."

Ted hayran hayran afişi seyretmeye devam ediyordu. "Yatak odasında özel bir şey konuşuyorlar," diye cevap verdi. "Ted'le ben bu akşam Zack Benedict'in yeni filmini görmeye gideceğiz. Ama vahşet içerdiği için annem senin bu filme gitmenin doğru olmayacağını söyledi." Dönüp Julie'ye baktı. "Hey küçük! O kadar üzülmene gerek yok. Birkaç gün sonra seni başka bir filme..."

O sırada koridorun diğer tarafındaki kapı açıldı ve Bay ve Bayan Mathison göründüler. Suratları asıktı. Mary Mathison, "Sesini duyar gibi oldum, Julie," dedi. "Ev ödevini yapmaya başlamadan önce bir şeyler atıştırmak ister misin?" Rahip Mathison, Julie'nin yüzüne baktı. Küçük kızın gergin olduğu belliydi. Karısına, "Sanırım Julie dikkatini ev ödevine veremeyecek kadar sinirli," dedi. Sonra küçük kıza döndü. "Seni tedirgin eden olay hakkında şimdi mi konuşmak istersin, yemekten sonra mı?" diye sordu.

Julie, "Şimdi," diye fısıldadı. Carl ile Ted şaşkın ve endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar ve odadan çıkmak için kapıya yöneldiler. Ama Julie başını sallayarak onlara engel oldu. Herkesin önünde konuşmak en iyisiydi. Anneyle baba Carl'ın yatağının üstüne oturunca, küçük kız titrek bir sesle anlatmaya başladı. "Bugün bir hırsızlık oldu."

Rahip Mathison, sakin bir sesle, "Bunu biliyoruz," dedi. "Okul müdürü telefon etti. Bay Duncan ve sınıf öğretmenin senin suçlu olduğun kanısındalar."

Julie yolda gelirken, annesiyle babası ne söylerlerse söylesinler, onlara yalvarmamaya, özür dilememeye ve kendisini küçük düşürmemeye karar vermişti. Kendisini savunmak istediği için,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ellerini farkında olmadan blucin pantolonunun arka ceplerine soktu. Ama omuzlarının titremeye başladığını fark edip dehşete düştü. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Parayı sen mi çaldın, Julie?"

"Hayır!" Bu kelime ağzından acı bir feryat olarak çıkmıştı.

"Tamam o zaman." Rahip ve Bayan Mathison birlikte ayağa kalktılar. Sanki onun sadece hırsız değil yalancı da olduğuna karar vermişlerdi. Julie daha önce karar vermiş olmasına rağmen yalvarmaya başladı. "Yemin ederim ki yemek parasını ben almadım." Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Bir daha hırsızlık yapmayacağım ve yalan söylemeyeceğim konuşunda sizlere söz vermiştim ve bunları yapmadım. *Yapmadım!* Lütfen! Lütfen bana inanın..."

"Sana inanıyoruz, Julie."

"Ben gerçekten değiştim. Gerçekten ve..." Birden durdu ve duyduklarına inanamayarak şaşkın gözlerle onlara baktı. "Siz... nasıl yani?" diye fısıldadı.

Baba elini onun yanağına koydu. "Julie," dedi. "Bizimle yaşamak için buraya geldiğinde senden, bir daha yalan söylemeyeceğin ve hırsızlık yapmayacağın konuşunda bize söz vermeni istemiştik. Bu sözü verdiğin zaman, sana güvendiğimizi söylemiştik. Hatırlıyor musun?"

Julie başını salladı. Üç ay önceki o günü çok iyi hatırlıyordu.

Gözyaşları sel gibi akıyor, hıçkırıkları durmak bilmiyordu. James Mathison, "Haydi, dedi. Artık ağlama. Hasta olacaksın. Şimdi anneni bırakalım, yemeği hazırlasın. Yüce Tanrı çalınan para olayını çözecektir."

Julie, "Yüce Tanrı" sözünü duyunca toparlandı. Birazdan gelip sofrayı kuracağını söyleyerek aceleyle evden çıktı.

Onun böyle birdenbire çıkıp gitmesi herkesi şaşırtmıştı. Rahip Mathison, endişeli bir sesle, "Julie'nin şu anda tek başına dışarı çıkması doğru değil," dedi. "Daha sakinleşmedi. Biraz sonra da hava kararacak. Carl, sen peşinden git, bakalım ne yapıyor."

Ted ceketini dolaptan almıştı bile. "Ben de gideyim," dedi.

Julie evin birkaç sokak ötesindeki kilisenin ağır kapısını güçlükle açtı. Babası bu kilisenin papazıydı. Küçük kız ön tarafa gidip durdu. "Mathison'ların bana inanmalarını sağladığın için sana milyonlarca kere teşekkür ederim," dedi. Bunu senin sağladığını biliyorum. Çünkü bu gerçek bir mucize." Sonra, "Pişman olmayacaksın," dedi. "O kadar iyi bir kız olacağım ki herkes benimle gurur duyacak." Tam gidecekken geri döndü. "Ah, eğer vaktin olursa Bay Duncan'ın parayı kimin çaldığını öğrenmesini sağlayabilir misin? Aksi halde bu suç üstüme kalacak ve büyük bir haksızlığa uğrayacağım."

O akşam yemekten sonra Julie gözü gibi baktığı odasını temizledi. Banyo yaparken kulaklarının arkasını iki kere yıkadı.

Ertesi hafta pazartesi günü, yedinci sınıftan Billy Nesbitt öğle tatilinde arkadaşlarıyla birlikte bira içerken yakalandı. Çocuklar biraları Billy'nin getirdiğini söylediler. Altılık bira kutusuna el koyan görevliler, kutunun içinde, üzerinde "Bayan Abbott'ın sınıfı -öğlen yemeği parası" yazılı krem rengi bir zarf buldular. Öğretmeni, arkadaşlarının önünde Julie'den özür diledi. Bay Duncan da onu özel olarak çağırıp istemeye istemeye af diledi.

O gün öğleden sonra, Julie okul otobüsünden kilisenin önünde indi ve içeride on beş dakika kaldı. Sonra o gün olanları anlatmak için sabırsızlanarak eve koştu. Buz gibi havada, kıpkırmızı bir yüzle eve daldı ve suçsuzluğunun kesin kanıtını açıklamak için, Mary Mathison'ın akşam yemeğini hazırlamakta olduğu mutfağa yöneldi. Bir annesine bir kardeşlerine bakıyordu. Nefes nefese, "Yemek parasını çalmadığım kanıtlandı," dedi. Bayan Mathison ona şaşkın bakışlarla baktıktan sonra havuç soymaya devam etti. Karl okul ödevinden başını bile kaldırmadı. Ted, kapağında Zack Benedict'in resmi bulunan bir sinema dergisini okuyordu. Küçük kıza dalgın dalgın baktı ve okumaya devam etti. Nihayet Bayan Mathison, "Parayı senin almadığını biliyoruz, şekerim," diye karşılık verdi. "Bunu söylemiştin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ted, derginin sayfasını çevirirken, "Evet doğru," dedi. "Söylemiştin."

"Evet ama... şimdi bana gerçekten inanmanızı sağlayabilirim. Yani *kanıtlayabilirim*."

Bayan Mathison, havuçları elinden bıraktı ve Julie'nin ceketinin düğmelerini çözmeye başladı. Şefkatli bir gülümsemeyle, "Sen suçsuzluğunu kanıtlamıştın," dedi. "Biz senin sözünü kanıt olarak kabul ettik, unuttun mu?"

"Evet, ama benim sözüm somut bir kanıt sayılmaz. Yeterli olmayabilir."

Bayan Mathison, onun gözlerinin içine baktı. Kararlı bir sesle, "Hayır, Julie," dedi. "Senin sözün yeterli bir kanıttır. Kesinlikle." Julie'nin ceketinin son düğmesini de açarak, "Eğer herkese karşı bize olduğu kadar dürüst davranırsan, kısa zaman içinde sözün tüm dünyada kanıt sayılacaktır."

Julie, bu büyük müjde karşısındaki ilgisizliği protesto eder gibi, "Billy Nesbitt, arkadaşlarına bira almak için yemek parasını çalmış," dedi. Sonra, kendini tutamayarak ekledi: "Size her zaman doğruyu söyleyeceğimi ve artık hırsızlık yapmayacağımı nereden biliyorsunuz?"

Annesi, anlayışlı bir ifadeyle, "Biliyoruz çünkü seni tanıyoruz," diye cevap verdi. "Seni tanıyoruz, sana güveniyoruz ve seni seviyoruz." Ted, sırıtarak, "Evet, ufaklık, bu doğru," dedi.

Carl başını sallayıp onaylayarak, "Evet öyle," diye söylendi.

Julie, gözlerinin yaşardığını hissedip korkuya kapıldı ve hemen başını çevirdi. Bugün onun hayatında bir dönüm noktası olacaktı. Mathison'lar başka bir talihli çocuğa değil de ona, evlerini açmışlar, ona güvenmişler, onu sevmişlerdi. Bu sımsıcak, harika insanlar sonsuza dek onun ailesi olacaktı. Onun hakkında her şeyi biliyor ve *yine de* onu seviyorlardı. Julie çok mutluydu. Derslerine dört elle sarıldı. Yaz geldiğinde, hastayken kaçırdığı derslerin tümünü öğrenmek amacıyla, yaz okuluna gitmek istedi.

Ertesi kış, Julie hayatında ilk kez, hediye paketi yapılmış doğum günü hediyelerini aldı. En son paket açıldıktan sonra James ve Mary Mathison ile Ted ve Carl, ona en güzel hediyeyi verdiler.

Gösterişsiz kahverengi bir zarfın içinden çıkan mektubun başında EVLAT EDİNME DİLEKÇESİ yazıyordu.

Julie mektubu göğsüne bastırdı ve yaşlı gözlerle onlara baktı. "Beni mi evlat edinmek istiyorsunuz?" diye fısıldadı.

Ted ve Carl onun gözyaşlarını yanlış yorumlayarak ikisi birden konuşmaya başladı. Carl, "Biz sadece durumu resmileştirmek istedik, Julie, senin soyadın da bizimki gibi Mathison olsun diye," derken, Ted, "Ama sen bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilsen kabul etmek zorunda değilsin," diyordu. Ted'in sözleri yarıda kaldı çünkü Julie öyle bir hızla onun kollarına atıldı ki neredeyse küçük oğlanı yere düşürüyordu.

Büyük bir sevinç içinde, "Bunun iyi bir fikir olduğundan eminim. Eminim. Eminim," diye tekrarlıyordu.

Hiçbir şey duyduğu büyük sevinci gölgeleyemezdi. Ağabeyleri o gece, arkadaşlarıyla beraber, Zack Benedict'in oynadığı bir filmi görmeye gideceklerdi. İsterse onu da götürebileceklerini söylediler. Benedict'i neden bu kadar beğendiklerini bir türlü anlayamadığı halde hemen kabul etti. O gece Bijou sinemasında iki ağabeyinin arasında oturup, motosiklete binmek, kavga etmek ve sıkıntılı görünmekten başka bir şey yapmayan bu koyu renk saçlı, soğuk adamı dalgın dalgın seyretti.

Ted'le aynı fikirde olan bir sürü gençle birlikte sinemadan çıkarken, Ted, "Filmi beğendin mi? Zack müthiş, değil mi?" diye sordu.

Julie her konuda dürüst davranmaya kararlıydı ama ağabeyleriyle her konuda aynı görüşte olmayı da çok istiyordu. "Şey... sanki biraz *yaşlı* biri gibi geliyor bana." Onlarla birlikte sinemaya gelen üç genç kıza destek bekleyerek baktı.

Ted hayretten dona kalmıştı. "Yaşlı mı! O daha yirmi bir yaşında ama başından bir çok şey geçmiş. Bir sinema dergisinde onun altı yaşından beri yalnız yaşadığını okudum. Batıda, haralarda çalışarak yaşamını sürdürmüş. Atlara bakarak. Daha sonra rodeolara katılmış. Bir süre motosikletli bir gurupla birlikte ülkeyi dolaşmış." Ted kararlı bir sesle konuşmasını bitirdi. "Zack Benedict gerçek bir erkek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julie, "Evet ama soğuk bir görünüşü var," diye itiraz etti. "Soğuk ve sanki kötü kalpli."

Kızlar yüksek sesle güldüler. Laurie Paulson, kıkırdayarak, "Julie," dedi. "Zack Benedict çok yakışıklı ve son derece çekici. Herkes böyle düşünüyor."

Carl'ın gizliden gizliye Laurie'ye tutkun olduğunu bilen Julie, "Ben öyle düşünmüyorum," diye ısrar etti. "Gözlerini beğenmiyorum. Hain bakışlı kahverengi gözleri var."

"Onun gözleri kahverengi değil, altın rengi. Çok çekici gözleri var. Kime istersen sor."

Carl söze karıştı. "Julie bu konularda karar verecek yaşta değil. O daha küçük."

Julie, "Hayır hiç de değil," diye itiraz etti. "İkinizin de Zack Benedict'ten daha yakışıklı olduğunu anlayabilecek yaştayım."

Carl böbürlenerek Laurie'ye gülümsedi ve, "Julie'nin yaşı küçük, ama çok olgun bir kızdır," dedi.

Ted hâlâ, hayran olduğu sinema yıldızının akıllara durgunluk verecek yaşantısını düşünüyordu. "Düşünün bir kere... çocuk yaşta tek başına kalmak, haralarda çalışmak, ata binmek, onları terbiye etmek..."

4

1988

"Çabuk şu inekleri buradan uzaklaştırın. Kokudan burnumun direği kırıldı!"

Zack Benedict arkasında kendi adı ve *YÖNETMEN* yazan koltuğa oturmuş, elindeki senaryonun üzerinde notlar alıyordu. *Kader* adlı filmin çekimi için Teksaslı bir milyonerden kiralanmış olan Dallas'a kırk mil uzaklıktaki bu arazinin içinde lüks bir malikâne, modern bir çiftlik evi, birkaç petrol kuyusu ve manej vardı. *Variety* dergisine göre, bu film Zack'a yeniden en iyi oyuncu Oscar'ının yanı sıra en iyi yönetmen Oscar'ını da kazandıracaktı, tabii eğer filmi bitirebilirse. Herkes bu konuda kuşkuluydu.

Dün geceye kadar Zack işlerin daha da kötüye gitmesinin mümkün olmadığını düşünüyordu. Bütçesi 45 milyon dolar olan filmin dört ayda tamamlanması planlanmıştı. Oysa, çekimlerin ilk gününden beri yakalarını bırakmayan aksilikler yüzünden, bir aylık bir gecikme olmuş ve masraflar bütçeyi 7 milyon dolar aşmıştı.

Film neredeyse bitmek üzereydi. Sadece iki sahne daha çekilecekti. Ama Zack, bir sonraki sahnede yapmak istediği değişikliklere odaklanamıyor, bu da bütün keyfini kaçırıyordu.

İnekleri çevreden uzaklaştırmak konuşundaki emrini kimsenin duymadığını fark ederek etrafına bakındı. Gözleri yönetmen yardımcısını aradı. Yönetmen yardımcısı Tommy, elleri belinde çimlerin üstünde duruyordu. Hoşnutsuzluğunu belli eden bir sesle, "Tommy!" diye seslendi.

Tommy Newton dönüp baktı ve ona doğru seğirtti.

"Beni mi çağırdın?"

Zack başını kaldırmaya gerek duymadan, "Birisi şu hayvanları uzaklaştırsın," dedi.

"Tabii, Zack."

Gerekli emirleri verdikten sonra kararsız bir yüz ifadesiyle Zack'a döndü. Sıkıntılı bir sesle, "Zack," dedi, "Belki söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek ama... ortalık gittikçe karışıyor. Seninle konuşmaya bugün bir daha fırsat bulamam diye düşündüm."

Zack ilgilenmiş görünmeye çalışarak ona baktı. Tommy konuşmaya devam etti. "Bu filmle iki Oscar daha kazanmayı hak ettin. Rachel ve Tony'yi gölgelediğin bazı sahnelerdeki başarın film ekibinin tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Abartmadığıma emin ol."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zack karısının adının Tony Austin'le birlikte anıldığını duyunca öfkesine hâkim olamayıp ayağa fırladı. "İltifatın için teşekkür ederim," dedi. "Bir sonraki sahneyi karanlıkta çekeceğiz. Bunu bir saatten önce yapamayız. Havanın iyice kararması gerek. Ahırdaki hazırlıklar bittiğinde ekibe yemek molası ver. Bu arada ben de bir içki alıp dikkatimi toplayabileceğim bir yere çekileceğim." Başıyla ilerdeki meşe ağaçlarını işaret ediyordu. "Bana ihtiyacın olursa orada olacağım."

Büfe işlevi gören karavana doğru yürüdü. Tam o sırada, Rachel'in karavanının kapısı açıldı ve tam Zack oradan geçerken, genç kadın dışarı çıktı. Göz göze geldiler. Çevredeki herkes sustu, başlar onlara çevrildi. Zack karısının önünden geçip yoluna devam etti, Tommy Newton'ın yardımcısıyla konuşmak ve oradaki birkaç kişiye hatır sormak için büfe karavanının yanında durakladı. Bu da Oscar'lık bir gösteriydi. Çünkü Zack'ın Rachel'i görüp de bir gece önce Crescent Hotel'deki dairelerinde onu Tony Austin ile birlikte yakaladığı anı hatırlamamasına imkân yoktu.

O sabah Rachel'a, akşam saatlerinde kamera ekibi ve yönetmen yardımcısıyla bir toplantı yapacağını ve otele dönmeyip, geceyi sette kendisine ait olan karavanda geçireceğini söylemişti. Ancak, toplantı için Zack'ın karavanında toplandıklarında, Zack notlarını Dallas'taki otelde unuttuğunu fark etmiş ve birini gönderip onları aldırmak yerine, zaman kazanmak için hep birlikte Dallas'a gidip toplantıyı otelde yapmalarına karar vermişti. Çekimlerin sonunun yaklaşması nedeniyle son derece neşeli olan altı erkek, Zack ve Rachel'in oteldeki dairesine girdiler. Zack ışıkları yaktı.

Rachel, kanepenin üzerinde oynaşmakta olduğu çıplak adamın kollarından sıyrılarak sabahlığına sarındı ve, "Zack!" diye haykırdı. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Rachel ve Zack ile birlikte *Kader* filminde oynamakta olan Tony Austin neye uğradığını şaşırarak doğruldu ve, "Sakin ol, Zack," diye yalvardı. Zack ona doğru bir hamle yapınca ayağa fırladı ve kanepenin arkasına geçti.

"Yüzüme dokunma," diye uyardı onu. "İki sahnem daha var ve..." Beş erkek onu Zack'in elinden güçlükle aldı.

Adamlardan biri, "Zack, aklını başına topla," diye bağırdı. "Suratını dağıtırsan, filmi tamamlayamaz!" Doug Furlough ise, Zack'in kollarını tutmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı.

Zack, kendisi kadar iri yapılı olmayan iki adamı silkeleyerek, onlar tekrar kendisini tutmaya fırsat bulamadan, bilinçli bir hareketle Tony'nin iki kaburgasını kırdı. Sonra, çırılçıplak olan Tony'nin çevresinde bir halka oluşturarak onu odadan çıkarmalarını burnundan soluyarak seyretti. Bir düzineyi aşkın otel müşterisi besbelli Rachel'in çığlıklarını işiterek odalarından fırlamış, koridorda olup bitenleri seyretmekteydi. Zack kapıyı onların suratına çarptı.

Şeftali rengi saten bir sabahlık giymiş olan Rachel'e döndü ve onu da hırpalamamak için kendini güç tutarak, geri geri kaçmakta olan genç kadını, "Gözüme görünme!" diye uyardı. "Çık dışarı yoksa kendimi tutamayabilirim!"

Rachel, "Beni tehdit etme, küstah serseri!" diye çemkirdi. Bir zafer kazanmış gibiydi. Zack tam ona saldıracakken, kadının nefret dolu sesiyle kendine geldi. "Bana elini sürecek olursan, boşanma avukatlarım sadece sahip olduğun her şeyin yarısını değil, varını yoğunu elinden alır. *Hepsini* alırım. Anladın mı, Zack? Senden boşanıyorum. Avukatların yarın L.A.'de boşanma davası açıyor. Tony'yle evleneceğim."

Karısı ile sevgilisinin bir yandan onu aldatırken bir yandan da ilerde Zack'in alnının teriyle kazandığı parayla yaşamayı planlamış olduklarını anlamak genç adamı çıldırtmıştı. Kontrolünü kaybederek Rachel'i kollarından yakaladı ve oturma odasının kapısına doğru itti. "Elimdekilerin yarısını sana vereceğime seni öldürürüm daha iyi!" dedi. "Şimdi defol!"

Rachel dizlerini üstüne kapaklanmıştı. Doğrularak elini kapının tokmağına uzattı. Yüzü nefret dolu bir maske gibiydi. "Yarın Tony'yi ya da beni sete sokmamayı aklına bile getirme," dedi. "Sen sadece yönetmensin. Stüdyo bu filme bir servet harcadı. Onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tamamlamanı sağlarlar. Geciktirecek bir davranışta bulunur ya da sabote edersen de seni mahkemede süründürürler. Her iki halde de kaybeden sen olacaksın. Filmi tamamlamazsan mahvolursun, tamamlarsan kazandığının yarısı benim olacak." Sonra yüzünde arsız bir gülümsemeyle kapıyı açıp dışarı çıktı ve çarparak kapattı.

Karısı *Kader*'in tamamlanması konusunda haklıydı. Öfkeden çılgına dönmüş olsa bile Zack yine de bunun bilincindeydi. Sadece iki sahne kalmıştı ve Rachel ile Tony'nin sadece bir sahnede rolü vardı. Zack'in kendisine ihanet eden karısıyla âşığının oynadıkları sahneyi yönetmekten başka seçeneği yoktu. Bara gidip kendisine sert bir viski koydu ve sonuna kadar içti. Sonra bardağı tekrar doldurdu. Pencerenin önüne gitti. Öfkesi ve üzüntüsü geçmeye başlamıştı. Sabahleyin avukatlarına telefon edip boşanma işlemlerine başlamaları konusunda talimat vermeyi kararlaştırdı. Ancak, koşullar Rachel'in istediği gibi değil Zack'in istediği gibi olacaktı. Sinema oyuncusu olarak kazandığı hatırı sayılır serveti çeşitli yatırımlarla birkaç misline katlamıştı. Bu yatırımlar çeşitli vakıfların yönetimindeydi ve bu kurumlar varlığının büyük bir kısmını Rachel'den koruyabilirlerdi. Kendini toplamış, rahatlamaya başlamıştı. Bunu da atlatıp yoluna devam edecekti. Bundan emindi. Çünkü uzun zaman önce, on sekiz yaşındayken çok daha büyük bir ihanete uğramış ve kendisine ihanet eden insanlara sırtını dönüp bir daha asla arkasına bakmadan yaşayabilecek güce sahip olduğunu öğrenmişti.

Yatak odasına geçti. Rachel'in bavullarını dolaptan çıkararak eşyalarını içine doldurdu. Sonra karyolanın başucundaki telefonu eline aldı. Santral memuruna, "Kral dairesine bir komi gönderin," dedi. Adam geldiğinde, kenarlarından Rachel'in giysileri fışkıran bavulları gösterdi. "Bunları Bay Austin'in dairesine götür."

Rachel geri dönüp onu affetmesi için yalvarsa, ona kandırıldığını ispat etse ve o sözleri söylerken aklının başında olmadığını kanıtlasa ve Zack ona inansa bile, artık iş işten geçmişti.

Çünkü o artık Zack için ölmüştü.

Bir zamanlar çok sevdiği büyükannesi ve kardeşleri gibi o da artık bir ölüydü. Onları aklından ve kalbinden çıkarması için çok uğraşması gerekmişti ama bunu yapmıştı.

5

Dün gece olup bitenleri unutmaya çalışarak bir ağacın dibine oturdu. Burada kimse onu göremiyor ama kendisi her şeyi uzaktan izliyordu. Rachel'in Tony Austin'in karavanına girdiğini gördü. Bu sabahki televizyon haberlerinde dün geceki olay ve kavga en ince ayrıntılarına kadar anlatılıyordu. Besbelli ayrıntılar her şeye tanık olan otel müşterilerinden öğrenilmişti. Şimdi çekim yaptıkları bölge, haberciler tarafından işgal edilmişti. Zack'in korumaları daha sonra açıklama yapılacağı vaatleriyle, onları set civarına sokmamak için büyük bir güç harcıyorlardı. Ama Zack'in habercilere tek bir kelime bile söylemeye niyeti yoktu. Basının kapısında bekleyişine karşı nasıl buz gibi bir ilgisizlik içindeyse, Rachel'in avukatlarının bu sabah Los Angeles'te boşanma davası açmış olmaları karşısında da aynı derecede ilgisiz kalmıştı. Onu rahatsız eden tek şey, Rachel ile Tony'nin çılgınca sevişecekleri son sahneyi yönetmek zorunda oluşuydu. Bunu, üstelik bütün ekip seyrederken, midesinin nasıl kaldıracağını bilmiyordu.

Öfkesi yatıştıktan sonra, Rachel'i hayatından çıkarmanın dün gece düşündüğünden çok daha kolay olacağını fark etmişti. Çünkü üç yıl önce evlendikleri zaman ona karşı hissettikleri kısa bir süre sonra kaybolmuştu. O zamandan beri de birbirlerini cinsel açıdan doyurmaktan ve toplum içinde bir arada görünmekten başka bir anlamı olmayan bir ilişkileri vardı. Rachel'in eksikliği ha-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yatını geçmiş on yıl boyunca olduğundan daha boş, daha anlamsız ve daha yapay hale getirmeyecekti.

Zack, küçük bir böceğin bir cam parçasına tırmanmaya çalışmasını seyrederek hayatının ona niçin bu kadar amaçsız göründüğünü düşündü. Önemli bir amacı ve büyük mutlulukları yoktu. Ama yaşantısı hep böyle olmamıştı...

Charlie Murdock'un kamyonetinde Los Angeles'a geldiğinde hayatını kazanabilmek en büyük amacıydı. Charlie'nin yardımıyla Empire Stüdyolarında iş bulması ona büyük bir zafer gibi gelmişti. Birkaç ay sonra, düşük bütçeli bir çete filmi çevirmekte olan bir yönetmenin kalabalık bir sahne için birkaç figürana ihtiyacı olmuş, Zack'i de çağırmıştı. Zack'in yapması gereken tuğla bir duvara yaslanıp dalgın ve sert bir ifade takınmaktı. O gün fazladan kazandığı para ona bir ikramiye gibi gelmişti. Birkaç gün sonra aynı yönetmen onu çağırıp, "Zack, oğlum," demişti. "Sende karizma dediğimiz şey var. Kamera seni seviyor. Ekranda, kederli, çağdaş bir James Dean gibi duruyorsun. Üstelik ondan daha yakışıklısın. Sadece orada durarak, sahneyi çaldın. Eğer rol yapmayı başarabilirsen seni yakında başlayacağımız bir kovboy filminde oynatacağım."

Zack'i heyecanlandıran, bir filmde oynayacak olması değil alacağı ücretti. Rol yapmayı öğrendi.

Aslında bu ona hiç zor gelmedi. Birincisi, büyükannesinin evinden ayrılmadan önce, yıllarca rol yapmak, ona dokunan şeyleri umursamaz görünmek zorunda kalmıştı. İkincisi de, hayatını kazanabileceğini ve büyük ölçüde başarılı olacağını büyükannesine ve Ridgemont'taki herkese göstermek amacındaydı. Bu amaca ulaşmak için, ne kadar yorucu ve güç olursa olsun yapmayacağı şey yoktu.

Ridgemont küçük bir şehirdi. Büyükannesinin evinden yaya olarak ayrılışından birkaç saat sonra olayın ayrıntılarının bütün kentte duyulmuş olduğu konuşunda hiçbir kuşkusu yoktu. İlk iki filmi piyasaya çıktığında, tanıdığı birinin kendisini tanımış olması umuduyla hayranlarından gelen bütün mektupları tek tek okumuştu. Ama kendisini tanıyanlar çıkmış olsa bile kimse ona mektup yazmak zahmetine katlanmamıştı.

Ondan sonra bir süre büyük bir parayla Ridgemont'a dönüp Stanhope Industries'i satın almak ve işletmek hayaliyle yaşadı. Yirmi beş yaşına geldiğinde şirketi satın alacak parası vardı ama aynı zamanda bütün şehri içindeki her şeyle birlikte satın almanın bir şeyi değiştirmeyeceğini bilecek kadar da olgunlaşmıştı. Oscar ödülünü kazanmış, üniversiteden diplomasını almıştı. Olağanüstü biri sayılıyor, "sinema dünyasında bir efsane" diye anılıyordu. Artık oynayacağı rolleri kendisi seçiyordu. Banka hesabında servet sayılacak kadar çok parası ve daha da parlak olmaya aday bir geleceği vardı.

Herkese Zachary Benedict'in kendini kurtarabileceğini ve en yüksek düzeyde başarılı olabileceğini kanıtlamıştı. Artık ulaşmak istediği bir amacı, kanıtlayacağı bir şey kalmamıştı. Şimdi kendisini garip bir şekilde tükenmiş ve boşlukta kalmış hissediyordu.

Eski amaçlarını yitirmiş olan Zack başka tatmin yolları aradı. Malikâneler yaptırdı, yatlar, yarış arabaları satın aldı. Pırıltılı toplantılarda güzel kadınlara eşlik etti. Sonra bu kadınlarla yattı. Bedenleri ve arkadaşlıkları hoşuna gidiyordu ama onları hiç ciddiye almadı. Zaten onlar da bunu beklemiyorlardı. Zack cinsel bir ödül gibiydi. Onunla yatmak başlı başına bir başarıydı. Bu nedenle bütün kadınlar peşindeydi. Sinema yıldızları ise onun nüfuzundan ve dostlarından yararlanmak amacındaydılar. Kendisinden önceki bütün süperstarlar ve seks sembolleri gibi o da kendi başarısının kurbanıydı. Hayranları tarafından kuşatılmadan bir asansörden dışarı adımını atamıyor, bir lokantada yemek yiyemiyordu. Kadınlar avcuna otel odalarının anahtarını sıkıştırıyor, kaldığı daireye girebilmek için komilere rüşvet veriyorlardı. Yapımcıların karıları hafta sonlarında verecekleri davetler için onu evlerine çağırıyor ve kocalarının yatağından kaçıp onun yatağına giriyorlardı.

Zack bu fırsatlardan yararlanmasına yararlanıyordu ama bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rastgele ilişkilerden, bu yapaylıktan, bu eroinman, bunalımlı, dalkavuk ve kendine âşık insanlardan, kısacası Holywood'u insanları öğüten bir kıyma makinesi haline getiren her şeyden iğrenen bir yanı da vardı. Belki vicdanı sızlıyor, belki de içinde gizli kalmış olan sıradan Amerikalının ahlak anlayışı bunlara aykırı düşüyordu.

Bir sabah uyandığında buna artık dayanamayacağını anladı. Anlamsız cinsel ilişkilerden bıkmış, gürültülü partilerden sıkılmış, sinir hastası sinema yıldızlarından ve hırslı yıldız adaylarından bunalmıştı. Yaşadığı hayattan tiksiniyordu.

Yaşantısındaki boşluğu doldurmak için başka bir yol, yeni bir ümit ve daha geçerli bir yaşama nedeni aramaya başladı. Filmlerde oynamak eskisi kadar çekici gelmiyordu. Bu nedenle yönetmenliğe heves etti. Başarısız olursa toplum önünde kaybı büyük olacaktı. Ama bu tehlike bile onu heyecanlandırıyordu. Eskiden beri bir film yönetmenin ne kadar zevkli olacağı düşüncesinin sınırlarında dolaşıp duruyordu. Şimdi ise bu bir amaç haline gelmişti. Zack bu amaca, daha önceki amaçlarına olduğu gibi dört elle sarıldı. Empire stüdyolarının başkanı Irvin Levine onu bu düşüncesinden vazgeçirmeye çalıştı. Başkan yalvardı, mantık yoluyla onu ikna etmeye çalıştı, mırın kırın etti ama sonunda razı oldu. Zack onun böyle davranacağını biliyordu.

Levine'in ona yönetmenliğini verdiği *Kâbus* adlı film adli bir polisiyeydi. İki başrol oyuncusu vardı. Dokuz yaşında bir çocuk ve bir kadın. Çocuk rolü için Empire, Emily McDaniels'da ısrar etmişti. Shirley Temple gibi gamzeleri olan Emily dokuz yaşında gösteriyordu ama on üç yaşındaydı. Daha önce de filmlerde oynamıştı ve Emipre Stüdyoları ile sözleşmesi vardı. Mesleğinde inişe geçmişti. Rachel Evans adındaki güzel sarışın da mesleğinde bir düşüş yaşıyordu. Ona da diğer başrolü vermişlerdi. Rachel Evans daha önceki filmlerinde küçük roller oynamış ve fazla bir varlık gösterememişti.

Zack'in stüdyosu bu iki oyuncuyu onun sırtına yükleyerek Zack'e bir ders vermek, onun asıl işinin yönetmenlik değil oyunculuk olduğunu göstermek istiyordu. Stüdyonun yöneticileri, bu filmin masraflarını ancak çıkaracağını bekliyorlardı. Beri yandan en ünlü oyuncularının, film çevirerek çok daha fazla para kazanabilecekken, bu potansiyelini kameranın arkasında harcamasına engel olacaklarını düşünmekteydiler.

Bütün bunların bilincinde olmak Zack'i durduramamıştı. Çekimlere başlamadan önce haftalarca Rachel ve Emily'nin eski filmlerini seyretti ve Rachel Evans'ın bazı sahnelerde gerçek bir yetenek sergilediği sonucuna vardı. Emily ise büyüdükçe şirinliğini kaybetmişti. Ama şimdi bunun yerine tatlılığı onu çekici kılıyor ve kameraya hitap ediyordu.

Zack, sekiz hafta süren çekimler boyunca iki kadın başrol oyuncusunun bu yanlarını ön plana çıkarmaya çalıştı. Başarma konusundaki azmi onlara da bulaşmıştı.

Rachel başlangıçta Zack'in her sahneyi defalarca tekrarlatması karşısında köpürmüş, ancak perdede kendi oynadığı sahneleri seyredince şaşkınlık ve sevinçten ne diyeceğini bilememişti. Zack'e teşekkür etmiş, hayatında ilk defa iyi bir oyuncu olduğunu fark ettiğini söylemişti.

Zack de mutluydu çünkü yönetmenlik konusunda yetenekli olduğunu anlamıştı. Onun bu yeteneğinin Emily McDaniels'in mesleğinde parlak bir dönem açacak oluşuna da ayrıca seviniyordu. Emily'yi o kadar seviyordu ki hayatında ilk kez bir çocuk sahibi olmak istediğini düşündü. Emily sete babasıyla geliyordu. Baba kız arasındaki yakınlığa imrenmişti. Evet, bir aile kurmak istiyordu. Hayatında eksik olan *buydu*; başarısını paylaşacağı, onlar için mücadele edeceği, birlikte gülüp eğleneceği bir eş ve çocuklar.

O gece çekimlerin başarılı sonuçlarını Rachel ile birlikte geç saatlerde Zack'in evinde yemek yiyerek kutladılar. Sonra oturma odasında oturup okyanusu seyrederek uzun uzun konuştular. Bu sohbet Zack'i rahatlatmıştı. Filmlerden ve sinema dünyasından hiç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söz etmediler. Bu da büyük bir yenilikti. Sonra seviştiler ve bundan da hoşlandılar. Rachel samimiyetle sevişiyordu ve bu genç adamı memnun etti. Her şey güzeldi: Heyecan, Rachel'in şehveti, zekâsı ve espri anlayışı.

Bir ara, genç kadın dirseğine dayanarak doğruldu. "Zack, hayattan gerçek istediğin nedir? Yani, *gerçekten* istediğin?"

Zack, belki saatlerdir sevişmekten yorgun düştüğü için, belki de yıllardır sürekli olarak alın teriyle kurduğu bu yaşam tek istediği şeymiş gibi yapmaktan bıktığı için, "Küçük Ev," diye cevap verdi.

"Ne? Yani 'Küçük Ev' adlı televizyon dizisinin sinemaya uyarlanmasında mı oynamak istiyorsun?"

"Hayır, onu gerçek hayatta yaşamak istiyorum. Ama ev yeşil çayırlara bakmasa da olur. Dağlarda bir çiftlik düşünüyorum."

Rachel gülmeye başladı. "Çiftlik mi? Sen atlardan nefret eder, ineklerden iğrenirsin. Bunu herkes bilir. Tommy Newton bana böyle söyledi. Oynadığın ilk kovboy filminde o da çekim ekibindeymiş. Hani çok gençken oynadığın şu film. Michelle Pfeiffer'ın kız arkadaşın rolünü oynadığı..." Sonra parmaklarını Zack'in dudaklarında gezdirdi. "Söylesene atlardan ve ineklerden niçin hoşlanmıyorsun?"

"Çünkü onları yönetmek imkânsızdır. Daima söylenenin aksini yaparlar. İlk filmde de öyle oldu. Sığırlar dönüp bize saldırdılar."

"Michelle o gün onun hayatını kurtardığını söylüyor. Onu kucağına alıp kaçırmışsın."

Zack sırıttı. "*Başka* çarem yoktu," dedi. "Çılgın gibi kayalara doğru koşuyordum. Sığırlar da peşimdeydi. Michelle önüme çıktı. Onu yolumdan çekilmesi için kucağıma aldım."

"Bu kadar alçakgönüllü olma. O sırada Michelle canını kurtarmak için koşuyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyormuş."

Zack, "Ben de öyle!" dedi ve birden ciddileşerek, "O zaman ikimiz de çocuktuk," diye mırıldandı. "Aradan yüz yıl geçmiş gibi geliyor."

Rachel ona iyice yaklaştı. Parmaklarını genç adamın bedeninde gezdirerek, "Aslında nerelisin?" diye sordu. "Sakın bana yalnız büyüdüğün, rodeolara katılan bir grupta çalıştığın, motosikletli çetelere takıldığın gibi stüdyonun uydurduğu palavraları anlatmaya kalkma."

Zack'in keyfi yerindeydi ama geçmişinden söz etmeye hiç niyeti yoktu. Bunu şimdiye kadar hiç yapmadığı gibi şimdiden sonra da yapmayacaktı. On sekiz yaşındayken Stüdyonun halkla ilişkiler departmanı ondan geçmişi hakkında bilgi istediğinde, büyük bir soğukkanlılıkla onun için bir şeyler uydurmalarını söylemiş, onlar da bunu yapmışlardı. Gerçek geçmişi ölmüştü ve ondan asla söz edilmeyecekti. Sesinin tonu bunu açıkça belli ediyordu. "Özel bir yerden değilim."

Kız ısrar etti. "Ama sen hangi yemekle hangi çatalı kullanacağını bilmeyen, sokaklarda büyümüş bir çocuk değilsin. Bu kadarını biliyorum. Üstelik, Tommy Newton bana on sekiz yaşındayken bile çok kibar olduğunu, toplum içinde nasıl davranman gerektiğini bildiğini söyledi. Seninle birkaç filmde çalışmış ama hakkında hiçbir şey bilmiyor. Glenn Close ve Goldie Hawn, Laureen Hutton ve Meryl Streep gibi seninle aynı filmde oynayan kadınlar da seninle oynamanın çok zevkli olduğunu ancak özel hayatını kendine sakladığını söylüyorlar. Biliyorum çünkü sordum."

Zack bu konuşmalardan hoşlanmadığını saklamaya gerek görmedi. "Eğer bu merakınla benimle ilgilendiğini belli etmeye çalışıyor ve bunun beni memnun edeceğini sanıyorsan yanlıyorsun."

Rachel onun çenesine bir öpücük kondurdu. Gülerek, "Elimde değil," dedi. "Sen her kadının hayallerindeki sevgilisin, Bay Benedict ve aynı zamanda Hollywood'un esrarengiz adamısın. Gerçek şu ki, benden önce bu yatağa giren kadınların hiçbiri senin ağzından özel hayatınla ilgili tek kelime alamamış. Ama bu gece benimle birçok özel konudan söz ettiğine göre ya seni zayıf bir anında yakaladım ya da... belki... benden d[illegible]r kadınlardan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha fazla hoşlandın. Her iki olasılıkta da, senin hakkında diğer kadınlardan daha fazla şey öğrenmeyi denemek zorundayım. Anlarsın ya, kadınlık gururum söz konusu."

Onun bu kadar açık konuşması Zack'in hoşuna gitmişti. "Senden diğerlerinden fazla hoşlanmamı istiyorsan konuyu değiştir," dedi. "Ve daha keyifli bir şeyden söz et."

"Keyifli mi?" Genç adama sarıldı ve göğsündeki kıllarla oynayarak, "Dur bakalım..." dedi. Atlardan nefret ettiğini biliyorum, ama motosikletlerden ve hızlı arabalardan hoşlanıyorsun. Neden?"

Zack, gülerek, "Çünkü onları bir yerde bıraktığında arkadaşlarının yanına gidip bir sürü oluşturmuyorlar ve arkanı döndüğünde seni alaşağı etmeye kalkışmıyorlar. Nereye istersen oraya gidiyorlar."

Rachel, dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırarak, "Zack," diye fısıldadı. "Sadece motosikletler senin istediğin yere gitmiyorlar. Ben de öyle yapıyorum."

Zack onun ne demek istediğini anlamıştı. Gitmesini istediği yeri gösterdi. Genç kadın aşağı doğru kaydı ve başını eğdi.

Ertesi sabah Rachel ona kahvaltı hazırladı. Ekmekleri fırına koyarken, "Bir film daha çevirmek isterim," dedi. "Bütün dünyaya iyi bir oyuncu olduğumu kanıtlayacak büyük bir film."

Zack onun mutfakta dolaşmasını seyrediyor, sade giysileri ve makyajsız haliyle onu çok daha hoş buluyordu. Üstelik zeki, şehvetli ve şakacıydı da. "Sonra ne olacak?" diye sordu.

"Sonra bu mesleği bırakmak istiyorum. Otuz yaşındayım. Senin gibi ben de gerçek bir hayat istiyorum. Anlamlı bir hayat. Vücudumu ve yüzümdeki çizgileri düşünmeyeceğim bir hayat. Dünyada bu yapay yaşantıdan çok daha güzel şeyler var."

Bir sinema oyuncusunun ağzından çıkan bu sözler Zack'te beklenmedik bir temiz hava esintisi etkisi yaptı. Üstelik sinemayı bırakmayı düşündüğüne göre ona sinema dünyasında sağlayacaklarından çok kendisiyle ilgileniyor olmalıydı. O bunları düşü-

nürken, Rachel ona doğru eğildi. "Rüyalarım seninkilere uyuyor mu?" diye sordu.

Genç kadın ona cesur bir teklif yapıyor, dolambaçlı yollara sapmadan açıkça konuşuyordu. Bir an sessizce onu seyretti sonra kendisi için çok önemli olduğunu saklamaya gerek duymadan, "Rüyalarında çocuklara yer var mı, Rachel?" diye sordu.

Rachel duraklamadan, tatlı bir sesle, "Senin çocuklarına mı?" diye sordu.

"Evet."

"Hemen başlayabilir miyiz?" Zack bu beklenmedik cevap karşısında kendini tutamayıp güldü. O anda genç kadın sıçrayıp onun kucağına çıktı. Erkeğin içinde umut ve on sekiz yaşındayken kaybettiğini sandığı sıcak duygular uyanıyordu. Elleri Rachel'in gömleğinin altına kaydı ve sıcak duygular şehvetle karıştı.

Dört ay sonra Zack'in Carmel'deki malikânesinin bahçesinde, aralarında valiler ve senatörlerin bulunduğu bin davetlinin gözleri önünde evlendiler. Havada, davetsiz misafirler olarak bir düzineden fazla helikopter dolaşıyordu. Bu helikopterlerdeki habercilerkameralarını bahçeye odaklamışlardı. Bu büyük düğünü Rachel istemiş, Zack de ondan bunu esirgememişti. Aslında kendisi birkaç dostunun hazır bulunacağı küçük bir düğünü tercih ederdi.

Zack'in sağdıcı Carmel'deki komşusu sanayici Matt Farrell'di. İki erkek, üç yıl önce, Zack'in bir gurup hayranı duvarlara tırmanıp bahçeye sızdıktan sonra kaçarken iki tarafın da güvenlik sistemlerini devre dışı bıraktıklarında tanışmışlar ve o gece bir çok ortak yanları olduğunu keşfetmişlerdi. Bunlar arasında nadide viskilere meraklı olmak ve yapaylığa tahammül edememek vardı. Yatırımlar konusunda da ortak düşüncelere sahiptiler. Sonuç olarak dost olmakla kalmayıp, bazı ortak yatırımlar da yapmışlardı.

Kâbus vizyona girdiği zaman, Oscar kazanmadı, hatta Oscar'a aday bile gösterilmedi. Ama hatırı sayılır bir kâr sağladı ve eleştir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

menlerin olağanüstü beğenisini kazandı. Rachel ile Emily'nin sallantıda olan meslek yaşamları yeniden canlandı. Emily ve babası minnettarlıklarını ifade edecek yol bulamıyorlardı. Rachel ise mesleğinden vazgeçmeye niyeti olmadığını anlayıvermişti. Zack'in çok istediği çocuğu doğurmaya da hazır değildi. Daha önce umursamadığını söylediği mesleği şimdi onda bir saplantı haline gelmişti. Hiçbir daveti kaçırmak istemiyor, bütün reklam olanaklarını kullanmak istiyordu. Şöhrete ve ilgi görmeye o kadar meraklıydı ki, kendisinden daha ünlü olan bütün artistlerden nefret ediyor ve kendisine hiç güveni olmadığından Zack'ten başkasının yönettiği filmlerde oynamak istemiyordu.

Zack'in düğün gününde hissettiği iyimserlik, gerçeğin ağırlığı altında ezildi. Hırslı ve zeki bir oyuncu, Ancak Zack'in kendisini şöhret ve servete kavuşturacağına inanan hırslı ve zeki bir oyuncu onu kandırıp evliliğe razı etmişti. Zack bunu anlamıştı ve Rachel'den çok kendisini suçluyordu. Şimdi, bundan sonraki hayatı, önünde monoton bir düzlük gibi uzanıyordu.

Hollywood sakinleri, bu gibi durumlarda uyuşturucu ya da alkolde teselli ararlardı. Ama Zack de büyükannesi gibi zayıflıktan iğrenir, bu gibi duygusal zaafları aşağılardı. Sorununu kendi yöntemleriyle çözdü. Sabah kalktığı andan, akşam olup da yorgunluktan baygın düşene kadar çalıştı. Rachel'i boşamak yerine, kendi evliliğinin büyükannesiyle dedesinin evliliğinden çok daha iyi olduğuna ve birçok evlilikten de daha kötü olmadığına karar verdi. Rachel'den bir tercih yapmasını istedi: Ya kendisinden boşanacak ya da ihtiraslarına gem vurarak evinin kadını olacaktı. Buna karşılık Zack onu tek bir filmde daha oynatmaya söz veriyordu. Rachel akıllıca davranıp minnettarlığını belirterek ikinci seçeneği tercih etti. Zack sözünü tutabilmek için programını daha da sıkıştırdı. *Kâbus*'taki başarısından sonra, Empire stüdyoları ona istediği filmde oynamak ve istediği filmi yönetmek ayrıcalığını tanımıştı. Zack, *Kazanan Her Şeyi Alır* adlı bir senaryo buldu ve başrollerini Rachel ile kendisinin oynayacağı bir aksiyon/gerilim filmine başladı. Sermayeyi Empire koydu. Her şeyle kendisi ilgilenerek çekimleri tamamladı.

Sonuç o kadar parlaktı ki Rachel, Oscar'a aday gösterildi. Zack de hem en iyi oyuncu hem de en iyi yönetmen Oscarlarını aldı. İkinci ödül Hollywood'lu para babalarının çoktan anladıkları bir geçim altını çiziyordu. Zack yönetmenlik konusunda bir dahiydi.

Bu iki Oscar, Zack'i sevindirdi ama onu tatmin ettiği söylenemezdi. Kendisi bunun farkında değildi. O artık tatmin olmak peşinde değildi. Tatminsizlik duygusuna kapılmamak için durmaksızın çalışıyordu. İki yıl içinde iki film daha yönetti ve başrollerini kendisi oynadı.

Günlerden bir gün, Matt Farrell'la ortak bir yatırım konusunu görüşmek için Carmel'e gittiğinde, gecenin geç saatlerinde okuyacak bir şey ararken bir misafirin unuttuğu *Kader* adlı romanı buldu. Şafak sökerken kitabı bitirdiğinde, bundan sonra çekeceği ilk filmin *Kader* adını taşıyacağını anlamıştı.

Ertesi gün Empire stüdyolarının başkanının odasına girip kitabı ona uzattı. "İşte yeni filmim, Irvin."

Irwin Levine kitabın arka kapağındaki yazıyı okudu ve arkasına yaslanarak iç geçirdi. "Bu ağır bir drama benziyor, Zack," dedi. "Eğlenceli bir film çevirsen daha iyi olurdu, bana kalırsa. Sonra dönüp arkasındaki cam masanın üzerinden aldığı senaryoyu Zack'e uzattı. "Biri bunu bana el altından verdi. Satış için bir aracıyla temas halindeler. Ama sen çekmek istersen devreye girebiliriz. Bir aşk hikâyesi. İyi bir senaryo. Eğlenceli. Uzun yıllardır kimse böyle bir film yapmadı. Seyirciler böyle filmlere aç. Başrol tam sana göre. O kadar kolay ki onu uykunda bile oynarsın. Hem ucuza mal olur, hem de çekimler kısa sürede tamamlanır. Büyük başarı kazanacağından eminim."

Zack'in o akşam okumaya söz verdiği senaryo sonu başından belli, allı pullu bir aşk hikâyesiydi. Gerçek aşk hiç kimseye güvenmeyen ünlü bir iş adamının yaşamını değiştiriyor ve adam, hayatının geri kalanını yeni karısıyla mutluluk içinde geçiriyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Zack senaryoyu hiç beğenmedi. Bir kere kendi rolü hiçbir çaba gerektirmiyordu. Ama en çok, hikâye onu gençliğinde aşk hakkında kurduğu komik hayalleri hatırlattığı için tedirgin olmuştu. Ertesi sabah *Pretty Woman** filminin senaryosunu Levine'in masasına bırakırken, "Bu palavraları gerçekmiş gibi gösterebilecek kadar iyi bir yönetmen değilim," dedi.

Levine başını sallayarak, "Hiçbir şeye inancın kalmamış," diye söylendi. "İlk gördüğümde çocuk sayılacak yaştaydın. Seni oğlum gibi severim. Böyle duygusuz biri haline gelmen beni üzüyor. Çok üzüyor."

Zack cevap vermedi. Levine onu banka hesabını sevdiği gibi seviyordu ve Zack *Pretty Woman* filmini çekmeyi kabul etmediği için üzülmüştü. Buna rağmen ısrar etmek niyetinde değildi. Ona son kez ısrar ettiğinde Zack çıkıp gitmiş ve biri Paramount'la ve biri de Universal'le olmak üzere iki film çevirmişti.

Levine, "Hiçbir zaman gözleri ümitle parlayan bir genç olmadın," dedi. "Her zaman katı ve gerçekçiydin. Ama hiçbir şeye inanmayan biri de değildin. Rachel'le evlendiğinden beri değiştin." Bunları söyler söylemez, Zack'in yüz ifadesinden tedirgin olduğunu anladı ve telaşla, "Pekâlâ," dedi. "Bu kadar duygusallık yeter. Şimdi iş konuşalım. *Kader*'i çekmeye ne zaman başlamak istiyorsun? Başroller için kimleri düşünüyorsun?"

"Kocayı ben oynayacağım. Diana Copeland boşsa, baş kadın oyuncu olarak onu düşünüyorum. Metres rolü için Rachel biçilmiş kaftan. Ailenin kızı olarak Emily McDaniels'ı düşünüyorum."

Levine kaşlarını kaldırdı. "Rachel'e ikinci kadın rolünü verdiğin için ortalığı birbirine katacak."

Zack, "O konuyu ben hallederim," diye karşılık verdi. Rachel ile Levine birbirlerinden nefret ediyorlardı. Ama ikisi de asla bunun nedenini söylemiyordu. Zack yıllarca önce kötü sonuçlanan bir ilişki yaşamış olabileceklerini düşünüyordu. Levine, "İkinci erkek rolü için aklında biri yoksa, senden bir ricam olacak," dedi. "Tony Austin'i düşünür müsün?"

Zack açıkça, "Hiç şansın yok," dedi. Austin'in diğer kötü alışkanlıklarının yanı sıra, içkiye ve uyuşturucuya olan düşkünlüğü herkesçe biliniyordu. Üstelik güvenilecek biri değildi. Empire ile çevirdiği son film sırasında aşırı dozda uyuşturucu alarak altı ay bir rehabilitasyon merkezinde kalmış ve onun rolünü başka bir oyuncu üstlenmek zorunda kalmıştı.

Levine sabırla, "Tony çalışmak ve kendini kanıtlamak istiyor," diye devam etti. "Doktorları uyuşturucuyu bırakıp yepyeni bir adam olduğu konusunda garanti veriyorlar. Bu kez onlara inanıyorum."

Zack omuz silkti. "Bu kez değişen ne?"

"Bu kez az daha ölüyordu. Zor kurtardılar. Ödü patladı. Artık çalışmak istiyor. Ona yeni bir başlangıç yapması için fırsat vermek istiyorum." Levin iyiliksever bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bunu yapmak zorundayız, Zack. Bu dünyada hep birlikte yaşıyoruz. Birbirimizi sevmemiz ve korumamız gerek. Tony'nin iş bulmasına yardımcı olmalıyız çünkü beş parasız ve..."

Zack açıkça, "Ve çünkü yarım bıraktığı o film yüzünden Empire'a borcu var!" dedi.

Levine, "Şey evet. O film yüzünden bize epeyce borcu var," diye itiraf etti. "Ama gelip çalışmak ve borcunu ödeyerek kendini kanıtlamak istediğini söyledi. Duygusal meselelere önem vermediğine göre, şu gerçekçi nedeni göz önünde bulundurarak onu filminde oynat: Hakkında yayınlanan bütün olumsuz şeylere rağmen halk hâlâ ona bayılıyor. Yanlış yola sapmış güzel çocuk. Her kadının teselli etmek isteyeceği erkek.

Zack kararsızdı. Austin gerçekten düzeldiyse bu role çok uygundu. Otuz üç yaşındaki bu yakışıklı sarışın sinema oyuncusu on iki yaşından doksan yaşına kadar bütün kadınları kendine âşık edebilecek bir görüntüye sahipti. Austin'in afişteki ismi bilet satışları için bir garanti sayılırdı. Zack'in adı da öyle olduğuna göre,

---

Ç.N.: Türkiye'de "Özel Bir Kadın" adıyla gösterilmiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ikisi birlikte olunca, film gişe rekorları kırabilirdi. Zack bu filmin hasılatından yüzde almayı düşündüğünden, bunlar önemliydi. Üstelik Austin sarhoşken bile pek çok yıldızdan daha iyi bir oyuncuydu ve bu role uygundu. Beri yandan, Austin'i bu filmde oynatarak Empire'a iyilik yapmış olacaktı. Karşılığında onlardan belli tavizler koparmaya kararlıydı. Bu nedenle, ikinci erkek rolünü Austin'e oynatmak fikrini olumlu bulduğunu belli etmeden, "Austin'i deneyeceğim," dedi. "Ama, tedavi olmuş da olsa, bir uyuşturucu bağımlısına dadılık etmenin hoşuma gittiğini söyleyemeyeceğim." İkisi de ayağa kalkıp el sıkıştılar.

Diana Copeland daha önce verilmiş bir sözü olduğundan başrolü kabul etmedi. Zack de bu rolü ikinci tercihi olan Rachel'a verdi. Birkaç hafta sonra Diana, planlarının değiştiğini, rolü kabul edebileceğini bildirdiyse de Zack, Rachel'a söz vermiş bulunuyordu. Ama Diana ikinci kadın rolüne razı olarak onu şaşırttı. Emily McDaniels ailenin kızı rolünü, Tony Austin de ikinci erkeği oynayacaklardı.

Çekimler başladıktan sonra, çeşitli kazalar ve aksiliklere rağmen, çekilen bölümlerin harika olduğu söylentileri ortalıkta dolaşmaya başladı. Hollywood'un dedikodu makinesi Oscar adaylarını seçmeye başlamıştı.

6

Zack arkasında bir hışırtı duyarak başını çevirdi ve Tommy Newton'ın yaklaşmakta olduğunu gördü. "Ekip akşam yemeği yiyor. Ahır da çekim için hazırlandı."

Zack ayağa kalktı. "Güzel. Şimdi bakarım." Her şeyin istediği gibi olduğuna emindi ama işleri şansa bırakmaktan hoşlanmazdı. Üstelik bir süre daha tek başına kalmak istiyordu. "Bu akşam prova yapmayacağız," dedi. "Doğrudan çekime gireceğiz."

Tommy başını salladı. "Herkese haber vereyim."

Kader, kızına karşı duyduğu sevgiyle işinden başka bir şeyi göz görmeyen kocasının arasında kalan bir kadının hikâyesiydi. Kadın aynı zamanda yakışıklı bir serseriyle tutkulu bir ilişki yaşıyordu. Yakışıklı serserinin kadına olan bağlılığı ise gittikçe artarak tehlikeli bir saplantı haline gelmişti. Zack, sahip olduğu para imparatorluğu çökmekte olan ve karısıyla kızını alıştıkları hayattan mahrum etmemek için uyuşturucu tüccarlarıyla iş birliği yapmayı tasarlayan kocayı oynuyordu. Emily McDaniels ailenin kızını oynuyordu. Annesiyle babasının ona sağladığı maddi olanaklar umurunda bile değildi. O, onların sevgisini ve ilgisini istiyordu. *Kader*'de kötü insan yoktu. Karakterlerin her biri seyircinin duygularına hitap edecek kadar gerçek ve güçlüydü.

Bu akşam çekilecek sahne filmin en can alıcı yerlerinden biriydi. Rachel âşığıyla "son bir kez daha" buluşacaktı. Çünkü âşığı kadını bunu yapmayacak olursa ilişkilerini kocasına ve kızına ifşa etmekle tehdit etmişti. Rachel adamı korkutup kaçırmak için ahırda bir yere tabanca saklıyordu. Âşığı onu sevişmeye zorlayınca da tabancayla onu korkutmayı deniyor, boğuşurken ikisi de yaralanıyordu. Sahne hem *çok* tahrik edici hem de *çok* vahşi olmalıydı ve bunu sağlamak Zack'in görevi̇ydi.

Zack ahıra girip dolaştı. Bir iki şeyin yerini değiştirdi. Sonra dışarı çıktı. Tommy onu uzaktan gördü ve ekibe seslendi. "Tamam beyler, on dakika sonra çekime başlıyoruz."

Zack, Tommy'nin ekipten birini Austin'in karavanına gönderdiğini ve Austin ve Rachel'in dışarı çıktıklarını gördü. Peşlerinde makyajcı ve kuaför vardı. Austin sağlıksız ve tedirgin görünüyordu. Rachel ise Zack ile ekibin önünden mağrur bir tavırla geçti. Emily Mc Daniels, gerçek babasının önünde beş aşağı beş yukarı dolaşıp duruyor, onunla birlikte rolünü tekrarlıyordu. On altı yaşında olmasına rağmen, Shirley Temple gamzeleriyle ancak on bir yaşından biraz fazla gösteriyordu. Rachel yanından geçerken ona nefretle baktı. Sonra bakışlarını babasına çevirdi ve rolünü ezberle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

meye devam etti. Aslında Emily, Rachel'ı çok severdi. Zack onun nefret dolu bakışlarını küçük kızın kendisine olan bağlılığına yordu. Bu ona dokundu. Büfeden bir sandviç almak üzere uzanırken Diana Copeland'in yumuşak sesini duydu. "Zack!"

Zack hayretle kaşlarını çatarak ona döndü. "Burada ne işin var? Bu sabah Los Angeles'a gideceğini sanıyordum." Diana beyaz bir şort ve kırmızı bir atlet giymiş, fındık kabuğu rengindeki saçlarını tek bir örgü yapıp arkaya toplamıştı. Güzel ve huzursuzdu. "Gidecektim. Ama dün gece otelde olanları duyunca kalmaya karar verdim."

Zack açıkça, "Niçin?" diye sordu.

Diana, samimi olduğuna onu inandırmaya çalışarak, "İki nedeni var," diye cevap verdi. "Biri, ihtiyacın olduğu takdirde sana destek olmak."

Zack, terbiyeli bir tavırla, "Buna ihtiyacım yok," dedi. "Diğer sebep ne?"

Diana onun simsiyah kirpiklerle çevrili bal rengi gözlerine baktı. Genç adamın bakışları buz gibiydi. Tedirgin olarak telaşla, "Bak," dedi, "nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama bana kalırsa Rachel gerçek bir aptal. Eğer sana yardımım dokunabilirse lütfen bana fırsat ver, Zack. Bir de, seninle her zaman çalışmak isterim. İstediğin yerde, istediğin rolü oynarım. Bunu sana söylemek istiyordum."

Zack gülümsedi. Kadın Zack'in, bu sempati gösterisinin arkasında kendi ihtiraslarının yattığını düşündüğünü anladı. Onu samimiyetine inandıramamıştı.

"Teşekkür ederim, Diana." Bunu o kadar büyük bir nezaketle söylemişti ki genç kadın kendini iyice aptal hissetti. "Birkaç ay sonra yeni bir filme başlamış olurum, o zaman ajansın beni arasın."

Sonra uzun adımlarla uzaklaştı.

Diana utanç ve yenilginin etkisiyle kızarmıştı. Arkasındaki ağaca dayandı ve Zack'le konuşmasının büyük bir kısmını duymuş olan Tommy'ye baktı. "İşi berbat ettim, değil mi, Tommy?"

"Bana kalırsa şimdiye kadar hiçbir rolü böylesine kötü oynamamıştın."

"Filmlerinden birinde bir rol kapmak istediğimi sandı."

"Zaten bunu istemiyor musun?"

Diana hırsla baktı ama Tommy Rachel ile Tony Austin'i seyrediyordu. Bir an sonra, Diana, "Bu fahişe nasıl olur da Tony Austin'i Zack'e tercih eder?" dedi. "Bunu nasıl yapabilir?"

Tommy, "Belki birisinin ona ihtiyacı olması hoşuna gidiyordur," dedi. "Zack'in hiç kimseye ihtiyacı yoktur. Tony'nin ise herkese ihtiyacı vardır."

Diana nefret dolu bir sesle düzeltti. "O herkesi kullanır. O saçının ilah aslında bir vampirdir. İnsanları parçalayıp yer, kanlarını emer ve işine yaramadıkları zaman fırlatıp atar."

Tommy, kolunu onun omzuna atarak genç kadını şefkatle sıktı. "Bunu bilmeliydin," dedi.

"Beni uyuşturucu almaya gönderirdi. Bir keresinde yakalandım ve gözaltına alındım. Kefaletimi ödeyip beni dışarı çıkarması için telefon ettiğimde yakalandığım için çok kızdı ve telefonu yüzüme kapadı. O kadar korkmuştum ki stüdyoya telefon ettim. Onlar beni kurtarıp olayı örtbas ettiler. Ama sonra bütün masrafları benden aldılar.

"Başka meziyetleri olmalı. Yoksa ona âşık olmazdın."

"Ona tutulduğumda yirmi yaşındaydım. Gözüm hiçbir şey görmüyordu. Ya senin onunla ilişkiye girmek için ne gibi bir mazeretin vardı?"

Tommy, alay eder gibi, "Orta yaş krizi mi desek?" dedi.

"Aşırı dozdan komaya girdiğinde onu kurtarmaları büyük bir yanlışlık."

Ahırın ışıkları yanmıştı. Tommy başıyla işaret etti. "Haydi gel; gösteri başlıyor."

Diana kolunu onun beline doladı ve birlikte ahıra doğru yürüdüler. Genç kadın, "Ne ekersen onu biçersin," dedi.

"Evet ama bu genellikle uzun sürer."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zack kendi karavanında buz gibi suyla yüzünü yıkayıp temiz bir gömlek giydi ve dışarı çıktı. Emily'nin babasının kızının karavanının önünde dolaştığını görünce durdu, "Emily ahırda mı?"

George McDaniels, "Hayır, henüz gitmedi, Zack. Sıcak ona çok dokunuyor," diye yakındı. "Bu kadar uzun süre güneşte kalmamalı. Sen çağırana kadar bizim karavanda beklemesinde bir sakınca var mı? Emily'nin sırası gelene kadar Rachel ve Tony'yle birkaç çekim yaparsın herhalde."

Başka şartlar altında bir oyuncunun rahat edebilmesi için, sırası geldiğinde yönetmenin onu çağırması ve çekimi bekletmesi teklifi George McDaniels'ın sıkı bir azar işitmesine neden olurdu. Ama Zack'in Emily'ye karşı zaafı vardı. Bu yüzden yumuşak bir sesle, "Böyle bir şey olamayacağını sen de biliyorsun, George," dedi. "Emily dayanıklıdır. Sırası gelene kadar sıcağa tahammül eder."

"Ama..." Zack'in yüz ifadesi değişince, George McDaniels, "Emily'yi getireyim," dedi.

Çocuk yıldızların anne babalarından nefret eden Zack, kızını düzgün bir insan olarak yetiştirmek için hiçbir özveriden kaçmayan George Mc Daniels'ı sever ve sayardı. Emily'nin annesi, Emily daha bebekken onu ve babasını terk edip gitmiş, gamzeli küçük kızı parkta babasıyla oynarken gören bir film yapımcısı onu bir filminde oynatmayı teklif etmişti. Bunun üzerine George, gündüz yerine gece çalışarak, kızını film setlerine götürmeye başlamıştı. Emily'nin kazandığı her kuruşla küçük kızın adına yatırımlar yapıyordu. Onun bu tutumu işe yaramış, Emily iyi bir kız olmuştu. Büyümeye başlayan diğer çocuk yıldızlar gibi içki ve uyuşturucu kullanmıyor, önüne gelenle yatmıyordu. Terbiyeli ve kibardı.

Emily, Zack'in arkasından koşarak geliyordu. Zack ona dönerek, "Çabuk atına bin de şu işi bitirelim," diye seslendi.

Emily koşarak yanından geçti. "Sen hazırsan ben de hazırım, Zack," dedi. Bakışları kederliydi. Zack'in çok güç bir iş yapmak üzere olduğunu hissetmişti.

Zack prova yapsalar da yapmasalar da, dün geceki olaylar göz önüne alındığında, sahnenin istediği gibi çekilemeyeceğini biliyordu. Bu nedenle, mümkün olduğu kadar az tekrarla bu işi bitirmek istiyordu. Sahne ne kadar çok tekrarlanırsa, karısı, âşığı ve kendisi arasındaki gerginlik de o kadar artacaktı.

O sırada gölgelerin arasından Austin'in sesini duyunca donup kaldı. "Bak, Zack, bu sahne zaten yeterince güç. Aramızda Rachel yüzünden oluşan gerginliğe son verirsek işimiz kolaylaşmış olur." Zack'e elini uzatıyordu. "İkimiz de görmüş geçirmiş yetişkinleriz. Buna uygun davransak iyi olur."

Zack, önce kendisine uzatılan ele, sonra da Austin'in yüzüne tiksinerek baktı. "Cehenneme kadar yolun var!"

7

Ahırın içindeki gerilim elle tutulabilecek kadar belirgindi. Zack içeri girip yerdeki kameranın başında oturan Sam Hudgins'in yanında durdu ve Tommy'ye işaret etti.

Yönetmen yardımcısı, "Işıkları yakın," diye seslendi.

Dev lambalar yandı ve kızgın beyaz ışıklarıyla ahırı aydınlattı. Hiç kimse konuşmuyor, öksürmüyor, kıpırdamıyordu. Zack bu alışılmadık sessizliğin farkında bile değildi. Yıllardan beri, hayatındaki eksiklikleri örtmek için bütün dikkatini işine vermişti. Şimdi de büyük bir gayret sarf etmesi gerekmeksizin aynı şeyi yapıyordu. Bu artık kendiliğinden olan bir şeydi. Şu anda önemli olan tek şey çekeceği sahneydi. Bu sahne onun bebeği, sevgilisi ve geleceğiydi.

Zack kameralara çekim emri verdi. Rachel ile Tony kenarda bekliyorlardı. Zack Sam'e baktı, "Nasıl görünüyor?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kameraman, gözünü kameraya dayayarak, sete son bir kez baktı. "Şu masa beni biraz rahatsız ediyor, Zack. Onu saman balyalarına biraz daha yaklaştıralım.

İki kişi hemen koşup masanın yerini değiştirdiler. "Tamam oldu. Tam orada dursun."

Zack başını kaldırıp, merdivenin tepesinde oturan diğer kameramana baktı. "Ne dersin Les? Oradan nasıl görünüyor?"

"Güzel görünüyor, Zack."

Zack son bir kez çevresine baktı ve Tommy'ye dönüp başını salladı. Bir mezar kadar sessiz olan sette Tommy'nin sesi duyuldu. "Lütfen sessiz olalım! Herkes yerini alsın. Bu bir prova *değildir*. Hemen çekime giriyoruz."

Tony ve Rachel önceden işaretlenmiş olan yerlerine geçtiler. Bir makyajcı Tony'nin terleyen alnına son rötuşları yaptı. Birisi Rachel'in giysisinin korsajını düzeltti. Zack, buz gibi bir sesle, "Hikâyeyi ve sonunu biliyorsunuz," dedi. Belki ilk çekimde sonuç alabiliriz, tekrara gerek kalmaz." Rachel'a baktı ve her zaman yaptığı gibi ona filmdeki adıyla hitap etti. "Johanna, Rick'in buralarda bir yerde olduğunu bilerek ahıra giriyorsun. Senden ne istediğini de biliyorsun. Ondan ve kendinden korkuyorsun. Sana tecavüz etmeye kalkıştığında zaafa kapılıyorsun; ama sadece birkaç dakika için. Ve bunlar *ateşli* dakikalar." Durakladı. Sonra, "Anladın mı?" dedi. "Çok ateşli."

Rachel, "Evet anladım," diye karşılık verdi. Ve, sadece bir an için gözlerinde çakan bir kıvılcım, onun bir oda dolusu insanın gözleri önünde gerçek hayattaki âşığının kollarına atılmaktan tedirgin olduğunu ele veriyordu.

Zack, Tony'ye döndü. "Burada bir saatten fazla bir süredir Johanna'yı bekliyorsun. Gelmeyeceğinden korkuyorsun ve onu bu kadar arzuladığın için kendinden iğreniyorsun. O sende bir saplantı haline gelmiş. Eve gidip kızına ve hizmetçiye ve seni dinlemeye razı olacak herkese onun seninle yattığını söylemek istiyorsun. Artık seninle görüşmek istemediği için ve kocası onun koynunda yatarken sen onunla ahırlarda buluşmak zorunda olduğun için, kendini aşağılanmış hissediyorsun. O seni görmeden ahıra girdiğinde içinde aylardır biriken öfke ve acı infilak ediyor. Johanna'yı yakalıyorsun ama ona dokunduğun anda onu yine arzuluyorsun. Onun da seni arzulamasını sağlamak konusunda kararlısın. Onu zorla öpüyorsun ve arzularını cevapsız bırakmadığını hissediyorsun. Ama o birden değişiyor ve senin elinden kurtulmaya çalışıyor. İşte o zaman, durmanı istediğine inanamayacak kadar ileri gitmiş oluyorsun. Johanna silahı eline alıp sana doğrultana kadar da buna inanmıyorsun. Silahı gördüğünde öfkeden kendini kaybediyorsun. Ne yaptığını bilmiyorsun. Silahı elinden almaya kalkıştığında silah patlıyor ve vuruluyorsun. Ama bunun kaza olduğunu anlayamayacak kadar öfkelisin. Ona karşı hissettiğin bütün tutku ve şehvet o anda öfkeye dönüşüyor. Silahı onun elinden almaya çalışıyorsun. Silah ikinci kez patlıyor. Rachel yere düşüyor ve sen silahı elinden bırakıyorsun. Onun ağır yaralandığını anlayınca pişmanlık ve korkuya kapılıyorsun. Emily'nin sesini duyuyor, duraklıyor, sonra oradan uzaklaşıyorsun." Zack ona karşı duyduğu tiksintiyi saklamakta güçlük çekiyordu. Zehir gibi bir sesle, "Becerebilecek misin?" diye sordu.

"Evet, sanırım." Tony, alaycı bir sesle ekledi, "Becerebileceğimi umuyorum."

"Haydi o zaman başla da su iğrenç gösteriyi bitirelim." Sonra, Rachel'a dönerek ekledi. "O silahı aşığına karşı kullanmayı daha önce aklına bile getirmemiştin. Bu yüzden, silah patlayınca dehşete kapıldığını görmek istiyorum; o kadar ki, silah sana doğrultulduğunda vermen gereken tepkiyi yeterince gösteremeyeceksin.

Zack, onun cevabını beklemeden Emily'ye döndü ve yumuşak bir sesle, "Emily, silah seslerini duyunca atının üstünde buraya geliyorsun. Annen yaralı ama kendini kaybetmiş değil ve sen onun ölümcül bir yarası olduğunu anlıyorsun. Büyük bir korkuya kapılıyorsun. Âşığının, kamyonetine doğru koştuğunu görüyor ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seyisin odasındaki telefona sarılıp bir cankurtaran çağırıyorsun. Sonra babana telefon ediyorsun. Anlaşılmayan bir şey var mı?"

"Ya Tony, yani Rick'e ne olacak? Onun peşinden koşmayacak mıyım? Ya da silahı elime alıp ona ateş etmeyi aklımdan geçirmeyecek miyim?"

Zack, keşke bir prova yapsaydık, diye düşündü. Dünden beri kafasını kurcalayan bir şey daha vardı. Gerçi senaryoda silah ilk kez Rachel'in elinde patlıyordu ama belki de ilk olarak Tony ateş etmeliydi. Emily'ye bakıp başını salladı. "Önce senaryoya sadık kalarak oynayalım," dedi. "Sonra gerekirse değişiklikler yaparız." Çevresine bakındı. "Sorusu olan var mı?"

Kimseden ses çıkmayınca Tommy'ye baktı. "Başlayalım."

Tommy, "Havalandırmayı kapatın," diye seslendi. Ortalık iyice sessizleşti. Ses operatörleri kulaklıklarını taktılar. Kameramanlar kameralarına doğru eğildiler.

Zack, "Kameralar," dedi.

Rachel sinirli hareketlerle ahıra girdi. Etrafına bakındı. Heyecanlı, endişeli ve korku içindeydi. Sesi titreyerek, tam senaryodaki gibi, "Rick, neredesin?" diye seslendi. Âşığı saklandığı yerden elini uzatınca da boğuk bir çığlık kopardı. Oyunu kusursuzdu.

Zack, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tarafsız bir gözle karısının oyununu seyrediyordu. O sırada Tony ortaya çıkıp Rachel'i kollarına aldı ve öpüp okşamaya başladı. Onu saman balyalarının arasına düşürmeye çalışıyor, ancak rolüne odaklanamıyor ve utandığı açıkça belli oluyordu. Zack, "Kesin," diye bağırdı. Austin'in karısını öpüp okşamasını, adamın salaklığı yüzünden defalarca seyretmek zorunda kalacağını düşünerek sinirlenmişti. Sete doğru birkaç adım atarak, "Rachel'i oteldeki dairemde böyle öpmüyordun Austin," dedi. "Bize sunduğun bu amatör gösteri yerine orada yaptıklarını tekrarla bakalım."

Austin'in çocuksu karizması yüzünden Robert Redford'a benzetilen yüzü kıpkırmızı oldu. "Tanrım Zack, bu konuda niçin bir yetişkin gibi davranamıyorsun?"

Zack onu duymazlıktan gelerek öfke saçan gözlerle Rachel'a yöneldi. "Ve sen..." dedi. "O seni mıncıklarken senin de kızışmış olman lazım. Oysa manikür yaptırmayı düşünür gibisin."

Bunu izleyen iki çekim çok iyiydi ve herkes bunun farkındaydı. Ancak iki seferinde de Rachel silahı eline almadan Zack çekimi durdurdu sahneyi tekrarlattı.

Burada bir eksiklik olduğunu hissediyordu. Çekimi dördüncü kez durdurduğunda onlara doğru ilerledi. Austin saman balyalarının arasından doğrularak kavgaya hazırlandı. Kolunu Rachel'in beline dolayarak, "Seni gidi sadist serseri," diye haykırdı. "Son iki çekim kusursuzdu! Bunu sen de biliyorsun." Zack onu duymazlıktan geldi. Sahneyi dünden beri tasarladığı şekliyle çekmek istiyordu.

"Çeneni kapa ve dinle," diye karşılık verdi. "Şimdi bu sahneyi farklı bir biçimde çekeceğiz. Yazar senaryoyu yazarken ne düşünmüş olursa olsun, Johanna âşığını kazayla bile vursa bütün sempatimizi kaybediyor. Bu kadın adam için duygusal ve cinsel bir saplantı. Kadın ise kendi ihtiyaçlarını karşılamak için onu kullandı. Ama onun için kocasını bırakmaya hiçbir zaman niyeti yoktu. Bu silahla önce onun yaralanması gerek. Aksi halde Rick bu filmdeki tek kurban haline geliyor. Oysa filmin ana fikri buradaki herkesin birer kurban olduğu."

Kameranın arkasındakilerden ve ekibin diğer üyelerinden Zack'i onaylayan mırıltılar yükseldi. Zack Rachel ile Tony'ye döndü. "Sahneyi son bir kez tekrarlayacağız," dedi. "Tek yapacağınız değişiklik boğuşurken ilk yaralananın Johanna olması."

Tony, "Sonra ne olacak?" diye sordu. "Onu vurduğumu anladığımda ne yapacağım?"

Zack bir an düşündü. Sonra, "Bırak silahı elinden alsın," dedi. "Zaten amacın onu yaralamak değildi. Ama o bunun farkında değil. Geri çekiliyorsun ama artık silah onun elinde ve sana doğrultmuş. Bir yandan da, kendisi ve senin için ağlıyor. Rachel, sana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelince..." kendini tamamen filme vermiş, her şeyi unutmuştu. "Hıçkırarak ağladığını görmek istiyorum. Sonra kulaklarını tıkayıp tetiği çekiyorsun."

Sonra geri çekilip biraz önceki yerine geçti. "Başlıyoruz."

Bu son çekim olacaktı ve Zack onun kusursuz olacağını hissediyordu. Bu sahne sessiz çekiliyordu. Sonradan seslendirilecekti. Rachel, silahı ortaya çıkardığı zaman Zack seslendi, "Boğuş onunla! Karşında ben varmışım gibi davran." Bu sözler işe yaradı. Rachel, Tony ile boğuşuyor, gerçek bir nefretle adamın omuzlarını yumrukluyor, silahı ona kaptırmamaya çalışıyordu.

Zack, Tony'nin silahı onun elinden hırsla çekip alışını izledi ve "Ateş et!" diye bağırdı. Tony ateş edince Rachel sırtüstü yere düşüp elbisesinin omzuna saklanmış olan kan rengi sıvıyla dolu torbayı patlatacaktı. İşte o an gelmişti. "Ateş et!" diye bağırdı ve silahın ahırın teneke damında yankılanan müthiş bir gürültüyle patlamasıyla birlikte Rachel'in bedeni korkunç bir biçimde sarsıldı.

Herkes donakalmıştı. Kuru sıkı merminin alçak sesle patlamasını beklerken işittikleri bu kulakları sağır edici gürültüyle kısa bir süre için de olsa felç olmuş gibiydiler. Rachel yavaşça Tony'nin kollarının arasından kayıp yere düştü. Ama kırmızı sıvı torbası patlamamıştı.

Zack ona doğru atıldı. "Neler oluyor?" Tony genç kadının üzerine eğilmişti. Onu itti. Karısını sırtüstü çevirerek, "Rachel," dedi. Göğsünde küçük bir delik vardı. Buradan hafifçe kan sızıyordu. Bileğini tutup nabzına baktı. Hissedemedi. Çevresine bakınıp aklını yitirmiş gibi bağırarak cankurtaran ve sağlık personeli çağırmalarını tekrarlayıp duruyordu. Bir yandan da bu kadar küçük bir yaranın öldürücü olamayacağını düşünüyordu. Kan bile akmıyordu. Yara kalbinden ziyade köprücük kemiğine yakındı. Üstelik sağlık personeli setin yanı başında hazır bekliyordu. Ortalık karmakarışıktı. Kadınlar çığlık atıyor, erkekler bağırıyordu. Bütün çekim ekibi Rachel'in başına toplanmıştı. Zack, "Geri çekilin!" diye bağırdı. Karısının nabzını duyamadığı için ona suni teneffüs yaptırmaya başlamıştı.

Zack bir saattir ahırın kapısının önünde, içerideki sağlık personelinden ve polislerden haber bekliyordu. Kırmızı mavi ışıkları durmadan dönen polis arabaları ve cankurtaranlar art arda dizilmişti.

Rachel ölmüştü. Bunu hissediyordu. Anlamıştı. Ölümü daha önce de görmüştü. Nasıl olduğunu hatırlıyordu. Buna rağmen, karısının ölmüş olduğuna inanamıyordu.

Polisler kameramanlarla Tony'yi sorguya çekmişlerdi. Şimdi olay olduğunda içeride bulunan herkese sorular sormaya başlamışlardı. Ama Zack'ten gördüklerini anlatmasını isteyen yoktu. Onunla konuşmak istememelerinin çok garip olduğunu düşündü.

Birden gökyüzünde üzerinde kızıl haç bulunan bir helikopter gördü ve rahat bir nefes aldı. Nihayet Rachel'i bir hastaneye götüreceklerdi. Demek ki ölmemişti. Ama tam bu sırada kanını donduran bir şey gördü. Geldiklerinde çevreyi kordon altına alan polisler, büyük siyah bir arabanın geçmesine izin vermişlerdi. Şoför mahallinin yanındaki kapının üzerinde Adli Tabip yazıyordu.

Onu herkes görmüştü. Emily babasının kolları arasında hıçkırıyordu. Zack, Austin'in ağza alınmayacak bir küfür savurduğunu, Tommy'nin tesellî edici bir şeyler mırıldandığını duydu. Diana bembeyaz bir yüzle adli tabibin arabasına bakıyor, diğerleri de birbirleriyle bakışıyorlardı.

Bu arada kimse Zack'a bakmıyor ya da yanına gelmiyordu. İyice sersemlemiş olan Zack bunun çok daha iyi olduğunu düşündü ama yine de garipti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8

Ertesi gün bütün oyuncuların ve çekim ekibinin otelden ayrılması yasaklandı. Polis tarafından sorgulanacaklardı. Zack sabırsızlık içinde bekliyor, polis ona bilgi vermeye yanaşmıyordu. Televizyon kanalları Rachel'in ölüm haberini ballandıra ballandıra ülkenin dört bir yanına yayıyorlardı. NBC'nin haberine göre, tabancanın içindeki mermi bedende küçük bir delik açtıktan sonra, içerde geniş bir alanda büyük bir tahribat yapan

cinstendi. Bu yüzden genç kadının ölümü bu kadar ani olmuştu. CBS Akşam Haberlerinde ise, bir balistik uzmanı elinde bir sopayla ekrana çıktı ve Rachel'in bedeninin çizimi üzerinde kurşunun nereden girdiğini ve nasıl bir tahribat yaparak ölüme neden olduğunu anlattı. Zack televizyonu kapattıktan sonra banyoya gidip kustu. Rachel ölmüştü. Evliliklerinde gerçek bir sıcaklık olmamasına, Rachel'in Tony'yle evlenebilmek için ondan boşanma hazırlığı içinde olmasına rağmen, onun böyle korkunç bir şekilde ölmüş olmasını kabullenemiyordu. Saat ondaki ABC haberleri ona bomba gibi bir haber verdi. Otopsi raporuna göre, Rachel Evans Benedict altı haftalık hamileydi. Zack kanepeye çöküp gözlerini kapattı. Bebek kendisinden olamazdı. Aylardır Rachel'la yatmamıştı.

Oteldeki dairesinde dolaşıp duruyordu. Tıraş olmuyor, yemek yemiyordu. Acaba herkesi otelde göz altında mı tutuyorlardı? Eğer öyleyse, niçin hiç kimse baş sağlığı dilemek, onu teselli etmek ya da vakit geçirmek için yanına gelmiyordu? Hollywood'dan telefon edip onunla konuşmak isteyenler yüzünden otelin santrali kilitlenmişti. Zack onların çoğunun Rachel'in ölümüne üzüldükleri için değil de bir şeyler öğrenmek için aradıklarını bildiğinden, Matt Farrell'dan başka kimseyle görüşmek istemediğini santrale bildirmişti. Bir yandan da, Rachel'den öldürmek isteyecek kadar nefret edebilecek kişinin kim olabileceğini düşünüyordu. Saatler geçtikçe şu ya da bu saçma nedenden dolayı setteki herkesten kuşkulanmaya başladı.

Polisin karısını öldürmüş olabileceğini düşünebileceğini bilmiyor değildi. Ama bu o kadar akıl dışı bir şeydi ki polisin eninde sonunda her şeyi anlayacağından emindi.

Rachel'in ölümünden iki gün sonra kapı vurulduğunda Zack açtı ve karşısında bir gün önce kendisini sorgulamış olan iki uzun boylu, asık suratlı dedektifi gördü. Biri, "Bay Benedict," diye söze başladı. Ama Zack'in sabrı tükenmişti.

"Niçin vaktinizi benimle harcıyorsunuz?" diye patladı. "Karımın katilini bulmak yolunda ne gibi bir ilerleme kaydettiğinizi öğrenmek istiyorum."

O kadar öfkeliydi ki, dedektiflerden biri içeri girip onu duvara yasladığında hazırlıksız yakalandı. Zack bileklerinde kelepçenin soğuk demirini hissetti. Diğer dedektif, "Zack Benedict, sizi Rachel Evans'ı öldürmekten sanık olarak tutukluyoruz," dedi. "Konuşmamaya ve bir avukat çağırmaya hakkınız var. Avukat tutacak maddi gücünüz yoksa..."

9

Savcı Alton Peterson, karar vermek üzere toplanmış olan Dallas'lı on iki jüri üyesinin gözlerinin içine bakarak, "Sayın jüri üyeleri, Bayanlar ve Baylar," diye söze başladı. "Tanıkların dehşet verici ifadelerini dinlediniz ve itiraz edilemeyecek kanıtları gördünüz..."

Mahkeme salonun dışındaki koridorlar Zachary Benedict davasındaki son gelişmeleri öğrenmek için sabırsızlanan habercilerle doluydu. Bir zamanlar onu göklere çıkaran medya, şimdi düşüşünü, Amerikan halkının akşam yemeğiyle birlikte hazmetmesi için, büyük bir iştahla, ballandıra ballandıra anlatıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Peterson sözlerine, "Kanıtları işittiniz," diye devam etti. Düzinelerle tanığı dinlediniz. Bunlardan bazıları Zachary Benedict'in dostlarıydı. Bildiğiniz gibi, cinayetten bir gece önce, Zachary Benedict, Rachel Evans'ı Tony Austin'in kollarında çırılçıplak yakalamıştı. Benedict'in öfkeden deliye dönüp Austin'e saldırdığını ve başkalarının araya girmesiyle kavganın yatıştığını da öğrenmiş bulunuyorsunuz. Benedict'in oteldeki dairesinin önündeki koridordan geçerken içerdeki kavgayı duyan otel müşterilerinin ifadelerini dinlediniz. Bu ifadelerden, Rachel Evans'ın Zachary Benedict'i boşayıp Tony Austin ile evlenmek istediği ve boşanma sonucunda Zachary Benedict'in servetinin yarısına konmayı planladığı, üstelik bunları Benedict'e söylediği anlaşılıyor. Aynı kimseler, Benedict'in karısını şöyle uyardığına tanıklık ettiler: *Elimdekilerin yarısını sana vereceğime seni öldürürüm daha iyi!*"

Sonra jürinin oturduğu bölümün çevresinde dolaşarak, tek tek her birinin yüzüne baktı. " Ve onu öldürdü. Büyük bir soğukkanlılıkla, onu, karnında taşıdığı masum bebekle birlikte öldürdü! Onun bunu yaptığını ben de biliyorum, siz de biliyorsunuz. Ama bu cinayetin işleniş biçimi olayı daha da korkunç hale getiriyor. Çünkü Zachary Benedict'in soğukkanlı bir canavar olduğunu gösteriyor." Şimdi bir ileri bir geri dolaşmaya başlamıştı. "Zachary Benedict cinayeti sıradan bir katil gibi öfkeli bir anında işlemedi. Çektiği filmi bitirebilmek için yirmi dört saat bekledi. Sonra büyük bir soğukkanlılıkla dehşet verici bir yol seçti. Silahın içine gerçek bir mermi koyarak, sahneyi son anda değiştirdi. Buna göre, boğuşma sonucunda senaryoda olduğu gibi Tony Austin değil Rachel Evans vurulacaktı."

Eliyle jüriyi çevreleyen demir korkuluğu tuttu. "Bunların hiçbirini ben uydurmadım. Her kelimesini tanıkların ağzından duydunuz. Cinayet günü, akşamüzeri çekim ekibi dinlenirken, Zachary Benedict sözümona sette bazı düzenlemeler yapmak için ahıra gitmiş. Onu oraya girerken görenler var; kendisi de itiraf etti. Ama çekim ekibindekilerin hiçbiri onun sette ne gibi değişiklikler yaptığını hatırlayamadı. Oraya niçin gitti? Bunu biliyorsunuz! Kuru sıkı mermileri gerçeğiyle değiştirmek için. Yapım asistanı ifadesinde, silaha kuru sıkı mermileri kendisinin koyduğunu söyledi. Benedict'in parmak izlerinin silahın üstünde bulunduğunu hatırlatırım. Yalnız onun parmak izleri vardı. Kuşkusuz silahı temizlemiş ama yanlışlıkla birkaç parmak izi bırakmıştı. Bununla da yetinmedi. Cinayeti işlemek için sabırla bekledi. Kameramanın yanında durarak karısı ile âşığının öpüşüp sevişti̇ği sahneyi *defalarca tekrarlattı*. Sapık zevklerini yeterince tatmin ettikten sonra, karısı silahı ele geçirip Tony Austin'i vuracağı sırada, çekimi durdurup senaryoyu değiştirdi!"

Dönüp parmağıyla Zachary Benedict'i gösterdi ve nefret dolu bir sesle, "Zachary Benedict, servet ve şöhret yüzünden o kadar yozlaşmıştı ki, size ve bana uygulanan yasaların kendisi için de geçerli olduğunu aklına bile getirmedi. Yaptıklarının yanına kâr kalmasına göz yumacağınızı sandı! Ona iyi bakin sayın jüri üyeleri..."

Peterson'ın bariton sesinin etkisiyle, salondaki bütün başlar Zack'e çevrildi. Zack'in yanında oturan Savunma Avukatı dudaklarını kıpırdatmadan, "Allah kahretsin, Zack, jüri üyelerinin yüzüne bak!" diye tısladı.

Zack başını kaldırıp avukatının dediğini yaptı. Ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Eğer Rachel onun bu cinayetle suçlanmasını sağlamak için gayret gösterseydi, bütün delillerin böylesine aleyhine olmasını sağlamayı beceremezdi.

Alton Peterson, son sözlerini söylüyordu. "Bir kere daha bakın ona! O birinci derecede cinayetle suçludur. Eğer adalet yerini bulacaksa, onun hakkında verilebilecek *tek* karar budur."

Jüri kararını tartışmak için çekildi. Bir milyon dolar kefaletle serbest kalmış olan Zack de Crescent otelindeki dairesine kapandı. Güney Amerika'ya kaçmakla Tony Austin'i öldürmek arasında bir seçim yapmaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona göre en akla uygun zanlı Tony'ydi. Ancak, ne Zack'in avukatları ne de onların görevlendirdiği özel dedektifler Tony aleyhinde, pahalı uyuşturucular kullanmaya devam ettiğinin dışında bir kanıt bulamamışlardı. Rachel, Zack'ten boşanıp onunla evlenecek olsaydı bu alışkanlığa devam etmesinin daha kolay olacağı da gün gibi ortadaydı. Üstelik, Zack son anda senaryoyu değiştirmeseydi, Rachel değil Tony vurulacaktı. Son sahneyi değiştirmek istediğinden Tony'ye bahsedip etmediğini hatırlamaya çalışıyordu. Bu konuda notlar almış ve bu notları ortalıkta bırakmıştı ama tanıkların hiçbiri onun son sahneyi değiştireceğinden haberi olduğunu kabul etmemişti. Kafese kapatılmış bir kaplan gibi, kadere, kendisine ve Rachel'a söverek oteldeki dairesinde volta atıp duruyordu. Avukatı, Zack'in böyle ardında bir yığın kendi aleyhinde delil kalması kaçınılmaz bir cinayet işleyecek kadar geri zekâlı ve mantıksız bir adam olmadığı fikrinden hareket ederek, jürinin kararını olumlu yönde etkilemeye çalışmıştı. Mahkeme sırasında, Zack'in zengin bir silah koleksiyonu olduğu ve silahları iyi tanıdığı ortaya çıkınca, avukat Arthur Handler bunu da lehte kullanmaya çalışarak, böyle birinin silahın üzerinde parmak izi bırakmak gibi bir hata yapmayacağını ileri sürmüştü.

Güney Amerika'ya kaçıp izini kaybettirmek Zack'in sık sık aklına geliyordu ama bunun parlak bir fikir olmadığını biliyordu. Bir kere kaçarsa, jüri onun suçlu olduğuna iyice inanacaktı. İkincisi de, yüzü o kadar iyi tanınıyordu ki nereye giderse gitsin insanların ilk birkaç dakika içinde kim olduğunu anlayacakları kesindi. Bütün bu olup bitenler içinde tek olumlu nokta, Tony Austin'in bir daha filmlerde oynayamayacak oluşuydu. Çünkü, bütün sapıklıkları ve günahları mahkeme sırasında ortaya dökülmüş ve basında yayınlanmıştı.

Ertesi sabah kapı vurulduğunda, Zack'in bütün adaleleri belirsizlik ve üzüntüden düğüm düğüm olmuştu. Kapıyı açtı. Karşısında kayıtsız şartsız güvendiği tek arkadaşı duruyordu. Kısmen utandığından, kısmen de ünlü bir sanayici olan arkadaşının bu çirkin olaya bulaşmasını istemediğinden, Matt Farrell'in mahkemeye gelmesine karşı çıkmıştı. Matt satın alacağı bir şirket hakkında görüşmeler yapmak için, düne kadar Avrupa'da olduğundan, dostu telefon ettiğinde iyimser görünmek Zack için güç olmamıştı. Oysa şimdi arkadaşının endişeli yüzüne bakınca, onun gerçek durumu öğrendiği için Dallas'a geldiğini hemen anladı.

Matt içeri girerken, kuru bir sesle, "Beni gördüğüne sevinmiş görünmüyorsun," dedi.

Zack kapıyı kapatarak, "Buraya gelmene gerek olmadığını söylemiştim," diye karşılık verdi. "Jüri karar aşamasında. Her şey iyi olacak."

Matt, "O halde poker oynayarak vaktin geçmesini bekleyelim," diye söylendi. Şoförü ve koruması olan Joe'yu kastederek, "O'Hara arabayı park etmek ve kendisiyle bana yer ayırtmakla meşgul," diye ekledi. Ceketini çıkarıp telefona uzandı ve üç kişilik kahvaltı ısmarladı.

Joe O'Hara, üç saat süren poker oyunundan sonra, masanın üstünde duran paraları alırken, "Kuşkusuz bugün benim şanslı günüm," dedi. Bir güreşçinin bedeniyle, bir boksörün yüz hatlarına sahip olan iri yarı adam Zack için endişeleniyor ve iyimser tavırları ve yapmacık neşesiyle kimseyi kandıramıyordu.

Matt şoförünün dirseğinin dibinde toplanan banknotlara bakarak, "Hatırlat da bunları maaşından keseyim," dedi. Böyle bir oyuna katılmana imkân sağlayacak kadar para kazanmamalısın."

O'Hara neşe içinde, "Ne zaman seni ve Zack'i yensem böyle söylersin," dedi. "Carmel'deki güzel günlerimizde, geceleri bunu sık sık yapardık."

O zaman Zack'in hayatı tehlikede değildi...

O sırada telefon çaldı.

Zack ahizeyi eline alıp söylenenleri dinledi ve ayağa kalktı. "Jüri kararını vermiş. Gitmeliyim."

Matt, "Seninle geliyorum," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O'Hara, elini cebine sokup anahtarları kavrayarak, "Arabayı kapıya getireyim," diye söze karıştı.

Zack korkusunu yenmeye çalışarak, "Gerekmez," dedi. "Avukatlarım beni almaya geliyorlar." O'Hara başını sallayıp dışarı çıktıktan sonra, Matt'e baktı ve masaya doğru yürüdü. "Senden bir ricam var." Çekmeceden bir kâğıt çıkartıp arkadaşına uzattı. "İşlerin kötü gitmesi durumunda kullanmak üzere bunu hazırlatmıştım. Sana, bütün servetim ve mal varlığımla ilgili olarak tam yetki veriyorum."

Matt Farrell kendisine uzatılan kâğıda baktı ve yüzü bembeyaz oldu. Demek Zack hiç değilse yüzde elli bir mahkûmiyet olasılığını kabullenmişti.

"Bu sadece bir formalite. Acil durum için. Eminim ki buna gerek olmayacak." Zack yalan söylüyordu.

Matt de hiç emin olmadığı halde, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Zack ceketini aldı. Matt öksürerek boğazını temizledi. "Bu vekaleti kullanmam durumunda yapmamı istediğin şeyler var mı?"

Zack, aynaya bakarak kravatını bağlıyordu. Şaka yapmaya çalıştı. "Beni iflasa sürükleme yeter."

Bir saat sonra, Zack, mahkeme salonunda avukatlarının yanında ayakta duruyordu. Mübaşirin jüri başkanından aldığı zarfı yargıca verdiğini gördü. Sonra yargıcın sesi, sanki uzaklardan geliyormuş gibi, şunları söyledi: "Cinayetten birinci derecede suçlu..." Ve kısa bir duraklamadan sonra yargıç kararını verdi. "Kırk beş yıllık hapis cezası Teksas Eyaletinin Amarillo Cezaevinde infaz edilecektir. Cezanın on beş yılı geçmesi nedeniyle kefaletle tahliye talebi kabul edilmeyecektir. Mahkûm tutuklanmıştır..."

Zack'in kılı bile kıpırdamadı. Gerçeği belli edecek hiçbir şey yapmadı. İçinde fırtınalar kopuyordu. Ellerini kelepçelediklerinde bile dimdik duruyordu.

10

1993

"Bayan Mathison, dikkat!" tekerlekli iskemledeki çocuk Julie'yi uyarmakta geç kalmış, heyecan içinde bir sayı yapmaya çalışan Julie de olduğu yerde dönerek ona hızla çarpmış ve sırtüstü yere düşmüştü.

Julie'nin ders saatlerinden sonra nezaret ettiği, bedensel engelli çocukların beden eğitimi dersinin yapıldığı salonda öğrencilerin çığlıkları çın çın ötüyordu. "Bayan Mathison! Bayan Mathison!" Engelli çocuklar bir anda etrafını çevirdiler. Hep bir ağızdan, "Bir şeyiniz yok ya, Bayan Mathison?" diye bağrışıyorlardı. "Canınız yandı mı, Bayan Mathison?"

Julie dirseğinin üzerinde doğrulup saçlarını düzelterek, onlarla, "Elbette canım yandı," diye şakalaştı. "Gururum kırıldı."

Yan hakem görevi yapmakta olan dokuz yaşındaki Willie Jenkins, sırıtarak, "Nasıl oluyor da poponuzun üstüne düştüğünüz halde, kırılan gururunuz oluyor?" diye sordu.

Julie gülerek, "Her şey bakış açısına bağlı, Willie," diye karşılık verdi.

O sırada, okul müdürü spor salonundan içeri girdi ve yeni cilalanmış olan döşemenin üstündeki tekerlek izlerine öfkeyle bakarak, "Bayan Mathison," diye böğürdü. "Bana kalırsa bu basketbol oyununa benzemiyor. Ne oynuyordunuz?"

Julie artık Keaton İlkokulunda üçüncü sınıfı okutuyordu ama çocukluğunda kendisini öğrencilerden toplanan öğlen yemeği parasını çalmakla suçlayan okul müdürü Bay Duncan'la ilişkisinin düzeldiği söylenemezdi. Gerçi Duncan artık onun dürüstlüğünden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuşku duymuyordu ama okul kurallarını öğrencilerin lehine olarak sürekli esnetmesi müdürün işine gelmiyordu. Üstelik sürekli yeni fikirlerle ortaya çıkıyor, kasaba halkının desteğini aldığı gibi bazı kimseler onun fikirlerinin uygulanabilmesi için bağışta bulunuyorlardı. Bunun sonucunda da, bir süredir, Keaton İlkokulunda, Bedensel Özürlü Çocuklar için özel bir eğitim ve spor programı uygulanmaktaydı. Duncan ise bunu önceki yöntemlerinden kesin bir kopuş olarak niteliyordu.

Şimdi Julie'nin yeni bir projesi vardı. Bu Keaton ve çevresindeki okuma yazma bilmeyen kadınları eğitme programıydı. Okuldaki hademenin karısının okuma yazma bilmediğini öğrenince bu haçlı seferine çıkmaya karar vermişti. Kadını evine çağırmış ve ona ders vermeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra hademenin karısının okuma yazma bilmeyen başka bir kadın tanıdığı ortaya çıkmıştı. Sonuçta okuma öğrenmesi gereken kadınların sayısı yedi ye yükseldi. Bayan Mathison, öğrencilerine ders verebilmek için haftada iki gün, akşamüzeri, okuldaki bir sınıfı kullanmak için izin istemek zorunda kaldı. Duncan akşamları bir sınıfı açık tutmanın neden olacağı mali kayıptan söz edince, Julie, bal gibi tatlı bir sesle, bu durumda ortaokul müdürüne danışmak zorunda kalacağını söyledi. Duncan nihayet genç bayanın kendi sınıfını bu iş için kullanmasına izin vermek zorunda kaldı. Şimdi sıra, okuma sınıfı için gerekli olan bazı malzemelerin satın alınmasına gelmişti. Julie bu alışveriş için Amarillo'ya gidecekti. Bu nedenle iki gün izin istedi. Duncan onun, bedensel özürlü çocuklardan birinin o programa bağışta bulunmuş olan zengin büyükbabasının, okuma sınıfına gerekli olan malzemelerin alınabilmesi için bağışta bulunmasını sağlamaya çalışacağından kuşkulanıyordu. İhtiyar adam Amarillo'da yaşıyordu.

Sözümona basketbol maçı bittikten sonra, Duncan, spor salonuna gelişinin nedenini açıkladı. "Ağabeyin Ted telefon etti. Yukarı katta benden başka kimse olmadığı için telefonu ben açtım. Annenin seni saat sekizde yemeğe beklediğini sana iletmemi istedi. Bir de, Amarillo'ya gitmen için sana Carl'ın arabasını vereceğini söyledi. İzin istediğinde bana Amarillo'ya gideceğinden söz etmemiştin."

Julie, onu sakinleştirmek için tatlı tatlı gülümsedi. Ama Duncan aksine bu tebessümden kuşkulandı. "Amarillo'da tanıdıkların mı var?" diye sordu.

Julie, Amarillo'ya bedensel engelli çocuklardan birinin varlıklı bir akrabasıyla buluşmaya gidiyordu. Ondan okuma programına maddi destek isteyecekti. Bay Duncan'ın bunu anladığı gibi pis bir duyguya kapıldı. "Sadece iki gün burada olmayacağım," diye kaçamak bir cevap verdi. "Sınıfıma benim yerime bakacak birini buldum bile."

"Amarillo buradan birkaç yüz mil uzakta. Orada önemli işlerin olmalı."

Julie bu üstü kapalı soruyu anlamazlıktan gelerek saatine baktı. Telaşlı bir sesle, "Tanrım," dedi. "Dört buçuk olmuş. Acele etmeliyim. Eve gidip duş yaptıktan sonra üstümü değiştirip saat altıda okuma yazma dersine yetişeceğim."

Julie okul binasından çıktığında Willie Jenkins'in, arabasının yanında kendisini beklemekte olduğunu gördü. Çocuğun minik yüzü asıktı. "Bay Duncan'a Amarillo'ya gideceğini söylediğini duydum," dedi. "Merak ediyorum, Bayan Mathison, beni koroya alacak mısınız?" Willie de ağabeyleri gibi sporda çok başarılıydı ve küçük sınıflardaki öğrencilerin en popüler olanlarından biriydi ama iş müziğe gelince aynı şey söylenemezdi. Bu da oğlanın gururunu kırıyordu.

Julie arabasının kapısını açarken, "Bilmiyorum Willie," diye karşılık verdi. "Bu yıl koroyla ben ilgilenmiyorum."

"Yani eğer siz ilgileniyor olsaydınız, beni koroya alır mıydınız?"

Julie direksiyonun başına geçmişti. Kontak anahtarını çevirirken gülümseyerek, "Willie," dedi. "Koroya katılacakları ben seçtiğim zaman bunların arasında sen de olacaksın."

"Söz mü?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julie başını salladı. "Bir gün kiliseye uğra, sana ciddi olduğumu kanıtlayayım. Sana çocuk korosunda şarkı söyleteceğim."

"Annemle babam kiliseye pek sık gitmezler."

Genç kadın park yerinden geri geri çıkarken, "İşte gerçek bir çelişki," dedi.

"Çelişki ne demek, Bayan Mathison?"

Julie elini pencereden dışarı uzatarak onun saçlarını okşadı. "Sözlüğe bak."

Evine giderken kasabanın merkezinden geçti. Yıllarca önce Teksas'ın bu küçük kasabasına geldiğinde burayı sıkıcı bulmuş ama sonra sakin sokaklarına ve samimi atmosferine alışmıştı. Gerçi Keaton'ın gökdelenleri, kalabalık caddeleri ve varoşları yoktu ama burada insanlar geçmişe bağlı olarak yaşıyor, herkes birbirini tanıyor ve her şeyi biliyordu. Gerçi son on beş yıl içinde kasabanın nüfusu üç binden beş bine yükselmişti ama eskiler yeni gelenlere uymak yerine onları kendi yaşam tarzlarının içine çekmişlerdi. Kasaba halkının çoğu hâlâ pazar günleri kiliseye gidiyor, her ayın ilk cuma günü erkekler kulüpte toplanıyor, yaz tatilinin başlayışı kasabanın merkezindeki çim alanda bandonun da katılımıyla geleneksel bir biçimde kutlanıyordu. Bu kasabada insanlar eski dostluklara, eski törelere ve eski anılara dört elle sarılırdı.

Julie artık bütün bunların bir parçasıydı. Burada hissettiği güven duygusunu, buraya ait olmayı seviyordu. On bir yaşından beri dedikodu konusu olacak hiçbir şey yapmamıştı. Genç kız olduğunda da sadece ailesinin ve kasaba halkının onayladığı birkaç çocukla çıkmış, onlarla da okul toplantılarına ve kilise etkinliklerine katılmıştı. Bir trafik cezası bile almamış, hiçbir zaman yasalara aykırı bir şey yapmamıştı. Üniversiteye giderken ailesinin yanında oturmaya devam etmiş, iki yıl önce kendi evine taşındığından bu yana da hava kararıktan sonra aileden olmayan hiçbir erkeği içeri almama kuralı koymuştu. Seksenlerde yetişen genç kadınlar bu gibi kurallara boyun eğmezlerdi ama Julie farklıydı. O gerçek bir yuva ve sevgi dolu bir aile bulmuştu ve buna layık olmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Julie Mathison bu konuda o kadar başarılıydı ki, büyüdükten sonra Keaton'da herkes tarafından örnek olarak gösterilen biri olmuştu. Gönüllü olarak yaptığı çalışmaların yanı sıra pazar günleri kilisede çocuklara din dersleri veriyordu. Kilise korosundaydı. Kilise yararına satılmak üzere kurabiyeler yapıyor, bir çok yardım faaliyetine katılıyordu.

Büyük bir gayret göstererek eski haylazlıklarından vazgeçmiş, yaptığı her fedakârlık karşısında öyle ödüller almıştı ki, hep çok şanslı olduğunu düşünmüştü. Çocuklarla çalışmaya bayılıyor, büyüklere ders vermekten çok zevk alıyordu. Kendisine kusursuz bir hayat yaratmıştı. Ama bazı akşamlar yalnız kaldığında hayatında bir eksiklik olduğunu düşünüyordu. Sanki yapay olan bir şey vardı. Sanki kendine bir rol seçmişti ama bir sonraki adımda ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Bir yıl önce yardımcı papaz Greg Howley, Julie'nin babasıyla birlikte çalışmak üzere kasabaya gelince Julie çok daha önce düşünmüş olması gereken bir konuda düşünmeye başladı. Artık kendine bir eş bulmalı ve bir aile kurmalıydı. Greg de böyle düşünüyordu. Evlilik hakkında konuştular ama Julie bunu istediğinden emin olana kadar beklemekten yanaydı. Şimdi Greg, Florida'daki bir kilisenin papazı olarak çalışmaktaydı ve hâlâ Julie'nin karar vermesini bekliyordu. Kasabanın dedikoduculari yakışıklı genç papazı Julie'ye layık görmüşler ama onun, genç kızın parmağına nişan yüzüğü takmadan geçen ay kasabadan ayrılmasına anlam verememişlerdi. Bu durum onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Tarafsız bir gözle baktığında Julie de onu kendisine uygun buluyordu. Ancak, bazı geceler, geç saatlerde o tarifsiz kuşkulara kapılıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

11

Julie kürsüye dayanarak, okuma yazma öğrenmekte olan, yirmiyle altmış yaş arasındaki yedi kadına gülümsedi. Yeni yeni tanımaya başladığı bu kadınların kararlılığına, cesaretine ve çalışkanlığına hayrandı. Bu dersin bitmesini hiç istemiyordu ama yirmi dakika sonra ailesinin yanında olması gerekiyordu. İstemeye istemeye saatine baktı ve, "Bu akşamlık bu kadar," dedi. "Gelecek haftaki ödeviniz hakkında sormak istediğiniz bir şey var mı? Ya da söylemek istediğiniz bir şey?"

Yirmi beş yaşındaki Rosalie Silmet elini kaldırdı ve, "Bize okuma yazma öğretmenizin bizler için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum," dedi. "Okuma yazma öğrenebileceğimize inanmakla yaşantımızda ne kadar büyük bir değişiklik yaptığınızı bilmenizi istiyoruz." Aralarına onun zoruyla yeni katılan Pauline Perkins'e yan gözle baktı. "Aramızdan bazıları bize okuma yazma öğretebileceğinize inanmıyor. Ama biz, size bu fırsatı vermek istiyoruz."

Julie kırk yaşlarındaki Pauline'e şefkatle baktı. "Niçin okuma yazma öğrenemeyeceğini düşünüyorsun, Pauline?"

Kadın, çok önemli biriyle konuşuyormuş gibi ayağa kalktı ve, "Kocam, aptal olmasaydım çocukken okuma yazma öğrenmiş olacağımı söylüyor," dedi. "Çocuklarım da aynı düşüncedeler. Sizin vaktinizi boşa harcadığım kanısındalar. Rosalie çok çabuk öğrendiğini söylediği için buraya geldim. Birkaç hafta denemek istedim."

Julie gözlerini kapadı ve o zamana kadar herkesten saklamış olduğu gerçeği itiraf etmeden önce bir an düşündü. "Hepiniz okuma yazma öğrenebilirsiniz," dedi. "İnsanın okuma yazma bilmemesinin aptal olduğu anlamına gelmediğini biliyorum. Bunu kanıtlayabilirim."

Pauline, "Nasıl?" diye sordu.

O zaman Julie derin bir nefes aldı ve onlara kendi hikâyesini anlattı.

Kadınların ağzı açık kalmıştı. Pauline, "Bu gerçek mi?" diye sordu. "Keaton'a geldiğinizde okuma yazma bilmiyor muydunuz?"

Julie onun gözlerinin içine bakarak, "Evet," diye karşılık verdi. "Gerçeğin ta kendisi. İşte bu nedenle sizlere okuma yazma öğretmek istiyorum. Bana güvenin. Yetişkinlerin okuma yazma öğrenmesine yardımcı olacak bir sürü araç var. Bunları satın alıp kullanmanızı sağlayacağım. Bu amaçla yarın sabah Amarillo'ya gidiyorum. Sizden tek istediğim bana ve kendinize güvenmeniz."

Peggy Listrom, yarı şaka yarı ciddi, "Size güvenimiz tam da kendimize güvenip güvenmemek konuşunda kararsızız," dedi.

Julie, "Bunu söylediğine inanamıyorum," diye karşılık verdi. "Dersten önce böbürlene böbürlene, bu hafta kasabadaki sokak isimlerini okumaya başladığını anlatıyordun."

Sonra öğrencilerine baktı. "Dışarı çıkmadan önce, her birinizin niçin okuma yazma öğrenmek istediğini söylemesini istiyorum," dedi. "Rosalie senden başlayalım."

Rosalie, "İşsizlik yardımı almaktan kurtulmak ve kente gidip bir işe girmek istiyorum. Okuma bilmeden doğru dürüst bir işe girmem mümkün değil."

Onun arkasından Pauline, kocasına yanıldığını göstermek ve çocuklarının ev ödevlerini yapmalarına yardımcı olabilmek için, Debby Sue Cassidy ise bir kitap yazmak için okuma yazma öğrenmek istediklerini söylediler.

Julie akşam yemeğine on dakika geç kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

12

Julie evin önüne geldiğinde Ted'in arabasını gördü. Carl da Ted'le sohbet ederek eve doğru yürüyordu. Blazer marka mavi arabasını bahçenin girişine park etmişti. Blazer, Julie'nin arabasından daha güvenli olduğu için Carl kardeşinin Amarillo'ya onunla gitmesini istiyordu. İki erkek onu görünce durup yanlarına gelmesini beklediler. Julie hâlâ ağabeylerinin bu kadar uzun boylu ve bu kadar yakışıklı olmalarına şaşıyor ve kendisini tıpkı eskisi gibi, büyük bir şefkatle sevdiklerine inanamıyordu. Ted onu kucaklayarak, "Selam, kardeşim!" dedi.

Julie, "Selam," diye karşılık verdi. Ted Keaton'ın şerifiydi, kısa süre önce hukuk fakültesini bitirmişti ve baro sınavlarının sonuçlarını bekliyordu. Keyifli görünmeye çalışıyordu ama üç yıl önce karısından ayrıldığından beri sesinde o eski içtenlik yoktu sanki. Ayrıldığı eşi Keaton'ın en zengin ailesinin kızıydı. Bu deneyim onu üzmüş ve katılaştırmıştı. Bütün aile bunu farkındaydı ve çok üzülüyorlardı.

Beri yandan Carl altı aylık evliydi. Büyük bir iyimserlikle, neşe içinde Julie'ye sarılıp, "Sara gelemeyecek. Soğukalgınlığını atlatamadı," dedi.

Verandanın ışığı yanıyordu. Bayan Mathison belinde mutfak önlüğüyle kapının önüne çıktı. Geçirdiği kalp krizinden sonra eskisine göre biraz daha yavaş hareket ediyordu. Siyah saçları hafifçe kırlaşmaya başlamıştı ama yine o sevgi dolu, güzel ve neşeli kadındı. "Çocuklar," diye seslendi. "Çabuk olun. Yemek soğuyor."

Papaz Mathison onun arkasında duruyordu. Her zamanki gibi boylu poslu ve dimdikti. Ama artık sürekli gözlük takıyordu. Saçları ise bembeyaz olmuştu. Julie sarılırken, "Çabuk, çabuk," dedi. Oğulları ceketlerini çıkarırken sırtlarını sıvazladı.

Yıllar içinde Mathison ailesinin yemek düzenindeki tek değişiklik bir araya geldiklerinde sofranın mutfakta değil de yemek odasında kurulmasıydı. Artık çocuklar büyüdükleri ve her birinin kendi evi olduğu için, Bayan Mathison bu akşam yemeklerine özel bir özen gösteriyordu. Öte yandan, sofrada yine eskisi gibi sohbet ediyor, şakalaşıp gülüşüyor, birçok şey paylaşıyorlardı. Sorunlar gündeme getiriliyor, çözümler öneriliyordu.

Hep birlikte dua ettikten sonra, babaları Carl'a, "Addelson'ların evindeki tadilat nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Pek iyi gitmiyor. Doğrusunu isterseniz, bu iş beni deli ediyor. Tesisatçı sıcak suyu soğuk su musluklarına; elektrikçi de verandanın ışığını çöp öğütme makinesinin üstündeki düğmeye bağlamış. Öğütücünün düğmesine bastığımızda verandanın ışığı yanıyor."

Genel olarak Julie ağabeyinin inşaat ve tadilat işleriyle içtenlikle ilgilenir ve onun sorunlarını anlayışla dinlerdi. Ama şu anda durum acıklı olmaktan çok komik görünüyordu. "Öğütücünün düğmesini nereye koymuş?" diye dalga geçti.

"Herman onu da mutfak aspiratörüne bağlamış. Anlaşılan yine *günündeydi*. Bana kalırsa, iş bulunca o kadar seviniyor ki sırf daha fazla çalışabilmek için her şeyi birbirine katıyor."

"O zaman dikkat et de çamaşır kutuma makinesinin kablosunu başka bir yere bağlamasın. Yani, Belediye Reisi Addelson kurutma makinesinin düğmesine basıp da gömme mikrodalga fırının havaya uçurursa pek iyi olmaz diye düşünüyorum."

"Şakanın sırası değil, Julie. Belediye Reisinin avukatı sözleşmeye bir tazminat maddesi koymuş. Nisan başına kadar evi bitirmezsem, her gecen gün için 150 dolar tazminat ödeyeceğim. Ancak Tanrının iradesiyle oluşmuş bir doğal afet nedeniyle gecikme olursa tazminat geçersiz sayılır."

Julie gülmemek için kendini zor tutuyordu. Ama, Reis Addelson veranda ışığını yakmak için düğmeye bastığında çöp öğütme makinesinin gürültüsünü işitince yüzünde belirecek ifadeyi dü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şündükçe gözlerinde muzip kıvılcımlar çakıyordu. Edward Addelson hem belediye reisi, hem bankanın sahibi hem de Ford bayii idi. Aynı zamanda bir nalbur dükkânı vardı ve Keaton'ın güneyindeki arazinin çoğu onundu. Beri yandan, Keaton'da yaşayan herkes Herman Menkleman'ı tanırdı. Mesleği elektrikçilik, tercihi bekârlıktı ve kalıtımsal olarak da sıra dışı bir adamdı. Herman da babası gibi kasabanın çıkışındaki bir kulübede yalnız yaşıyordu. İstediği zaman çalışır, sarhoş olunca şarkı söylerdi. Bir profesörü özendirecek tarih bilgisine sahipti. Julie, "Üzülme," dedi. "Reis Addelson'ın bu tazminat şartını yürürlüğe koyacağını sanmam. Herman'ın yaptığı herhangi bir şey Tanrının iradesiyle oluşmuş doğal bir afet sayılabilir. O kasırga ya da deprem gibidir; ne zaman nerede ne yapacağı belli olmaz. Bunu herkes bilir."

Carl nihayet güldü. "Haklısın," dedi. "Reis Addelson beni mahkemeye verirse, yerel jüri beni suçsuz bulur."

Papaz Mathison gülümseyerek, "Birkaç günlük bir gecikme için reis seni mahkemeye vermez," dedi. "O dürüst bir adamdır. Senin Dallas'ın bu yakasındaki en iyi inşaatçı olduğunu ve parasının karşılığını en iyi şekilde vereceğini bilir."

Carl başını salladı. "Haklısın, baba. Haydi daha keyifli bir şeyden söz edelim. Julie, haftalardır sorularımıza kaçamak cevaplar veriyorsun. Açık konuş: Greg'le evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

Genç kız, "Şey!" dedi. "Ben... biz..." Gülümseyerek, "Sanırım evet," diye ekledi. "Bir gün."

Üç kardeş evden çıkarken, elinde şapkasıyla onlara yaklaşmakta olan Herman Henkleman'ı gördüler. Özür diler gibi bir hali vardı. Yetmiş yaşındaki bu uzun boylu sıska adam şimdi yaptığı gibi omuzlarını geriye atıp dimdik durduğunda öyle mağrur görünürdü ki Julie'nin içi burkulurdu.

Herman, "Herkese iyi akşamlar," dedikten sonra Carl'a yaklaştı. "Beni Addelson işinden attığını biliyorum, Carl," dedi. "Ama sanırım yaptığım hataları düzeltmeme izin verirsin. Bütün istediğim bu. Para filan istemiyorum."

"Herman, üzgünüm ama bunu yapamam."

Yaşlı adam uzun parmaklı elini uzattı. "Bak Carl, o yanlışlıkları benden başka kim düzeltebilir? Bir haftadır kendimi iyi hissetmiyordum ama sana bir şey söylemek istemedim. Çünkü yaşlı ve hasta olduğumu düşünerek beni işten atacağından korkuyordum. Ciddi bir hastalığım yok. Soğukalgınlığı. Yeni elektrikçin benim neleri yanlış bağladığımı bildiğini sanıyordur. Ama sıvalar yapıldıktan sonra bir sorun çıkarsa Addelson eve taşındıktan bir hafta sonra duvarları yıkmak zorunda kalırsınız. Bir işin ortasında elektrikçi değiştirmenin sonradan sorun çıkardığını sen de bilirsin."

Carl kararsızdı. Julie ile Ted onların yalnız konuşmalarına olanak sağlamak için iyi geceler dileyip ayrıldılar ve Carl'ın Blazer'ının yanına gittiler. Ted, ince ceketinin içinde belli belirsiz titriyordu. "Kar yağmaya başlarsa, bu arabayla yola çıktığın için Tanrıya şükredeceksin," dedi. Keşke Carl telefonunu sana bıraksaydı. O zaman içim daha rahat ederdi. Ama kamyonette kullanıyormuş."

Julie onu neşeyle yanağından öptü. "Bana bir şey olmaz," dedi. Direksiyonun başına geçti ve elleri cebinde kaldırımda duran bu ince uzun, yakışıklı sarışın adama baktı. Ağabeyinin yüzünde umutsuz bir ifade vardı. Katherine Cahill'den ayrıldığından beri bu ifadeyi onun yüzünde sık sık görüyordu. Katherine eskiden Julie'nin en yakın arkadaşıydı. Dallas'a taşındığı halde dostlukları hâlâ sürüyordu. Ne Katherine ne de Ted Julie'ye birbirleri hakkında olumsuz bir şey söylemiş değillerdi. Julie bu kadar çok sevdiği iki kişinin birbirlerini niçin sevemediğini merak ediyordu. Genç kız, bu üzücü düşünceyi bir yana bırakıp ertesi gün Amarillo'ya yapacağı yolculuğu düşünmeye başladı. İnşallah kar yağmaz, diye düşünüyordu.

Dominic Sandini yukarıdaki ranzadan aşağı sarkıp, "Hey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zack," diye fısıldadı. Eğer haberlerde söylediği gibi yarın kar yağarsa ne yapacaksın?" Alttaki yatağın üzerine uzanmış olan adam ifadesiz bir yüzle tavanı seyrediyordu. "Zack, beni duydun mu?"

Zack, düşüncelerinden sıyrılarak onun bir gün sonra gerçekleşecek olan Amarillo Cezaevinden kaçış planını, cezaevinin kütüphanesinde memur olan amcasıyla birlikte tasarlamış olan bu otuz yaşındaki, zarif ve adaleli esmer adama baktı. Dominik onun buradaki hücre arkadaşıydı. Amcasının Las Vegas Mafyasıyla yakın ilişkileri olduğunu söylemişti. Zack, cezaevinden kaçtıktan sonra kendisine yardım etmesi için Enrico Sandini'ye bir servet ödemişti. Bunu Dominic'in amcasının 'şerefli bir adam' olduğunu söylemesi üzerine yapmıştı. Ama Sandini'nin İsviçre'deki banka hesabına Matt Farrell'in aracılığıyla yatırdığı paranın kendisine bir yarar sağlayıp sağlamayacağını bilmesi mümkün değildi. Kısaca, "Hallederim," diye karşılık verdi.

"Bu arada bana on dolar borcun olduğunu da unutma. Geçen yıl pokerde kaybetmiştin, hatırladın mı?"

Zack, "Buradan kurtulduğumda öderim," dedi. Sonra belki biri dinliyordur diye ekledi: "Bir gün."

Sandini sinsi sinsi gülümseyerek arkasına dayandı ve o gün gelen bir mektubu okumaya başladı.

On dolarcık... Zack on doları bahşiş diye verdiği günleri hatırladı. Hayatının son beş yılını geçirdiği bu delikte insanlar on dolar için birbirlerini öldürüyorlardı. Burada on dolara her şey satın alınabilirdi. Bir avuç marihuanalı sigara, bir avuç uyarıcı ya da yatıştırıcı hap ve her türlü sapıklığı doyuran dergiler. Bunlar bu paranın burada satın alabileceği lükslerden sadece birkaçıydı. Genelde bir zamanlar yaşadığı hayatı hiç düşünmemeye çalışıyordu. O yaşantıyı hatırlamak bu hücreyi daha da çekilmez hale getiriyordu. Ama şimdi kaçmaya ya da kaçmaya çalışırken ölmeye karar verdiğine göre hatırlamak istiyordu. O yaşantının anıları ne pahasına olursa olsun kaçma iradesini pekiştirecekti. Buraya geldiği gün hücrenin kapısı suratına kapandığında ve ertesi gün bir grup serseri hapishanenin avlusunda onun yanına gelip, *"Haaydi bakalım filmmm yıldızı... göster bize filmlerdeki dövüşlerde nasıl herkesi yendiğini..."* dediğinde duyduğu öfkeyi hatırlamak istiyordu. Öylesine öfkelenmişti ki oracıkta ani bir ölümü göze alarak gruptaki en iri yarı adama saldırmıştı. Onun canını yakmadan ölmeye niyeti yoktu. O gün, filmlerdeki yapmacık dövüşlerin gerçek gibi görünmesi için öğrendikleri işine yaradı. Pek çok kişinin canı yandı. Kavgaya görevliler tarafından son verildiğinde Zack'in iki kaburgası çoktan kırılmış, böbreklerinden biri zedelenmişti. Ama onunla kavga edenlerden ikisi çok daha kötü durumdaydı.

Bu zafer onun bir hafta süreyle tecrit edilmesine yol açtı ama cezaevinde bir daha kimse onu rahatsız etmedi. Onun manyak olduğu dedikodusu yayıldı. En azgın mahkûmlar bile ona yaklaşmıyordu. Sonuçta o, sıradan bir suçlu değil, cezası kesinleşmiş bir katildi. Bu da ona belli bir saygınlık kazandırmıştı. Zamanla bu yaşama alıştı, hatta bazı mahkûmlarla dost oldu. Ama bütün bu yıllar boyunca huzur nedir bilmedi. Huzur kaderine razı olmak demekti. Oysa o mahkûmlara tavsiye edilen şeyi bir an için bile yapamadı. Bu, tutukluluk durumunu kabul edip burada geçen zamanı değerlendirmekti. Oyunu kurallarına göre oynamayı öğrenmişti. "Uyum" sağlamış gibi yapıyordu ama gerçek bunun tam aksiydi. Her sabah uyandığında ruhundaki savaş başlıyor, akşam olup da uyuyana kadar sürüyordu. Aklını yitirmeden buradan kurtulmalıydı. Planı basitti. Cezaevini emrindeki bir askerî müfreze gibi yöneten Müdür Hadley her çarşamba bir toplantıya katılmak üzere Amarillo kasabasına gider, şoförlüğünü Zack yapardı. Sandini yardımcı olarak yanlarında bulunurdu. Bugün çarşambaydı ve kaçışını mümkün kılacak her şey Amarillo'da onu bekliyordu. Ama, o haftaki toplantının konuşmacısı olan Hadley, son dakikada Zack'e toplantının cumaya ertelendiğini söyledi. Zack'in çenesi kilitlendi. Eğer bu erteleme olmasa bugün özgürlüğüne kavuşacak ya da ölecekti. Şimdi kaçmak için iki gün daha beklemek zorundaydı. Bu belirsizliğe nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini kapatarak planını tekrar gözden geçirdi. Çok tehlikeliydi ama Dominic Sandini güvenilir biriydi. Bu yüzden içeriden yardım göreceği kesindi. Para, yolculuk ve yeni bir kimlik gibi dışarısıyla ilgili her şey de Enrico Sandini tarafından sözüm ona ayarlanmıştı. Bundan sonrası Zack'e kalıyordu. Bu noktada onu en çok tedirgin eden, hava durumu ve yollarda kurulacak barikatların yerleri gibi önceden bilemeyeceği şeylerdi. Her şeyi büyük bir özenle tasarladığı halde, bütün planı iskambil kâğıtlarından yapılmış bir kule gibi çökertebilecek binlerce küçük şey olabilirdi. Büyük bir risk alıyordu ama bu önemli değildi. İki seçeneği vardı: Ya bu cehennem deliğinde kalacak ve aklını yitirecek, ya da vurulup ölmeyi göze alarak kaçmayı deneyecekti. Ona kalırsa, vurulmak burada çürümekten çok daha iyiydi.

Kaçabilse bile onun peşini asla bırakmayacaklarını biliyordu. Hayatının geri kalan belki de çok kısa bölümünü dünyanın neresinde olursa olsun asla huzurlu olmadan ve sürekli arkasına bakarak geçirecekti. Ama buna değerdi.

"Allahın belası!" Zack, Sandini'nin feryadını duyunca yerinden sıçradı. Hücre arkadaşı elindeki mektubu sallıyordu. "Gina evleniyormuş!" Zack ona boş gözlerle bakınca, "Zack, söylediğimi duymadın mı? Kız kardeşim Gina iki haftaya kadar Guido Dorelli ile evleniyormuş."

"Onu hamile bırakan Dorelli olduğuna göre, doğru bir seçim yapmış."

"Evet, ama daha önce de söylediğim gibi, annem bu evliliğe izin vermez."

Zack, Guido hakkında bildiklerini hatırlamak için bir an düşündü. "Çünkü o bir tefeci, öyle değil mi?" dedi.

"Allah kahretsin, hayır. Adam şöyle ya da böyle hayatını kazanmak zorunda. Annem bunu anlayışla karşılıyor. Guido sadece ihtiyacı olanlara ödünç para veriyor, o kadar."

"Borçlarını ödeyemezlerse de bacaklarını kırıyor."

Zack, Sandini'nin yüzünde üzüntülü bir ifade belirdiğini görünce onunla dalga geçtiğine pişman oldu. Sandini daha yirmi sekiz yaşına gelmeden yirmi altı otomobil çalmış ve on altı kere tutuklanmıştı ama bu sıska İtalyan'da insanın içine işleyen çocuksu bir saflık vardı. O da Zack gibi kıdemli bir mahkûmdu ama dört haftaya kadar cezası bitiyordu. Çok kavgacıydı, her an herkesle kapışmaya hazırdı ve filmlerinin hayranı olduğu Zack'e büyük bir sadakatle bağlıydı. Ziyaret günlerinde onu cezaevinin avlusunda düzenli olarak görmeye gelen büyük ve renkli bir ailesi vardı. Zack'in Dominic'in hücre arkadaşı oluşu karşısında önce huşu duymuş, ama sonra onu kimsenin görmeye gelmediğini öğrenince, ünlü bir film yıldızı olduğunu unutup genç adamı yakın bir akrabalarıymış gibi bağırlarına basmışlardı. Zack yalnız kalmak istiyordu ve bunu onlara çeşitli vesilelerde belli etti ama gayretleri boşa gitmişti. Onları kendisinden uzak tutmaya çalıştıkça çevresini daha büyük bir ısrarla kuşatıyorlardı. Nasıl olduğunu anlayamadan kendisini Sandini Ananın kollarında buldu. Dominic'in kardeşleri ve kuzenleri de boynuna sarılıp onu öpüyorlardı. Siyah saçlı bebekler, ellerindeki şekerleri yalayarak kucağına tırmanıyorlar, esmer anneleri de hiç durmadan aileyle ilgili şeyler anlatıyorlardı. Zack bu insanların isimlerini hatırlayabilmek için ümitsiz bir çaba gösteriyordu.

Onu yüreklerinin sıcaklığıyla sarıp sarmaladıkları yetmiyormuş gibi, tıpkı Dominic'e yaptıkları gibi Zack'e de ayda iki kez ev yapımı İtalyan kurabiyeleri ve salam gönderiyorlardı. Ve bu hiç aksamıyordu. Midesine dokunduğu halde, Zack, daima salamın bir kısmını ve kurabiyelerin hepsini yerdi. Sandini'nin annesi Zack'e doğum günlerinde tebrik kartları ve çok zayıf olduğunu belirten kısa uyarı mektupları gönderirdi. Çok nadir de olsa Zack güldüğünde, bunu nedeni mutlaka Sandini olurdu. Sandini ve ailesine, kendi ailesine hiç olmadığı kadar yakındı.

Zack, Sandini'nin müstakbel eniştesi hakkında daha olumlu bir şeyler söylemiş olmak için, "İnsan iyi düşününce bankaların da tefecilerden farkı olmadığını anlıyor," dedi. "Borçlarını ödeyemeyen dulları ve yetimleri sokağa atıyorlar." Sandini'nin keyfi ye-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rine gelmişti. Anlayışlı bir biçimde başını sallayarak, "Çok doğru!" dedi.

Zack kaçış planlarındaki belirsizlere kafa yormayı bir yana bırakıp dikkatini Sandini'nin müjdesine verdi. "Annen, Guido'nun tefecilik yapmasına ve sabıkalı olmasına bir itirazı yoksa, Gina ile evlenmesine neden izin vermesin?"

Sandini büyük bir ciddiyetle, "Sana söylemiştim, Zack," dedi. "Guido daha önce kilisede evlenmişti. Boşandığı için aforoz edildi."

Zack, "Evet doğru. Bunu unutmuştum," dedi.

Sandini mektuba döndü. "Gina sana sevgilerini yolluyor. Annem de. Annem ona yeterince sık mektup yazmadığını ve iyi beslenmediğini söylüyor."

Zack kolundaki plastik saate bakıp ayağa kalktı. "Kaldır kıçını, Sandini. Sayım vakti geldi."

13

Julie'nin komşusu olan yaşlı ikizler verandalarındaki sallanan kanepede oturuyorlardı. Buradan hemen hemen bütün komşuların ne yaptığı görülüyordu. Bu iki kız kurusu, şu anda Julie'nin eşyalarını Blazer'a yükleyişini seyretmekteydiler.

Flossie Eldridge, "Günaydın, Julie," diye seslenince genç kız hayretle ona döndü. Yaşlı komşularının sabahın altısında kalkıp dışarı çıkmış olmasına şaşırmıştı.

Tatlı sesiyle, "Günaydın, Bayan Flossie," diye cevap verdi. "Günaydın, Bayan Ada."

Yetmişli yaşlarının ortalarında olmalarına rağmen, iki yaşlı bayan hâlâ birbirlerine çok benziyorlardı. Elbette bunda çocukluklarından kalma bir alışkanlıkla bir örnek giyinmelerinin de payı vardı. Ancak aralarındaki benzerlik bu noktada bitiyordu. Flossie Eldridge tombul, tatlı, uysal ve neşeli bir insandı. Kardeşi ise, sıska, suratsız, buyurgan ve her şeye burnunu sokan bir insandı. Dedikodulara göre, Bayan Flossie gençken Herman Henkleman ile bir aşk yaşanmış, ancak Bayan Ada, uysal kardeşini, kendisinden birkaç yaş küçük olan Herman'ın Flossie'nin babasından kalan mütevazı mirasa konmak için onu kandırmaya çalıştığına ve kızcağızın bütün parasını içkiye yatırarak onu konu komşuya maskara edeceğine inandırarak çiftin evlilik planlarına çomak sokmuştu.

Flossie, ocak sabahının serinliğinden korunmak için atkısına sıkıca sarınarak, "Ne güzel bir sabah," dedi. "Böyle güzel günler kışın daha çabuk geçmesini sağlıyor, öyle değil mi, Julie?"

Julie cevap vermeye fırsat bulamadan, Ada Eldridge söze karıştı. "Yine mi yolculuğa çıkıyorsun, Julie? Daha birkaç gün önce döndün."

"Sadece iki günlüğüne gidiyorum."

Ada ısrar etti. "Yine iş için mi gidiyorsun, yoksa bu kez gezmeye mi?"

"İş sayılır."

Ada kaşlarını kaldırarak daha geniş bir açıklama beklediğini belli etti. Julie kaba davranmaktansa ona boyun eğmeye razı oldu. "Amarillo'ya birinden okulla ilgili bir program için bağış istemeye gidiyorum."

Ada başını salladı. "İşittiğime göre ağabeyin Reis Addelson'un evini bitirmekte zorlanıyormuş. Akıllıca davranıp elektrik işlerini Herman Henkleman'a vermeyecekti. O adam hiçbir işe yaramaz."

Julie, eski sevgilisi hakkındaki bu sözlere nasıl tepki verdiğini görmek için Bayan Flossie'ye bakmak istedi ama kendini tuttu. Ada'ya, "Carl, Dallas'ın bu yakasındaki en iyi inşaatçıdır," dedi. Reis Addelson'un mimarı bu yüzden onu seçti. Evdeki her şey ısmarlama yapılıyor. Bunun için de zaman ve sabra ihtiyaç var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ada sorularına devam etmek üzere ağzını açtı ama Julie saatine bakıp telaşla, "Yola çıksam iyi olacak," diyerek onu engelledi. "Epey yolum var. Hoşça kalın, Bayan Flossie, Bayan Ada."

Bayan Flossie, "Dikkatli ol," diye seslendi. İşittiğime göre, yarın ya da öbürsü gün Amarillo'dan buraya doğru bir soğuk dalgası geliyormuş. Penhendle'da çok kar yağar. Fırtınaya yakalanman iyi olmaz."

Julie tombul kadına şefkatle gülümsedi. "Merak etmeyin. Carl'ın Blazer'ı ile gidiyorum. Üstelik haberlerde oralarda kar olasılığının yüzde yirmi olduğunu söylendi."

İkizler arabanın arkasından baktılar. Sonra, Bayan Flossie içini çekti. "Julie'nin macera dolu bir yaşantısı var. Geçen yaz diğer öğretmenlerle birlikte Fransa'ya, Paris'e gitti. Ondan önceki yıl da Büyük Kanyon'a gitmişti. Bana kalırsa sürekli seyahat ediyor."

Ada, hain bir sesle, "Bana sorarsan, yaşı geçmeden şu papaz yardımcısıyla evlenip evinin kadını olsa daha iyi olur," dedi.

Flossie onunla tartışacağına, her zaman yaptığı gibi konuyu değiştirdi. "Papaz Mathison'la eşi çocuklarıyla iftihar ediyorlardır."

"Ted'in son zamanlarda flört ettiği kızın evinde sabahladığını duysalar iftihar etmezler. Irma Bauder, iki gece önce, sabah saat dörde kadar Ted'in arabasının gittiğini duymadığını söyledi!"

Flossie'nin yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. "Belki konuşacak bir çok şeyleri vardır. Bahse girerim ki birbirlerine âşıktırlar!"

Ada, "Ne aşkı, kızışmışlar!" diye çemkirdi. "Sen hâlâ, tıpkı annen gibi romantik bir budalasın. Babam hep böyle söylerdi."

Flossie, fazla ileri gitmeden, "O senin de annendi," dedi.

"Ama ben babama benzerim. Anneme hiç benzemem."

"O biz daha bebekken öldü. Emin olamazsın."

"Eminim, çünkü babam her zaman böyle derdi. Senin onun gibi budala olduğunu benim de kendisi gibi güçlü olduğumu söylerdi. Bu yüzden de, sen kendi malına sahip çıkamayacağın için, her şeyin denetimini bana verdi. Ben de her ikimizin işlerine de göz kulak olmak zorunda kaldım."

Flossie dudağını ısırdı ve konuyu yeniden değiştirdi. "Reis Addelton'un evi çok gösterişli oluyormuş. Duyduğuma göre asansör bile varmış."

"Herman Henkleman elektrik işlerini yaptığına göre, asansör çalışırsa Reis şükretmeli. O adam hiçbir işe yaramaz. Tıpkı babası ve dedesi gibi. Onun böyle işe yaramaz biri olacağını sana söylemiştim."

Flossie kucağında duran tombul küçük ellerine baktı. Bir şey demedi.

14

Zack cezaevinin tuvaletindeki küçük aynanın karşısında duruyor ama hiçbir şey görmüyor, inşallah Hadley bu gün Amarillo'ya gitmekten vazgeçmez diye düşünüyordu. Tam o sırada Sandini telaşla yanına geldi ve ona yaklaşıp, "Hadley haber yolladı. Saat üçte Amarillo'ya gitmek istiyormuş," diye fısıldadı. "Bu iş tamam!"

O ana kadar gerilim ve sabırsızlık Zack'i yiyip bitirmişti. Şimdi kurtuluş ânının geldiğine inanamıyordu. İki uzun yıl sisteme ayak uydurmaya çalışmış, örnek bir mahkûmun sahip olduğu ayrıcalıklara sahip olmaya hak kazanmıştı. Aylardır plan yapıyordu. İşte bunlar nihayet meyve verecekti. Eğer gecikme hazırlıklara sekte vurmamışsa, birkaç saat sonra, yeni bir kimlik ve kiralık bir arabayla yola çıkmış olacaktı. Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmış, uçak biletleri bile ayarlanmıştı. Bütün bunlar görevlilerin sonsuz bir sürek avına çıkmalarına neden olacaktı.

Sandini, "Tanrım, keşke ben de seninle gelebilseydim," dedi. "Gina'nın düğününde bulunmayı çok isterdim!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zack eğilip yüzünü yıkadı. Sandini'nin sesindeki bastırılmış heyecan on çok korkutmuştu. "Bunu aklına bile getirme! Dört hafta sonra buradan kurtulacaksın."

Sandini, "Evet," dedi. "Haklısın. Al şunu."

"Zack, Sandini'nin avcundaki kâğıda baktı. "O da ne?"

"Annemin adresi ve telefon numarası. Eğer işler ters giderse kapağı annemin yanına atmaya bak. O seni amcama ulaştırır. Amcamın her yerde tanıdıkları vardır." Böbürleniyordu. "Bu konuda kuşkuların olduğunu biliyorum ama birkaç saat sonra Amarillo' da her şeyin hazır vaziyette seni beklediğini göreceksin. Tam istediğin gibi." Sonra mağrur bir sesle, "Amcam büyük adamdır," diye ekledi.

Zack dalgın dalgın cezaevi üniformasının kıvrık kollarını indirdi. Düğmelerini iliklerken elleri titriyordu. Sakinleşmesi gerektiğini düşünerek kendini uyardı.

"Sana uzun zamandır sormak istediğim bir şey var, Dom," dedi. "Madem ki amcanın bu kadar nüfuzlu tanıdıkları var, sana niçin yardım etmedi?"

"Ah şu mesele. Bir hata yaptım ve Enrico amcam bir dersе ihtiyacım olduğunu söyledi."

Sandini öyle üzgün görünüyordu ki Zack onun yüzüne bakarak, "Niçin?" diye sordu.

"Çünkü çaldığım arabalardan biri ona aitti."

"O halde hâlâ hayatta olduğuna şükretmelisin."

"O da aynı şeyi söyledi."

Zack boğuk sesle bir kahkaha attı.

"Amcam Gina'nın düğününe gelecektir. Bunu kaçırmak hiç hoşuma gitmiyor." Sonra konuyu değiştirerek, "Hadley'in arabasını kullandığın zaman insanların seni tanıması onun hoşuna gidiyor," dedi, "Bu da iyi bir şey. Eğer saçlarını diğer mahkumlar kadar kısa kesmek zorunda kalsaydın, dışarı çıktığında hemen tanınırdın. Saçlarının biraz daha uzun olması sana..."

Başka bir kıdemli mahkûm içeri girdi ve, "Acele et, Sandini," dedi. "Sen de Benedict. Müdür beş dakikaya kadar arabasını istiyor."

15

Zack cezaevi müdürünün lojmanının kapısını çalınca, Hadley, "Günaydın, Benedict," dedi. "Her zamanki gibi keyifsiz ve tatsız görünüyorsun. Yola çıkmadan önce Hitler'i avluda dolaştır." Bunu söylerken Doberman cinsi iri bir köpeğin kayışını genç adama uzatıyordu.

Zack, "Ben senin uşağın değilim," diye karşılık verince Hadley'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Benim imkânlarımdan yararlanmaktan ve örnek bir mahkûmun kıdemine sahip olmaktan bıktın mı? Seni görüşme odama çağırmam için kaşınıyor musun, Benedict?"

Zack, ona duyduğu nefreti böyle bir günde belli ettiği için kendisine lanet okuyordu. Omuz silkip köpeğin kayışını aldı. "Pek sayılmaz." Kısa boylu bir adam olan Hadley kısacık boyuna rağmen kibirli ve herkese tepeden bakan bir adamdı. Sadistlik ve psikopatlıktan kaynaklanan acımasızlığı herkesçe bilinirdi. Ancak, Eyalet Islah Kurulu bunu ya bilmiyor ya da Amarillo cezaevindeki, *mahkûmlar arasındaki kavgalar* ya da *kaçmaya teşebbüs* sonucu olduğu söylenen yüksek ölüm yüzdesini önemsemiyordu. "Görüşme odası" Hadley'in bürosunun bitişiğindeki ses geçirmez odaydı. Onu kızdıran mahkumlar gerçek bir terör havası estirilerek tekme tokat oraya getirilir, oradan da ya tecrit hücresine ya hastaneye ya da morga götürülürdü. İnsanları iki büklüm yerlerde süründürmekten, yalvartmaktan sadistçe bir zevk alırdı. Aslında Zack'e bazı haklar tanınmasının nedeni onun örnek bir mahkûm oluşu değil, Hadley'in gösteriş merakıydı. Ufak tefek cezaevi müdürü Zachary Benedict'i getir götür işlerinde kullanmaktan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyük bir gurur duyuyordu. Zack, onun gösteriş merakının kaçmasına da olanak sağlayacağını düşünerek acı acı güldü.

Hitler'i gezdirirken ceketinin düğmelerini ilikledi. Hava iyice soğumuştu. Kar yağacaktı.

16

Wayne Hadley arabanın arka koltuğuna oturunca toplantıda yapacağı konuşmanın taslağını çantasına koydu, kravatını gevşetti ve bacaklarını uzattı. Ön taraftaki iki mahkûma bakarak gülümsedi. Dominik Sandini sıradan bir hırsız, sıska İtalyan'ın tekiydi, kısacası önemsiz biriydi. Onun örnek mahkûm imtiyazlarına sahip oluşunun nedeni, İtalyan akrabalarından birinin sistemdeki biriyle iş yapıyor olması ve bu birisinin Dominic'in korunması için haber göndermiş olmasıydı. Sandini'nin Hadley'e hiçbir yararı yoktu. Onu ne eğlendiriyor, ne vaktini hoşça geçirmesine yardımcı oluyor ne de ona prestij sağlıyordu. Ama Benedict öyle değildi. O bir film yıldızı, bir cinsellik simgesiydi. Ünlü bir zengindi. Eskiden özel uçaklarla, limuzinlerle geziyordu. Benedict dünyaca ünlü biriydi ve şimdi Hadley'in ayak işlerine bakıyordu. Hadley dünyada adaletin var olduğuna inanıyordu. Gerçek adalet! Daha da önemlisi, Benedict her ne kadar belli etmese de Hadley onun kalın bir zırhın arkasına saklanmış olan iç dünyasına ara sıra nüfuz edebildiğini hissediyordu. Böyle anlarda Zack'in eski yaşantısına özlem duyduğunu, bazı şeylere yeniden sahip olabilmek için kıvrandığını anlıyordu. Kafasında, yine onu inletecek bir konu aradı ve rastgele bir kararla cinselliği seçti. "Benedict," dedi. "Bahse girerim ki zengin ve ünlü olduğun günlerde kadınlar yatağına girmek için sana yalvarıyorlardı, öyle değil mi? Kadınları düşündüğün oluyor mu hiç? Nasıl koktuklarını, tatlarını, onlara dokunduğunda neler hissettiğini hatırlıyor musun? Ama bana kalırsa sekse düşkün biri değilsin. Öyle olsa, o karın olacak güzel sarışın fahişe Austin denen herifle oynaşmazdı. Ne dersin?"

Dikiz aynasından Zack'in çene adalelerinin gerildiğini gördü. "Bu konuda bana güvenme ama, kaçmayacağına söz vermek kaydıyla, ikâmetin belli olmak üzere serbest bırakılırsan, fahişelerle yetinmek zorunda kalacaksın. Gerçi bütün kadınlar fahişedir ama fahişelerin bile vicdani kaygıları vardır. Kimse günahkâr bir mahkum eskisiyle yatağını paylaşmak istemez. Bunu hiç düşündün mü?" Hadley uygar görünmeye çalışmasına rağmen, mahkumlarla ilişkilerinde öfkesine her zaman hâkim olamazdı. "Sorularıma cevap ver, piç kurusu," diye bağırdı. "Yoksa önümüzdeki ayı tecritte geçirirsin." Sonra birden kontrolü elden kaçırdığını fark ederek, yumuşak bir sesle, "Eminim eskiden özel şoförün vardı," dedi. "Bir de şimdiki haline bak: Benim şoförlüğümü yapıyorsun. Elbette bir Tanrı var."

Orta büyüklükteki cam gökdelen görünmüştü. Hadley doğrulup dikleşti, kravatını düzeltti. "Servetinin ne durumda olduğunu merak ettiğin oluyor mu? Yani, avukatların ücretini ödedikten sonra geri kalan parana?"

Benedict, bu soruya cevap olarak frene öyle bir bastı ki Hadley'in dişleri birbirine çarptı. Hadley içinden bir küfür savurarak kâğıtlarını toparladı ve boş yere Zack'in arabadan inip kendisine kapıyı açmasını bekledi. "Seni gidi küstah orospu çocuğu! Bu gün sana ne oldu anlamıyorum ama geri döndüğümüzde bu davranışlarının hesabını soracağım. Şimdi kıçını kıpırdat da kapımı aç."

Zack arabadan indi. Buz gibi rüzgâra aldırdığı yoktu ama yağmaya başlayan kar onu düşündürüyordu. Beş dakika sonra özgürlük yoluna çıkmış olacaktı. Abartılı bir saygıyla arka kapıyı açtı. "Kendin inebilir misin, yoksa seni arabadan kucağımda indirmemi mi istersin?"

Hadley arabadan inerken, onu uyardı. "Nihayet sabrımı taşırmayı başardın. Geri döndüğümüzde sana bazı dersler vermem gerekecek." Sonra, öfkesini bastırmaya çalıştı ve hiçbir şey duy-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mamış gibi görünmeye çalışarak gök yüzünü seyretmekte olan Sandini'ye baktı. "Sana yapacağın işlerin listesini verdim, Sandini," dedi. "İşini bitirip geri dön." Sonra Zack'e, "Sen," diye emretti, "karşıdaki bakkala gidip güzel bir ithal peynirle meyve al ve arabaya dönüp bekle. Bir buçuk saate kadar işim biter. Arabayı ısıt ve çalışır durumda beklet."

Cevap beklemeden uzaklaştı. İki adam arkasından bakarak onun binaya girmesini beklediler. Sandini, "Durup dururken insana kafa tutuyor," diye söylendi. Sonra Zack'e dönüp. "Bu iş tamam. İyi şanslar," dedi. Sonra karla yüklü bulutlara bakarak, "Bunlar sıkı bir kar fırtınasının belirtisi," dedi.

Zack, bu sorunu görmezden gelerek, telaşla, "Ne yapacağını biliyorsun," dedi. "Planın dışına çıkma ve Tanrı aşkına kararlaştırdığımızdan farklı şeyler söyleme. Eğer sana bellettiklerimi anlatırsan, bu işten suç ortağım olarak değil, bir kahraman olarak çıkarsın."

Sandini'nin tembel tembel gülümseyişi, dalgın ve huzursuz hali Zack'i korkutuyordu. Daha önce ancak fısıldayarak anlatabildiği planı bu kez yüksek sesle, ağır ağır tekrarladı. "Dom, tam kararlaştırdığımız gibi yap. Hadley'in alışveriş listesini arabanın içinde yerde bırak. Bir saat alışverişle oyalan. Dükkândaki görevliye listeyi arabada unuttuğunu, bu yüzden her şeyi satın alıp almadığına emin olamadığını söyle. Geri dönüp listeyi alman gerektiğini belirt sonra buraya gel. Geldiğinde araba kilitli olacak." Zack konuşurken, Sandini'nin elindeki listeyi çekip aldı ve şoför mahallinin yanına yere attı. Sonra kapıyı kapayıp kilitledi. Sandini'yi kolundan tutarak köşeye doğru çekti.

Zack ve Sandini, karşıya geçmek için yeşil ışığın yanmasını bekliyorlardı. Önlerinden kamyonetler geçip gidiyordu. Yeşil ışık yandığında, ülkenin ekonomik durumu ya da tuttukları futbol takımının gelecek maçı hakkında konuşan sıradan iki Teksaslıya benzen bu iki adam telaş etmeden, ağır ağır karşıya geçtiler. Onların sıradan iki Teksaslıdan farkı bir örnek beyaz pantolon ve gömlek giymiş olmalarıydı. Gömleklerinin sırtında, siyah harflerle **Amarillo Cezaevi** yazıyordu. Kaldırıma yaklaşırken, Zack, "Arabayı kilitli bulunca caddenin karşı tarafındaki bakkala gideceksin," diye devam etti. "Bir süre etrafa bakınacaksın. Sonra bakkalda çalışanlara bana benzeyen birini görüp görmediklerini soracaksın. Onlar görmediklerini söyleyince, kitapçıya ve aktara gidip aynı şeyi soracaksın. Onlardan da olumsuz cevap alınca binaya girip önüne gelen kapıyı açarak Müdürün toplantısının nerede olduğunu soracaksın. Herkese muhtemel bir firarı müdüre bildirmek zorunda olduğunu söyleyeceksin. Daha önce gittiğin dükkânlardaki görevliler senin hikâyeni doğrulayacaklardır. Müdüre de benin kaçışımı normalde dışarı çıkıp öğreneceğinden yarım saat önce bildirmiş olacağına göre, senin bir bebek kadar masum olduğuna inanmaması için hiçbir neden olmayacak. Belki de cezanı vaktinden önce tamamlayıp Gina'nın düğününde bulunmana izin verecektir."

Sandini sırıtarak, Zack'e sağ elinin başparmağıyla tamam işareti yaptı. "Beni düşünmeyi bırak ve işine bak." Zack başını sallayıp yürüdü. Sonra döndü. Ciddi bir ifadeyle, "Sandini," dedi.

"Efendim, Zack?"

"Seni özleyeceğim."

"Evet biliyorum."

"Annene sevgilerimi ilet. Kız kardeşlerine de söyle; onlar her zaman en gözde başrol oyuncularım olacaklar."

Bunları söyledikten sonra çabucak uzaklaştı.

Bakkal köşedeydi. Kapılarından biri Hadley'in girdiği binaya, diğeri de yan sokağa bakıyordu. Zack plana uygun davranmak için, Hadley'in pencereden bakıyor olması olasılığına karşı -Hadley bunu genellikle yapardı- dükkâna girdi. Kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak girişte oyalandı ve otuza kadar saydı.

Beş dakika sonra birkaç sokak öteye varmıştı. Mahkum üniformasının ceketini dürüp büküp koltuğunun altına sıkıştırmıştı. İlk uğrayacağı yere, Court Caddesindeki Phillips 66 Benzin istas-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yonunun erkekler tuvaletine doğru hızla ilerliyordu. Kalbi korku ve belirsizlik içinde çarparak, kırmızı ışığa aldırmadan, sağ tarafa dönmek için yavaşlamış olan bir çekici ile bir taksinin arasından sıyrılıp Court Caddesinde karşıdan karşıya geçti. İşte o zaman aradığını gördü: Fazla göze batmayan, Illinois plakalı siyah bir spor araba. Buraya gelmekte iki gün gecikmiş olmasına rağmen araba hâlâ oradaydı.

Başını öne eğip ellerini cebine sokarak yavaşladı. Benzin pompalarının önünde duran kırmızı Corvette'in yanından geçerken kar yağışı şiddetlenmeye başlamıştı. Dosdoğru benzin istasyonunun yan tarafındaki erkekler tuvaletine yürüdü. Kapı tokmağını tutup çevirdi. Tuvalet kilitliydi! Omzuyla yüklenip kapıyı kırma içgüdüsünü yenerek tekrar denedi. İçerden öfkeli bir ses geldi. "Biraz sabret, beyim. Bir dakikaya kadar çıkıyorum."

Adam birkaç dakika sonra çıktı ve etrafına bakınıp pompaların önünde duran kırmızı Corvette'e doğru yürüdü. Zack onun arkasından tuvalete girip kapıyı özenle kilitledi. Gözleri ağzına kadar dolu olan çöp sepetine dikilmişti. Son iki gün içinde birisi onu boşalttıysa talihi ona kötü bir oyun oynamış demekti. Kovayı alıp ters çevirdi. Kâğıt mendiller ve boş bira kutuları yere saçıldı. Tekrar salladı. Biraz daha çöp döküldü. Nihayet, çöp kovasının en dibinde kalmış iki büyük naylon torba yere düştü. Birinci torbayı açarken bir yandan da gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Bu torbada Zack'in ölçülerine göre bir blucin pantolon, hiçbir özelliği olmayan siyah bir kazak ve sıradan bir blucin ceket, bir çift bot ve pilotların kullandığı cinsten bir güneş gözlüğü vardı. Diğer torbada bulunan Colorado haritasında izleyeceği yol kırmızı kalemle çizilerek gösterilmişti. Gideceği yere -burası Colorado dağlarında her yerden uzak bir evdi- nasıl varacağını anlatan talimat daktiloyla ayrı bir kâğıda yazılmıştı. Bu torbadan, ayrıca, iki kalın kahverengi zarf, 45 kalibrelik otomatik bir tabanca, bir kutu mermi, bir kasatura ve caddenin öteki tarafında bekleyen siyah spor arabaya uyacak anahtarlar çıktı. Kasatura onu

saşırtmıştı. Besbelli Sandini, bu iyi giyimli cezaevi kaçağının yanında bir kasatura bulunmasını gerekli görmüştü.

Zack, değerli saniyeleri sayarak üstünü değiştirdi. Cezaevi giysilerini naylon torbalardan birine koydu, çöp kovasına çöpleri doldurdu. En küçük bir iz ya da ipucu bırakmadan ortadan kaybolmak güvenliği açısından çok önemliydi. Kalın zarfları açıp içindekilere baktı. Birincisinde 20 dolarlık banknotlar halinde yirmi beş bin dolar ve Alan Aldrich adına düzenlenmiş bir pasaport vardı. İkinci zarfta ise çeşitli kentlere uçak biletleri bulunuyordu. Bazıları Alan Adrich adına, bazıları da kullandığı isim ortaya çıkacak olursa kaçarken kullanabilsin diye başka isimlere kesilmiş bütün biletlerin parası ödenmişti. Ortalık durulana kadar Zack bir hava alanında görünmek riskini almamalıydı. Şu anda bütün umudunu hapishanedeki hücresinde düşünüp yürürlüğe koyduğu bir plana bağlamıştı. Buna göre, Sandini'nin tanıdıkları, polisi yanıltmak için, Zack'e benzeyen birini tutmuşlardı. Bu adam Detroit'te bir otelde Zack'ten telefon beklemekteydi. Bu telefondan sonra, Benedict Jones adına bir araba kiralayıp bu gece geç saatte Windsor'dan sınırı geçerek Kanada'ya gidecekti.

Eğer bu numara polisi kandırabilirse, sürek avı bir süre burada değil Kanada'da yürütülecekti. Böylece önce Meksika, sonra da ortalık biraz durulunca Güney Amerika'ya gitmek için vakit kazanmış olacaktı.

Zack, bu kandırmacanın uzun süre işe yarayacağına ya da öldürülmeden Colorado dağlarındaki o eve ulaşabileceğine pek inanmıyordu. Ama artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Şu anda önemi olan tek şey geçici olarak özgür oluşu ve doksan mil kuzeydeki Teksas–Oklahoma sınırına gidecek olmasıydı. Yakalanmadan oraya kadar gidebilirse, Oklahoma eyaletinin otuz beş millik dar şeridinden geçip Colorado sınırına varabilirdi. İlk gideceği yer Colorado dağlarıydı. Ormanların içindeki bu gözlerden uzak evi ne zaman isterse saklanmak için kullanabileceği kendisine çok önceden söylenmişti. Şu anda tek düşündüğü, iki eyalet sınırını geçtikten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonra kimse tarafından tanınmadan o eve varabilmek, ondan sonra da, firarının bomba etkisi hafifleyene kadar sabırlı davranıp, sırası gelince planın ikinci aşamasını uygulamaktı.

Tabancayı alıp dolu şarjörü taktı, emniyetini kontrol etti. Sonra bir avuç yirmi dolarlık banknotla birlikte ceketinin iç cebine koydu. Sonra naylon torbaları ve arabanın anahtarlarını alarak kapıyı açtı. Bu işi başaracaktı. Yola çıkmıştı. Köşeyi dönüp ön tarafa çıktı ve tam arabasının yanına gitmek üzere kaldırımdan aşağı adımın attığı anda donakaldı. Bir an gözlerine inanamadı. Birkaç dakika önce benzinciye gelirken yanından geçtiği çekici ağır ağır uzaklaşıyordu. Illinois plakalı siyah bir arabayı çekip götürüyordu.

Zack birkaç saniye olduğu yerde kaldı. Siyah spor arabanın çekiciyle birlikte uzaklaşmasını seyretti. Arkada, benzin istasyonunda çalışanlardan birinin arkadaşına, "Bu arabanın terk edilmiş olduğunu sana söylemiştim," diye seslendiğini duydu. Üç gündür orada duruyordu."

Bu seslerle Zack zihnindeki uyuşukluktan kurtuldu. Ya erkekler tuvaletine dönüp cezaevi giysilerini giyerek her şeyden vazgeçecek ve başka sefere yeni bir plan hazırlayacaktı ya da şimdi şansını deneyecekti. Buna seçenek bile denmezdi. Cezaevine geri dönmeyecekti. Ölüm bundan iyiydi. Bunu hatırlayınca aklına gelen ilk şeyi yaptı; kasabadan çıkacak bir yol bulmak için köşeye doğru yürüdü. Bir otobüs geliyordu. Bir direğin dibindeki çöp kovasından eski bir gazete buldu ve otobüsü durdurup bindi. Önemli bir şey okuyormuş gibi gazeteyi önünde tutarak otobüsün içinde ilerledi. Heyecanla futbol maçlarından söz eden bir gurup üniversite öğrencisinin yanından geçerek arka tarafa vardı. Geçmek bilmeyen yirmi dakika boyunca otobüs trafiğin içinde ilerledi. Çevreye egzoz dumanı ve yolcu saçarak yaklaşık her köşe başında durdu. Sonra hızlanarak sağa döndü ve otoyola yöneldi. Otoyol uzaktan göründüğünde otobüs iyice tenhalaşmıştı. Yarım düzine kadar üniversite öğrencisi de gençler arasında gözde olduğu anlaşılan bir birahanenin önünde indiler.

Başka yapacak bir şey olmadığından Zack de onlarla birlikte indi ve bir mil kadar ilerdeki otoyola doğru yürümeye başladı. Otostop yapmaktan başka çaresi yoktu. Ama bu seçenek ancak yarım saatlik bir süre için geçerli olabilirdi. Hadley onun kaçtığının farkına varır varmaz, bu civardaki polislerin hepsi onu aramaya ve bütün dikkatlerini otostopçulara vermeye başlayacaklardı.

Kar yağıyordu. Yanından homurdanarak birkaç kamyon geçti. Şoförler onun işaretini görmezden geliyorlardı. Zack umutsuzlukla mücadele etmeye çalışıyordu. Trafik yoğundu ama besbelli herkesin acelesi vardı. Herkes fırtına başlamadan gideceği yere varmak istiyor olmalıydı. İleride, dört yol ağzında, içinde kafeteryası bulunan eski moda bir benzin istasyonu vardı. Geniş otoparkta iki araba duruyordu. Mavi bir Blazer ve kahverengi bir binek otomobili. Elinde naylon torbalarıyla kafeteryanın önünden geçerken içeridekilere baktı. Bir masada tek başına bir kadın, başka bir masada da iki çocuğuyla bir anne oturmaktaydı. İçinden bir küfür savurdu. Çünkü iki arabanın şoförü de kadındı ve onlar otostopçuları arabalarına almaya yanaşmazlardı. Hızını kesmeden arabaların yanına gitti. Acaba anahtarları arabanın üzerinde bırakmış olabilirler miydi? Öyle bile olsa, bu arabalardan birini çalmanın çılgınlık olacağının bilincindeydi. Çünkü otoparktan çıkması için kafeteryanın penceresinin önünden geçmesi gerekecekti. Bunu yapacak olursa arabanın sahibi, o daha otoparktan çıkmadan, polise telefon edip Zack'i ve arabayı tarif edecekti. Üstelik otoyolun hangi tarafına gittiğini de oturdukları yerden görebilirlerdi. Bunun yerine, kafeteryadan çıkan kadınlardan birine rüşvet teklif ederek kendisini arabasına almasını sağlayabilirdi. Eğer kadını parayla kandıramazsa, tabancasını göstermesi daha etkili olabilirdi. Tanrım! Buradan kurtulmanın daha iyi bir yolu olmalıydı.

Saatine baktı. Hadley toplantıya gireli yaklaşık bir saat olmuş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tu. Artık otoyolda otostop yapmaya cesaret edemiyordu. Yolun üstünde durup otostop yapacak olsa onu uzaklardan bile görebilirlerdi. Sandini onun talimatına uymuşsa, beş dakikaya kadar Hadley yerel polisi harekete geçirecekti. Sanki bu düşüncesi olaylara davetiye çıkarmış gibi, birdenbire, otoyolun üzerinden geçen köprünün üstünde şerifin arabası belirdi. Sonra yavaşladı ve kafeteryanın otoparkına girdi.

Zack, Blazer'ın lastiğini inceliyormuş gibi yaparak çömeldi ve o anda aklına bir şey geldi. Belki çok geçti, belki de değildi. Kasaturayı naylon torbadan çıkararak Blazer'ın lastiğinin yan tarafına sapladı. Gözünün ucuyla, şerifin arabasının tam arkasında durduğunu görüyordu. Şerif onun kafeteryanın çevresinde naylon torbalarla dolaşmasının nedenini merak edeceğine, arabasının camını indirip, "Lastiğin patlamış galiba," diye seslendi.

Zack, arkasına bakmamaya çalışarak, eliyle lastiği yumrukladı. "Öyle görünüyor. Karım bu lastiğin hava kaçırdığı konusunda beni uyarmıştı."

O sırada polis radyosundan yapılan bir bildiri şerifi öylesine telaşlandırdı ki tek bir kelime söylemeden gaza bastı ve canavar düdüğünü çalarak otoparktan şimşek hızıyla çıkıp gitti. Bir an sonra, Zack dört bir yandan alarm seslerini duymaya başladı. Üzerlerindeki ışıklar yanık durumda dönmekte olan polis arabaları köprünün üstünden geçip duruyorlardı. Zack, polisin bir mahkûmun firar ettiğini öğrendiğini anlamıştı. Sürek avı başlamıştı.

Kafeteryanın içinde, Julie kahvesini bitirdi ve para çıkarmak için çantasını açtı. Bay Vernon'a yaptığı ziyaret umduğundan daha yararlı olmuştu. Israrlara dayanamayarak yaşlı adam ve karısının yanında planladığından fazla kalmıştı. Önünde beş saatlik bir yol vardı ama bu karlı havada daha uzun süreceği kesindi. Ama çantasındaki dolgun çek ve duyduğu heyecan, bu yolu uçarak aşmasını sağlayacaktı. Saatine baktı ve kahve doldurmak üzere arabadan getirdiği termosu aldı. Sonra yan masada anneleriyle birlikte karınlarını doyurmakta olan çocuklara gülümsedi ve kasaya doğru yürüdü.

Binadan çıktığında, bir polis arabasının, tam önünde keskin bir U dönüşü yaptıktan sonra canavar düdüğünü çalarak hızla uzaklaştığını görüp şaşırdı. Araba yolu ağır ağır örtmekte olan karın üstünde hafif bir iz bırakmıştı. Bunu düşünürken arabasının sol tarafındaki arka tekerleğin önünde çömelmiş olan siyah saçlı adamı görmemişti. Neredeyse çarpıyordu. Adam hemen ayağa kalktı. Çok uzun boyluydu. Julie ürkerek geriye doğru bir adım attı. Korku ve kuşkudan sesi titriyordu. "Orada ne arıyorsunuz?" Adamın güneş gözlüklerinde kendi yansımasını görerek kaşlarını çattı.

Allahtan, Zack'in aklına gülümsemek geldi. Kafası nihayet çalışmaya başlamıştı. Onu kendisini arabasına almaya nasıl razı edeceğini artık çok iyi biliyordu. Bir yönetmen olarak hayal gücü ve doğaçlama en değerli nitelikleriydi. Patlamış olduğu açıkça belli olan arka lastiği işaret ederek başını salladı. "Krikonuz varsa lastiğinizi değiştireyim diyorum!"

Julie derin bir nefes aldı. "Kaba davrandığım için özür dilerim ama beni korkuttunuz. Otoparktan uçar gibi çıkıp giden polis arabasını seyrediyordum."

Zack kolayca sahneye uyum sağladı. "O Şerif Joe Loomis'ti," dedi. Adamın tanıdığı biri olduğunu özellikle ima etmişti. "Joe lastiğinizi değiştirmeme yardım edecekti ama bir iş için çağırıldı."

Julie'nin korkuları iyice yatışmıştı. Adama gülümsedi. Blazer'ın bagajını açıp krikoyu ararken, "Çok naziksiniz," dedi. "Bu araba ağabeyimin. Kriko burada olmalı ama nerede, bilmiyorum."

Zack krikoyu hemen bulmuştu. "İşte," dedi ve alıp işe başladı. "Beş dakika sürer," diye ekledi. Acelesi vardı ama paniğe kapılmamaya çalışıyordu. Kadın onun şerifin arkadaşı olduğunu sanıyor, doğal olarak da güvenilir biri olduğunu düşünüyordu. Lastiği değiştirdikten sonra onu arabasına alacağı kesindi. Yola çıktıktan sonra, polisler ona bakmayacaklardı bile. Çünkü onlar yalnız yolculuk eden bir erkeği arıyor olacaklardı. Şu anda ise, o karısı kendisini seyrederken arabasının lastiğini değiştirmekte olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rek, "Bu iyi olur," diye cevap verdi. Uzanıp arabanın altından naylon torbaları aldı. "Ben de doğuya doğru gidiyorum."

Arabaya bindiklerinde Julie'ye adının Alan Aldrich olduğunu söyledi. Julie de ona kendisini Julie Mathison diye tanıttı ama resmiyeti bozmamak için ona "Bay Aldrich" diye hitap etti. Zack onun ne demek istediğini anladı ve o andan itibaren genç kadınla konuşurken, "Bayan Mathison," dedi.

Julie tamamen rahatlamıştı. "Bayan Mathison" ifadesinin arkasındaki resmiyet ve yabancının kızın amacını hemen anlayıp uyum sağlamış olması güven vericiydi. Ama Zack kısa bir süre sonra sustu ve kendi dünyasına çekildi. O zaman Julie, keşke bu kadar resmî davranmasaydım, diye düşünmeye başladı. Düşüncelerini saklamayı pek beceremezdi; bunu biliyordu. Bu yüzden adam onun kendisine haddini bildirmek istediğini anlamış olmalıydı. Onu aşağılamasına ne gerek vardı ki? Oysa bu yabancı, lastiğini değiştirerek büyük bir nezaket göstermişti.

17

Yola çıktıktan tam on dakika sonra, Zack, göğsünün üstündeki dayanılmaz yükün hafiflemeye başladığını hissetti ve derin bir nefes aldı. Saatlerden beri ilk kez rahat bir nefes alıyordu. Hayır, aylardan, hatta yıllardan beri. O kadar uzun süredir çaresizlik ve umutsuzluk içinde yaşamıştı ki, onlar olmayınca kendini sarhoş gibi hissediyordu. Kırmızı bir araba homurdanarak yanlarından geçti; otoyoldan çıkmak için şerit değiştirdi ve kayarak olduğu yerde döndü. Zack'in yanında oturan genç kadın çok iyi bir sürücü olmasaydı, kırmızı arabanın Blazer'a çarpması işten bile değildi. Ne var ki Julie arabayı, Zack'in tecrübelerine dayanarak Teksaslılara has bir özellik olarak gördüğü bir saldırganlıkla, tehlikeyi görmezden gelerek, çok hızlı sürüyordu.

Bir yolunu bulup ona arabayı kendisinin sürmesini teklif etmeyi düşündüğü bir sırada, Julie, hafifçe dalga geçerek, "Rahatlayabilirsiniz," dedi. "Yavaşladım. Sizi korkutmak istememiştim."

Zack, kısaca, "Korkmadım," diye karşılık verdi.

Genç kadın yan gözle ona bakıp bilmiş bilmiş gülümsedi. "Kumanda tablasına iki elinizle sıkı sıkı yapışmışsınız," dedi, "Bu genellikle insanı ele veren bir davranıştır."

Zack bir anda iki şeyi birden fark etti. Birincisi, o kadar uzun süredir cezaevindeydi ki iki ayrı cinsten insanın özgürce konuşmasını yadırgıyordu. İkincisi de, Julie Mathison'ın insanın nefesini kesen bir gülümsemesi vardı. Gülümsemesi gözlerinde parlıyor ve bütün yüzünü aydınlatıyordu. O zaman, normalde sadece güzel olan bu yüz, büyüleyici bir hal alıyordu. Onu düşünmek, denetleyemeyeceği şeyler hakkında endişelenmekten çok daha iyi olduğuna göre, Zack kızla ilgilenmeye başladı. Çok hafif bir dudak boyasının dışında makyaj yapmamıştı. Taptaze bir görünümü vardı. Parlak ve gür kahverengi saçlarının biçimi de buna eklenince, genç adam onun yirmisine yakın ya da yirmili yaşlarının başlarında olduğunu tahmin etti. Beri yandan, yirmi yaşında bir kıza göre, kendinden fazla emin görünüyordu. Ona, "Kaç yaşındasınız?" diye sordu ve hemen bu soruyu sormakla patavatsızlık ettiğini fark ederek yüzünü buruşturdu. Anlaşılan, eğer onu yakalayıp tekrar içeri tıkmazlarsa bazı şeyleri yeniden öğrenmesi gerekecekti. Kadınlara karşı gösterilmesi doğal olan saygı ve sıradan terbiye kuralları gibi.

Genç kız bu soru karşısında tedirgin olacağına, yüzünde yine o insanı sersemleten gülümseme belirdi ve, "Yirmi altı yaşındayım," dedi.

Zack, elinde olmadan, "Tanrım!" dedi. Sonra yaptığı kabalıktan utanarak gözlerini yumdu. "Yani," diye açıkladı. "O kadar büyük görünmüyorsunuz demek istedim."

Julie onun tedirgin olduğunu anlamıştı. Hafifçe güldü. "Belki de yirmi altı yaşımdan sadece birkaç hafta aldığım içindir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genç adam artık aklına geleni söylemek istemiyordu. Bir süre sileceklerin ön camda gidip gelişini izledikten sonra, "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Öğretmenim."

"Hiç benzemiyorsunuz."

Genç kızın gözlerinde gülücükler parladı ama gülümsemedi. Zack kızın beklenmedik tepkileri karşısında neye uğradığını şaşırıyordu. "Komik bir şey mi söyledim?" diye sordu.

Julie başını olumsuz anlamda sallayarak, "Hiç de değil," diye cevap verdi. Benden yaşça büyük olanların çoğu böyle diyor."

Genç kızın bu sözlerinin onu gerçekten antika biri gibi görmesinden mi yoksa Julie'nin yaşı ve görünüşü hakkında söylediği saçma sapan şeylerden mi kaynaklandığına karar veremiyordu. Bunları düşünürken, Julie ona ne iş yaptığını sordu. O da şimdiye kadar söylediklerine uyacak bir meslek seçti.

"İnşaat işleri yaparım."

"Gerçekten mi? Ağabeyim de inşaat işiyle uğraşıyor... Müteahhitlik yapıyor. Siz ne gibi inşaat işleri yapıyorsunuz?"

Zack bir çekicin hangi tarafıyla çivi çakıldığını bile bilmiyordu. Keşke başka bir meslek seçseydim, diye düşündü. Ya da hiç cevap vermeyebilirdi. "Duvarcılık," dedi. "Duvar örerim ben."

Kız başını çevirip ona dikkatle bakınca Zack korkuya kapıldı. Ona büyük bir dikkatle bakması genç adamı daha da çok korkuttu. Şaşırmış gibi, "Duvarcılık mı?" dedi. Sonra açıkladı, "Yani özel bir şey yapıyor musunuz demek istedim."

Zack böyle bir konu açtığı için kendi kendine kızıyordu. Kısaca, "Evet, duvarcılık," dedi. "Benim işim bu. Duvar örerim."

Julie başlangıçta onu yanlış anlamış olduğunu sandı. Özür diler gibi, "Duvarcı ustası!" dedi. "Elbette. Siz duvar örüyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet öyle."

"Bu durumda, iş bulmakta güçlük çekmenize şaşırdım. İyi duvarcı ustalarına daima iş vardır.

Zack, bu konuşmayı sürdürmek istemediğini açıkça belli ederek, "Ben *iyi bir* usta *değilim*," dedi.

Julie şaşırmıştı. Onun cevabı ve ses tonu karşısında bir kahkaha atmamak için kendini zor tutarak dikkatini yola verdi. Sıra dışı bir adamdı. Ondan ve yol arkadaşlığından hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremiyordu. Beri yandan, adam kendisine tanımadığı birini hatırlatıyor ve bu kızı tedirgin ediyordu. Şu güneş gözlüklerini çıkarsa da onu kime benzettiğini anlayıp rahatlasa ne iyi olacaktı. Dikiz aynasında kentin görüntüsü kaybolmuş, hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Arabanın içinde sessizlik hâkimdi. Silecekler kar tutmaya başlamıştı. Yola çıkalı yarım saat olmuştu ki Zack yan tarafındaki dikiz aynasına bakınca donakaldı. Yarım mil kadar arkalarında, hızla kendilerine yaklaşmakta olan bir polis arabası vardı.

Bir saniye sonra siren sesini duydu.

Yanındaki kadın da işitmişti. Ayağını gazdan çekip yavaşladı ve yolun kenarındaki cebe girdi. Zack elini ceketinin iç cebine sokup tabancanın kabzasını kavradı. Aslında, polis üstlerini aramak isterse ne yapacağına karar vermiş değildi. Polis arabası o kadar yaklaşmıştı ki genç adam, ön tarafta bir değil iki polis olduğunu görebiliyordu. Blazer'ın yanından geçtiler...

Ve yollarına devam ettiler.

Tepeye tırmanmaya başladıktan biraz sonra, karlı otoyolda yaklaşık beş mil uzunluğunda bir araba kuyruğuna takılıp durmak zorunda kaldılar. Julie, "Herhalde kaza olmuş," dedi. Bir dakika sonra iki ambülans onları geçip hızla yoluna devam etti.

Zack kendini bitkin hissetmeye başlamıştı. Her şeye yoğun duygularla tepki vermek onu tüketmiş olmalıydı. İki günden beri, günlerdir büyük bir dikkatle tasarladığı kaçış planının aksamaması için uğraş veriyordu. Bu planın salt basitliğinden ötürü başarıya ulaşması kaçınılmazdı. Eğer Hadley Amarillo yolculuğunu geciktirmeseydi kesinlikle başarıya ulaşacaktı. Ters giden her şey bunun sonucunda olmuştu. Telefonla arayacağı adamın, bir araba

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kiralayıp Windsor'a gitmek üzere hâlâ Detroit'deki otelde beklediğinden bile emin değildi. Ve Zack, Amarillo'dan iyice uzaklaşmadan, arabadan inip telefon etmeye cesaret edemiyordu. Dahası, Colorado Amarillo'dan sadece 130 mil uzakta olmasına karşın, oraya varabilmek için kuzeybatıya doğru gitmesi gerekiyordu. Oysa onlar kuzeydoğuya doğru yol alıyorlardı. Yeni bir yol keşfetmek umuduyla haritaya bakmaya karar verdi. Oturduğu yerde arkaya dönerek, "Haritaya bakacağım," dedi.

Julie doğal olarak, onun, yeni işine başlayacağı Teksas'taki bir kasabayı arayacağını sanarak, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Ellerton." Gülümsedi. "Bu iş için patronla Amarillo'da görüştüm. Ama şantiyeyi görmedim." Son cümleyi kızın inşaat yeri hakkında soru sormasını önlemek için söylemişti.

"Ellerton diye bir yer olduğunu hiç duymadım."

Zack arka koltuğun üstünde duran naylon torbadan haritayı çıkarıp, gideceğin yerin yolunun ayrıntılı bir biçimde tarif edildiği sayfayla birlikte kucağına açtıktan birkaç dakika sonra, Julie, "Ellerton'ı buldunuz mu?" diye sordu.

"Hayır." Sonra, konuşmayı kısa kesmek için, daktiloyla yazılmış sayfayı göstererek, "Burada ayrıntılı tarifi var. Bulurum," dedi.

Kız başını salladı ama ilerdeki kavşağa bakıyordu. "Sanırım kaza yerini atlamak için buraya sapıp otoyoldan çıkacağım," dedi.

"İyi fikir." Sapacakları yol otoyola paralel sayılabilecek bir kasaba yoluydu. İlerde hafif sağa kıvrılıyordu.

Birkaç dakika sonra, dar yolun otoyoldan gittikçe uzaklaştığını fark eden Julie, "Galiba bu pek iyi bir fikir değildi," dedi.

Zack hemen cevap vermedi. İlerdeki dört yol ağzında kullanılmayan bir benzin istasyonu ve yol kenarında da açık bir telefon kulübesi vardı. "Durmanızda bir sakınca yoksa bir telefon etmek istiyorum. Bir iki dakikadan fazla sürmez."

"Hiçbir sakınca yok." Julie, Blazer'ı bir sokak lambasının altında durdurdu ve farların ışığında adamın telefon kulübesine doğru yürüyüşünü seyretti. Hava gittikçe daha erken kararmaya başlamıştı. Fırtına sanki önlerinde gidiyor, yolları karla örtüyordu. Kalın paltosunu çıkarıp kazağını giymeye karar verdi. Böylece arabayı daha rahat kullanacaktı. Bu arada hava durumunu duymak umuduyla radyoyu açtı. Sonra arabadan indi ve bagajı açtı.

Paltosunu çıkarırken bir yandan da kulağı radyodaydı. Bavuldan bej rengi moher kazağını çıkardı ve Zack'in torbasının ağzından ucu görünen haritaya gözü ilişti. Yanında harita olmadığı için buna baksa iyi olacaktı. Otoyola tekrar nasıl çıkacağını bulabilirdi. Üstelik, belki de yolcusunu hedefinden çok uzaklara götürmüş olacaktı. İnip başka birinin arabasına binse daha uygun olabilirdi. Haritaya bakmaya karar verdi. Adamdan izin istemeyi düşünerek telefon kulübesine baktı. Ama Zack sırtı ona dönük olarak telefonla konuşuyordu. Adamın bir itirazı olmayacağını düşünerek haritayı açıp bagajın içine yaydı. Rüzgâr uçurmasın diye iki yanından tutuyordu. Onun Teksas haritası değil de Colorado haritası olduğunu anlaması tam bir dakika sürdü. O zaman bir şeyler anlayabilmek umuduyla daktiloyla yazılmış sayfayı açtı. "Stanton kasabasını geçtikten tam 26,4 mil sonra hiçbir işaret bulunmayan bir dört yol ağzına geleceksin. Ondan sonra, sağa sapan dar bir çamurlu yol bulmaya çalış. Bu yol, otoyolun biraz daha ötesinde ağaçlar arasında kaybolur. Ev bu yolun sonunda. Otoyoldan ya da dağın herhangi bir tarafından görünmez."

Julie'nin ağzı hayretten açık kalmıştı. Bu adam Teksas'ın bilinmedik bir kasabasında çalışmaya değil, Colorado'da bir eve gidiyordu, öyle mi?

Radyoda spiker reklamları okumayı bitirmişti. *"Bize doğru gelmekte olan fırtına hakkındaki son haberlerden önce, yerel polis yetkililerinden aldığımız bilgiye dayanarak bir flaş haber veriyoruz..."*

Julie onu duymadı bile. O, telefonla konuşmakta olan uzun boylu adama bakıyor ve o tedirgin edici aşinalık duygusunu yine hissediyordu... bulanık bir aşinalık duygusu. Genç kız onun om-

zunu görüyordu ama gözlüğünü çıkarıp eline almıştı. Kızın ona baktığını hissetmiş gibi başını çevirdi. Elindeki açık haritayı görünce gözleri kısıldı ve aynı anda Julie onun yüzünü gözlüksüz gördü.

Radyodaki ses, *"Bugün öğleden sonra, yaklaşık saat dört sularında, cezaevi yetkilileri cinayet mahkûmu Zachary Benedict'in Amarillo'da firar ettiğini öğrendiler..."*

Julie bu sert hatlı yorgun yüze baktı.

Ve onu tanıdı.

Zack telefonu elinden bırakıp ona doğru koşmaya başlayınca, genç kadın, "Hayır," diye bağırdı. Sonra koşup arabaya girdi ve sağ ön kapının kilidine doğru atıldı. Ancak geç kalmış, Zack ondan önce davranıp kapıyı açmış ve onun bileğini yakalamıştı. Korkunun verdiği güçle bileğini çekip kurtardı ve kendini açık kapıdan dışarı attı. Kalçasının üstüne düştü ama hemen toparlanıp ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Ayakları kayıyor, birilerinin yardıma gelmesi için avaz avaz bağırıyordu ama kendisini kimsenin duymayacağını çok iyi biliyordu. Biraz sonra Zack onu yakaladı ve geri getirip Blazer'ın yan tarafına dayadı. "Sakin ol, bağırma!"

Julie, "Arabayı al!" diye haykırdı. "Arabayı al, beni bırak..."

Zack onu duymazdan gelerek uçup paslı bir çöp kovasına yapışmış olan Colorado haritasına baktı. Julie, bir filmi ağır çekimle seyreder gibi, onun haritayı almak için geri geri giderken, cebinden parlak siyah bir şey çıkarıp kendisine doğrulttuğunu gördü. Bir silah. Aman Tanrım, bir de silahı vardı!

Haber spikerinin son sözlerini dinlerken bedeninin titremesini engelleyemiyordu. *"Benedict'in silahlı ve tehlikeli olduğu sanılıyor. Görüldüğünde derhal Amarillo polis yetkililerine bildirilmelidir. Vatandaşlar ona yaklaşmaya teşebbüs etmesinler. İkinci kaçak mahkûm Dominic Sandini yakalanmış ve göz altına alınmıştır..."*

Julie'nin dizleri titriyordu. Zack, bir elinde tabanca, diğer elinde haritayla ona doğru gelmekteydi. Silahını cebine koydu ama eli hâlâ kabzasındaydı. "Arabaya bin," diye emretti.

Julie yaklaşmakta olan kamyonete baktı. Zachary Benedict onu vurmadan sürücünün dikkatini çekmeyi başarabilecek miydi? Genç adam, ölümcül bir sesle, "Denemeye kalkışma," dedi. Kamyonet dört yol ağzından sola döndü. Julie ona itaatsizlik etmeye cesaret edememişti. Burada değil, henüz değil.

Zack onu kolundan yakalayıp şoför mahallinin açık kapısına doğru götürdü. "Haydi kımılda." Julie Mathison, bu karlı kış akşamının gittikçe koyulaşan örtüsüne sarınmış olarak, tabancasını ona doğrultmuş kaçak bir mahkûmun yanı sıra sendeleyerek yürümekteydi. Zack'in filmlerinden birindeki bir sahneyi oynamakta olduklarını tüyleri ürpererek düşünüyordu; o sahnede rehine ölmüştü.

18

Elleri o kadar titriyordu ki anahtarı tutmakta zorlandı. Arabayı hareket ettirirken de bacaklarına hâkim olamadığı için motoru neredeyse boğacaktı. Zack onu hiçbir şey hissetmeden seyrediyordu. Motor çalışınca, "Hareket et," diye emretti. Ama Julie gaza basmadı. O kadar sersemlemişti ki sorması gereken soruyu sormak aklına gelmiyordu.

"Hareket et," dedim.

Julie, çığlık çığlığa, "Ne tarafa gideceğiz?" diye sordu.

"Geldiğimiz yöne."

"Ge-geri mi?"

"Ne dediğimi duymadın mı?"

Karlı otoyolda trafik adım adım ilerliyordu. Arabanın içindeki gerilim ve sessizlik boğucuydu. Julie kaçabilmenin bir yolu olması gerektiğini düşünüyordu. Radyo istasyonunu değiştirdi.

Arabanın içini neşeli bir Amerikan halk şarkısı doldurdu: *"Bütün eski sevgililerim Teksas'ta yaşıyor."*

Dışarıdan her şey normal görünüyordu. Julie yandaki arabanın sürücüsüne baktı. O da aynı şarkıyı dinliyor olmalıydı. Parmaklarıyla direksiyonun üstünde tempo tutuyordu. Adam Julie ile göz göze gelince onu selamladı ve dikkatini tekrar yola verdi. Evet, her şey çok normaldi.

Tek bir şeyin dışında.

Yanında, tabancasını ona doğrultmuş bir kaçak oturuyordu.

Görüntünün gerçekten bu kadar farklı oluşu Julie'yi canlandırdı. Trafik de hızlanmıştı. Genç kadın ümitsizlikten kurtulmaya başlıyordu. Direksiyonu hafifçe çevirerek sağ taraftaki bir arabaya çarpıverse Zack'in kapısı, açılamayacak biçimde hasar görebilirdi. Kendi arabası olsa bundan hiç kuşku duymazdı ama Blazer'la bunu başarabileceğinden emin değildi.

Zack onun sürekli yolun sağ tarafına baktığını fark etmişti. Kızın korkusunun gittikçe arttığını görüyor, panik nedeniyle, çaresizlik içinde her an bir şey yapabileceğini anlıyordu. "Sakin ol!" diye emretti.

Julie birden korku sınırını aşıp büyük bir öfkeye kapıldı. "Sakinleşmek mi?" Ateş saçan gözlerle Zack'e bakıyordu. "Tabancanı bana doğrultmuş otururken nasıl sakinleşmemi beklediğini söyler misin? Haydi söylesene!"

Zack ona hak verdi. Kız onun yakalanmasına neden olacak bir şey yapmadan sakinleşmesine yardımcı olmanın her ikisi için de yararlı olacağına karar verdi. "Soğukkanlı ol," dedi.

Julie yola bakıyordu. Trafik akmaya başlamıştı. Çevresindeki arabalardan birine çarpsa, yol tıkanacak, polis de hemen oraya gelecekti. Bu çok iyi olurdu.

Ama, bu arada kendisi ve diğer arabalardaki günahsız insanlar, Zachary Benedict'in kurşunlarıyla vurulabilirlerdi.

Bu çok kötü olurdu.

Julie onun silahındaki dokuz mermilik şarjörün dolu olup olmadığını ve bu mermilerle bir katliama kalkışıp kalkışmayacağını merak ederken, genç adam, sinirli bir çocuğu yatıştırmak isteyen bir yetişkin tavrıyla, "Sana hiçbir şey olmayacak, Julie," dedi. Söylediklerimi yaptığım sürece güvendesin. Bütün yapacağın arabayı kimsenin dikkatini çekmeden sürmeye devam etmek. Bir polis bizi tanıyacak olursa o zaman silahlar konuşacak ve sen iki ateşin arasında kalacaksın. Bu yüzden akıllı davran ve sakinleş."

"Eğer sakinleşmemi istiyorsan o silahı bana ver de sana sakinleşmenin ne demek olduğunu göstereyim."

Julie onun kaşlarını çattığını fark etti ama söylediklerine rağmen genç adamın bir hareket yapmaya niyetlenmediğini görünce, kaçışını tehlikeye atmadıkça, kendisine bir kötülük yapmayacağına inanır gibi oldu. Bu düşünce onun korkularını yatıştırdı ama Zack'in şu ana kadar kendisine uyguladığı duygusal işkence karşısında duyduğu öfkeyi açığa çıkardı. Sinirli bir sesle, "Benimle çocukmuşum gibi konuşma ve bana Julie deme! Seni yeni işine başlamak üzere yola çıkmış nazik bir adam sanıyordum. O lanet olası blucin pantolonu da patronunu etkilemek için aldığını düşünmüştüm. O zaman bana Bayan Mathison diye hitap ediyordun. O blucin pantolon olmasaydı başım belaya girmeyecekti. Julie dehşet içinde gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. Belli etmemek için Zack'e onu aşağılarcasına baktı ve sonra dikkatini yeniden yola verdi.

Zack kaşlarını çatmış kızı seyrediyordu. Onun bu beklenmedik cesaret gösterisi karşısında hem şaşırmış hem de etkilenmişti. Pencereden dışarı baktı. Trafik açılıyor, kar yağmaya devam ediyordu. Genç adam, adeta gözleri önünde çekicinin çekip götürdüğü küçük siyah spor arabada değil de bu ağır ve güçlü arabada olduğuna şükretti. Bu havada o arabayla Colorado dağlarına tırmanmak kolay olmayacaktı. Son iki gündür olagelen bütün aksiliklerin onun işini kolaylaştırdığını fark ediyordu. Julie Mathison sayesinde Colorado'ya varacaktı. Arkasına dayanarak gevşedi ve içinden gülerek, Julie Mathison değil, Bayan Mathison,

diye düşündü. Ama bu bir anlık rahatlama, haberlerde daha önce duyduğu ve onu tedirgin eden bir şeyi tekrar duyunca kayboldu. Dominik Sandini'den "Yakalanıp göz altına alınan ikinci kaçak," diye söz ediliyordu. Eğer Sandini plana uygun davranmış olsaydı, Müdür Hadley, onun ikinci kaçak olduğunu söylemez, basına onun sadakatinden böbürlenerek söz ederdi.

Zack kendini, haber ajansının yanlışlık yapmış olabileceğini düşünmeye zorladı ve yanında oturan genç öğretmenle ilgilenerek oyalanmaya çalıştı. Ona ve arabasına çok ihtiyacı vardı ama yine de bu kız daha önce yaptığı planları karmaşık hale getiriyordu. Büyük bir olasılıkla Julie onun Colorado'ya gittiğini biliyordu. Üstelik haritayı görmüş, büyük bir olasılıkla yolla ilgili talimatı da okumuştu. Polise Zack'in saklanacağı yeri üç aşağı beş yukarı tarif edebilirdi. Onu Teksas-Oklahoma ya da Oklahoma-Colorado sınırında bırakacak olursa yetkililere onun nereye gittiğini söyleyip, kullandığı arabayı tarif edebilirdi. Şu anda ülkenin bütün televizyon kanallarının ekranlara onun boy boy resimlerini getirmekte olduklarından emindi. Bu nedenle, başka bir araba kiralaması ya da satın alması söz konusu olamazdı. Üstelik polise uçakla Detroit'e gidip oradan Kanada'ya geçtiği izlenimini vermek istiyordu.

Julie Mathison'ı ona Tanrı göndermişti ama öte yandan da planlarını altüst ediyordu. Çaresizlik içinde bu duruma katlanmaya karar verdi. Yapabileceği tek şey hem kendisini hem de kızı sakinleştirmeye çalışmaktı. Arkaya uzanıp termosu aldı. Laf olsun diye, "Blucin pantolonuma ne olmuş?" diye sordu.

Kız ona hayretle baktı. "Ne?"

Zack, termosa kapak görevi yapan bardağa kahve koyarken, "Lanet olası blucin pantolonum yüzünden beni arabana aldığını söylemiştin. Pantolonumun nesi var?"

Julie, öfke dolu, isterik bir kahkaha atmak üzere olduğunu hissedip kendini tuttu. Kendisi canını kurtarmayı düşünürken o blucin pantolonu hakkındaki fikirlerini soruyordu.

Zack, kararlı bir sesle, "Ne demek istemiştin?" diye ısrar etti.

Julie ona ters bir cevap vermek üzereyken, yanında oturan silahlı adamı kızdırmanın hiçbir yararı olmayacağını, aksine, onunla genç çalarak rahatlamasını sağlarsa, kaçma ya da bu olaydan canlı olarak kurtulma olasılığının artacağını düşündü. Gözlerini yoldan ayırmadan, "Pantolonunun yeni oluşu dikkatimi çekmişti," diye cevap verdi.

"Bunun beni arabana almanla ne ilgisi var?"

Bu denli saf olduğu için kendine duyduğu öfke sesine yansıdı. "Araban yoktu. İşsiz olduğun da konuşmandan belliydi. Maddi açıdan sıkıntıda olduğunu düşündüm. Sonra, yeni bir işe başlamak üzere olduğunu söyledin. Ve, pantolonun dikkatimi çekti. Çizgisi bile bozulmamıştı..." Sesi kesildi. Çünkü bu mahrumiyet içinde olduğunu sandığı adamın gerçekte milyon dolarlarla oynayan bir film yıldızı olduğunu hatırlamıştı.

Zack, hayret dolu bir sesle, "Devam et," dedi.

"İşvereninin üzerinde iyi bir etki bırakmak için bu yeni pantolonu satın aldığını düşündüm. Onu satın almanın senin için ne kadar önemli olduğunu, ne ümitler beslediğini düşündüm. Seni arabama almayarak ümitlerini yıkamazdım. Bu nedenle, hayatım boyunca hiçbir zaman bir yabancıyı arabama almadığım halde seni o durumda bırakmaya dayanamazdım."

Zack şaşırmakla kalmamış, elinde olmadan etkilenmişti. Bu kızdaki iyi niyet, cezaevinde geçirdiği yıllar boyunca hiç rastlamadığı bir şeydi.

"Bütün bunları pantolonun çizgisinin bozulmamış olmasından mı çıkardın? Müthiş bir hayal gücün var."

Julie acı bir sesle, "İnsanları hiç tanıyamadığım açıkça belli," dedi ve gözünün ucuyla Zack'in sol kolunun ona doğru uzandığını gördü. Bir çığlık atarak yerinden fırladı ama hemen arkasından, onun sadece kendisine bir fincan kahve uzatmakta olduğunu fark etti.

Zack onu korkuttuğu için özür diler gibi, "Bunu içmenin iyi olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Sayende gözlerim fal taşı gibi açık. Korkma, direksiyonun başında uyuyup kalmam."

Genç adam, "Yine de biraz iç," diye ısrar etti. Korkusunun yatışmasına yararı olur diye düşünüyordu. "Durumun daha normal görünmesini sağlar."

Julie ona baktı. Bakışından, Zack'in kendi durumuyla ilgilenmesinin yalnız tiksinti verici değil, aynı zamanda akıl dışı olduğunu düşündüğü belliydi. Ona bunu söyleyecekti ama cebindeki tabancayı hatırladı. Eli titreyerek kahveye uzandı, dudaklarına götürüp bir yudum aldı ve bakışlarını yeniden yola çevirdi.

Zack, onun fincanı tutan elinin titrediğini fark etmişti. Onu bu kadar korkuttuğu için özür dilemeyi çok isterdi. Kumanda tablosundaki göstergelerin ışığında, yüzünün yandan görünüşü çok güzeldi. Küçük bir burnu, inatçı bir çenesi, çıkık elmacık kemikleri vardı. Birkaç dakika önce ona ateş saçarak bakan gözleri çok güzeldi. Bu iyi kalpli ve masum kızı böylesine korkuttuğu için vicdan azabı duyuyordu. O sadece birine iyilik etmek istemişti. Oysa Zack ondan yararlanmaya devam etmeye kararlıydı. Vicdanının sesini dinleyerek kızın işini kolaylaştırmak için elinden geleni yapmaya karar verdi. Onunla konuşmaya devam etmeliydi.

Kızın parmağında nişan yüzüğü yoktu. Demek ki evli değildi. Cezaevinin dışındaki uygar insanların vakit geçirmek için neler konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. "Öğretmenlik hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

Kız yine ona döndü. Bakışları düşmancaydı. "Seninle çene çalmamı mı bekliyorsun?" diye sordu.

Zack birden sinirlendi. "Evet," diye tersledi onu. "Bunu bekliyorum. Haydi, başla konuşmaya."

Julie, onun kendisi üzerinde kurduğu hâkimiyete isyan etmemek için kendisini güç tutarak, "Öğretmenliği çok seviyorum," diye karşılık verdi. O sırada, Oklahoma eyalet sınırının yirmi mil ileride olduğunu belirten levhayı gördüler. "Seni nereye kadar götürmemi istiyorsun?

Zack, "Oklahoma'ya," dedi.

19

Julie sınırdaki levhayı görür görmez, "Oklahoma'ya geldik," dedi.

"Biliyorum."

"Nerede inmek istiyorsun?"

"Arabayı sürmeye devam et."

Julie, "Arabayı sürmeye devam mı edeyim?" diye haykırdı. "Bana bak, seni gideceğin yere kadar götürecek değilim."

Zack ona gidecekleri yeri tarif etti.

Julie kaderinin çoktan tayin edilmiş olduğunu bilmeden, "Bunu yapmayacağım," diye uyardı onu. "Yapamam."

"Bal gibi yaparsın. Yapacaksın."

Zack'in sakin bir sesle söylediği bu sözler, bardağı taşıran damla oldu. Julie, "Canın cehenneme!" diye haykırdı. Zack'in ona engel olmasına fırsat vermeden, sert bir hareketle direksiyonu sağa kırdı ve sert bir fren yaparak arabayı yolun kenarında durdurdu. "Arabayı al!" diye yalvardı. "Beni burada bırak. Seni gördüğümü, neye gittiğini kimseye söylemem. Yemin ederim ki kimseye söylemem."

Zack sinirlerine hâkim olarak kızı sakinleştirmeye çalıştı. "Filmlerde insanlar hep aynı sözü verir," dedi. "Bunu hiçbir zaman inandırıcı bulmamışımdır."

"Film çevirmiyoruz!"

"Ama bunun saçma bir vaat olduğunu kabul ediyorsun, öyle değil mi?" Zack hafifçe gülümsedi. "Öyle olduğunu sen de biliyorsun. İtiraf et, Julie."

Sanki arkadaşmışlar gibi onunla şakalaşıyordu. Julie, sesini çıkarmadan, büyük bir öfkeyle ona baktı. Vaadinin saçma olduğu konusunda genç adamın haklı olduğunun farkındaydı ama bunu itiraf etmeye niyeti yoktu.

"Seni rehin aldığım ve arabanı çaldığım için beni bağışlamanı, üstelik kendini bana borçlu hissedip baskı altında verdiğin bir sözü tutmanı bekleyemem, öyle değil mi? Bu sana biraz akıl dışı gelmiyor mu?"

Kız dayanamayıp patladı. "Hayatım tehlikedeyken seninle insan psikolojisi hakkında sohbet etmemi mi bekliyorsun?"

"Korktuğunu anlıyorum ama sen böyle bir duruma neden olmadıkça hayatın tehlikede değil."

Julie her nedense ona inanır gibi olduğunu hissetti.

Zack, "Sana zarar gelmesini istemiyorum," diye devam etti. "Dikkatleri benim üzerime çekip polisi ayaklandıracak bir hareket yapmadığın sürece böyle bir şey olmayacak."

Julie sessizliğini bozarak, "Öyle bir şey yaparsam da," dedi, "tabancanla beynimi dağıtacaksın. Beni çok rahatlattınız, Bay Benedict. Teşekkürler."

Zack yine öfkesine hâkim olmaya çalışarak, "Polisler beni yakalarlarsa öldürürler," diye açıkladı. Çünkü teslim olmayacağım. Polislerin ne kadar acımasız olduğunu bilirsin. Böyle bir çatışmada sen de yaralanabilir ya da ölebilirsin."

"Beni ikna edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Edemeyeceğim belli."

Zack'in sabrı taşmıştı. "Surat asmayı bırak da arabayı çalıştır. Buralarda bir telefon bulmalıyım."

Adamın sesi buz gibiydi. Julie onun arkadaşça konuşmalarına düşmanca cevaplar vermekle budalalık ettiğini düşündü. Motoru çalıştırarak otoyola çıktı. Belki de Zack'i onun dediğini yapmaya karar verdiğine inandırması daha akıllıca olacaktı. Kar taneleri farların önünde dans ederken, Zack'in onu Colorado'ya kadar sürükleyeceğini dehşet içinde düşünüyordu. Tek istediği onun elinden kurtulmaktı. Bu, hayatının amacı haline gelmişti. Bunu yapabilmek için tarafsız olması, korku ve öfkenin düşüncelerini bulandırmasına izin vermemesi gerekti. Bunu yapabilirdi. Şımarık bir küçük hanımefendi değildi. Hayatının ilk on bir yılını Chicago sokaklarında geçirmiş ve kendini korumayı bilmişti! Alt dudağını ısırarak bir çıkar yol düşünmeye başladı. Şu ana kadar adama düşmanca davranarak aptallık etmişti. Oysa Benedict'in kendisine güvenip gevşemesini sağlaması gerekirdi. Eğer bunu yapabilse, kaçabilmesi, onun da ait olduğu yere, cezaevine dönmesi olasılığı büyük ölçüde artacaktı. Bu amaca varmak için, bu kâbusu bir macera olarak gördüğüne onu inandırmalıydı. Hatta ondan yana olduğuna inanmasını bile sağlayabilmesi mümkündü. Bu kolay değildi ama deneyecekti. Birkaç dakika bekledikten sonra konuşmaya başladı. Derin bir nefes alarak, "Bay Benedict," dedi. Bu arada, ona yan gözle bakarak gülümsüyordu. "Bana zarar gelmesini istemediğinizi söylediniz. Buna çok sevindim. Size karşı kötü davranmak istememiştim. Sadece korkuyordum."

Zack kuşkulu bir sesle, "Şimdi korkmuyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

Julie onu ikna edebilmek için, telaşla, "Korkuyorum ama o kadar değil," diye karşılık verdi.

"Bu ani değişikliğin sebebini sorabilir miyim? Biraz önce çok sessizleşmiştin? O sırada ne düşünüyordun?"

"Bir kitabı. Bir polisiye."

"Eskiden okuduğun bir kitap mı? Yoksa yazmayı mı düşünüyordun?"

Julie'nin ağzı açık kaldı. Zack ona, kendisini yenilgiye uğratabilmesi için yol gösteriyordu. "Polisiye bir roman yazmayı çok isterdim," dedi. "Bu yeni bir şey değil. Düşündüm ki, bu olay bir araştırma niteliği taşıyabilir."

"Anlıyorum."

Julie ona tekrar yan gözle baktı ve genç adamın yüzünde beliren sımsıcak gülümseme karşısında şaşırıp kaldı. Bu iblis bir yı-

lanı bile baştan çıkarabilir, diye düşündü ve bu gülümsemenin ekranlarda parlayıp bütün kadınların vücut ısısını yükselttiği günleri hatırladı.

"Sen çok cesur bir kadınsın, Julie."

Ona, kendisine Bayan Mathison demesini hatırlatacakken hemen vazgeçti. "Aslında ben dünyanın en korkak insanıyım, Bay..."

Genç adam onun sözünü kesti, "Adım Zack," dedi. Julie onun sesinde yeniden kuşkulu bir şeyler sezdi.

Telaşla, "Zack," dedi. "Haklısın. Birbirimize adımızla hitap etmeliyiz. Görünüşe bakılırsa, uzunca bir süre birlikte olacağız...!"

"Bir süre."

Genç kız, sakin görünmeye çalışarak, "Bir süre," diye tekrarladı. "Belki bu süre içinde araştırmama yardımcı olursun. Bana biraz hapishaneden söz eder misin? Romanım için bu çok faydalı olur."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Bir çok günahsız insanın da hapishaneye düştüğünü duydum. Sen masum muydun?"

"Her mahkûm masum olduğunu iddia eder."

"Evet ama ya sen?" Julie ona inandığını belirtebilmek için, genç adamın suçsuz olduğunu söylemesini istiyordu.

"Jüri beni suçlu buldu."

"Jürilerin yanıldığı daha önce de görüldü."

Zack buz gibi bir sesle, "On iki namuslu Amerikan vatandaşı benim suçlu olduğuma karar verdiler," dedi.

"Eminim tarafsız davranmaya çalışmışlardır."

"Palavra!" Zack bunu o kadar büyük bir öfkeyle söyledi ki Julie'nin direksiyonu tutan elleri kasıldı. Söylediklerine pişman olmuştu. "Beni, zengin ve ünlü olduğum için suçlu buldular! Mahkeme sırasında yüzlerine bakıyordum. Savcı benim ayrıcalıklı yaşantımdan ve Hollywood'un kokuşmuş ahlak değerlerinden söz ettikçe, onlar kanıma susuyorlardı. Hepsi de benim o cinayeti işlememiş olabileceğimin bilincindeydi. Bu yüzden de ölüm cezası tavsiyesinde bulunmadılar. Eğer ben yapmadıysam kimin yaptığını kanıtlamam gerektiğini düşünüyorlardı. O kadar."

Zack'in sesindeki zehir gibi öfke Julie'nin avuçlarının terlemesine neden oldu. Ondan yana olduğuna inanmasının ne kadar önemli olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. "Ama sen suçlu değildin, öyle değil mi? Karını kimin öldürdüğünü kanıtlayamadın. Hepsi bu."

"Bu neyi değiştirir?"

"Benim için önemli."

Bir an dikkatle kızın yüzünü inceledi. Sonra sesi yumuşadı. "Senin için önemliyse, söyleyeyim. Hayır, onu öldürmedim."

Yalan söylüyordu elbet. Julie, "Sana inanıyorum," dedi. "Eğer suçsuzsan, cezaevinden kaçmaya hakkın var."

Yoğun bir sessizlik oldu. Bu arada Zack, Julie'nin yüzünü inceliyordu. Birden, "İlerde bir telefon kulübesi olduğuna ilişkin bir levha vardı," dedi. "Gördüğün zaman dur."

"Tamam."

Telefon yol kenarındaydı. Julie durdu. Dışarıdaki dikiz aynasından yola bakıyor, işaret edebileceği bir aracın geçmesini bekliyordu. Ne yazık ki karlı yolda tek tük araçlar görülüyordu. Zack'in sesiyle yerinden sıçradı. Genç adam arabanın anahtarlarını çekip aldı. "Benim suçsuz olduğuma inandığına inandığımdan kuşkun olmasın," diyordu. "Ama ben tedbirli bir adamımdır."

Julie öyle bir içtenlikle başını sallayıp, "Hakkın var!" dedi ki, buna kendisi de şaşırdı. Zack hafifçe gülümseyip arabadan indi. Ama elini tabancasının kabzasında tutuyor ve içinde bulundukları durumu kıza unutturmamaya özen gösteriyordu. Kendi oturduğu taraftaki kapıyı, besbelli Julie'nin ne yaptığını görebilmek için açık bırakmıştı. Oysa Julie'nin şu anda kaçmaya niyeti yoktu. Bir kurşuna hedef olmak istemiyordu. Ama ilerisi için hazırlanabilirdi. Zack adımını dışarı atar atmaz, "Bir kâğıt kalem çıkarıp sen

telefon ederken bazı notlar alsam bir sakıncası var mı?" diye sordu. Zack itiraz etmeye vakit bulamadan arka koltuktan çantasını almak için uzandı. Bir yandan da, "Yazmak beni her zaman sakinleştirir," diyordu. "İstersen çantamı arayabilirsin. Yedek kontak anahtarım ya da silahım olmadığını göreceksin." Söylediklerini kanıtlamak için çantasını açıp ona uzattı. Genç adam çantaya öyle bir baktı ki Julie onun anlattıklarının tek sözcüğüne bile inanmadığını, sadece onu sakinleştirmek için inanmış göründüğünü düşündü.

Zack çantayı ona uzatarak, "İstediğini yap," dedi.

O telefon kulübesine doğru yürürken, Julie üç ayrı kâğıda, "POLİSE HABER VERİN. KAÇIRILDIM," diye yazdı ve onları özenle katlayarak çantasının dış gözüne koydu. Sonra defterini açtı. Aklı bu kâğıtları kendisine yardım edebilecek insanlara nasıl verebileceğindeydi. Aklına bir şey geldi ve Zack'e baktıktan sonra kâğıtlardan birini on dolarlık bir banknota sardı.

Bir plan yapmıştı ve onu uygulayacaktı. Geleceğiyle ilgili bir şeyler yapabileceğini hissetmesi duyduğu korku ve paniği biraz hafifletmişti. Zack'in söylediği şeylerden sadece bir tanesine inanıyordu. Genç adam ona zarar vermek istemiyordu. Bu nedenle onu soğukkanlı bir biçimde vuracak değildi. Şimdi kaçsa bile, kesinlikle onun peşine düşer ama Julie bir arabayı durdurmaya kalkışmadıkça silah kullanmazdı. Ancak, yoldan araba geçmediği için böyle bir şeyi denemesine gerek yoktu. En iyisi onunla işbirliği yapar gibi görünmek ve adamı mümkün olduğu kadar rahatlatmaktı. Zachary Benedict bir hapishane kaçkını olabilirdi ama kendisi de şu ana kadar göründüğü gibi kolayca sinen korkağın biri değildi. Bir zamanlar hayatını sürdürebilmek için kafasını kullanmak zorunda kalmıştı. Onun şımarık bir film yıldızı olduğu yıllarda, Julie, yalan söylüyor, hırsızlık yapıyor ve sokaklarda yaşıyordu!

Defterine şunları yazdı: *Zachary Benedict önyargılı bir jüri tarafından haksız yere mahkûm edildiği için kaçıyor. O iyi kalpli sıcak bir adam... şartların kurbanı. Ona inanıyorum.*

Zack döndüğünde, ona, bal gibi tatlı bir sesle, "Aradığın her kimse, konuşabildin mi?" diye sordu.

Zack ona öyle bir baktı ki, genç kız acaba abartıyor muyum, diye düşündü.

"Hayır. Hâlâ oradaymış ama odasında yoktu. Yarım saat kadar sonra tekrar deneyeceğim." Uzanıp Julie'nin çantasını aldı ve defteri açtı. "Sadece tedbir," dedi. "Umarım anlıyorsundur."

"Anlıyorum."

Yazdıklarını okurken Zack'in çenesinin hafifçe kasıldığını fark etti ve gözlerini açarak, "Nasıl?" diye sordu. "Ne dersin?"

Zack defteri kapatıp çantaya koydu ve, "Eğer bütün bunlara inandınsa tek başına sokağa çıkmamalısın. Çünkü aldatılmaya mahkûmsun," dedi.

Julie, kontak anahtarını çevirirken, "Çok çabuk kanarım," dedi. Onu aptal ve saf bulması harika olurdu.

20

Bunu izleyen yarım saat içinde pek az konuştular. Julie gözleriyle yolun iki kenarını tarayarak yiyecek satın alabilecekleri bir yerin reklamını yapan bir tabela arıyordu. Böylece planını uygulayabilecekti. Nihayet bir reklam panosu gördü. "Durmak ve bir lokantaya girmek istemeyeceğini biliyorum ama," dedi, "ben açlıktan ölüyorum. Şu ilan ileride bir McDonald's olduğunu gösteriyor. Aslında ben saat başı bir şeyler yemek zorundayım. Aksi halde şekerim düşer, bayılırım."

"Tamam orada dururuz."

Julie bir zafer narası atmamak için kendini güç tuttu. "Tam zamanında duruyoruz," dedi. "Hafifçe başım dönüyor. Daha fazla araba kullanamayacaktım."

Fırtınaya rağmen, McDonald's'ın otoparkında birkaç araba

vardı. Lokantanın içinde birkaç ailenin yemek yemekte olduğunu gördü. Arabalara servis yapılan pencerenin önünde durdular. Julie, Zack'e, "Sen ne yiyeceksin?" diye sordu.

Zack cezaevine girmeden önce, bütün gün aç gezmeyi böyle bir yerde durmaya tercih ederdi. Ama şimdi basit bir hamburger ve patates kızartmasının düşüncesi bile ağzını sulandırmaya yetmişti. Julie'ye ne istediğini söyledi. Bir yandan da rehinesinin gülücükler saçıyor olması onu kuşkulandırıyordu. Masum görünüyordu ama çok çabuk değişmişti.

Julie siparişi verdi: İki çizburger, iki patates kızartması, iki kola. Bir ses, "Beş dolar dokuz sent," dedi. "Lütfen birinci pencereye gelin."

Julie onun para çıkarmak için cebini karıştırdığını gördü ve engel oldu. "Hayır ben ödeyeceğim."

Zack itiraz etmedi. Kaşlarını çatarak, "Çok naziksin," dedi.

"Herkes öyle söyler."

Arasına biraz önce yazdığı pusulayı yerleştirmiş olduğu birkaç kez katlanmış on dolarlık banknotu avcunda sımsıkı tutuyordu. Bütün dikkatini gişede oturan genç kıza vermişti. Kızın göğsünde adının Tiffany olduğu yazılıydı.

Tiffany, "Beş dolar dokuz sent," dedi. Julie kızın yüzüne dik dik bakarak on doları uzattı. Sanki ona bakışlarıyla yalvarıyordu. Hayatı bu kıza bağlıydı. Kız on dolarlık banknotu açtı... Küçük kâğıt kayıp yere düştü... Tiffany çikletini balon yaparak eğilip kâğıdı aldı. Julie'ye bakarak, "Bu sizin mi?" diye sordu. Kâğıdı elinde tutmuş, okumadan, dikkatle arabanın içine bakıyordu.

Julie kızı onu okumaya mecbur etmek amacıyla, "Bilmem ki... olabilir... ne yazıyor?" dedi ve bir çığlık atmaya yeltendi ama Zachary Benedict onu kolundan yakaladı. Tabancası kızın böğrüne batıyordu. Julie'nin üzerinden eğilip elini pencereden dışarı uzattı. Sakin bir sesle, "Boş ver, Tiffany," dedi. "O kâğıt bana ait. Sakalaşıyorduk da..."

Kız kâğıda söyle bir baktı ve arabaya doğru uzattı. Kâğıtta yazanları okuyup okumadığını anlamak mümkün değildi. "Buyurun efendim."

Sonra Zack'in sahte tebessümü karşısında kızararak, "Siparişiniz hazır," dedi.

Julie paketleri alıp Benedict'in yüzüne bakmaya cesaret edemeden ona verdi. Elleri o kadar titriyordu ki kola bardaklarını neredeyse yere düşürecekti.

Arabayı çalıştırdı.

"Seni gidi salak fahişe! Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun? Arabayı hemen otoparka çek. Kızın bizi görebileceği bir yere. Gözü bizde."

Julie onun dediğini yaptı. Zack, çizburgeri onun burnuna dayayarak, "Ye şunu. Ve her lokmayı çiğnerken gülümse, tamam mı? Yoksa Tanrı benim yardımcım olsun..."

Julie yine onun dediğini yaptı. Başka çaresi yoktu. Zack'in ayaklarının dibinde buran beyaz kesekâğıdına uzanarak, sırf bir şey söylemiş olmak için, "Kolamı alabilir miyim?" diye kekeledi. Zack onu bileğinden öyle bir yakaladı ki, kız korkuya kapılarak, "Canımı yakıyorsun," diye bağırdı. Genç adam onun bileğini daha da kuvvetle sıktıktan sonra bıraktı. Julie başını arkaya yasladı ve gözlerini kapayarak bileğini ovuşturmaya başladı. Adam daha önce onun canını yakmaya hiç kalkışmamış, Julie de onun soğukkanlı acımasız bir katil değil kendisine ihanet eden karısından kıskançlığın neden olduğu bir cinnet anında intikam aldığını düşünmüştü. Neden onun kendisini ya da gişedeki kızı öldürebileceğini aklına getirmemişti ki? Gerçek şuydu ki anıları onu yanılgıya sürüklemişti. Zachary Benedict hakkında çocukluğundan beri okuduğu yazılar, ağabeylerinin onun hakkında söyledikleri, sinemalarda onun filmlerini seyrederek geçen ardı arkası gelmeyen saatler... Üstelik o yargılandığı sıralarda Julie bir bursla Avrupa'ya gitmiş ve davanın ayrıntılarını duymamıştı. Ne yazık ki Zack ona suçsuz olduğunu söylediğinde inanmış, bunu kanıtlamak için kaçtığını sanmıştı. Aslında hâlâ buna biraz da olsa

inanıyordu. Belki de korkusunu bir ölçüde yatıştırdığı için. Ancak karısını öldürmemiş bile olsa, bu, şu anda yakalanmamak için adam öldürmeyeceği anlamına gelmezdi. Zack ona kola bardağını uzatarak, "Al," dedi.

Julie onun yüzüne bakmadan elini uzatıp bardağı aldı. Ondan kurtulmanın tek yolunun arabayı ona bırakmak olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu da, bir çok kişinin gözleri önünde arabadan inebilmesine bağlıydı. Ancak, Zack, onun kurtulmayı tekrar deneyeceğini tahmin ediyor olmalıydı. Gözünü ondan ayırmayacaktı.

Genç adam kısaca, "Gidelim artık," dedi.

Julie tek kelime söylemeden motoru çalıştırıp yola koyuldu.

On beş dakika sonra, genç adam, tekrar bir telefon kulübesinin önünde durmasını söyledi. Bir telefon daha etti. Bu kez telefonda konuşurken gözlerini ondan ayırmadı. Arabaya döndüğünde yüzünden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Julie bu gerginliğe tek bir dakika daha dayanamayacağını hissediyordu. "Kötü bir haber mi var?" diye sordu.

Benedict arkasına dayanıp bacaklarını uzatarak, "Arabayı sür," diye emretti.

Birkaç saat içinde, Zack'e çok benzeyen bir adam, Detroit'ten hareket edip Windsor Tünelinden geçerek Kanada'ya gidecekti. Sınırı geçerken sinirli davranacak ve gümrük memurlarının onu hatırlamasını sağlayacaktı. Gümrükçüler Amerikan yetkili makamlarına Zachary Benedict'in büyük bir olasılıkla Kanada'ya geçtiğini bildirecekler, bu da Zack'in rahatlamasını ve planının geri kalan bölümünü uygulamasını sağlayacaktı. Şimdi gevşeme sırasıydı ama huysuz rehinesi önündeki biricik engeldi. Bir türlü kaderine boyun eğmiyordu. Şu anda bile, arabayı çok yavaş sürüyor ve arada bir öfkeli bakışlarla kendisine bakıyordu.

Zack, "Sorun ne?" diye sordu.

"Tuvalete gitmem gerek."

"Daha sonra!"

"Ama..." O zaman Zack ona baktı ve kız tartışmanın yararı olmadığını anladı.

Bir saat sonra, Colorado eyalet sınırından içeri girdiklerinde Zack ilk kez konuştu. "İlerde kamyonların durduğu bir yer var. Orada durabiliriz."

Ancak genç adam burayı beğenmedi ve yarım saat sonra tenha bir benzinci görerek burada durmasını istedi. Arabadan birlikte inip tuvalete doğru yürümeye başladılar. Sanki karda yürümesine yardımcı oluyormuş gibi Julie'yi hafifçe dirseğinden tutuyordu. Tuvalete vardıklarında kızın dirseğini bırakmadan uzanıp kapıyı açınca, Julie patladı. "Benimle içeri girip seyretmeye mi niyetlisin?"

Zack onu duymazlıktan gelerek tuvalete göz gezdirdi. Penceresi bile yoktu. "Çabuk ol," dedi. "Sakın saçma sapan bir şey yapma."

"Ne gibi? Kendimi tuvalet kâğıdıyla asacağımı mı düşünüyorsun? Git işine, Allah belanı versin."

İçeri girince, aklına, kapıyı kilitleyip dışarı hiç çıkmamak geldi. Ama kapıyı kilitleyemedi çünkü Zack tokmağı arkadan tutuyordu.

"Bir buçuk dakika sonra kapıyı açacağım, Julie."

Julie işini aceleyle bitirirken, aynı zamanda sapık da, diye düşündü. Ellerini musluktan akan buz gibi suyla yıkarken, genç adam kapıyı açtı. "Vakit doldu."

Arabaya bineceğine, Julie'ye, "Depoyu doldur," diye emretti. Kız işini bitirince, "Şimdi parasını öde," dedi. Kasadaki adamın dikkatini çekmemek için o tarafa bakmıyordu.

Şafak sökerken Julie onun uykuya daldığını sandı. Otoyoldan çıkıp arka yollardan gitmeye başlamışlardı. Böyle karlı bir havada bu yollarda araba sürmek o kadar güçtü ki Julie çok yavaş gidiyordu. Yoldaki kazalar yüzünden üç kez saatlerce beklemek zorunda kalmışlardı. Ama Zack otoyola çıkmak istemiyordu. Bütün gece boyunca yerel radyo istasyonları onun kaçışıyla ilgili haberler vermişlerdi. Ama Colorado içlerine doğru ilerledikçe,

ondan daha az bahsedilir olmuştu. Anlaştıan kimse onun kuzeye gideceğini tahmin etmiyordu. Çünkü burası başlıca havaalanlarından, tren yolu ve otobüs güzergâhlarından uzaktı. Yol kenarındaki bir levhada ileride bir dinlenme ve piknik alanı olduğu yazılıydı. Julie burada birkaç kamyoncunun dinlenmek ve uyumak için durmuş olmasına dua ediyordu. Julie'nin tek amacı onun arabayı alıp kendisini bırakmak zorunda kalmasıydı. Piknik alanına girdikten sonra frene basacak ve arabadan dışarı fırlayıp, uyuyan kamyon şoförlerini uyandırmak için, var gücüyle bağırarak yardım isteyecekti. O zaman, onun hayalindeki silahlı ve iri yarı kamyon şoförleri uyanıp aşağı inecek ve onun yardımına koşacaklardı. Zachary Benedict'i yakalayıp yere yıkacaklar, silahını elinden alıp polise telefon edecekler, bu arada Julie de onlara yardımcı olacaktı.

Bu, elbette olabileceklerin en iyisiydi ama tek bir kamyon şoförü bile onun sesini duyup uyansa, Julie, Zachary Benedict'den kurtulacağına emindi. Çünkü Blazer'ı alıp kaçmak en mantıklı çözümdü. Kamyon kamyon gezip şoförleri ve Julie'yi öldüreyim derken orada oyalanacağına ortadan kaybolmak en akıllıca davranış olacaktı.

Julie bundan o kadar emindi ki hayatı üzerine bahse girebilirdi.

Uyuduğundan emin olmak için genç adama bir daha baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını uzatmış, başını yanındaki pencereye dayamıştı. Düzenli bir biçimde hafif hafif nefes alıyordu.

Uyuyakalmıştı.

Juluie arabanın hızını ağır ağır kesti. Radyonun sesini hafifçe yükseltti. İçinden dua ediyordu. Piknik alanında üç kamyon duruyordu. Derin bir nefes aldı. Kapıyı açtığı anda, Benedict onu yakalamadan yardım isteyebilmesi için kamyonlara çok yakın olmalıydı. Onlara iyice sokuldu. Aynı anda, Zack'in sesiyle irkildi, "Neredeyiz..." Ama Julie onun sözünü bitirmesine fırsat vermedi. Frene asılarak kapıyı ardına kadar açtı. Hâlâ hareket etmekte olan arabadan dışarı atlayınca yere düştü ve Blazer'ın arka lastiğinin elinin tam yanından geçtiğini dehşetle gördü. Blazer biraz ilerde durdu. Julie dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışarak, "İmdat!" diye haykırdı. Ayakları kayıyor, ayağa kalkamıyordu. "İmdat!"

Nihayet ayağa kalkıp en yakın kamyona doğru koşarken, Zachary Benedict arabadan dışarı fırladı. Blazer'ın arkasından dolaşarak kızın yolunu kesti. Julie yön değiştirdi. "Yardım eden yok mu?" diye bağırırken içeri girip kapıyı kilitlemek amacıyla tuvaletlere doğru koşmaya çalışıyordu. Sol tarafta bir kamyonun kapısının açıldığını ve şoförün kaşlarını çatmış bir halde aşağı indiğini gördü. Arkasında Benedict'in ayak seslerini duyuyordu. Şoföre, "İmdat!" diye bağırdı. Ve arkasına dönüp baktığında Zachary Benedict'i gördü. Omzuna hızla bir kartopu çarptı ve daha hızlı koşmaya başladı. "Durdurun onu! O..."

Zachary Benedict'in birkaç adım arkadan gelen neşeli sesini duyuldu. "Bağırma, Julie. Herkesi uyandıracaksın!"

Julie'nin üstüne atlayıp onu yere yıktı. Bir yandan da kamyon şoförünü kandırmak için gülümsüyor, genç kız onun gergin bedeninin ağırlığı altında çırpınıyordu. Tam başını çevirip bağıracağı sırada, Zack onun yüzüne bir avuç kar yapıştırdı. Julie boğulacak gibi olmuştu. Hiçbir şey görmüyordu. O anda onun vahşi fısıltısını duydu: "Bize daha fazla yaklaşırsa onu öldüreceğim. Bunu mu istiyorsun? Senin yüzünden ölsün mü?"

Julie inledi. Konuşamıyordu. Olumsuz anlamda başını salladı. Zack'in yüzünü görmemek için gözlerini sıkı sıkı yummuştu. Özgürlüğe bu kadar yaklaşmışken onu elinden kaçırmış olmaya dayanamıyordu. Birden, Zack'in telaşlandığını hissetti. "Adam yanımıza geliyor. Çabuk beni öp ve doğal görünmeye çalış. Yoksa onu öldüreceğim!"

Julie bu sözlere tepki gösteremeden Zack'in ağzını dudaklarında hissetti. Gözlerini açıp kendilerine yaklaşmakta olan kamyon şoförüne baktı. Adam kaşlarını çatmış onlara dikkatle bakıyordu. "Allah belanı versin! Sarıl bana!"

Zack'in ağzı onu esir almış, tabancanın namlusu midesine batıyordu. Ancak elleri serbestti. Çırpınırsa kamyon şoförünün dikkatini çekeceğini düşündü.

Ancak adam onun yardımına koşarsa ölecekti.

Julie bir kukla gibi kollarını kaldırıp Zack'in omuzlarına doladı. Ama daha fazla bir şey yapmak elinden gelmiyordu.

Zack onun kaçıp kurtulmak için yeni bir fırsat beklediğinin bilincindeydi. Yan gözle, kamyon şoförünün adımlarının yavaşladığını görmüştü. Ama hâlâ onlara doğru yürüyordu.

Zack başını çevirip ağzını kızın kulağına yapıştırdı ve yıllardır kullanmadığı bir kelimeyi fısıldadı: "*Lütfen!*" Sonra genç kadının kaskatı bedenine daha sıkı sarılarak, elinde olmadan tekrarladı: "*Lütfen*, Julie..."

Julie, onu kaçıran, rehin alan adamın bağrından kopan bu samimi yalvarış karşısında aklını yitirecek gibi oldu. "Kimseyi öldürmedim. İnan bana."

Sonra genç adam onu yine öpmeye başladı. Sesindeki çaresizlik ve yalvarış bu öpüşte de vardı. Bunlar, tehdit ve öfkenin başaramadığını elde etti: Julie tereddüde düştü. Onun sesinde gerçek bir şeyler olduğunu düşündü ve ona inandı.

Bu karmaşık düşünceler beyninde dolaşırken, kendi geleceğini, kamyon sürücüsünün güvenliğine kurban etti. Adamın hayatını kurtarmak için ve kendi kendisine bile açıklayamadığı başka duyguların etkisiyle Zack Benedict'e sıkı sıkı sarıldı ve onun dudaklarına teslim oldu. Zack onun teslimiyetini hemen hissetti. Ürperdi ve dudakları hemen gevşedi. Julie kamyon şoförünün ayak seslerinin kesildiğinin farkında değildi. Dudaklarını araladı. Genç adamın ensesini okşayan ellerini onun gür saçlarına daldırdı. Her şey değişmeye başlamıştı. Zack şimdi onu gerçekten öpüyordu.

Uzaklardan, Teksas şivesiyle konuşan bir adamın sesi geldi. "Bayan yardıma ihtiyacınız var mı, yok mu?"

Julie *hayır* anlamında başını sallamaya çalıştı. Ama Zack'in dudakları konuşmasını engelliyordu. Gerçi genç kadın, bunun kamyon sürücüsünün zarar görmemesine yönelik bir gösteri olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu ama bu doğruysa niçin başını bile sallayamıyor, gözlerini açamıyordu.

Teksas'lı gülerek, "Sanırım yardıma ihtiyacınız yok," dedi. "Ya siz, bayım? Sizin yardıma ihtiyacınız var mı? Size yardım edebilirim..."

Zack hafifçe başını kaldırarak şoförle şakalaştı: "Kendine bir kadın bul! Bu bana ait!"

Sonra Julie'yi kucaklayıp yeniden başladı. Dili genç kadının dudaklarını aralıyor, sert bedeni genç kızın narin vücudunu eziyordu. Bu Julie'nin tattığı en ateşli, en tutkulu ve en ısrarlı öpüştü. İnleyerek kendini bu öpüşe bıraktı.

Biraz ilerde bir kamyonun kapısı açıldı. Bir erkek sesi, "Hey Pete, orada neler oluyor?" diye seslendi.

"Sence ne olabilir. Koskocaman bir kadınla bir adam çocuklar gibi kartopu oynayıp oynaşıyorlar."

Belki bu ses, belki de Zack'in bedenindeki uyanışı hissetmek Julie'nin toparlanmasına neden oldu. Ellerini adamın omuzlarına koyarak onu yavaşça itti. Bunu yapabilmek için büyük bir çaba harcaması gerekmişti. Julie bunu hissedince iyice korktu. Yumuşak bir sesle, "Yeter," diye bağırdı. "Dur artık. Adam gitti!"

Kızın sesi ağlar gibiydi. Zack kendini güç tutarak başını kaldırıp ona baktı, sonra doğrulup ayağa kalktı. Julie'yle şafak vakti kar üstünde sevişmek hiç de fena değildi. Genç kadının kamyon sürücüsünü yardıma çağırmaktan niçin vazgeçtiğini tam olarak anlayamamıştı. Ama, bunun nedeni ne olursa olsun, ona minnet duyuyordu. Kalkması için ona elini uzattı. Ama Julie elini tutmaya yanaşmadı. O yavaşça ayağa kalkarken, Zack biraz önce onun öpüşlerine nasıl teslim olduğunu hatırlayıp gülmemek için kendini güç tuttu.

Genç kadın, "Sırılsıklam oldum," diye sızlandı. "Üstüm başım kar içinde." Zack onun üstündeki karları temizlemek için elini

uzattı ama genç kadın sıçrayarak ondan uzaklaştı. "Biraz önce olanlar yüzünden bana dokunabileceğini sanma," diye uyardı onu.

Zack ise Julie Mathison'ın tahrik olduğunda nefes kesici bir kadın oluverdiğini düşünüyordu. Aynı zamanda cesur ve çok merhametliydi. Zack'in yalvarışına tepki vermişti.

"Beni öpmene izin verdim çünkü seni haklı bulmuştum. Benim yüzümden kimsenin ölmesi gerekmezdi. Haydi şimdi yolumuza devam edip şu işi bitirelim."

Zack içini çekerek, "Sesinizin tonundan anladığım kadarıyla, yine birbirimize düşman olduk, Bayan Mathison," dedi.

"Elbette öyleyiz. Seni gideceğin yere kadar götüreceğim ve bu arada tekrar kaçmaya çalışmayacağım. Ama bir konuda anlaşalım: Seni oraya götürür götürmez özgürlüğüme kavuşacağım. O zaman gidebilirim. Öyle değil mi?"

Zack yalan söyledi. "Doğru."

"Haydi gidelim öyleyse."

Julie'nin tutumundan aralarında yeniden romantik bir yakınlaşma olmasına izin vermeyeceği belliydi.

Ama Zack, onun düşünceleriyle çelişen arzular duyuyordu. Kızın dudaklarının tadını almış, onun kendisine karşı uyanışını hissetmişti. Aç bedeni şöleni tümüyle yaşamak istiyordu.

Ancak, rehinesiyle cinsel bir ilişkiye girmenin çılgınlık olacağını, olayları daha karmaşık hale getireceğini düşünüyordu.

Beri yandan bedeninde hissettiği uyanışın etkisiyle, bunun akıllıca bir iş olacağına yavaş yavaş aklı yatmaya başlıyordu. Bu gibi durumlarda, iyi muamele gören rehineler bir çeşit suç ortağına dönüşürdü. Böyle olunca da arkadaşlıklarının tadına doyum olmazdı.

Zack, onu baştan çıkarmayı denemeye karar verdi. Onu çok çekici bulduğundan ya da ona yakınlık duyduğundan değil. İçinden, bunu uygun bulduğu ve büyük bir zevk duyacağı için yapacağını tekrarlıyordu.

Yerlerine oturduklarında Zack kızın huzursuzluğunu sezip nedenini sordu.

"Kendimi arabadan attığımda kalçamı çarptım. Senin ağırlığın altında da iyice ezildi." Zack'ten çok, onun öpücüklerinden zevk almış olduğu için kendisine kızıyordu. Hırsla, "Üzüldün mü?" diye sordu.

"Evet."

Kız elinde olmadan onun yalanına inandı. Ama, isyan ederek başını çevirdi. O bir suçluydu. Bunu asla unutmamalıydı. İlk aklına geleni söyledi. "Acıktım." Zack gözlerini onun dudaklarına dikince yanlış bir şey söylediğini anladı. Genç adam, "Ben de," dedi.

Julie motoru çalıştırdı. Zack küçük bir kahkaha attı.

21

Carl Mathison erkek kardeşinin ofisinde hızlı adımlarla bir o yana bir buyana dolaşırken, "Hangi cehennemde olabilir?" diye söyleniyordu. "Sen polissin. Julie kayboldu. Bir şeyler yap."

Ted, "Yirmi dört saatten önce resmen kayıp sayılmıyor," dedi, ama mavi gözleri endişeliydi. "O zamana kadar resmî kanallardan bir şey yapamam. Bunu biliyorsun."

Carl öfkeli bir sesle, "Sen de biliyorsun ki Julie planlarında ani değişiklikler yapan biri değildir," diye karşılık verdi. Planlarını değiştirmek zorunda kalmış olsaydı bile, birimizden birimize telefon ederdi. Üstelik arabanın bu sabah bana lazım olduğunu da biliyordu."

Ted yerinden kalkıp pencerenin önüne gitti. Eli silahının üstündeydi. "Haklısın," dedi. Sonra, "Zachary Benedict dün Amarillo cezaevinden kaçmış," diye ekledi.

"Evet, haberlerde duydum. Ne olmuş yani?"

"Benedict, ya da en azından ona benzeyen bir adam şehirlerarası yolda bir lokantada görülmüş."

Carl, kardeşine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Benedict senin Blazer'a benzer bir arabanın yanında görülmüş. Lokantanın kasiyeri onun bir kadınla birlikte arabaya bindiğini gördüğünü söylüyor. Kadın daha önce bir sandviç yiyip kahve içmiş." Ted dönüp ağabeyinin yüzüne baktı. "Beş dakika önce kasiyere telefon ettim. Resmî bir görevli olarak değil elbette. Benedict ile Blazer'a binen kadının tarifi Julie'ye tıpatıp uyuyor."

"Aman Tanrım!"

O sırada, parlak kırmızı renkli üstü açık bir BMW Ted'in devriye arabasının yanına park etti. İçinden yirmi beş yaşlarında çok güzel bir sarışın indi. Karşıya geçip Eldridge kardeşlerin el işleri dükkânına girdi. Gelinliğini onlara diktiriyordu.

Ted Mathison eski karısını görünce bir heyecan belirtisi göstermemeye gayret etti. Ama yüz hatları gerginleşmişti. Genç kadının uzun güzel bacaklarına bakarak, "Avrupa bu mevsimde sıkıcı olmalı," diye mırıldandı.

Onun Spencer Hayward adlı elli yaşlarında Dallas'lı bir zenginle evlenmek üzere düğün hazırlıkları yapmakta olduğunu biliyordu, ancak bu Ted'i hiç ilgilendirmiyordu ve ona sürpriz olmamıştı. Hayward'ın jet uçakları, yirmi iki odalı bir malikânesi vardı Amerika Birleşik Devletleri başkanının yakın arkadaşıydı. Bunları gazetede okumuş ama en küçük bir kıskançlık duymamıştı. Ceketini giydi ve, "Gel, gidip annem ve babamla konuşalım," dedi. "Julie'nin dün akşam dönmediğini biliyorlar. Meraktan hasta olmuş gibi görünüyorlar."

Tam sokağa çıktıklarında, Eldridge kardeşlerin dükkânının kapısı açıldı ve Katherine göründü. Eski kocasıyla karşılaşınca durakladı. Ted, onu başıyla bir yabancı gibi selamlayıp devriye arabasının kapısını açtı. Ancak, Katherine boşanan çiftlerin ayrıldıktan sonra ilk karşılaştıklarında nasıl davranmaları gerektiği konusunda farklı düşünüyor olmalıydı. Eski kocasına yaklaşıp onu durmaya mecbur etti.

"Ted," dedi. Sonra tek ayağını arabanın içine atmış olan Carl'

gülümseyerek selamlayıp tekrar Ted'e döndü. "Bana merhaba demeden arabana binip gidecek miydin?" Ona elini uzattı.

"Evet, öyle yapacaktım."

Kızın sapsarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Ted'in, elini sıkmayı reddetmesine üzülmüştü. Kırık bir sesle, "İyi görünüyorsun," dedi. Eski eşinin cevap vermemesi üzerine, yardım ister gibi Carl'a baktı. "Sen de iyi görünüyorsun, Carl. Sara Wakefield ile evlendiğini duydum."

Ada Eldridge gözleri yuvalarından dışarı uğramış bir halde onları seyrediyor, biraz ötedeki kuaförün camekânından kasabanın en dedikoducu kadınlarından ikisi onları izliyordu.

Ted, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Söyleyeceklerin bitti mi?" diye sordu. "Herkes bize bakıyor."

Katherine onun kendisini aşağılayan davranışı karşısında hafifçe kızardı. "Julie mektubunda senin hukuk fakültesini bitirdiğini yazmıştı."

Ted arkasını dönüp arabasının kapısını açtı.

Kız dayanamadı. "Spencer Hayward ile evleniyorum," dedi. "Bayan Flossie ile Bayan Ada gelinliğimi dikiyorlar."

Ted, arabasına bilerken, "Eminim iş bulmuş olmaktan memnundurlar," diye karşılık verdi.

Kız elini kapıya dayadı. "Değişmişsin."

"Sen hiç değişmemişsin."

"Yok, ben de değiştim."

Ted'in acelesi vardı. "Katherine senin değişip değişmemen beni hiç ilgilendirmiyor."

Kapıyı kapatıp motoru çalıştırdı. Araba hareket etti. Dikiz aynasından kızın kuaförden kendisini seyredenlere meydan okuyarak baktığını gördü. Ona bu kadar derin bir nefret duymasa, bu davranışından dolayı genç kıza hayran olabilirdi. Ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Olsa olsa onunla evlenen adama acırdı. Çünkü Ted, Katherine Cahill Mathison'ın şımarık, olgunlaşmamış, bencil ve kendini beğenmiş biri olduğunu biliyordu. Katherine'in

babasının petrol kuyuları ve bir sığır yetiştirme çiftliği vardı. Ama o, vaktinin çoğunu doğduğu yer olan Keaton'da geçirmeyi tercih ediyordu. Katherine de Keaton'da büyümüştü ama on iki yaşından itibaren pahalı yatılı okullarda okumuştu. On dokuz yaşında, doğudaki bir üniversitede ikinci sınıfı okurken yaz tatilini geçirmek için Keaton'a gelene kadar Ted'le tanışmamıştı. O yıl, annesiyle babası iki aylığına Avrupa'ya giderken, devamsızlık yüzünden okuldan atılma sınırına geldiği için onu ceza olarak Keaton'da bırakmışlardı. Katherine onlardan intikam almak için yirmi arkadaşını kendisiyle kalmaya davet etmiş, her gün parti vermeye başlamıştı. Bu partilerden birinde silahlar ortaya çıkınca, işin içine polis girmişti.

Ted oraya geldiğinde Katherine üzerinde kusursuz vücudunun her noktasını gözler önüne seren bir bikiniyle kapıyı açmıştı. Gözleri korkudan büyümüştü. "Sizi ben çağırdım," dedi. "Parti biraz kızıştı. Arkadaşlarım babamın silahlarıyla oynamaya başladılar. Bir kaza olacak diye korkuyorum!"

Eliyle bahçedeki yüzme havuzunu gösteriyordu. Ted, birlikte geldiği polis arkadaşıyla birlikte bahçeye çıktı. Yüzme havuzundaki yirmi gencin hepsi de sarhoş, bazıları anadan doğma çıplaktı. Kimileri esrar çekmişti. Bağırıp çağırıyor, ağaçlara nişan alıp ateş ediyorlardı.

Onları sakinleştirmek kolay oldu. Gençlerden biri, "Tanrım! Polisler!" diye çığlık atınca hepsi sus pus oldular. Yüzenler havuzdan çıktı, kendilerini keskin nişancı sananlar silahlarını bıraktılar. Tek bir kişi hariç. Yirmi üç yaşında, kafası dumanlı bir genç, Rambo'luk taslayarak Ted'e silah çekti. Ted'in yanındaki polis hemen silahına davrandı ama Ted ona işaret etti. Gence, "Burada olay çıkmamalı," dedi. "Arkadaşım ve ben buraya eğlenmeye geldik. Katherine bizi davet etti." Genç kıza bakıp gülümsedi. "Ona bizi davet ettiğini söyle, Kathy."

Şerif'in ev sahibine Kathy diye hitap etmesi ya konuk genci çok şaşırttı ya da onun bir aile dostu olduğunu düşündü. Hemen silahını bıraktı. Katherine'e gelince, ona şimdiye kadar hiç kimse Kathy diye hitap etmemişti. Ted'e sokularak kolunu onun omzuna koydu. "Evet, Brandon, onlar benim davetlim," dedi.

Ted de kolunu onun inceçik beline dolamıştı. Genç kıza bir şey söylemek için ona doğru eğildi. Ama, onun hareketini yanlış yorumlayan Katherine ayak parmaklarının ucunda yükselerek onu dudaklarından öptü. Ted'in dudakları farkında olmadan aralandı ve kıza daha sıkı sarıldı. Bir anda bu küçük şaka gerçek bir öpüşmeye dönüşmüştü. Bu kütük gibi sarhoş gençlerin önünde Ted'in dili genç kızın arzulu dudaklarının arasından ağzının içine kaydı.

O sırada Brandon silahı tekrar eline almış, "Bu adam bizden. Onu vurmayalım, başka birini bulalım," diye bağırıyordu.

Ted, Katherine'i bırakıp ona doğru yürüdü. Brandon ona bakarak, "Adın neydi demiştin?" diye sordu.

Ted, onu doğru atılıp elinden silahı alırken, "Şerif Mathison," dedi. "Ya senin adın neydi?"

O sırada delikanlının bileklerini kelepçeliyordu.

Çocuk öfkeyle, "Üçüncü Brandon Barrister," diye cevap verdi. "Senatör Barrister babamdır. Seninle bir anlaşma yapalım Mathison. Sen şu kelepçeleri bileklerimden hemen çıkar ve buradan çıkıp git, ben de babama bu akşam bize yaptığın muameleden söz etmeyeyim. Bu olayı tamamen unutalım."

Ted, onu eve doğru sürükledi. Sonra çevredeki gençlere bakarak, "Hemen içeri girin ve uyuşturucuları toparlayıp oturma odasına getirin," dedi. Sonra onu gülümseyerek seyretmekte olan Katherine'e döndü. "Bu, sizin için de geçerli, Bayan Cahill."

Genç kız, "Kathy'yi Bayan Cahill'den daha çok sevmiştim," dedi.

O kadar güzel ve masumdu ki, Ted onun kendisine göre çok genç, çok zengin ve şımarık olduğunu düşündü. Bu, kendi kendisine bir uyarıydı. İleriki günlerde bu uyarıya uygun davranması gittikçe zorlaştı. Çünkü Katherine Cahill, Teksas'taki petrol kuyularına ulaşabilmek için Amerika kıtasının yarısını yürüyerek

aşan dedelerinin kararlılığına ve iradesine sahipti. Ted'in kendisine oldukça mesafeli davranmasına rağmen, genç adam nereye gitse orada bitiveriyordu. Geceleyin, eve gitmek üzere bürodan çıktığında, yanı başında beliriyor, ona polislik hakkında sorular soruyor, akşam yemeğine davet ediyor, ofisine gelip hangi arabayı almasının uygun olacağı konusunda fikrini soruyordu. Öğlen yemeğine gittiğinde Ted onu yan masada yemek yerken buluyordu. Elbette Katherine sanki tesadüfen karşılaşmışlar gibi davranıyordu. Genç kız haftalarca bu garip davranışlarını sürdürdükten sonra, ümitsizlik içinde başka bir oyuna başvurdu. Ted'in görevli olduğu bir gece düzmece bir hırsızlık olayını bahane ederek saat onda ona telefon etti.

Ted geldiğinde, genç kız siyah saten bir sabahlıkla onu bekliyordu. Bir elinde, Ted için hazırlamış olduğu bir tabak kanepe, bir elinde ona ikram edeceği içki vardı. Ted bu yalana o kadar sinirlendi ki öfkesine hâkim olamadı. "Benden ne istiyorsun, Katherine?" diye bağırdı.

"İçeri girip, benimle yemek yemeni ve senin için hazırladığım harika yemeklerin tadını çıkarmanı istiyorum." Kenara çekilip eliyle onu içeri buyur etti. Yemek masasının üstünde mumlar yanıyordu.

Ted kalmayı düşündüğünü fark edince dehşete kapıldı. O masaya oturup şarabını yudumlarken Katherine'in yüzünü seyretmek istiyordu. Her lokmanın tadını çıkararak ve yemekten sonra olacakları düşünerek, ağır ağır yemek yemek istiyordu. Kızın tadına bakmayı o kadar istiyordu ki orada onu kollarına almadan durmaya dayanamıyordu. Ama, bunu yapacağına ona sert davranmayı yeğledi ve kızı en hassas yerinden vurdu. "Şımarık bir velet gibi davranıyorsun!" Kız yaşının küçük olduğunun yüzüne vurulması karşısında irkildi ve bir adım gerildi. Ted bunu görmezden geldi. "Benden ne istediğini ya da bu davranışlarınla ne elde edeceğini sandığını bilmiyorum ama hem kendi zamanını boşa harcıyorsun, hem de benimkini."

Katherine bozulmuştu. Bu açıkça belliydi ama başı dimdikti ve gözlerini ondan kaçırmıyordu. "Partiye geldiğin akşam sana âşık oldum," dedi.

Ted kızın cesaretine hayran olmaktan kendini alamadı. "Saçma! İnsan beş dakikada âşık olmaz."

Kız onun kabalığı karşısında hafifçe gülümseyerek devam etti. "O gece beni öptüğünde sen de bana karşı bir şeyler hissettin. Güçlü ve özel duygular..."

"Benim hissettiğim sadece sıradan bir şehvetti. Aşk hakkındaki çocukça hayallerinden vazgeç ve peşimi bırak. Daha açık söylememi mi istiyorsun?"

Kız başını sallayarak direnmekten vazgeçti. Titrek bir sesle, "Hayır," diye fısıldadı. "Açıkça söyledin zaten."

Ted gitmeye yeltenince kız onu durdurdu. "Seni unutmamı gerçekten istediğine göre sanırım bir daha görüşmeyeceğiz."

Genç adam, kısaca, "Evet," dedi.

"O zaman beni öp. Bu bir veda öpücüğü olsun ki, sana inanayım."

Ted, "Tanrı aşkına!" diye patladı, ama kıza, daha doğrusu kendi arzularına boyun eğdi. Onu kollarına aldı ve yumuşak dudaklarını ezerek hoyratça öptü. Sonra, kendi yaptığına kendisi de içinden isyan ederek Katerine'i itip uzaklaştırdı.

Kızın gözlerinde onu suçlayan bir şeyler vardı. "Yalancı," dedi ve kapıyı kapattı.

Bu olayı izleyen iki hafta boyunca, Ted'in gözleri her yerde Katherine'i aradı. Ama ne Katherine'in ne de Corvette marka beyaz arabasının izine rastlamadı. Kendisini ihanete uğramış hissediyordu. Zengin kızların yaz mevsiminde canları sıkılınca gittikleri bir yere gitmiştir, diye düşündü. Bir sonraki hafta, Cahill'lerin evinden iki mil kadar uzakta bir hırsızlık olayı oldu. O zaman Ted, aklının kızda olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Kendi kendine görev icabı oraya gidip evin güvenliğini denetlemesi gerektiğini söylüyor, beri yandan da hiçbir aklı başında hırsızın bu

tepeye yaya olarak tırmanmayacağını çok iyi biliyordu. Ted "güvenlik denetimi için" kızın evine gitti. Evin arkasındaki bir pencerede ışık vardı. Ağır ağır, isteksizce arabadan indi. Sanki buraya gelmesinin başına ne işler açacağını ayakları beyninden daha iyi biliyor gibiydi.

Kapıyı çalmak için elini uzattı ama hemen geri çekti. Bu yaptığı delilikti. Geri dönmeye karar verdiği anda kapı açıldı. Katherine bu akşam farklıydı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ama sesi yumuşak, sözleri açıktı. Her zamanki çapkın halinden eser yoktu. "Bir şey mi istediniz, Şerif Mathison?"

Ted kızın bu olgun davranışı karşısında kendisini budala gibi hissetti. "Bir hırsızlık olmuş," diyebildi. "Buraya pek uzak değil. Bakmaya geldim."

Ted, onun kapıyı kapamak üzere olduğunu hissetti. İnanamıyordu. Farkında olmadan, "Katherine, yapma..." dedi.

Kapı açıldı. Genç kız, başını hafifçe yana eğmiş, gülümseyerek bekliyordu. Genç adamın gözlerinin içine bakarak, "Ne istiyorsun?" diye tekrarladı.

"Tanrım! Bilmiyorum..."

"Pekâlâ biliyorsun. Üstelik, Keaton'ın saygıdeğer papazı Bay Mathison'ın oğlu duyguları konusunda yalan söyleyip, Tanrı'nın adını boş yere ağzına almamalı diye düşünüyorum."

Ted dengesini tümüyle yitirmişti. Gittikçe batıyordu.

"Konu bu mu?" diye sordu. "Bir papazın oğluyla yatmak cinsel bir başarı gibi mi görünüyor sana? Papaz çocuklarının nasıl seviştiğini mi merak ediyorsun?"

"Cinsellikten söz eden oldu mu, Memur Bey?"

"Ha anladım. Polislerle ilgili bir saplantın olmalı. Beni Bruce Willis ile karıştırmış olmalısın..."

"Bak, yine cinsellikten söz ediyorsun. Başka bir şey düşünmez misin sen?"

Ted sinirlenmişti. Ellerini ceplerine sokarak ona dik dik baktı. "Benimle yatmak istemiyorsan, ne yapmak istiyorsun?"

Kız kapının önüne çıkıp Ted'in yanına geldi. Genç adam onu kollarından tutarak kendine çekti. Katherine yumuşak bir sesle, "Seninle evlenmek istiyorum," dedi. "Sakın küfür etme."

Ted, "Evlilik mi?" diye haykırdı.

"Çok şaşırmış görünüyorsun, sevgilim."

"Sen delisin."

"Evet, senin için deliriyorum." Genç kız ayak parmaklarının ucuna basarak yükseldi ve onun boynuna sarıldı. "Geçen defa beni öptüğünde canımı acıtmıştın. Kendini affettirmen için sana tek bir şans veriyorum. O öpüşme hoşuma gitmemişti."

Ted çaresizlik içinde başını eğdi ve kızı öpmeye başladı. Katherine inledi. O zaman Ted kendini kaybetti. Kızı kalçalarından tutarak kendi arzulu bedenine bastırdı. Onun tadına doyamıyor, kızın göğüsleri avuçlarında büyüyordu. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı. Uzunca bir zaman sonra kendini toplayıp başını kaldırabildi. Boğuk bir sesle, "İkimiz de çıldırmış olmalıyız," dedi.

Genç kız başını salladı. "Bu doğru, birbirimiz için çıldırıyoruz," diye karşılık verdi. "Bana kalırsa eylül düğün için harika bir ay, ne dersin?"

"Hayır."

Katherine başını kaldırıp ona baktı ve Ted'in ağzından şu sözler döküldü: "Ben ağustosu tercih ederim."

"Ağustos ayında, benim yirminci doğum günümde evlenebiliriz. Ama ağustosta yakıcı sıcaklar olur."

"Benim kadar yakıcı olamaz."

Katherine onun bu sözünün anlamını önce anlamamış gibi yapmak istedi ama sonra dayanamayıp kıkırdadı ve, "Bir papazın oğlunun ağzından böyle şeyler duyacağımı hiç ummazdım," dedi.

"Ben normal bir erkeğim, Katherine. Eylül bana da uyar."

Genç kız onun yüzünü dikkatle incelerken, "Benim için pek uygun olduğunu sanmıyorum," dedi. "Yani demek istiyorum ki, baban papaz olduğu için evlenene kadar beklemekte ısrar edebilirsin."

Ted onun ne demek istediğin anlamamış göründü. "Ne için?"

"Sevişmek."

"Papaz olan ben *değilim*, babam."

"O zaman seviş benimle."

"Bu kadar çabuk olmaz!"

Ted hayretler içindeydi. Bir saat önce evliliği aklına bile getirmezken, şu anda evliliğin koşullarından söz ediyordu. "Babanın parasının bir kuruşunu bile almam. Evlenirsek, ben hukuk fakültesini bitirene kadar bir polisin karısı olarak yaşayacaksın."

"Tamam."

"Annenle baban benimle evlenmeden hiç hoşlanmayacaklar."

"Babam uyum sağlayacaktır."

Ted, daha sonra onun bu konuda haklı olduğunu anladı. İnsanlara istediklerini kabul ettirmek konuşunda Katherine bir dahiydi. Annesiyle babası da dahil olmak üzere, herkes, kısa bir süre içinde, onun bu küçük kaprisi konusundaki kararlılığına uyum sağladı. Ted hariç. Altı aylık bir evlilikten sonra, genç adam evin hiç temizlenmemesine ve sürekli konserve yemeye uyum sağlayamayacağını anladı.

Katherine gerçek anlamda Ted'in karısı olmayı hiçbir zaman istememişti. Anne olmak istemediği de kesindi. Evlendikten iki yıl sonra hamile olduğunu öğrendiğinde öfkeden çılgına dönmüş, düşük yaptığı zaman da sevinmişti. Hamileliği karşısında gösterdiği tepki Ted için bardağı taşıran son damla olmuştu. Evlendiklerinden beri, Ted ne zaman onun istediği bir şeyi yapmasa, Katherine genç adamı boşanmakla tehdit ederdi. Bu kez Ted boşanmaya karar verdi.

Carl'ın sesi onu daldığı düşüncelerden ayırdı. "Annemle babama Benedict'ten söz etmeyelim. Eğer Julie tehlikedeyse, bunu ne kadar geç öğrenirlerse o kadar iyi olur."

"Katılıyorum."

22

"Biliyorum, kaybolduk! Tanrı aşkına nereye gidiyoruz? Burada terk edilmiş bir kamp yerinden başka ne olabilir?" Julie karlı yola bakarken sesi sinirden titriyordu. Otoyoldan ayrılıp tepeye tırmanmaya başlamışlardı. Yol, ardı arkası kesilmeyen dönemeçler yaparak uzuyordu. Yaz mevsiminde bile genç kadını korkutacak bir yoldu bu.

Zack, "Yorgun olduğunu biliyorum," dedi. "Kaçmayacağıma inansam arabayı ben kullanırdım, sen de biraz dinlenirdin."

Yaklaşık on iki saat önce öpüştüklerinden beri, kıza sıcak bir saygı gösteriyor, bu da Julie'yi korkutuyordu. Bu yüzden de Zack'in onunla sohbet etmek yolundaki bütün girişimlerini geri çeviriyor, adama kısa ve sert cevaplar veriyordu.

Bu kez de Zack'in sözlerini duymazlıktan gelerek, "İnşallah sana o haritayı ve talimatı veren kişi aklı başında biridir," dedi.

Zack ona takıldı. "Gerçekten mi? Kaybolmamızı tercih edeceğini sanırdım."

"Senin kaybolman çok hoşuma giderdi ama seninle birlikte kaybolmaya hiç niyetim yok! Sorun şu ki, yirmi dört saatten fazla bir süredir, berbat hava koşullarında, bakımsız yollarda araba kullanıyorum. Çok yoruldum..." Julie önlerindeki çürük tahta köprüyü görünce sus pus olmuştu. İki gün öncesine kadar Colorado'da hava mevsim normallerine göre çok sıcaktı. Eriyen karlar yüzünden akarsular taşmıştı. Bu da onlardan biriydi. "Bu köprü güvenli görünmüyor," dedi. "Sular çok yüksek."

"Başka seçeneğimiz yok." Zack'in sesi endişeliydi. Kızın ayağı ister istemez frene gitti. "Ben o köprüden geçemem."

Zack geri dönemezdi. Üstelik bu karlı ve virajlı yoldan geri dönmek çok tehlikeliydi. Yoldaki kar çok kısa bir süre önce, belki de bu sabah temizlenmişti. Sanki Matt Farrell, Zack'in cezae-

vinden kaçtığını öğrenmiş ve haftalarca önce, genç adamın ondan birisine telefon edip evin yolunu tarif etmesini istediğini hatırlamıştı. Besbelli, Zack'in yolunu açmak istemişti. Buna rağmen, köprü güvenli görünmüyordu.

"İn arabadan!"

"İneyim mi? Bir saat içinde donarak ölürüm. Yol boyunca bunu mu planladın? Seni buraya kadar getirdikten sonra beni karda ölüme terk etmeyi mi planlıyordun?"

Zack kızmıştı. "Arabadan in," diye emretti. "Onu köprüden ben geçireceğim. Eğer karşıya geçebilirsem, sen de yürüyerek gelip arabaya binersin."

Julie onun daha fazla ısrar etmesini beklemeyip arabadan indi ama birden onu arabada yalnız bıraktığı için büyük bir vicdan azabı duydu. Kendi korkaklığından utanıp Zack için endişelenmeye başladı. Genç adam arka koltuğa uzanarak Julie'nin paltosuyla Carl'a ait olan iki battaniyeyi alıp ona uzattı. "Eğer köprü çökerse bunlara iyice sarın ve akarsuyun dar bir yerinden karşıya geç. Tepedeki evde telefon ve bol yiyecek var. Yardım isteyebilir ve gelene kadar orada bekleyebilirsin."

Julie onun gözünü kırpmadan hayatını tehlikeye atması karşısında ürperdi. Eğer köprü çökerse altındaki ağır arabayla birlikte buzlu sulara gömülecekti. Arabanın kapısına yapıştı. "Eğer köprü çökerse," dedi, "tutunup karaya çıkabilmen için sana bir ağaç kütüğü atarım."

Blazer, çatırdayan köprünün üzerinde, tamponuyla karları açarak ağır ağır ilerliyordu. Julie paltosuna ve battaniyelere sarınmış, hızla yağan karın altında gözlerini kırpıştırıyordu.

Araba köprünün öteki tarafına varınca derin bir nefes aldı. Onu bu kez de böyle korkuttuğu için, Zack'e çok öfkelenmişti. Sinirli bir şekilde kapıyı açıp Zack'in yanına oturdu.

Zack, "Başardık," dedi.

"Neyi başardık?"

Bu sorunun cevabı, yolun sonuna varıp da muhteşem bir evle karşılaştıklarında geldi. "Buraya ulaşmayı başardık."

"Tanrı aşkına, bu evi buraya kim yapmış?"

"Besbelli gözlerden uzak yaşamayı seven biri."

Julie, birden şüphelenerek, "Burası bir akrabana mı ait?" diye sordu.

"Hayır."

"Ev sahibi, senin bu evi polisten saklanmak için kullanacağını biliyor mu?"

Zack arabayı durdurdu. Aşağı inerken, "Çok soru soruyorsun," diye söylendi. "Ama son sorunun cevabı hayır."

Sonra gelip onun kapısını açtı. "Haydi gel."

Julie, "Geleyim mi?" diye haykırdı. "Buraya vardığımızda gidebileceğimi söylemiştin."

"Yalan söyledim."

Julie, "Seni gidi serseri! Sana inanmıştım!" diye bağırdı. Ama o da yalan söylüyordu. Onu yerini polise haber vermemesi için buraya kadar salıvermediğine göre, burada niçin salıversindi? Değişen bir şey yoktu. Aksine, burada bir süre kalmayı planlıyordu ve Julie'nin burayı polise tarif etmesi Zack'in özgürlüğünün sonu olurdu. Julie onun kendisini bırakmayacağını çok iyi biliyordu.

Benedict'in sabrı yavaş yavaş tükeniyordu. "Julie," dedi, "durumu kendin için daha güçleştirme. Burada bir süre kalmak zorundasın. Pek kötü bir yer sayılmaz."

Bunları söyledikten sonra uzanıp araba anahtarlarını aldı ve Blazer'dan inip eve doğru yürüdü. Julie o kadar öfkeli ve o kadar sıkıntılıydı ki bir an yerinden kımıldayamadı. Sonra, gözlerini yakan yaşları içine akıtarak arabadan inip genç adamın peşinden yürüdü. Evin çevresi diz boyu karla kaplıydı. Julie, Zack'in karda bıraktığı ayak izlerine basarak ilerliyordu. Zack, kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Soğuktan Julie'nin dişleri birbirine çarpıyordu. "Şimdi ne olacak?" diyebildi. "Nasıl içeri girmeyi düşünüyorsun?"

Zack ona alay eder gibi baktı. "Ne yapacağımı tahmin ediyor-

sun?" diye sordu ve kızın cevabını beklemeden evi çevreleyen verandada yürümeye başladı. "Pencerelerden birinin camını kıracaksın, öyle değil mi?" Bunu söyledikten sonra yer seviyesinden başlayıp çatıya kadar yükselen camlara baktı ve, "Bunlardan birini kırarsan, her yerin kesilir," dedi.

"O kadar ümitlenme."

Evin önünde kar tepecikleri oluşmuştu. Zack bunlardan birini eşeleyince altından büyük bir çiçek saksısı çıktı. Onu alıp arka kapının yanına götürdü.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Tahmin et."

Julie, "Nereden bileyim," diye tersledi onu. "Sabıkalı olan sensin, ben değilim."

"Doğru ama ben cinayetten mahkûm oldum. Haneye tecavüzden değil."

Genç kız, gözlerine inanamayarak, onun, saksının donmuş toprağını eliyle eşelemesini izliyordu. Sonunda, saksıyı evin duvarına çarpıp kırdı. İçindeki toprağı kapının yanına, karın üstüne boşalttı. Çömelip karıştırmaya başladı. Julie ona hayretle bakıyordu. "Sinir krizi mi geçiriyorsun?" diye sordu.

"Hayır, Bayan Mathison, anahtar arıyorum."

"Hiç kimse böyle bir evin anahtarını bir çiçek saksısının içine bırakmaz. Boşa vakit harcıyorsun."

"Her zaman böyle şirret misindir?"

Julie sinirlenmişti. "Şirret ha! Arabamı çalıp beni rehin alıyor, ölümle tehdit ediyor, yalan söylüyor, şimdi de bana *şirret* diyebilecek cesareti kendinde buluyorsun, öyle mi?"

Julie birden sustu. Zack'in elinde parlayan anahtarı görmüştü. Genç adam kapıyı açtı ve abartılı bir el hareketiyle onu içeri buyur etti. "Sen içeri gir, ben arabadan eşyaları getireyim," dedi. "Niçin biraz sakinleşmiyorsun? Dinlen azıcık. Manzaranın keyfini çıkar. Tatilde olduğunu varsay."

Julie'nin ağzı açık kalmıştı. Bakışları ateş saçıyordu. "Tatilde değilim. Beni rehin aldın. Bunu unutmamı bekleme."

İçeri girince karşılaştığı lüks Julie'yi şaşırttı. Burası rustik bir dağ eviydi. Ortada bulunan altıgen odanın üç kapısı yatak odalarına açılıyordu. Tavan ve çatıyı tutan çapraz kalaslar sedir ağacındandı. Merdivenle çıkılan asma katta kitaplıklar vardı. Altı duvardan dördü camdı. Dağ manzarası hava açıkken muhteşem olmalıydı. Beşinci duvarda dev bir şömine vardı. Şöminenin karşısında duran L biçimli kanepe gümüş rengi yumuşacık bir deriyle kaplıydı. Kanepenin karşısında iki büyük koltuk ve iki divan duruyordu. Ahşap zemine büyük bir halı serilmişti. Burası Julie'nin hayatında gördüğü en güzel evdi. Başka zaman olsa, büyük bir hayranlık duyardı. Ama o kadar öfkeli ve o kadar açtı ki çevresine şöyle bir bakmakla yetindi. Evin arka duvarı boyunca uzanan ve oturma bölümünden önünde deri tabureler bulunan bir barla ayrılan mutfağa geçti. Midesi gurulduyordu. Buzdolabına baktı. Ama iştahı yorgunluğuna yenilmekteydi. Bir dolapta bir sürü konserve buldu ve bir sandviç yapıp karnını doyurduktan sonra yatmaya karar verdi. Bir ton balığı konservesine uzanırken Zack kapıyı açtı. "Ümitleneyim mi?" dedi. "Galiba mutfakla ilgilisin."

"Yemek pişirmeyi bilip bilmediğimi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Evet."

Julie konserve kutusunu yerine koyarak dolabı kapattı. "Sana yemek pişirecek değilim."

"Amma da aksisin!"

Zack ellerini ovuşturarak duvardaki termostatın yanına geldi ve kaloriferin düğmesine bastı. Sonra buzdolabına yaklaşıp derin dondurucuyu açtı. Çiğ ve pişmiş sebze kutuları, çeşit çeşit paketler pahalı bir şarküteri dükkânındakini aratmayacak bir görüntü sergiliyordu. Kızın ağzı sulanmaya başlamıştı ama bir yandan da üstüne yoğun bir bitkinlik çökmekteydi. Sıcak bir evde olmak arabanın içinde olmaktan iyiydi. Üstelik bitmeyecek gibi görünen bir yolun sonuna gelmişlerdi. Sıcak bir banyoyla uykuya, yemekten daha çok ihtiyacı olduğuna karar verdi. "Uykum var," dedi. "Lütfen söyler misin, ben nerede yatacağım?" Zack itiraz etmedi. "Ya-

tak odası bu tarafta," dedi ve kapılardan birini açtı. Genç adam ışığı yakınca Julie kendini dev bir yatak odasında buldu. Odada büyük bir şömine vardı. Kapısı açık olan banyo siyah mermerdendi ve duvarları ayna kaplıydı. İkisi aynı anda yatağın başucunda duran telefonu gördüler. Zack yürüyüp telefonu prizden çekti ve koltuğunun altına aldı. Julie de bavulunu almak üzere oturma odasına geçti.

Zack kızın arkasında kalarak pencereleri ve banyoyu kontrol etti. Sonra ona yetişip kolundan yakaladı. "Bak," dedi. "Kurallarda anlaşalım. Durum şu: Bu tepede başka ev yoktur. Arabanın anahtarları da bende olduğuna göre, buradan ancak yaya olarak kaçabilirsin. Bu da otoyola ulaşamadan donarak ölmen anlamına gelir. Hem yatak odasının hem de banyonun kilitleri arkadan bir fırketeyle açılabilecek kadar basit. Bu nedenle kendini içeri kilitlemeye kalkışman boşuna olur. Söylediklerimi iyice anladın mı?"

Julie kolunu ondan kurtarmaya çalıştı ve esneyerek, "Salak değilim," dedi.

23

Izgarada pişmekte olan bifteğin nefis kokusu Julie'yi derin bir uykudan uyandırdı. Bu kendi yatağı olamazdı. Onun yatağı bu kadar büyük değildi. Arkaüstü dönerek nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Perdelerin arasından ay ışığı sızıyordu. Birkaç dakika için, kendisini büyük ve lüks bir otelde, tatil yapıyor sandı.

Başucundaki saate baktı. Her neredeyse, saat sekizi yirmi geçiyordu. Oda serindi. Yarı uykulu bir halde Kaliforniya ya da Florida'da olmadığına karar verdi. Oralar böyle soğuk olmazdı. Sonra birden, otel odalarında yemek kokusu duyulmadığını hatırladı. Bir otelde değil, bir evdeydi. Bitişik odadan ayak sesleri geliyordu.

Bir erkeğin güçlü ayak sesleri...

Birden midesine bir yumruk yemiş gibi oldu ve doğrulup yatağın içinde oturdu. Sonra ayağa fırladı. Pencereye doğru yürürken buradan kaçmasının mümkün olmadığını hatırladı ve yüksek sesle, "Sakin ol, Julie," dedi. Önce karnını doyurmalıydı. Daha sonra buradan kaçmanın yolunu arardı.

Bavulundan Amarillo'ya giderken giydiği pantolonu çıkardı. Banyo yaptıktan sonra çamaşırlarını yıkamıştı ama hâlâ ıslaktılar. Dolabı açıp içindeki kalın erkek kazaklarına baktı. Temiz bir şey giymeye ihtiyacı vardı. Kaşmir bir balıkçı kazağını giydi. Aynaya bakınca kazağın ona çok bol olduğunu ve dizlerine kadar geldiğini gördü. Ama görüntüsü umurunda bile değildi. Üstelik bu kalın kazak, sütyensiz olduğunu da belli etmeyecekti. Saçını taradı ve ruj sürecekken vazgeçti. Bir hapishane kaçkınına güzel görünmek gereksiz olmakla kalmayıp büyük bir hata da olabilirdi.

Julie bu sabahki öpüşmenin sadece göstermelik olması için dua ediyordu. Zack, Julie ile sadece kendi güvenliği açısından ilgilenıyordu. O kadar.

Kesinlikle o kadar.

Lütfen Tanrım, o kadarla kalsın.

Banyonun duvarlarındaki aynalara baktı ve kendisine olan güveni yenilendi. Görünüşüne pek dikkat etmezdi. Şimdi ise aynaya baktığında, bu haliyle hiçbir erkeğin onu cinsel açıdan arzulamayacağını düşündü. Özellikle de, yüzlerce güzel, çekici ve ünlü kadınla yatmış olan Zachary Benedict'in. Julie büyük bir güvenle buna inandı.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Onu kaçırıp buralara getiren adamla karşılaşmaya istekli değildi ama kendisini buna hazır hissediyordu. Ancak, güzel bir yemek gözünde tütüyordu. Birden yatak odasının kapısının kilitli olmadığını fark etti. Oysa yatarken kilitlemişti.

Oturma odasındaki şömine yanıyordu. Sehpanın üzerinde şam-

danlar vardı. Mumların alevi Zack'in masanın üstüne koymuş olduğu kristal şarap kadehlerine yansıyordu. Loş ışıklı salonda hafif bir müzik sesi duyuluyordu. Mutfakta ocağın başında duran Zachary Benedict'in yanına gitti. Kuru bir sesle, "Misafir mi bekliyoruz?" diye sordu.

Zack dönüp onu baştan aşağı süzdü ve elindeki şarap kadehini hafifçe havaya kaldırarak, "Bu dev kazak sana çok yakışmış," dedi.

Julie, beş yıl hapiste kalmış bir adamın her kadını güzel bulacağını düşünerek bir adım geriledi. "Hayatta en son isteyeceğim şey sana güzel görünmektir. Aslında eğer temiz olsalardı kendi giysilerimi giymeyi tercih ederdim."

Arkasını dönüp uzaklaşırken Zack'in buz gibi sesini duydu, "Julie!" Genç kız onun tavırlarındaki ani değişikliklerden korkuyordu. Geri döndü ama genç adamın iki elinde birer şarap kadehiyle kendisine doğru geldiğini görünce yine geriledi.

"Biraz iç. İç diyorum sana!" Sonra sesini yumuşatmak için çaba gösterdi. "Gevşemene yardımcı olur."

Kız inatla, "Niçin gevşeyecekmişim?" diye karşılık verdi.

Sesinde hafif bir korkunun izleri vardı. Zack bunu fark edince ona acıdı. Yirmi dört saatten beri, başından geçen bütün korkunç olaylara ve Zack'in baskılarına rağmen öyle cesur davranmış ve onunla öylesine mücadele etmişti ki Zack onun pek o kadar da korkmadığı sonucuna varmıştı. Oysa şimdi kızın gözlerini altındaki mor halkaları, yüzünün bembeyaz olduğunu görüyordu. O, cesur olduğu kadar da merhametli ve ölümüne savaşçıydı. Belki de ondan samimiyetle hoşlanmasa kadının kendisine vahşi bir hayvana bakar gibi bakmasına aldırmazdı. Onun yanağını okşamak istedi ama aklını kullanıp bunu yapmadı.

"Biraz önce senden gevşemeni rica etmiştim."

"Rica etmedin, emrettin."

Zack gülümsedi. "Şimdi rica ediyorum."

Onun sesindeki şefkat Julie'nin dengesini bozmuştu. Zaman kazanmak istedi ve bir yudum şarap içti. Zack yanı başında durmuş onu seyrediyor ve yolunu kesiyordu. Öyle ki, genç kız bu iri yarı adamdan başka hiçbir şey görmüyordu. Birden onun tıraş olup yıkanmış ve giysilerini değiştirmiş olduğunu gördü. Zachary Benedict ekranda olduğundan çok daha yakışıklıydı. "Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi. "Yolda bana suçsuz olup olmadığımı sormuştun. Şimdi sana gerçeği söyleyeceğim..."

Julie bardaktaki yakut rengi şaraba bakıyordu. Onun söylemek üzere olduğu yalana, bu zayıf anında inanmaktan korkuyordu.

"Yüzüme bak, Julie."

Kız ümitsizlik içinde onun gözlerinin içine baktı.

"Ne karımı ne de başkasını öldürmedim ve buna ilişkin bir plan da yapmadım. İşlemediğim bir suç yüzünden cezaevine girdim. Senden istediğim, hiç değilse söylediklerimin doğru olmasının *mümkün* olduğuna inanman."

İster istemez, buraya gelirken köprüde olanları hatırladı. Karşıya geçerken onu arabadan indirmiş, köprü çöküp araba aşağı düşerse soğuktan ölmesin diye de paltosuyla battaniyeleri vermişti. Bu sabah onu öptüğünde, sesindeki ümitsizliği hatırladı. Kamyon sürücüsüne zarar vermemek için ona yalvarmış, silahı olduğu halde kendisine karşı kullanmamıştı. Sonra o öpücükleri anımsadı. Israrlı, tutkulu ve şefkatli öpücükler. Yol boyunca bunu hatırlamamak için kendini zorlamış, ama şimdi birden hatırlamıştı. "Bu beş yılı aşkın bir süreden beri geçireceğim ilk normal akşam. Eğer polisler izimi bulduklarsa son olacak. Eğer yardımcı olursan, bu akşamın keyfini çıkarmak istiyorum."

Julie ona yardımcı olmak istiyordu. Bir kere hâlâ çok yorgundu. Onunla çekişecek hali yoktu. Üstelik açtı ve korkmaktan bıkmış usanmıştı. Ama bu teslimiyetle o öpücüklerin anısının ilgisi yoktu. Bunu kendi kendisine tekrarlayıp duruyordu. Hatta onun söylediklerine inanması da bu konuda etkili olmamıştı. Evet doğru söylüyor olabilirdi ama...

Zack bakışlarını Julie'nin gözlerinden ayırmadan, "Evet, masumum," dedi.

Julie hâlâ direniyor, duygularının mantığının önüne geçmesini engellemeye çalışıyordu.

Zack içini çekerek, "Buna gerçekten inanmasan bile inanmış gibi yapıp bu akşam bana yardımcı olabilirsin," dedi.

Julie yine de tedbirli davranıyordu. "Nasıl bir 'yardım' bekliyorsun?"

"Sohbet. Akıllı bir kadınla havadan sudan konuşmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum. Lezzetli bir yemek, bir şömine, pencerelere vuran ay ışığı, güzel bir müzik bir kadının varlığı da unuttuğum zevkler arasında." Sonra en tatlı sesiyle, "Barış yapmaya razı olursan yemekleri ben pişiririm," dedi.

Julie kararsızdı. Zachary Benedict'in kendisinden *güzel bir kadın* diye söz etmesine çok şaşırmıştı. "Yemekleri sen mi pişireceksin?" diye sordu. Genç adam gülümsedi ve bembeyaz dişleri göründü. Julie kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Tamam kabul ediyorum," dedi. "Ama temizliği de senin yapman şartıyla."

Zack küçük bir kahkaha attı. "Sıkı pazarlık ediyorsun, ama kabul ediyorum. Şimdi ben yemek hazırlıklarını tamamlayana kadar sen otur."

Julie onu dinledi ve barın öteki tarafındaki taburelerden birine oturdu.

Zack, patatesleri fırından çıkarırken, "Bana kendinden söz et," dedi. Kız cesaretlenmek için bir yudum şarap daha içti. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Sıradan şeyler. Evli olmadığını söylemiştin. Boşandın mı?"

"Hiç evlenmedim."

"Nişanlı mısın?"

"Greg'le bu konuda konuşuyoruz."

"Bunda konuşacak ne var?"

Şarap Julie'nin boğazına kaçtı. Gülmemek için kendini güç tutarak, "Bu sıradan bir soru kategorisine girmiyor," diye cevap verdi.

Zack sırıtarak, "Galiba öyle," dedi. "Peki, söyle bakalım, nişanı geciktiren nedir?"

Julie kızardığını hissetti. Ama onu büyük bir soğukkanlılıkla cevapladı. "Anlaşabileceğimize, amaçlarımızın ve hayat görüşümüzün aynı olduğuna emin olmak istiyoruz."

"Bana bilhassa erteliyorsun gibi geliyor. Bu Greg'le birlikte mi yaşıyorsun?"

Julie isyan etti. "Kesinlikle hayır."

Birlikte oturduğun bir kız arkadaşın var mı?"

"Yalnız yaşıyorum."

Zack, kızın kadehine şarap koyarken, "Kocan yok, birisiyle birlikte de oturmuyorsun," dedi. "Bu durumda şu anda seni arayan, merak eden biri yok demektir."

"Önce, annemle babam var. Şimdi deliye dönmüş, benden haber alabilmek için sağa sola telefon ediyorlardır. İlk telefon ettikleri insan ağabeyim Ted olacaktır. Carl da beni arıyordur. Onun arabasını aldım. İnan bana ağabeylerim çoktan sürek avına çıkmıştır."

"Ted, inşaat işiyle uğraşan ağabeyin mi?"

Julie neşeyle, "Hayır," dedi. "O Keaton'ın şerifi olan ağabeyim."

"Şerif mi?!" Bu acı haberi unutmak ister gibi, şarabından bir yudum aldı ve alaycı bir sesle, "Allah bilir ya, baban da yargıçtır," dedi.

"Hayır, babam bir papaz."

"Tanrım!"

"Bak anladın işte. O babamın işvereni. Tanrı, yani."

Zachary Benedict, başını esefle sallayarak, "Teksas'ta o kadar kadın dururken bir şerifin kız kardeşini ve bir papazın kızını kaçırmayı becermişim. Basın senin kim olduğunu öğrenince bayram yapacak."

Julie keyifli keyifli başını salladı. "Yasanın sadık bekçileri. Ellerinde silahları, yanlarında köpekleriyle seni her yerde arıyorlardır. Dindar Amerikalılar da bir an önce yakalanman için dua ediyordur."

"Harika."

Bu eğlenceli atmosfer Julie'nin o kadar hoşuna gitmişti ki onu sürdürmek için, "Yemekte ne var?" diye sordu.

"Basit şeyler. İyi bir aşçı sayılmam. Sen kanepeye otur. Yemeği oraya getireceğim."

Julie salona geçip kanepeye oturunca Zack elinde tabaklarla geldi.

Yemek küçük şakalar ve gülüşmelerle geçti. Bir ara Zack, onun bileğindeki morluğu görüp nasıl olduğunu sordu. Genç kadın, "Futbol oynarken sakatlandım," diye açıkladı.

"Ne oynarken?"

"Gecen hafta futbol oynarken düştüm."

"Seni iriyarı bir savunma oyuncusu mu düşürdü?"

Hayır, tekerlekli iskemledeki küçük bir oğlan çocuğu."

"Ne?"

Jack havadan sudan konuşmayı besbelli çok özlemişti. Julie bir yandan karnını doyururken, bir yandan da bedensel engelli çocukların bu oyunu nasıl oynadığını anlatıyordu. O günü hatırlayıp gülümsedi. "Hata bendeydi," dedi. "Basketbolu çok severim ama futboldan hiç anlamam. Bana anlamsız geliyor."

"Niçin böyle söylüyorsun?"

"Hoşuma gitmiyor. Ama önemli değil çünkü öğrencilerim seviyorlar. İçlerinden biri belki Bedensel Engelliler Olimpiyat Oyunlarına katılacak."

"Sana rastladığımda Amarillo'da ne işin vardı?"

"Oraya bedensel engelli öğrencilerimden birinin dedesiyle görüşmek için gitmiştim. Kendisi oldukça zengindir. Okulda yürütmekte olduğum büyüklere okuma yazma öğretme programına bağışta bulunmasını rica ettim."

"Sonuç alabildin mi?"

"Evet verdiği çek çantamda."

Zack onun susmasını istemiyordu. "Neden öğretmen olmayı seçtin?" diye sordu.

"Çocukları çok seviyorum. Öğretmenlik de eski ve saygın bir meslek."

"Saygın mı? Günümüzde saygınlığın önemli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Senin için neden bu kadar önemli?"

Julie omuz silkti. "Ben bir papazın kızıyım. Keaton da küçük bir kasabadır."

Zack, "Anlıyorum," dedi. Ama pek anlayamamıştı. "Aynı derecede saygın olan başka meslekler de var."

"Evet ama o zaman Johnny Everett ve Debby Sue Cassidy gibileriyle çalışmak olanağım olmayacaktı." Johnny'den söz ederken Julie'nin gözleri parlamıştı. Genç adam, onun nişanlısından daha fazla önemsediği bu erkeğin kim olduğunu merak etti.

"Johnny Everett kim?"

"En sevdiğim öğrencilerimden biri. Belden aşağısı felçlidir."

Julie sustu ve yemeğini yemeye devam etti.

24

Zack yemeğini bitirince arkasına dayandı ve bacak bacak üstüne atarak şöminedeki ateşi seyretmeye başladı. Dikkatini bundan sonra yapması gerekenlere vermeye çalışıyordu. Ama aklı kaderin getirip karşısına oturttuğu Julie Mathison'daydı. Kaçışını planladığı uzun aylar boyunca, sürekli yalnız olacağını düşünmüştü. Yalnız olsaydı elbette çok daha iyi olurdu. Ama kız burada olduğuna göre onu bir odaya kilitleyip yemeğini verdikten sonra yokmuş gibi davranması mümkün değildi. Oysa şimdi bunu yapmaya niyetleniyordu. Çünkü bu kız ona hayatında eksik olan şeyleri hatırlatıyordu. Bu uzun bir süre de böyle olacaktı. Bir hafta sonra yeniden kaçmaya başlayacaktı. Gittiği yerde ne şömineli bir dağ evi ne de bedensel engelli öğrencilerinden söz ederken gözleri parlayan, meleksi gözleri ve kayaları eritebi-

lecek bir gülümsemesi olan bir ilkokul üçüncü sınıf öğretmeni olacaktı. Kendisinden iyi bir rol ya da bir parça mücevher kapma olasılığı karşısında gözleri parlayan hırslı kadınlar tanımış, dünyanın en iyi oyuncularının sahnede ve yatakta sergiledikleri oyunları izlemişti; ama bu akşama kadar, gerçek sevgi ve bağlılığın, bir insanın yüzüne yansıdığını hiç görmemiş, Julie öğrencilerinden söz ederken, buna ilk kez tanık olmuştu.

On sekiz yaşında Los Angeles'e giderken, hayatı boyunca asla, "olaylar başka türlü gelişseydi neler olurdu?" diye düşünmeyeceğine yemin etmişti. Oysa şimdi otuz beş yaşında olduğu halde, Julie Mathison'a bakıp kendi hayatını ve geçmişini düşünmekten kaçamıyordu. Gençken onun gibi birine rastlasaydı neler olurdu? Böyle bir kadın onu kendi benliğine karşı koruyabilir miydi? Kalbini yumuşatabilir, ona bağışlamayı öğretebilir, hayatındaki boşlukları doldurabilir miydi? Yatağında onun gibi bir kadın olsa, sadece doyuma ulaşmanın ötesinde, daha derin, daha anlamlı şeyler yaşayabilir miydi?

Birden, olmayacak şeyler düşünmesine şaşırdı. Julie gibi bir kadınla nerede tanışabilirdi? On sekiz yaşına gelene kadar çevresinde ailesi ve hizmetkârlar vardı. Bunlar da ona her an, toplumsal açıdan üstün bir konumda olduğunu hatırlatıyorlardı. O yıllarda, küçük bir kasabanın papazının kızı onun ilgi alanına asla giremezdi.

Hollywood'da da onun gibi biriyle tanışmasının olanaksız olduğunu çok iyi biliyordu. Ama kaderin bir cilvesi olarak Julie ile orada tanışsa ne olurdu? Onu fark eder miydi, yoksa çevresindeki daha çekici, daha gösterişli kadınlar arasında onu göremez miydi? Bir gün Julie, Beverly Drive'daki bürosuna girip ondan kendisini bir deneme filminde oynatmasını isteseydi, bu ince kemikli yüz, bu eşsiz gözler, bu narin beden dikkatini çeker miydi? Yoksa yeterince gösterişli ve olağanüstü güzel olmadığı için onu önemsemez miydi? Bu akşam burada kendisine anlattıklarını Hollywood'daki bürosunda anlatsa aynı ilgiyi duyar, aynı şeylerı hisseder, onun zekâsına yine hayran olur muydu? Belki de sinemadan bahsetmediği ve kendisiyle yatmak istediğini ima etmediği için, Zack onu kapı dışarı ederdi. Çünkü o zaman sadece bu iki şeyle ilgilenmekteydi.

Kendisine karşı dürüst olmaya çalışarak bu sorulara cevap arıyordu. Birkaç dakika sonra, Julie Mathison'ın narin hatlarının o zaman da ilgisini çekeceğine karar verdi. Sonuçta kendisi güzellik konusunda uzmandı ve Julie'nin güzelliği onun gözünden kaçmazdı. Ayrıca genç kadının dürüstlüğünden, hassasiyetinden ve tatlılığından da etkileneceği kesindi. Buna rağmen, ona deneme filmi çekmezdi.

Onu elinden tutup ofisinden dışarı çıkarır ve geldiği yere dönüp sözlüsüyle evlenmesini öğütlerdi. Çünkü Zack yozlaşmaya en yakın olduğu zamanlarda bile, Julie gibi el değmemiş, tertemiz bir varlığın ne kendisi ne de Hollywood'un acımasız çarkları tarafından çamura itilmesine göz yumamazdı.

Birden, bütün akşam boyunca kızın ona Hollywood'daki yaşantısıyla ilgili tek bir soru sormamış olduğu aklına geldi. Şimdiye kadar kendisiyle tanışıp da Zachary Benedict'in en beğendiği yıldız olduğunu söyledikten sonra diğer ünlü film yıldızları hakkında özel sorularla kafasını şişirmeyen tek bir kadın ya da erkeğe rastlamamıştı. Cezaevinde bile bu böyle olmuştu. Bu onu rahatsız eder, hatta tiksindirirdi. Ama, Julie Mathison onun adını hiç duymamış gibi davranıyordu. Buna şaşıyordu. Belki de yaşadıkları o küçük kasabada sinema yoktur, diye düşündü. Belki de Julie hayatında tek bir film görmemişti.

Belki. Aman Tanrım, belki... Belki de filmleri vahşet ve aşırı cinsellik içerdiği için Julie onları seyretmemişti. Filmlerinden utanır gibi oldu.

O anda Julie hafifçe gülümseyerek, "Pek keyifli görünmüyorsun," dedi.

Zack dalgındı. "Haberleri dinlemeyi düşünüyordum," diye cevap verdi.

"O zaman sen televizyonu aç, ben de tabakları kaldırayım."

"Hayır, hayır. Tabakları *ben* toplayacağım. Sonra beni pazarlığa uymamakla suçlarsın."

Bir saatten beri Julie onun suçlu olup olmadığını düşünmekteydi. Onu mahkûm eden jüriden öfkeyle söz edişini hatırladı. Sonra, kamyon sürücüsünü kandırmak için onu karların üstünde öperken kulağına ümitsizlik içinde fısıldadığı sözleri... *"Lütfen! Ben kimseyi öldürmedim, yemin ederim!"*

O anda Julie onun suçsuz olabileceğini düşünmüş, bu konuda zihnine bir şüphe tohumu atılmıştı. Şimdi, aradan on yedi saat geçtikten sonra. Bu tohum kök salıyordu. Günahsız birinin cezaevinde beş yıl geçirmek zorunda kalması dehşet verici bir şeydi. Birçok şey birleşip onu Zack'e yaklaştırıyordu. Genç kadını büyük bir açlıkla öpmesine rağmen Julie teslim olduğunda kendisini tutmayı bilmiş, ona karşı saygılı davranmıştı.

Bir yandan da jürinin hata yaptığını düşünmenin saçma olduğuna inanıyordu. Ama bu gece ona her bakışında günahsızlığına biraz daha inanıyordu. Eğer öyleyse, genç adamın bunca yıldır ne kadar acı çektiğini düşünmek bile istemiyordu.

Zack bulaşıkları makineye koyduktan sonra oturma odasına dönüp televizyonu açtı ve karşısına oturdu. "Haberlerden sonra ne istersen onu seyrederiz," dedi. Gözlerini televizyonun dev ekranına dikmişti.

Julie yıllardan beri onun hakkında birçok şey okumuştu. Ama onunla birlikte geçirdiği bu iki günün sonunda, ondan söz eden yazarların, sanatını inceleyen eleştirmenlerin ve oynadığı filmlerin yansıtamadığı bir şey görmüştü. Zachary Benedict'te yakışıklılığın çok ötesinde bir güç ve çekicilik, kuvvetli bir karizma vardı. Bunların geniş omuzları, kaslı vücudu ve yüz ifadesiyle ilgisi yoktu. Onda hiçbir kadının ulaşamayacağı bir şey vardı.

Bu meydan okuyan hali onun asıl çekiciliğini oluşturuyordu. Kadınlar onun ruhunun derinliklerine nüfuz etmek ve aşılmaz bir duvar arkasına sakladığı kişiliğini tanımak istiyorlardı.

Julie kendini toplamaya çalıştı. Bunların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey onun suçlu olup olmadığıydı. Ona tekrar baktı ve yüreğinin burkulduğunu hissetti.

O suçsuzdu. Julie bunu anlamıştı, hissetmişti. Onun çekiciliğinin ve zekâsının beş yıl demir parmaklıklar arkasında kaldığını düşündükçe boğulacak gibi oluyordu.

Haber spikerinin sesi onu düşüncelerinden ayırdı. *"İyi akşamlar hayanlar, baylar. Bir zamanlar Hollywood'un önde gelen film yıldızlarından ve en önemli yönetmenlerinden biri sayılan Zachary Benedict, 1988 yılında, karısı film yıldızı Rachel Evans'ı Makyavelist bir planla öldürmesi nedeniyle mahkûm olduğu kırk beş yıllık hapis cezasını çekerken, iki gün önce Amarillo cezaevinden kaçmıştı."*

Ekranda cezaevi üniformasıyla Zack belirdi. Göğsünde numarası yazılıydı. Julie donakalmıştı. Spiker devam ediyordu: *"Benedict'in bu kadınla birlikte olduğu sanılmaktadır..."*

Julie geçen yıl üçüncü sınıf öğrencileriyle birlikte çekilmiş resmini görünce irkildi.

"Julie Mathison adındaki bu yirmi altı yaşındaki kadının son olarak iki gün önce Amarillo'da, Zachary Benedict'e benzeyen bir adamla birlikte mavi renkli bir Chevrolet Blazer'a binerken görüldüğü Teksas'taki yetkililer tarafından açıklanmıştır. İlk başta, yetkililer Bayan Mathison'ın kendi isteği dışında rehin alındığını..."

Zack yavaşça yerinden kalkmaktaydı. Julie, ona bakarak, "İlk başta mı?" diye bağırdı. "Bu da ne demek oluyor?"

Bu sorunun cevabı televizyon spikeri Tom Brokaw'dan geldi. *"Rehine teorisinin doğru olmadığı kamyon sürücüsü Pete Golash'in bugün ikindi vakti verdiği ifadeyle ortaya çıkmıştır. Golash, sabahın erken saatlerinde, Colorado'da Benedict ve Mathison'un tariflerine uyan bir çifti kartopu oynar ve yerlerde yuvarlanarak oynaşırken gördüğünü bildirmiştir."*

Bu kez ekranda Pete Golash'in neşeli yüzü belirdi. Ama söy-

ledikleri July'nin utanç ve öfkeyle sarsılmasına neden oldu. *"İki si çocuklar gibi kartopu savaşı yapıyorlardı. Sonra kadın -onun Julie Mathison olduğundan eminim- yere düştü. Benedict onun üstüne kapandı. Sonra oynaşmaya ve öpüşmeye başladılar: Bu hanım rehine idiyse, kesinlikle konumuna uygun davranmıyordu."*

Julie, "Aman Tanrım!" diyebildi. Birden gecenin yapmacık romantizmi kaybolmuş, Julie onu buraya getiren adamın gerçek yüzünü hatırlamıştı. Bu, biraz önce ekranda görülen yüzdü. Göğsünde numarası yazılı olan, cezaevi üniforması giymiş bir mahkûm.

Genç kadın bunun şokunu atlatmadan, televizyonda daha korkunç bir haber duyuldu. *"Muhabirimiz Mathison'un yaşadığı ve ilkokul üçüncü sınıfa öğretmenlik yaptığı, Teksas eyaletinin Keaton kasabasına gidip genç kadının annesi ve babasıyla bir söyleşi yaptı..."*

Julie ekranda babasının yüzünü görüp, dünyayı kızının suçsuzluğuna inandırmaya çalışan, güven dolu sesini duyunca bir çığlık attı. *"Eğer Julie Benedict'le birlikteyse bu durum onun iradesi dışında gelişmiştir. Farklı şeyler söyleyen kamyon sürücüsü ya yanılıyor, gördüğü başkalarıydı ya da gördüklerini yanlış yorumluyor."* Papaz Mathison avaz avaz bağırarak onu soru yağmuruna tutan gazetecilere hoşnutsuzlukla baktı ve *"Söyleyeceklerim bu kadar,"* dedi.

Julie'nin gözlerinden ip gibi yaşlar akıyordu. Ayağa kalkıp Zachary Benedict'e doğru yürüdü. Hıçkırarak, "Ahlaksız herif!" dedi ve onun kendisine yaklaştığını görünce geri çekildi.

Zack ellerini onun omuzlarına koyarak, boş yere onu teselli etmeye çalıştı. "Julie!"

Genç kız hıçkırıklar arasında, "Hayatımın son on beş yılını kusursuz olmak için çabalayarak geçirdim. Tek bir kusurum yoktu!" Hüngür hüngür ağlıyordu. Zack onun niçin bu kadar üzüldüğünü tam olarak anlayamamıştı ama yine de kızın kederi ona da bulaşmıştı. "Hepsi boşa gitti!"

Julie'nin başı önüne düştü. Ama omuzları hâlâ hıçkırıklarla sarsılıyordu. "O kadar uğraştım ki," diye inledi. "Benimle övünsünler diye öğretmen oldum. Sürekli kiliseye giderim, pazar günleri kilisede çocuklara din dersleri veririm. Artık bana din dersi verdirtmezler."

Genç adam onun üzüntüsü karşısında vicdan azabı duyuyordu. Ona sarılıp kızın başını göğsüne bastırdı. "Lütfen sus," diye fısıldadı. "Seni anlıyorum. Çok üzgünüm. İşler düzeldiğinde seninle ilgili gerçeğin ortaya çıkması için elimden geleni yapacağım."

Kız, acı bir sesle, "Anlıyorsun, öyle mi?" dedi. "Senin gibi biri benim duygularımı nasıl anlayabilir!" Onun gibi birisi, onun gibi bir hayvan.

Zack kızı kendinden uzaklaştırdı ve sarsarak yüzüne bakmaya zorladı. "Çok iyi anlıyorum," dedi. "Yapmadığın bir şeyle suçlanmanın ne demek olduğunu bilirim."

Julie onun sesindeki öfkeyi ve gözlerindeki acıyı görünce başka bir şey söylemedi. Zack'in parmakları kollarını acıtıyordu. "Ben kimseyi öldürmedim. Duydun mu? Yalan da olsa bana inandığını söyle. Sadece bunu söyle! Birinin bunu söylediğini işitmek istiyorum!"

Julie, onun eğer masumsa ne kadar çok acı çekmiş olduğunu düşündü. Eğer masumsa... Yutkundu, ağlamaktan şişmiş gözleriyle genç adamın yüzünü inceliyordu. Sonra düşündüklerini yüksek sesle dile getirdi: *"Sana inanıyorum!"* diye fısıldadı ve gözlerinden tekrar yaşlar akmaya başladı. *"İnanıyorum."*

Zack onun sesindeki içtenliği fark etmiş, mavi gözlerinde gerçek merhameti görmüştü. Yıllardan beri yüreğini saran buzdan kabuk çatlayıp erimeye başladı. Elini kızın yanağına koydu. Başparmağıyla gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Boğuk bir sesle, "Benim için ağlama," diye mırıldandı.

Genç kız yine, *"Sana inanıyorum!"* diye tekrarladı ve bu Zack'in direnme gücünün sonu oldu.

Julie'nin gözlerinden sel gibi yaşlar akıyor, dudakları titriyordu.

Zack, yalvarır gibi, "Lütfen ağlama," diye fısıldadı ve onun dudaklarının titremesine engel olmak ister gibi eğilip Julie'yi öpmeye başladı. "Lütfen, lütfen ağlama." Şu anda tek istediği duygularını onunla paylaşıp Julie'yi teselli etmekti.

Yıllardan beri ilk kez böyle şeyler hissediyor, kendi kendine, acele etmeyeceğini, genç kızı hiçbir şeye zorlamayacağını, onun vermeye razı olduğuyla yetineceğini tekrarlayıp duruyordu. Ama bunun tam aksini yaptı. Kendisinin bile yabancıladığı yumuşak bir sesle, "Öp beni," dedi. Sonra, dilini onun dudaklarında gezdirerek, "Öp beni!" diye tekrarladı. "Ağzını aç." Kız kendini onun kollarına bırakıp bedenini ona yasladı ve ağzını açtı. Zack zevkten inledi. Şehvet damarlarında akmaya başlamıştı. Artık içgüdülerine uyarak davranıyordu. Kıza sımsıkı sarıldı ve onu kalçalarından kavrayarak kendi bedenine bastırdı. Ağzı genç kadının dudaklarını eziyor, dili ağzının içinde dolaşıyordu. Onu duvara dayamış, hiç durmadan öpüyordu. Elleri genç kızın kazağının altına kaymış sırtını, ince belini okşuyordu. Teni ipek gibiydi. Sonra bu eller Julie'nin göğüslerine uzandı. Onlara dokunduğunda genç kadın ona daha sıkı sarılarak inledi. Zack aklını kaybetmiş gibiydi. Kızın göğüslerini avuçluyor, göğüs uçlarını yokluyordu.

Julie'nin göğüsleri daha ileri gitmek ihtiyacıyla sızlamaya başlamıştı. Farkında olmadan erkeğe iyice sokuldu ve ağzını biraz daha açtı.

Zack onun parmaklarının ensesine dokunduğunu hissetti. Ağzını kızın kulağına yaklaştırdı. Ona daha çok zevk vermek için göğüs uçlarını parmaklarının arasında ezerken, "O kadar tatlısın ki!" diye fısıldadı. "Küçük kadın... o kadar güzelsin ki!"

Julie bu sözleri onun filmlerinden birinde duyduğunu hatırladı. Buz gibi olmuştu. Zachary Benedict'i bu tür sahnelerde birçok kez izlemiş olduğunu düşündü. Ama bu kez, onun deneyimli elleri kendi bedeninde dolaşıyordu. Sert bir sesle, "Yeter," dedi. "Kes artık!" Onun kollarından kurtulup genç adamı itti ve kazağını aşağı çekti. Zack neye uğradığını şaşırmıştı. Kızın yüzü arzudan kızarmış, gözleri çakmak çakmak olmuştu ama kaçmak ister gibi bir hali vardı. Küçük bir köpekle konuşur gibi, yumuşacık bir sesle, "Ne oldu, küçük..." demeye çalıştı.

"Hemen sus! Ben senin küçüğün değilim. O bir filminde oynayan başka bir kadındı. Bana böyle hitap etmeni istemiyorum. Güzel olduğumu da duymak istemiyorum."

Zack, durumu anlayabilmek için kafasını toparlamak ister gibi başını iki yana salladı. Kız ona sanki üzerine atılıp giysilerini parçalayarak onu iğfal etmesinden korkuyormuş gibi bakıyordu. "Benden korkuyor musun, Julie?"

"Elbette hayır." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz genç kız yalan söylediğini anladı. Zack onu öpmeye başladığında, bunu vicdan azabından yaptığını düşünüp ona izin vermiş, ama giderek genç adama karşı dayanılmaz bir arzu duymuş ve bu onu çok korkutmuştu.

"Benden korkmuyorsan seni rahatsız eden nedir? Yoksa bir hapishane kaçkınına biraz yakınlık göstermekte bir sakınca görmezken onun sana fazla sokulmasını istemiyor musun?"

"Hiç ilgisi yok!"

"Öyleyse sorun ne?"

"Sormana bile gerek olmamalı. Ben hayvan değilim." O anda Julie'nin gözleri duvarda asili olan bir resme takıldı. Resim hafifçe eğilmişti. Uzanıp onu düzeltti.

"Sence ben hayvan mıyım? Sorun bu mu?"

"Bence sen beş yıl kadın yüzü görmemiş bir erkeksin." Ondan iyice uzaklaşıp yerdeki bir minderin üstüne oturdu. "Bu yüzden hangi kadın olsa..." Zack'in kaşları çatılınca, Julie daha zayıf bir sesle devam etti. "Bu kadar uzun zamandır cezaevinde kaldığın için, hangi kadın olsa iştahını kabartır. Hangi kadın olsa... Yani beni öpmek kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur diye sesini çıkarmadım."

Zack birden sinirlenmişti. Bu kız onu acıyıp öpücük verdiği bir dilenci yerine koyuyordu. "Ne kadar asilsiniz, Bayan Mathison,"

dedi. Kızın renginin solmasına, yanaklarındaki kanın çekilmesine aldırmadı. "Değerli bedeninizi iki kere bana kurban ettiniz. Ama, tahmininizin aksine, benim gibi bir hayvan bile kendine hâkim olup kadınlar arasında seçim yapabilir. Kendini aç bir adama sunulan bir ziyafet gibi görebilirsin, Julie ama, bu adam için hiç de dayanılmaz bir parça değilsin."

Julie, genç adamın öfkesinden hem korkmuş, hem de neden bu kadar sinirlendiğini anlayamamıştı. Zack onu yaralamak için acımasızca konuşmuş, genç kızın gözlerinden çok üzüldüğünü anlamış ve amacına ulaştığını hissederek tatmin olmuştu. Arkasını dönüp televizyonun yanındaki dolapta duran video kasetleri incelemeye koyuldu.

Genç kadın kendisini kullanılmış bir kâğıt mendil gibi buruşturulup atılmış hissediyordu. Ama gururu yaralı bir tavşan gibi sessizce odasına çekilmeyi kabul edemiyordu. Ayağa kalkıp masanın üstündeki dergileri düzeltmeye başladı.

"Yatsana sen. Hem kendini ne sanıyorsun, sıkıcı bir ev kadını mı?"

Dergiler Julie'nin elinden düştü ve ateş saçan bakışlarla Zack'e baktı. Ama onun sözünü dinledi.

Zack, göz ucuyla onun odasına gidişini izledi. Çenesini havaya kaldırmış dimdik yürüyordu. Ama Zack, on sekiz yaşında kazandığı bir beceriyle, Julie Mathison'ı odadan çıkar çıkmaz unuttu. Haberleri düşündü. Kendisi Julie'yi teselli etmeye çalışırken, spikerin Dominic Sandini ile ilgili bir şeyler söylediğine bahse girerdi. Kanepeye oturup televizyona baktı. Keşke haberleri baştan sona dinleyebilmiş olsaydı. İki saat sonra gece haberlerini dinleyecekti. Beklemeye karar verdi. Şeytani gülümsemesiyle Sandini'nin yüzü gözlerinin önüne geldi. Gülümsedi. Gerçek dostu saydığı sadece iki kişi vardı. Biri Matt Farrell, diğeri Dominic Sandini'ydi. Dost saydığı bu iki adamın birbirinden ne kadar farklı olduğu aklına gelince gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Matt Farrell dünya çapında bir iş adamıydı. Zack ve Farrell arkadaşlarını birçok ortak yatırım ve karşılıklı saygı sayesinde pekiştirmişlerdi.

Dominic Sandini ise dünya çapında küçük hırsızın biriydi. Zack'le hiçbir ortak yanı yoktu. Genç adam, Sandini'nin saygısını ya da sadakatini kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı. Ama Sandini ona ikisini de hiç esirgemeden sunmuştu. Zack'in kabugunu saçma şakaları ve sıra dışı büyüklükteki ailesine ilişkin komik hikâyeleriyle delmişti. Sonra, Zack farkına bile varmadan, Sandini onu ailesinin içine alıvermişti. Cezaevine gelir ve cezaevinin avlusu ailenin buluşup bir arada eğleneceği sıradan bir yermiş gibi davranırlardı. Bebeklerini onun deneyimsiz kollarına emanet eder, Dom'a gösterdikleri sıcak şefkati ve boğucu ilgiyi ona da gösterirlerdi. Zack onların gönderdikleri mektupların ve kurabiyelerin -hatta Sandini Ananın sarmısaklı salamlarının- kendisi için ne büyük bir anlam taşıdığını hatırladı. Bütün bunları tahmin ettiğinden çok daha fazla özleyecekti. Başını arkaya dayayarak gözlerini kapadı. Onları hatırlayınca keyfi gelmişti. Bir yolunu bulup Gina'ya bir düğün hediyesi göndermeye karar verdi. Gümüş bir çay takımı. Dom'a da bir hediye gönderecekti. Özel bir şey. Ama onun neye ihtiyacı olabilirdi? Hoşuna gidecek ne olabilirdi? Zack'in aklına çok mantıklı bir hediye geldi ve bir kahkaha attı. Bu hediye, kullanılmış arabaların satıldığı bir yerdi.

Zack'in umduğu gibi, gece yarısından hemen önce, televizyon kanalı Brokaw'ın derlediği haberleri tekrar yayınladı. Dom ekranda tekrar boy gösterdi. Zack'in kaçışından bir saat sonra ellerine kelepçe vurulup Amarillo şerifinin arabasına bindiriliyordu. Ama spikerin sözlerini duyunca Zack'in suratı asıldı. *"Firar etmiş olan ikinci mahkum, otuz yaşındaki Dominic Sandini, görevlilerle kısa bir çatışmadan sonra yakalanıp tutuklanmıştır. Sorguya çekilmek üzere, daha önce Zachary Benedict ile birlikte kaldığı Amarillo cezaevine gönderilmiştir. Zachary Benedict henüz yakalanamamıştır. Cezaevi müdürü Wayne Hadley, Sandini'nin son derece tehlikeli olduğunu söylemiştir."* Zack, Dom'un harpalanmış görünme-

diğini düşünerek sevindi. Beri yandan, onun hakkında söylenenler mantıklı görünmüyordu. Hem Medya hem de Hadley'in Dom'dan bir kahraman olarak söz etmesi gerekirdi. Öyle ya, bir mahkumun kaçtığını hemen yetkililere bildirmişti. Bir gün önce haberlerde Dom'dan "firar eden ikinci mahkûm" diye söz edildiğinde, Zack basın mensuplarının Hadley'den bilgi almaya vakit bulamadıklarını sanmıştı. Ama şimdi, cezaevi müdürüyle konuşmuş oldukları açıkça belliydi. Hadley ise Sandini'den tehlikeli biri olarak söz ediyordu. Yanındaki mahkûmlardan hiç olmazsa birinin, dürüst, güvenilir bir vatandaş olduğunu söyleyerek övüneceğine, bunu niye yapıyordu ki?

Zack aklına gelen cevabı düşünmeye bile dayanamıyordu. Hadley, Dom'un anlattıklarına inanmamıştı. Hayır, bu doğru olamazdı. Zack, Dom'un hikâyesinin doğru olduğunu kanıtlayacak hiçbir ayrıntıyı ihmal etmemişti. Bu durumda tek bir olasılık kalıyordu. Hadley, Dom'a inanmıştı ama Zack'in kaçışı onu o kadar öfkelendirmişti ki, Dom'un suçsuzluğunu kabul etmeye yanaşmamıştı. Zack bunu daha önce düşünmemişti. O, en küçük şeylerle böbürlenmeyi âdet haline getirmiş olan Hadley'in, başının böylesine ilgisini çeken bir olayda Dom'un sadakatiyle övüneceğini sanmıştı. Hadley'in hainliğinin kibrini ya da mantığını yeneceğini aklına getirmemişti. Ama durum buysa Hadley'in Dom'a son derece vahşice davranacağı kesindi. Hadley'in bu konuda çok kötü bir şöhreti vardı. İşkence sonucu ya hastaneye ya da cezaevi morguna gidenler için Hadley'in bahanesi daima, "mahkûmun kaçmaya çalışırken engellenmesi" olurdu.

Haberlerin sonunda Zack iyice paniğe kapıldı. Coloradolu haber spikeri, *"Benedict ve Sandini'nin cezaevinden kaçışıyla ilgili yeni bir haberimiz var,"* dedi. *"Amarillo Cezaevi müdürünün bürosundan bir saat önce yapılan bir açıklamada, Sandini'nin Benedict'in firarında oynadığı rolle ilgili olarak sorguya çekilirken tekrar kaçmaya teşebbüs ettiği bildirildi. Sandini yakalanıp etkisiz hale getirilmeden önce üç gardiyana saldırdı. Cezaevi reviri-*

ne kaldırılan mahkûmun durumunun kritik olduğu bildirildi. Başka bir bilgi alınamadı."

Zack buz gibi oldu. Öfke ve şoktan ötürü midesi bulanıyordu. Haberler devam ediyor ama o duymuyordu.

"Amarillo cezaevinde tutukluların isyan çıkardıkları yolundaki dedikodular doğrulanmıştır. Teksas valisi Ann Richards söz konusu cezaevine Muhafız Birlikleri göndermeye hazırlanmaktadır. Tutuklular, Zachary Benedict ile Dominic Sandini'nin firar edişlerinin basında geniş çapta yer almasından yararlanarak, bazı cezaevi yöneticilerinden gördükleri kötü muameleyi, binaların aşırı kalabalık oluşunu ve yemeklerin kötülüğünü protesto etmek amacıyla ayaklanmıştır."

Haberler çoktan bitmişti ama Zack yerinden kalkacak gücü kendinde bulamıyordu. Kaçma ve kurtulma konusundaki kararlılığı beş yıl boyunca aklını yitirmesini engellemişti. Oysa şimdi yavaş yavaş gevşiyordu. Sanki ölüm yanı başında ya da peşindeydi ve kendisi ondan kaçmaktan yorulmuştu. Önce annesiyle babası, sonra kardeşi ve dedesi, nihayet karısı ölmüştü. Sandini ölürse, bundan kendisini sorumlu tutması gerektiği açıktı. Sevdiği herkes vaktinden önce ölüyordu. Sanki lanetlenmişti. Bu gibi düşüncelerin tehlikeli, dengesiz ve çılgınca olduğunu biliyordu ama aklını yitirmesinin an meselesi olduğunun da farkındaydı.

25

Saat on birdi. Julie bütün gece hemen hemen hiç uyumamış, yataktan yeni kalkmıştı. Zack'in banyosundan gelen su seslerini duyunca, onun da geç yatmış olduğunu düşündü. Üç gün önce Amarillo'dan gelirken üstünde olan kazağı giydi. Sanki aradan haftalar geçmişti. O gün her şey ne kadar normaldi. Artık, kendisi hakkındaki düşünceleri de dahil, hiçbir şey normal değildi.

Bir hapishane kaçkını tarafından rehin alınmıştı. Bu hangi kadının başına gelse, kendisini rehin alan adamdan nefret eder, onun planlarını bozmak için elinden geleni ardına koymazdı. Evet, her aklı başında kadın böyle yapardı. Ama Julie Mathison böyle yapmamış, onu rehin alan kaçağın kendisini öpüp okşamasına izin vermiş, daha beteri bundan hoşlanmıştı. Dün gece, kaderin sillesini yemiş talihsiz bir adamı teselli etmek istediğine kendisini inandırmıştı. Ama şimdi, gün ışığının acımasızlığında bunun doğru olmadığını anlamıştı. Eğer Zachary Benedict çirkin, yaşlı bir adam olsaydı, kollarına atılıp, onu öperek teselli etmeye çalışmayacaktı. Onun masum olduğuna inanmaya da bu kadar istekli olmayacaktı. Gerçek şuydu ki o Zachary Benedict'in suçsuz olduğu yolundaki iddialarına inanmak *istediği* için onu dinlemiş, sözlerini doğru olduğunu düşünmüştü.

Keton'da dürüst, saygıdeğer insanların bile kendisine fiziksel olarak yaklaşmalarına izin vermemiş ve büyük bir ikiyüzlülükle bunun ailesinin kendisine öğrettiği ahlaki değerlerden kaynaklandığına inanarak böbürlenmişti. Oysa şimdi gerçek apaçık ortaya çıkmıştı. O adamlardan hiçbiri ona cinsel açıdan çekici gelmemişti. Artık bunun nedenini biliyordu: Çünkü ona ancak kendisi ve Zachary Benedict gibi toplumun dışına itilmiş insanlar çekici geliyordu. Saygın ve ahlaklı olmak ona hitap etmiyor, vahşet, tehlike ve kuraldışı tutkular onu cezbediyordu. Julie Mathison, dış görünüşüyle günahtan arınmış örnek bir Amerikan vatandaşı olabilirdi ama aslında hâlâ, anası babası belli olmayan sokak çocuğu Julie Smith idi. LaSalle Öksüzler Yurdunun Müdiresi Bayan Borowski haklıydı. Julie kadının sesini duyar gibi oldu. *"Bir kaplan nasıl postunu değiştiremezse sen de değişemezsin Julie Smith. Psikoloğu kandırabilirsin ama beni asla. Sen kötü tohumsun... iyi olamazsın. Bu sözlerime mim koy... Arkadaşının kim olduğunu söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim... Sokak çocuklarından ayrılamıyorsun çünkü sen de onlar gibisin. Hiçbiriniz işe yaramazsınız..."*

Julie bu acı hatıraları silmek ister gibi gözlerini sımsıkı yumdu ve kendisini evlat edinen şefkat dolu insanı düşünmeye çalıştı. Babası, "Sen iyi bir kızsın, Julie," diye fısıldıyordu. Julie onlarla yaşamaya başladıktan sonra Bay Mathison bunu sık sık söylüyordu. "İyi kalpli, sevgi dolu bir kızsın. Büyüyünce de iyi bir insan olacak, dinine bağlı, iyi bir koca seçecek, iyi bir evlat olduğun gibi, iyi bir eş ve iyi bir anne olacaksın."

Babasının beklentilerini boşa çıkardığı için büyük bir acı duyarak başını öne eğdi. Kırık bir sesle, "Yanıldın, baba..." diye fısıldadı. Çirkin gerçeği açık seçik görüyordu. Dinine bağlı iyi bir adam, hatta Greg Howley gibi yakışıklı biri dahi ona çekici gelmemişti. O, Zachary Benedict'e lokantanın otoparkında gördüğü an hayran olmuştu. Dün gece onunla yatmak istemiş ve adam da bunu anlamıştı. Onun kendisiyle aynı türden biri olduğunu hissetmiş olmalıydı. Julie işi yarıda kesince, bu nedenle o kadar çok kızmış, onun korkaklığını affedememişti. Zack onu öpüp okşamaya başladığı anda Julie daha ileri gitmek istemişti.

Kaplan postunu değiştiremez. Bayan Borowski haklıydı.

Ama Julie, Peder Mathison'un bu düşünceye katılmadığını hatırladı. Bu benzetmeyi babasına söylediğinde, o, "Hayvanlar değişemez ama insanlar değişebilir," demişti. "Tanrı bu yüzden bize akıl ve irade verdi. İyi bir kız olmak istiyorsan tek yapacağın *iyi bir kız olmak*. Sadece buna karar vermen gerek!"

Karar ver, Julie...

Julie yavaşça başını kaldırdı ve içine yeni bir güç, yeni bir enerji doldu. Henüz bağışlanmayacak bir şey yapmamıştı. Henüz değil.

Bugün buradan gitmeliydi. Eğer gitmezse onun suç ortağı sayılacak, toplumsal ve ahlaki yargıların hışmına uğrayacak, ayrıca kendi zaaflarına boyun eğecekti. Julie bugün ondan kurtulmaya karar verdi.

Pencerenin önüne gidip perdeyi açarak dışarı baktı. Gökyüzünde kar yüklü bulutlar vardı. Rüzgâr çam ağaçlarını acımasızca sarsıyor, pencere çerçeveleri çatırdıyordu. O sırada kar yeniden

yağmaya başladı. Genç kız yüzünü buruşturdu. Son iki gün içinde, ona hayatı boyunca yetecek kadar kar görmüştü!

Dışarısı buz gibi olmalıydı. Birden radyonun sesini duyarak irkildi. Başına bütün bunların gelmesine neden olan adam, giyinip oturma odasına geçmiş, haberleri dinlemek için radyoyu açmış olmalıydı.

Bir an, o evi terk edene kadar odadan çıkmamayı düşündü ama bunu başarması hemen hemen imkânsızdı. Üstelik burada ne kadar uzun kalırsa polisi ve Keaton halkını kaçağa yardım etmediğine ve onun yatağını paylaşmadığına inandırması o kadar zorlaşacaktı. İçini çekerek, saygınlık ve özgürlüğe giden yolun evin dışından geçtiğini kabul etmek zorunda kaldı. Düz kontak yapıp Blazer'ı çalıştırdıktan sonra, karlı yolları aşarak bu tepeden inmesi gerekiyordu. Bunu yaya olarak yapması da gerekebilirdi ama o zaman üşümemenin bir yolunu bulmalıydı.

Odadaki dolabı karıştırmaya başladı ve küçük bir sevinç çığlığı attı. Dolabın dibinde kar giysileri bulmuştu. Bir tanesi tam onaydı. Çekmecelerde de ısı yalıtımlı iç çamaşırları vardı. Onları hemen giydi. Şimdi iş Zachary Benedict'i kandırmaya kalmıştı. Bu nedenle kar giysisini giymeyi sonraya bıraktı. Şu an için onun hava almaya çıktığını düşünmesi en iyisiydi...

Oturma odasına girdiğinde yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. Zack, pencerenin önünde durmuş, yağan karı seyrediyordu. Arkası kıza dönüktü. Kolunu kaldırıp dalgın dalgın ensesini ovuşturdu. Julie, elinde olmadan bu usta parmakların göğüslerini okşayışını hatırladı. Ne kadar hoşuna gitmiş, ne büyük zevk duymuştu. Dün gece kendisine hâkim olabildiği için genç adamı takdir etmemek mümkün değildi. Onun da kendisi kadar tahrik olduğunu hatırlıyordu. Birden yüzü ateş gibi yanmaya başladı.

Onu tahrik etmiş, sonra ona hakaret etmiş ve öfkelendirmişti. Ama o, genç kıza zorla sahip olmaya kalkışmamıştı.

Beş yıldır kadın yüzü görmemiş bir erkek, böylesine tahrik olduktan sonra bile kendisine hâkim olabiliyorsa katil olması mümkün değildi.

Julie birden toparlandı. Yine aptallaşmaya başlıyordu. Gerçek bir budala olduğu açıkça ortadaydı. Sesini hafifçe yükselterek, "Özür dilerim," dedi.

Zack ona döndü ve dışarı çıkmak üzere giyinmiş olduğunu görünce gözleri kısıldı. "Nereye gidiyorsun?"

Julie, "İstediğimi yapabileceğimi söylemiştin," dedi. "İçeride kapalı kalmaktan aklımı kaçıracağım. Biraz hava almak için dışarı çıkmak istiyorum."

"Dışarıda dondurucu bir soğuk var."

Julie, onun itiraz edeceğini hissedince, mantıklı bir açıklama yapmak yoluna gitti. "Senin de daha önce söylediğin gibi yaya olarak kaçmaya kalkışırsam donarak ölürüm. Biraz hareket edip hava almak istiyorum. Biraz dolaşıp sonra kardan adam yapacağım! Sakın hayır deme. Küçük yaşımda Teksas'a geldiğimden beri bu kadar çok kar görmemiştim."

Zack hiç etkilenmemişti. Dostça davranmaya da niyetli görünmüyordu. "Ne istersen yapabilirsin. Ama gözümün önünden ayrılma."

Julie onun sert ve ilgisiz davranışına kızmıştı. "Emredersin, gardiyan," dedi. "Kardan adam yaparken kullanacağım dalları toplamak için arada sırada görüş sahanın dışına çıkabilir miyim?"

Zack cevap vereceğine ona buz gibi bakışlarla baktı.

Julie kaçıp ondan uzaklaşmaya kararlıydı. Bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapacaktı. "Eskiden kardan adam yaptığımda havuçtan burun takardım," dedi. "Gidip buzdolabına bakayım."

Julie, dün akşam buzdolabının yanındaki çekmecede bir takım anahtarlar görmüştü. Sol eliyle buz dolabını sağ eliyle de bu çekmeceyi açtı. Parmakları anahtarları arıyordu. Omzunun üstünden arkaya bakarak, "Havuç yok," dedi. Sonra çabucak çekmeceye göz attı. İki anahtarı eline almıştı ki Zack'in ayak sesini duydu ve başını kaldırdığında, genç adamın kendisine doğru geldiğini gördü.

"Ne istiyorsun?"

"Yiyecek bir şey alacaktım. Ne oldu?"

"Hiç. Sadece sordum."

Genç kız buzdolabının önünden çekilip kapıya doğru yürürken, pantolonunun içine giydiği kalın ve uzun iç çamaşırları yüzünden dolma gibi görünen bacakları Zack'in dikkatini çekti. "Bacaklarına ne oldu?"

Julie'nin ağzı kurudu. "Hiçbir şey olmadı. Odamdaki konsolun çekmecesinde uzun iç çamaşırları buldum da onları giydim. Dışarıda üşümemek için." Zack onu uyardı. "Evden uzaklaşma. Seni aramak için dışarı çıkmak istemiyorum."

"Tamam." Sonra ona döndü ve aldatıcı bir gülümsemeyle, "Sence ağız ve gözler için ne kullanmalıyım?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Doğrusunu istersen ilgilenmiyorum."

Julie çizmelerini giyerken, "Bazı kültürlerde kardan adam önemli bir sanat eseri olarak kabul edilir," dedi. Farkına varmadan öğrencilerine hitap ederken kullandığı ses tonunu kullanmıştı. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

Büyük bir içtenlikle, "Bu iş için ayrıntılı projeler yapıyorlar," diye ekledi.

Zack, cevap vereceğine büyük bir kabalıkla arkasını döndü.

Julie hiç aldırmadan kafasından uydurduğu şeyleri anlatmaya devam etti. "Buzdan ve kardan yapılan şekillerin sanat eseri olarak kabul edildiği toplumlarda, kardan adam sadece kardan ibaret olmuyor. Başka malzemeler kullanarak çevresinde de ona uygun bir ortam yaratılıyor. İlgi çekici değil mi?"

Zack çekmeceden bir bıçak alıp dolaplardan birinin kapağını açtı ve, "Büyüleyici," diye dalga geçti.

Julie: "Hiç de büyülenmiş görünmüyorsun," diye sızlandı. Amacı onu bezdirip kendisini kapı dışarı attırmaktı. "Bana fikir verebilirsin. Bir katkın olsun. Kardan adam tamamlandığında ne kadar hoşuna gideceğini düşün!"

Genç adam, dolabın kapağını öyle bir hızla çarptı ki, Julie yerinden sıçradı ve gözlerini onun elindeki bıçağa dikti. Zack onu, "Julie," diye uyardı. "Çeneni kapa!"

Genç kız o kadar korkmuştu ki onun soğukkanlılıkla cinayet işleyebilecek biri olduğu aklına geldi. Zack onun ne düşündüğünü anlamıştı. "Doğru," dedi. "Ben suçu sabit bulunmuş bir katilim."

Julie sakin görünmeye gayret ederek, "Ama suçsuz olduğunu söylemiştin," diye cevap verdi.

"Evet, öyle dedim ama sen gerçeği biliyorsun, öyle değil mi Julie?"

Bunu duyunca tüyleri diken diken oldu ve kapıya doğru gerileyerek, "Dışarı çıkabilir miyim?" diye sordu. Sonra, onun cevabını beklemeden kapıyı açıp kendini dışarı attı.

Birkaç dakika sonra radyodan haberleri dinleyince Zack'in keyfi hatırı sayılır ölçüde yerine geldi. Haber spikerinin dediğine göre, Sandini'nin durumunda bir gelişme yoktu ama onunla ilgili kötü bir haber de yoktu. Radyoyu karıştırıp sadece haber veren bir istasyon buldu ve birkaç dakika sonra, Kanadalı yetkililerin Zachary Benedict olduğuna inandıkları birinin iki gece önce, siyah, kiralık bir arabayla Windsor'dan Kanada'ya geçmiş olduğunun bildirildiğini duydu.

26

"Allah Kahretsin!" Julie söylenerek Blazer'dan indi. Bir arabayı anahtar kullanmaya gerek duymaksızın düz kontak yaparak çalıştırma konusunda ilk dersini aldığı günden beri aradan geçen on beş yıl içinde arabaların elektrik donanımında büyük değişiklikler olmuştu anlaşılan. Julie hangi kabloları birbirine bağlayacağını anlayamamış, bu yüzden de Blazer'ı çalıştıramamıştı.

Soğuktan donuyordu. Kardan adam yaparken kullanmak için topladığı dalları evin yan tarafına götürüp bıraktı. O dışarı çıkalı beri, Zack taş bir heykel gibi hiç kıpırdamadan pencerenin önünde duruyordu.

Julie bir şekilde onu atlatıp tepeden yaya olarak inmeye başlasa bile, çok geçmeden donarak öleceğini biliyordu. Birden aklına Zack'in evin arka tarafında bir garajın varlığından söz etmiş olduğu geldi. Evet, hatta garajın kapısındaki asma kilidin anahtarının yerini bilmediği için Blazer'ı garaja çekemediğini söylemişti. Gerçi Julie'nin cebindeki iki anahtardan biri bir asma kilit anahtarına benziyordu ama Julie garajı açıp içinde bir araba bulsa bile dışarı çıkaramazdı çünkü Blazer çıkış yolunu tıkıyordu.

Birden kalbi ümitle doldu. Garajda bir çift kayak olması ihtimali çok akla yakındı. Yatak odasındaki dolapta kayak ayakkabıları olduğu halde kayaklar yoktu. Demek ki garajdaydı.

Hayatı boyunca bir kez bile kayak yapmamıştı. Ama, ne zaman televizyonda ve sinemada kayak yapan insanlar görse, bunu güç bir şey olarak algılamazdı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Çocuklar bile kayıyorlardı. O niçin yapamayacaktı?

Zachary Benedict de kayıyordu. Onu İsviçre'de çekilmiş bir polisiye filmde kayarken görmüştü. O sahneyi dehşet içinde hatırladı. Bu konuda uzman olduğu belliydi. Ama belki de o filmde dublör kullanmış olabilirdi.

Julie kardan adamın üçte birini bitirmişti. Yan gözle pencereye bakınca Zack'in hâlâ heykel gibi orada durduğunu gördü.

Garajın kapısını yoklasam iyi olacak, diye düşündü.

Yaklaştı ve cebindeki anahtarlardan birini asma kilide uydurmaya çalıştı. İkinci anahtar kilide uydu ve kilit açıldı. İçeri girip kapıyı kapattı. Genç adamın onu görmüş olması mümkün değildi.

İçerisi zifiri karanlıktı ama birkaç şeye tosladıktan sonra elektrik düğmesini buldu. Ortalık birden gözlerini kör edercesine aydınlandı. Kayakları hemen gördü ve kalbi ümitle çarpmaya başladı. İlerideki duvarda birkaç çift kayak ve batonlar asılıydı. Sol tarafta kar kaldırmaya yarayan dev bir traktör duruyordu. Julie kendini traktörün sürücü kabininde oturmuş, karları temizleyerek yokuştan aşağı inerken düşündü. Ama Blazer'ı iterek traktöre yol açabileceğini düşünecek ölçüde çıldırmış bile olsa, traktörünün çıkaracağı gürültüyü göz ardı edemezdi. Üstelik traktör çok yavaş gideceği için, Zack koşmaya bile gerek duymadan onu yakalardı.

Kayaklar. Onlarla bu tepeden inmeyi denemek zorundaydı. Soğuktan ölmezse boynunu kırarak ölebilirdi. Zaten yarına ya da bir sonraki güne kadar beklemek zorundaydı. Çünkü acı bir rüzgâr esiyor, yeniden kar yağmaya başlıyordu. Bir de üstü örtülü bir araç daha vardı. Julie meraktan örtünün köşesini kaldırdı ve sevinçten az kalsın çığlık atıyordu.

Örtünün altında iki tane pırıl pırıl kar motosikleti vardı.

Titreyen parmaklarıyla cebindeki diğer anahtarı kar motosikletlerinden birinde denedi. Uyduğunu görünce gözlerine inanamadı. Heyecan içinde garajdan dışarı fırladı. Ona birkaç dakika önce dayanılmaz gelen hava koşulları şimdi önemini yitirmişti. Üstünü değiştirip, odasındaki kar giysisini giyer giymez özgürlüğe doğru yola çıkabilecekti. Kar motosikletine daha önce hiç binmemişti ama onu kullanmanın kayakları kullanmaktan çok daha kolay olacağından emindi.

Zachary Benedict hâlâ penceredeydi. Julie'nin yapması gereken şey üstünü değiştirmek ve Zack nasıl kaçtığını anlayıp da peşine düşmesin diye diğer kar motosikletinin anahtarını almaktı.

Yola çıkmaya hazırdı. Ne kar ne fırtına ne de silahlı bir kaçak onu durduramazdı.

Zack'in öfkesi yatışır gibi olmuştu. Hem Sandini'nin durumunda bir kötüleşme olmadığını öğrenip rahatlamış, hem de Julie'nin kardan adam yapmak için heyecanla koşuşturmasını seyrederken eğlenmeye başlamıştı. Onun yanına gidip yardım etmemek için

kendini güç tutuyordu. Genç kadının bunu öfkeyle reddedeceğini biliyordu.

Yetişkin bir kadının bu kadar uzun zaman karda oynayabileceği asla aklına gelmezdi. Julie'nin en çekici yanı içtenliği ve masumiyetiydi. Zack, başta onun bu kadar masum olamayacağını, bunu kendisinin uydurduğunu düşünmüştü. Ama dün gece onun öpüşmeyi bile doğru dürüst bilmediğini fark etmişti. Keaton'daki erkekler çok beceriksiz olmalıydı. O nişanlısı olacak salak da ne biçim bir herif olmalıydı ki kıza oynaşmayı bile öğretmemişti. Zack göğüslerine dokunduğunda ürkek bir tavşan gibi sıçramıştı. Bu devirde böyle bir şeyin olanaksız olduğunu bilmese kızın bakire olduğunu bile düşünebilirdi.

Julie arka kapıdan içeri girince şaşırdı. Yüzünde pırıl pırıl bir gülümsemeyle, "Kardan adama giydirecek elbise bulmalıyım," diyordu.

Zack, "Yarın bitirsen olmaz mı?" deyince kızın gülümsemesi yüzünde donup kaldı.

Hayal kırıklığına uğramış gibi, "Ama eğleniyordum," dedi. "Vakit geçirmemi sağlayan bir şey yapmama engel olmaktan ne zevk alıyorsun?"

"Ben canavar değilim."

"O zaman bırak bitireyim."

Zack içini çekti. "Tamam, tamam. Bitir!"

Genç kızın yüzü yine aydınlandı. "Teşekkür ederim."

Bu tebessüm karşısında Zack'in içi eridi. "Önemli değil." Sesinin bu kadar yumuşak olmasına kendisi de şaşırdı. Mutfaktaki radyoda spiker, Benedict-Sandini olayında yeni bir gelişme olduğundan, bunu reklamlardan sonra bildireceklerinden söz ediyordu. Julie yatak odasına koşarken Zack mutfağa gidip radyonun sesini yükseltti.

Haberler başladığında kendisine kahve hazırlıyordu. *"On dakika önce adını vermeyen biri Amarillo cezaevinin revirinden NBC Haber Ajansını arayarak iki gün önce hücre arkadaşı Zachary Benedict ile birlikte firara teşebbüs eden Dominic Carlo Sandini'nin bu sabah saat 11:15'te, ambülansla St. Mark's Hastanesine götürülürken öldüğünü bildirmiştir. Yeraltı âleminin tanınmış simalarından Enrico Sandini'nin yeğeni olan Sandini dün gece ikinci kez kaçmaya kalkıştığı sırada iki gardiyanla boğuşurken aldığı yaralar nedeniyle ölmüştür."*

Julie kar giysilerini arkasına saklamış yatak odasından çıkıyordu ki, spikerin söylediklerini duydu. Aynı anda Zack yaralı bir hayvan gibi böğürerek elindeki fincanı mutfağın seramik kaplı döşemesine fırlattı. Sanki bir patlama olmuştu. Ağza alınmayacak küfürler edip tehditler savurarak, eline geçirdiği her şeyi yere ve duvarlara fırlatarak parçalarken, Julie onu görüyor ama o kızı göremiyordu. Genç kız dehşete düşmüş, sanki felce uğramıştı. Mutfakla kırılıp parçalanacak bir şey kalmayınca Zack'in öfkesi bir saman alevi gibi söndü. Ellerini mutfak tezgâhına dayayıp başını önüne eğdi, gözlerini kapadı.

Julie diğer kar motosikletinin anahtarını almaktan çoktan vazgeçmişti. Duvarın dibinden kapıya doğru süzüldü ve tam kapıyı açacakken, Zack'in acıklı feryadı mutfağın sessizliğini yırttı: "Dom... affet beni, Dom. Affet beni!"

27

Julie karda düşe kalka koşarak garajın yan kapısına ulaşmaya çalışırken biraz önce tanık olduğu sahne gözlerinin önünden gitmiyordu. Aceleyle üstünü değiştirdi. Kar giysisini ve eldivenleri giyip, kar motosikletinin üstünde duran kaskı başına taktı. Sonra motosikleti kapıya doğru sürüklemeye başladı. Çıkaracağı gürültüden korkarak motoru hemen çalıştırmak istemiyordu. Dışarı çıkınca motoru çalıştırdı ama motor umduğu kadar fazla ses çıkarmıyordu. Birkaç dakika sonra, karın üstünde ilerideki ormana doğru uçuyordu.

Sevinç ve korku karışımı bir heyecanla titreyerek ağaçların arasından süzüldü. Evden iyice uzaklaştığına ve Zack'in peşinde olmadığına karar verdiğinde, karayoluna sapacaktı ama şimdilik ormanda kalması daha güvenliydi. Fırtına gittikçe artmaktaydı.

Beş, sonra on dakika geçti. Başarı ve özgürlük ona cesaret veriyordu ama geride bıraktığı adamın çektiği acıyı hatırlayınca neşesi kaçtı. Gözünü kırpmadan cinayet işleyen birinin hücre arkadaşının ölümü karşısında bu kadar derin bir acı duyması ona imkânsız görünüyordu.

İzlenmediğinden emin olmak için omzunun üstünden arkaya baktı. Bu arada neredeyse bir ağaca çarpıyordu. Korkuyla çığlık attı, az daha kar motosikletini deviriyordu.

Zack doğruldu ve dalgın dalgın etrafa bakındı. "Allah kahretsin," diye söylendi ve konyak şişesine uzandı. Bardağa koyduğu içkiyi bir dikişte bitirdi. Annesinin son mektubunu okuyan Dom'un neşeli sesini duyar gibiydi. *"Hay Zack! Gina evleniyormuş! Düğüne gidemeyeceğime üzülüyorum."* Başka şeyler de hatırlıyordu. Örneğin Sandini'nin yasadışı konulardaki bilgileri... *"Sahte bir pasaport mu istiyorsun, Zack? Kimsenin adını bile duymadığı Rubin Schwartz diye birine gitmeyeceksin. Bana geleceksin, seni Gelincik Wally'e göndereceğim. En iyisi odur. Sana yardım etmeme izin vermelisin Zack..."*

Zack onun kendisine yardım etmesine izin verdiği için Dom ölmüştü.

"Hey Zack, annemin salamından biraz daha ister misin? Bende çok var."

Zack pencerenin önünde durmuş, bir yandan konyak içip bir yandan Julie'nin kardan adamını seyrederken, Dom'un hayat dolu varlığını yanı başında hissediyordu. Dom saçma sapan, küçük şeylerle ne kadar eğlenirdi. Burada olsa, şimdi belki de dışarıda Julie'nin kardan adam yapmasına yardım ediyor olurdu...

Zack birden donup kaldı. Julie yoktu!

Arka kapıya koşup açarak, "Julie," diye haykırdı. Rüzgâr o kadar şiddetliydi ki kapı kendiliğinden kapandı ve Zack onu omuzuyla iterek açmak zorunda kaldı. Kar taneleri hızla yüzüne çarptı. "Julie çabuk içeri gir, donacaksın..." Ama kendi sesini kendisinden başka duyan olmadı. Karın örtmekte olduğu ayak izlerini takip ederek garaja koştu. Yan kapıyı iterek açtı ve "Julie!" diye haykırdı. "Orada ne yapıyorsun!?"

Sonra kar motosikletinin ormanın derinliklerine doğru giden izlerini gördü ve gözlerine inanamadı.

Biraz önce birisi ona Dom'un ölümünden fazla öfkeleneceği bir olayla karşılaşacağını söylese asla inanmazdı ama şu anda hissettikleri az önceki öfkesini bile aşıyordu.

Soğuk. Julie ormandan çıkıp Blazer'la tırmandıkları yola girince kemiklerini donduran, içine işleyen dayanılmaz bir soğukla karşılaştı. Kirpikleri buz tutuyor, kar gözlerini kör ediyordu. Dudakları, kolları ve bacakları kaskatı olmuştu. Kar motosikletini biraz yavaşlatmak istedi ama kolları ve bacakları hissizleşmişti. Beyninden gelen emri uygulamaları epey bir zaman aldı.

Bu arada hem Zack'in onu yakalayıp kaçışını engellemesinden, hem de yakalamazsa, bu fırtınada ölüp gitmekten, karın onu örtmesinden korkuyordu. Bir kurtarma ekibinin cesedini bu şık kar kıyafeti içinde bulacağını hayal ediyordu. Chicago varoşlarında doğup da "kusursuz" olmak peşinde koşan bir kızın kaçınılmaz sonu!

Tepeden aşağı baktığında yolun ne kadar uzun olduğunu görüyordu. Ormanın içinden kestirme gitse ağaçlara, kayalara çarparak parçalanacağı kesindi. Üstelik dönüş yoluna devam edebilmesi için o sakat köprüden geçmek zorundaydı. Köprünün nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Belki de kar motosikletinden inip ısınmak için bir şeyler yapmalıydı. Örneğin olduğu yerde sıçramak gibi. Ama bu da vakit kaybetmek anlamına gelirdi ki bundan da korkuyordu. Zack'in

onun peşine düşmesi an meselesiydi. Arkasına bakmaktan korkuyordu çünkü dikkatini yola ve yabancısı olduğu altındaki araca vermesi gerektiğini biliyordu. Ama dayanamadı. Omzunun üstünden geriye doğru baktı ve az daha bir çığlık atacaktı. Yukarıdan aşağı doğru uçarak gelen bir kar motosikleti görmüştü. Sürücüsü öne doğru eğilmiş, alışık olduğu belli olan aracı büyük bir ustalıkla kullanmaktaydı.

Dehşet ve öfkeden soğuğu bile unuttu. Zack'in, yolun iki tarafını kuşatan sık ağaçların arasından kendisini henüz görmemiş olmasına dua ederek etrafa bakındı, saklanıp onun geçip gitmesini bekleyebileceği bir yer aradı. Ama o anda beklenmedik bir şey oldu. Kar motosikleti Julie'nin kontrolünden çıkarak havalandı ve dik bir yardan aşağı uçmaya başladı. Sonra ön tekerleği yere çarptı. Bir çam ağacının dalları Julie'yi kucakladı ve motosiklet, yer çekiminin etkisiyle, genç kızın çığlıkları arasında vadiye doğru taklalar atarak yuvarlanmaya başladı. Derenin buz tutmuş kıyısına gelince kaydı ve buzlara takılıp, hızla akan sulara yarı yarıya gömülerek durdu.

Julie neye uğradığını şaşırmış, çam ağacının yanında yatıyordu. Biraz öteden diğer kar motosikletinin şimşek gibi geçtiğini gördü. O geçerken kız görünmemek için ağaçların altında iyice büzülmüştü ama buna hiç gerek yoktu. Zack o tarafa bakmadı bile. Buzların üstünde ters dönmüş, sulara gömülmekte olan kar motosikletini görmüş ve bütün dikkati oraya odaklanmıştı.

Julie onun sıçrayarak motosikletten indiğini ve "Julie!" diye tekrar tekrar bağırarak nehre doğru koştuğunu gördü. Sonra genç adam ince buzların üstünde yürümeye başladı. Julie gözlerine inanamıyordu. Besbelli genç kızın nehre düştüğünü sanmıştı. Ama bu durumda sorunun ortadan kalktığını düşünerek sevinmesi gerekmez miydi?

Julie onun kar motosikletini kurtarmak istediğini düşündü. Gözleri genç adamın indiği kar motosikletine kaydı. O şimdi kendisine Zack'e olduğundan çok daha yakındı. Onun yanına Zack'ten çok daha çabuk ulaşabilirdi. Zack onun bindiği kar motosikletini kurtaramadıkça kendisinin kaçması çok kolay olacaktı. Gözlerini ondan ayırmadan emekleyerek ilerlemeye başladı.

Zack, ceketini çıkararak, "Julie, Tanrı aşkına cevap ver!" diye seslendi. Üzerine bastığı buzlar çatırdamaya başlamıştı. Kar motosikletinin burnu havaya kalktı ve bir anda sulara gömüldü. Julie'nin şaşkın bakışları altında Zack bir ağacın nehrin üzerine sarkan dallarına tutunarak buzlu sulara girmeye çalışıyordu. Önce omuzları, sonra başı kayboldu. Zack nefes almak için başını sudan çıkardı. Yine kıza seslendi. Sonra tekrar suya daldı. Julie koşarak nehre en yakın ağacın yanına geldi. Biraz ileride onu özgürlüğe götürecek olan kar motosikleti duruyordu. Durdu, akarsuya baktı. Mantığı ona Zachary Benedict'in kaçak bir mahkûm olduğunu, kendisini esir aldığını ve bu fırsatı değerlendirerek kaçması gerektiğini söylüyordu. Vicdanı ise onun kar motosikletini alıp kaçacak olursa, adamın kendisini kurtarmak istediği için donarak öleceğini tekrarlıyordu.

Aniden Zack'in başı ve omuzları yarı yarıya suya gömülmüş olan bir ağaç gövdesinin yanında belirdi ve Julie rahat bir nefes aldı. Genç kadın onu elleriyle buzları iterek kendini yukarı çekişini ve ceketine uzanışını seyrederken onun kas gücüne ve iradesine hayran oldu. Ama Zack, ceketini giyeceğine, akarsuyun kıyısına, ceketinin yanına çöküp oturdu.

Julie'nin kalbi ile aklı arasındaki çekişme dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Zack boğulmamıştı. Şu anda güvendeydi. Eğer onu bırakacaksa bunu şimdi, genç adam başını kaldırıp kendisini görmeden yapmalıydı.

Kararsızlık içindeydi. Onun ceketini aldığını gördü. Julie ceketi giyeceğini sanarak sevindi ama o tam aksini yaptı. Ceketi fırlatıp attı, gömleğinin düğmelerini çözdü ve başını karlı yamaca yaslayarak gözlerini kapattı. Genç adamın üstüne kar yağıyordu. Julie, dehşet içinde onu eve dönmek için çaba göstermeyeceğini düşündü. Besbelli, kendisinin ondan kaçmaya çalışırken öldüğünü sanmıştı. O da kendisini ölüme terk ederek cezalandırmaya

karar vermişti. Dün gece ona, "Suçsuz olduğuma inandığını söyle!" demişti. Julie, şu anda başkasının ölümüne neden olduğu için ölmek isteyen bu adamın suçsuzluğunun su götürmez olduğuna inanıyordu. Evet, o kesinlikle masumdu.

Julie ne ağladığını ne de koşmaya başladığını fark etti. Onun oturduğu yere ulaşmak için yamacı sessizce indi. Ona yüzünü görebilecek kadar yaklaştığında büyük bir acı ve şefkat duydu. Neredeyse düşüyordu. Zack'in yüzünde derin bir pişmanlığın izleri vardı.

Soğuğu unutmuştu. Ceketini yerden alıp ona uzattı. "Kazandın. Haydi eve gidelim," diye fısıldadı.

Zack tepki vermeyince Julie diz çöktü. Zack'e ceketini giydirmeye çalıştı.

"Zack uyan!" diye bağırıyor, omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Onu kucaklamış, başını göğsüne bastırıyor, ısıtmaya çalışıyor, sallıyordu. Sinir krizi geçirmek üzereydi. "Lütfen," diye sayıklıyordu. "Lütfen kalk. Seni kaldıramam. Bana yardım etmelisin, Zack, lütfen. Birisinin suçsuz olduğuna inanmasını istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun? O zaman sana kesin olarak inanmamıştım ama şimdi inanıyorum. Yemin ederim. Kimseyi öldürmediğinden *eminim*. Söylediğin her şeye inanıyorum. Kalk! Lütfen, lütfen kalk!"

Zack sanki gittikçe ağırlaşıyordu. Onun iyice kendinden geçtiğini düşünen Julie paniğe kapıldı. "Zack, uyuma!" diye bağırdı. Bir yandan ona ceketini giydirmeye çalışırken, bir yandan da belki kendine gelir umuduyla, düşünmeden vaatlerde bulunuyordu. "Eve gider, birlikte yatarız. Dün gece bunu çok istedim ama korktum. Bana yardım et de seni eve götüreyim, Zack." Kız ceketin fermuarını çekerken ona adeta yalvarıyordu. "Şöminenin önünde sevişiriz. Hoşuna gider, öyle değil mi?"

Ayağa kalkıp Zack'i bileklerinden tutup çekerek kaldırmaya çalıştı. Ama onu kaldıracağına kendisi kayıp düştü. Julie doğrulup kar motosikletinin yanına gitti ve onu Zack'in yattığı yere getirdi. Genç adamı sarstı ve kendine gelmediğini görünce cesaret toplamak için bir an gözlerini yumduktan sonra, var gücüyle yüzüne bir tokat aşk etti. Zack gözlerini açtı ve yeniden kapattı. Julie onu canlandıracak bir şeyler söylemek istiyordu. "Yardım etmezsen evin yolunu bulamam," diye yalan söyledi. Onu bileklerinden tutmuş sallıyordu. "Bana yardım etmezsen burada seninle birlikte öleceğim. Bunu mu istiyorsun? Zack lütfen bana yardım et. Beni ölüme terk etme."

Bir iki dakika içinde Julie onun canlandığını hissetti. Var olan son gücüyle ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Hah şöyle! Ayağa kalk. Bana yardım et de eve varabileyim. Çok üşüdüm!"

Zack'in hareketleri dengesiz, bakışı bulanıktı. İçgüdüsel olarak kıza yardım etmeye çalışıyordu, o kadar. Birkaç kere tökezledi ama Julie onu ayağa kaldırıp kar motosikletinin yanına götürmeyi başardı. Ama kar motosikletine biner binmez iki büklüm oldu. Julie onu düzeltti ve, "Bana yardım et de dengemi kaybetmeyeyim," dedi.

Genç kadın biraz önce bu tanımadığı araçtan ürküyordu ama şimdi bu duygu tamamen kaybolmuştu. Zack'i soğuktan korumak için onun üstüne kapandı ve motoru çalıştırdı. Yine karın üstünde uçmaya başlamışlardı. Ağzını genç adamın kulağına yaklaştırdı ve onun kendinden geçmesini engellemek için konuşmaya başladı. "Zack, hâlâ biraz titriyorsun. Titremek iyidir. Vücut ısısının tehlikeli düzeye düşmediğini gösterir. Bir yerde okumuştum."

28

Eve girince, Julie onu yatak odasına götürene kadar, Zack iki kere kendini kaybetti. Genç kız onu sürükleyerek karyolanın yanına getirdi ve yatağın üstüne adeta itti. Genç adamın buz tutmuş giysilerini çıkarmaya başladı. Tam pantolonunu

çıkaracakken, Zack ilk defa ağzını açtı ve "Duş," diye söylendi. "Sıcak bir duş!"

Julie onun çamaşırlarını çıkarırken, "Hayır," diye itiraz etti. "Henüz değil. Donma tehlikesi geçiren insanların yavaş yavaş ısıtılması gerekir. Bunu üniversitede ilkyardım dersinde öğrenmiştim. Seni soyuyorum diye rahatsız olma. Ben öğretmenim. Şu anda, sen benim için küçük bir oğlan çocuğundan farksızsın." Yalan söylüyordu. "Öğretmenler hemşire gibidir. Bunu biliyor muydun? Uyuma! Beni dinle!" Zack'in mosmor olmuş adaleli bedeni sürekli titriyor, ürperiyordu. Julie üniversitedeyken *Playboy* dergisinde gördüğü çıplak erkek resmini hatırlayıp kızardı.

Genç adamı battaniyelerle sıkı sıkı örttü. Sonra köşedeki şöminenin başına gidip odunların üzerinde duran çıraları yaktı. Odunlar da tutuşunca genç kadın kendi giysilerini çıkarmaya başladı. Zack'i yalnız bırakmaktan korktuğu için kar giysisini çıkarırken onun karyolasının ayak ucunda duruyordu. "Zack beni işitiyor musun?" Adam cevap vermedi ama Julie onunla konuşmaya devam etti. Aklına geleni söylüyordu. "Çok güçlüsün, Zack. Bunu sen arabamın lastiğini değiştirirken ve biraz önce akarsudan çıkarken anladım. Hem de çok cesursun. Küçük bir öğrencim var -adı John Everett- kuvvetli olmak hayatta en çok istediği şey. Sakat olduğu için tekerlekli iskemleye mahkûm. Onun halini gördükçe çok üzülüyorum. Ama o hiç pes etmez. Hatırlıyor musun, dün gece sana ondan söz etmiştim... O da tıpkı senin gibi çok cesurdur. Eskiden ağabeylerimin odasında senin resmin vardı. Bunu sana söylemiş miydim? Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, Zack?" Sonra kederli bir sesle, "Eğer ölmez ve bana bu fırsatı verirsen hepsini anlatacağım," diye ekledi. İstediğin her şeyi anlatacağım sana."

Birden korkuya kapıldı. Belki onu daha fazla ısıtmak ve uyumasını engellemek için başka şeyler de yapmalıydı. Ya benim bilgisizliğim yüzünden ölürse, diye düşündü. Yatağın üstüne oturarak genç adamın nabzını dinledi. Son derece yavaştı. Elleri titrerken onun üstündeki battaniyeleri düzeltti ve bilinçsizce konuşmaya başladı. "Şunu bilmeni isterim ki... şey, dün gece beni öptüğünde... bu çok hoşuma gitti. Daha ileri gitmeni istiyordum ve bu beni korkutuyordu. Olayın senin cezaevinde yıllarca kalmış olmanla ilgisi yoktu... ben... ben kontrolümü kaybediyordum ve bu daha önce hiç başıma gelmemişti." Zack'in büyük olasılıkla hiçbir şey duymadığını biliyordu. Genç adam yeni bir titreme nöbeti geçirmeye başlayınca sustu. Sonra, yüksek sesle, "Titremek iyidir," dedi. Bir yandan da onun için ne yapabileceğini düşünüyordu. Birden gözlerinin önüne insanları çığdan kurtaran St. Bernard köpekleri ve tasmalarından sallanan minik mataralar geldi. Parmaklarını şaklatarak yerinden fırladı. Birkaç dakika sonra elinde bir bardak konyakla döndü. Mutfaktaki radyodan duydukları onu çok heyecanlandırmıştı. Genç adamın yanına oturdu ve kolunu ensesinin altına koyarak başını kaldırıp konyak içirmeye çalışırken, "Zack," dedi. "Şundan biraz iç ve sana söyleyeceklerimi anlamaya çalış. Şimdi radyodan duydum. Arkadaşın Dominic Sandini Amarillo'da hastanedeymiş. İyileşiyormuş! Anlıyor musun? *Ölmemiş.* Bilinci yerindeymiş. Hapishane revirinden onun ölüm haberini veren kişinin ya yanıldığını ya da ortalığı karıştırmak ve mahkûmların protesto hareketini bir isyana dönüştürmek için bunu yaptığını düşünüyorlar."

Dakikalar geçtiği halde ona ancak bir kaşık konyak içirebilmişti. Pes etti. Zack'in sakladığı telefonu bulup bir doktor çağırabilirdi ama doktor onu hemen tanıyıp polise haber verirdi. Onu alıp götürürler ve cezaevine tıkarlardı. Oysa Zack oraya geri dönmektense ölmeyi tercih edeceğini söylemişti.

Julie, elleri kucağında oturmuş bekliyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Nihayet dua etmeye karar verdi. "Tanrım, lütfen bana yardım et. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bizi niçin bir araya getirdiğini bilmiyorum. Ona karşı böyle şeyler hissetmemi ve onun yanında kalmamı niçin istediğini anlamıyorum ama bu olayı senin hazırladığını seziyorum. Çünkü, daha önce de bir kere, şimdi

olduğu gibi, arkamda durduğunu ve elini omzuma koyduğunu hissetmiştim. O zaman küçük bir çocuktum ve Sen bana Mathison'ları göndermiştin."

Julie derin bir nefes alıp elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Sözlerini, "Lütfen bize yardım et," diye bitirdi.

Biraz sonra Zack yeniden titremeye başladı ve battaniyelerinin altına iyice gömüldü. Julie onun korktuğu gibi baygın olmayıp uyuduğunu anlayarak biraz rahatladı. Eğilip alnına hafif bir öpücük kondurdu. "Titremeye devam et," diye fısıldadı. "Titremek iyidir."

Julie onun gözlerini açıp kapadığını fark etmeden ayağa kalktı ve sıcak bir duş yapmak için banyoya girdi.

29

Kurulanırken, Zack'in sakladığı telefonu bulup ailesine güvende olduğunu bildirebileceğini düşündü. Yatağın yanında durup elini Zack'in alnına koydu ve nefesini dinledi. Genç adamın vücut ısısı normal görünüyor, derin derin nefes alıyordu. Sevinçten dizleri titreyerek şöminedeki ateşi karıştırdı. Sonra telefonu aramak üzere odadan çıktı.

Zack'in kullandığı yatak odasına girdiğinde gördüğü ihtişam gözlerini kamaştırdı. Kendi odası bunun yanında çok sade kalıyordu. Odanın her yanını dikkatle aradı ama telefona hiçbir yerde rastlayamadı. Bu arada, bornozunu çıkarıp dolapta bulduğu kırmızı bir kimonoyu giydi. Zack sabah olmadan uyanırsa ona güzel görünmek istiyordu. Bir yandan da telefonun nerede olabileceğini düşünüyordu. Birden, holdeki üzerinde asma kilit olan dolabı hatırladı. Hemen koşup baktı ama kilitliydi. Ayak parmaklarının ucuna basarak kendi odasına girdi ve çıkardığı pantolonun cebinde kalan anahtarı aldı.

Kilitli dolapta içki şişeleri ve dört telefon vardı. Zack onları içinde şampanya şişelerinin durduğu kutunun arkasına saklamıştı.

Julie heyecanını yatıştırmaya çalışarak telefonlardan birini aldı ve salondaki prize taktı. Kanepeye oturup bağdaş kurdu. Telefonu kucağına koydu. Tam numarayı tuşlayacakken büyük bir hata yapmakta olduğunu fark edip telefonu kapattı. Adam kaçırmak bir kamu suçu oluşturduğundan -üstelik Zack kaçak bir mahkûmdu- büyük bir olasılıkla FBI ailesinin evinde kamp kurmuş Julie'nin yerini belirlemek için, ondan bir telefon bekliyor olabilirdi. En azından filmlerde böyle oluyordu. O Zack'le kalmaya ve gerisini Tanrıya bırakmaya karar vermişti. Ama ailesiyle konuşması ve onlara güvende olduğunu bildirmesi gerekiyordu. Aile fertlerini aramaya cesaret edemediği için önce güvenebileceği başka birini aramalıydı. Öğretmen arkadaşlarını arayamazdı. Hepsi çok iyi insanlardı ama hiçbiri ondan ailesine haber götürebilecek kadar gözü pek değildi. Birden gülümsedi. Gidip çantasında taşıdığı telefon defterini aldı. C harfini açtı ve bu deftere Katherine Ted'le evlenip Mathison soyadını almadan yazdığı telefon numarasını buldu. Katherine Cahill. Bu ayın başında Katherine ona bir not göndererek bu hafta Keaton'a geleceğini bildirmiş ve buluşmalarının mümkün olup olmayacağını sormuştu. "Katherine, sen misin? Ben Julie. Yalnız değilsen konuşma."

"Julie! Tanrım! Evet, yalnızım. Annemle babam Bahama Adalarında. Sen neredesin? İyi misin?"

"İyiyim. Yemin ederim güvendeyim." Julie sakinleşmek için biraz durduktan sonra devam etti. "Annemle babamın yanında, yani evde, polis ya da FBI'in memurları var mı, biliyor musun?"

"Evet, sizin evdeler. Sürekli kasabada dolaşıp herkese sorular soruyorlar."

"Bak, senden bana çok büyük bir iyilik yapmanı istiyorum. Bu

telefon görüşmesinden polise bahsetmeyeceğine söz ver. Bunu yaparak yasalara karşı gelmiş olmayacaksın."

Katherine, "Julie, senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadı. "Beni aramandan onur duydum. Böylece Ted'in beni boşamaması için gösterdiğin çabaya ufak bir karşılık verme fırsatına kavuşmuş oluyorum. Sen her zaman benim yanımda oldun. Senin için ne yapabilirim?"

"Ağabeylerime ve annemle babama haber ver. Onlarla konuşmak için yarım saat sonra seni tekrar arayacağım. Katherine FBI'ı şüphelendirecek bir şey yapmamaya çok dikkat et. Doğal davran, aileden birini yalnız yakala ve mesajı ver. Oraya gidip FBI ajanlarıyla karşılaşmak seni rahatsız etmez, değil mi?"

Katherine acı acı gülerek, "Ted, babamın beni canının istediği her şeyi yapabileceğini sanan küçük bir prenses olarak yetiştirdi," dedi. "Birkaç zavallı FBI ajanı benim gibi eski bir prensesi korkutamaz." Sonra, şakacıktan, "Eğer bunu deneyecek olurlarsa, babama söylerim, Senatör Wilkins'e telefon eder," diye ekledi.

Juli, "Tamam harika," dedi ama hemen sonra, Katherine'in de ailesi gibi, durumu FBI'a bildirmenin Julie'nin yararına olacağını düşünmesinden korkarak onu uyarmak gereğini duydu. "Aileme tehlikede olmadığını ama FBI izimi bulmaya çalışırsa bunun benim için çok tehlikeli olacağını iyice anlat. Şu anda fazla vaktim yok. Daha fazla açıklama yapamayacağım."

"Bana bir açıklama yapmana gerek yok. Sesinden iyi olduğun belli. Benim için önemli olan da bu. Nerede ya da kiminle beraber olduğuna gelince, senin her zaman doğru olduğuna inandığın şeyi yaptığını biliyorum. Sen benim tanıdığım en dürüst insansın, Julie. Şimdi gidip onlara haber vereyim. Bir saat sonra telefon et."

Julie salondaki şömineyi yaktı ve önünde dolaşmaya başladı. Durmadan saatine bakıyor, bir saatin geçmesini bekliyordu. Katherine o kadar sakin konuşmuştu ki Julie bir saat sonra telefon ettiğinde olacaklara karşı hazırlıklı değildi. Normalde çok soğukkanlı olan ve hislerini açığa vurmayan babası telefonu çalar çalmaz açtı. "Alo? Kimsiniz?"

"Ben Julie, Baba. Ben iyiyim."

"Tanrıya şükürler olsun!" Peder Mathison, karısına seslendi. "Mary, Julie telefonda. İyiymiş. Ted, Carl, kardeşiniz telefonda. İyi olduğunu söylüyor. Julie dediğini yaptık. Aradığından FBI'a söz etmedik."

Julie binlerce kilometre ötede, ailesinin fertlerinin paralel telefonları açtıklarını işitti. Ted'in otoriter sesi, "Julie, yalnız mısın? Konuşabiliyor musun?" diyordu. Şu kısık sesli öğrencin, Joe Bob Artis seni çok merak ediyor."

Julie, ağabeyinin çocuğun adını yanlış söylediğini anlayıp güldü. "Willie mi demek istiyorsun?" diye sordu. "Şey, evet, şimdilik yalnızım."

"Tanrıya şükürler olsun. Neredesin, şekerim?"

Julie ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Mathison'ların evine geldiğinden beri onlara ilk kez yalan söyleyecekti. Sebebi ne olursa olsun, bunu yapmak onu çok rahatsız ediyordu. "Emin değilim," dedi. "Ama burası çok soğuk."

"Hangi eyalettesin? Yoksa Kanada'da mısın?"

"Şey... söyleyemem."

Ted, "Benedict yanında değil mi?" diye sordu. "Nerede olduğunu onun için söyleyemiyorsun. O serseriyi hemen ver de kendisiyle konuşayım!"

"Veremem! Şimdi hepiniz beni dinleyin. Daha fazla konuşamayacağım ama bana, hiçbir açıdan kötü davranılmadığına inanmanızı istiyorum, Ted." Yasanın da yanlışlık yapabileceğini anlayabilecek bir konumda olan Ted'e hitap etmeyi seçmişti. "O kimseyi öldürmedi. Bundan eminim. Jüri bir hata yaptı. Bu nedenle kaçtığı için onu suçlayamazsınız... yani suçlayamayız."

Ted, "Hata mı?" diye haykırdı. "Julie, bu palavralara inanma. O suçu sabit görülmüş bir katil ve seni *kaçırdı*!"

"Hayır! Niyeti beni kaçırmak değildi. Sadece Amarillo'dan

uzaklaşmak için bir arabaya ihtiyacı vardı. Blazer'ın patlayan lastiğini tamir etti. Ben de arabamla gideceği yere götürebileceğimi söyledim. Beni salıverecekti ama bunu yapamadı çünkü haritasını gördüm."

"Hangi haritayı gördün Julie? Nerenin haritasını?"

Julie çaresizlik içinde, "Telefonu kapatmam gerek," dedi.

Peder Mathison'un sesi duyuldu. "Julie, ne zaman geleceksin?"

"O beni bırakınca... yani mümkün olduğu zaman hemen geleceğim. Şimdi gitmeliyim. Bu telefon görüşmesinden kimseye bahsetmeyeceğinize söz verin."

Rahip Mathison'ın ona duyduğu sevgi ve güven sesine yansıyordu. "Söz veriyoruz ve seni seviyoruz, Julie. Bütün kasaba halkı senin için dua ediyor."

Julie kendini tutamadı. "Baba," dedi. "Onun için de dua etmelerini söyler misin?"

Ted dayanamadı. "Sen aklını mı kaçırdın? O adam..." Julie onun sözlerinin gerisini işitmedi çünkü telefonu kapatmak üzereydi. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Ailesinden kendisini kaçıran adam için dua etmelerini isteyerek ona yardım ettiğini ve yaptığı işi onayladığını itiraf etmiş oluyordu. Bu onların inançlarına karşı çıkmak demekti. Genç kadın silkindi ve Zack'in suçsuz olduğunu düşündü. Şu anda önemli olan tek şey buydu. Günahsız birine yardım etmek ne ahlaka ne de yasalara aykırıydı. Bunu yaparak ailesinin kendisine olan güvenini de boşa çıkarmış olmuyordu.

Ayağa kalkıp telefonu aldığı yere koydu. Mutfağa geçip bir saat süreyle ortalığı temizledi. Hastası uyandığında ona içirmek için çorba pişirdi. Uyandığında ailesine telefon ettiğini ona söylerse, Zack'i ailesinin bu telefon görüşmesinden kimseye bahsetmeyeceğine inandıramayacağını düşünerek, bir şey söylememeye karar verdi. Yeteri kadar sorunu vardı. Bir de bununla uğraşmak istemiyordu.

İşini bitirince salona geçip kanepeye oturdu. Zack'i ilgilendirecek haberleri kaçırmamak için kulağı radyodaydı.

Yıllar boyunca her türlü maceradan ya da sıra dışı ilişkiden uzak durmuş, Lise son sınıfta, yıllardır gizliden gizliye hayran olduğu, bıçkın delikanlı Rob Kiefer mezuniyet balosuna birlikte gitmelerini teklif ettiğinde ne yapacağını şaşırmış ama biraz bocaladıktan sonra onun teklifini reddetmişti. Çünkü herkes Kiefer'ın kızlarla ilişkilerinde fazla ileri gittiğini söylüyordu. Rob'un kendisine karşı saygılı davranacağından emindi. Ayrıca o Peder Mathison'ın kızıydı. Bu da ona farklı bir 'dokunulmazlık' veriyordu. Ama yine de bütün kasaba, Kiefer'in papazın kızını da baştan çıkardığını söyleyecekti. Bu nedenle, onunla baloya gitmeye can attığı halde bunu yapamamış, iyi bir çocuk olan Bill Stevenson' la gitmişti.

Şimdi Julie şu anki durumunu ve belirsiz geleceğini geçmişle karşılaştırdığında, ağlasın mı gülsün mü bilmiyordu. Keaton'a geldiğinden beri ailesi ve kasaba halkı onun hakkında kötü düşünmesin diye hep kurallara uygun davranmıştı. Ama onun yapacağı hata elbette ki sıradan kurallara aykırı davranmak olamazdı. O böyle şeylerle yetinecek biri değildi. O kurallarla birlikte Amerika Birleşik Devletlerinin yasalarını da çiğner ve medya da bunu şimdi yapmakta olduğu gibi bütün dünyaya ilan ederdi. Acı acı güldü.

Bir yandan da, bunca yıldır hak etmediği bir biçimde ödüllendirildiğini, ailesi ve herkes tarafından el üstünde tutulduğunu ve şimdi bunların karşılığını ödeme sırasının geldiğini düşündü. Zachary Benedict cinayet işlememişti. Masumdu. Ve, Julie bu konuda bir şeyler yapmalıydı. Kader alacağını tahsil etmek istiyordu.

30

Kanepenin üstünde uyuyakalmıştı. Uyandığında saat onu geçiyordu. Bir erkek sesi, "Hastasını yalnız bırakan ve iş başındayken uyuyakalan bir hemşire ücretini tam olarak alamaz," dedi.

Julie'nin *hastası* şöminenin yanındaki duvara dayanmış, gülerek ona bakıyordu. Duş yapmış ve giyinmişti. Saçları hâlâ ıslaktı. İnanılmaz yakışıklıydı. Tamamıyla iyileşmiş ve çok keyifli görünüyordu.

Julie telaşla doğruldu. "Arkadaşın Dominic Sandini ölmemiş," dedi. "İyileşeceğini söylüyorlar."

"Duydum."

"Duydun mu?" *Giyinirken radyodan duymuş olacak*, diye düşündü. Eğer kendisinin söylediğini hatırlıyorsa, o zaman başka şeyleri de hatırlayabilirdi. Julie'nin onun dinlemediğini, işitmediğini düşünerek söylediği şeyleri. Onun radyodan söz edeceği umuduyla bekledi. Ama genç adam hâlâ gülümseyerek onu seyrediyordu. Julie utançtan bütün bedeninin ateş gibi olduğunu hissetti. Ayağa kalkarak, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Şimdi daha iyiyim. Uyandığımda sıcaktan pişiyordum."

"Neee? Ha, yatak odası çok mu sıcak olmuştu?"

Zack başını salladı. "Rüyamda sürekli öldüğümü ve cehenneme gittiğimi görüyordum. Gözlerimi açtığımda alevlerin çevremde dans ettiğini gördüm ve iyice emin oldum."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Cehennemde olmadığımı çabucak anladım."

Julie farkında olmadan, ateşine bakmak için elini onun alnına koydu. "Cehennemde olmadığını nasıl anladın?"

Zack, sakin bir sesle, "Çünkü," dedi, "arada sırada yanıma bir melek geliyordu."

"Herhalde kâbus görüyordun."

"Öyle mi?"

Bu kez, onun her şeyin farkında olduğu anlamıştı. Julie elini çekti ama bakışlarını onun gözlerinden ayıramadı. "Kesinlikle öyle."

Sonra uzanıp rafın üzerinde duran porselen ördekleri düzeltti.

"Julie." Zack'in sesi kızın kalp atışlarını tehlikeli bir biçimde hızlandırıyordu. "Yüzüme bak." Julie yeniden ona döndü. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Ben de sana benim hayatımı kurtarmak istediğin için teşekkür ederim."

Genç adam Julie'ye dokunmamıştı ama bakışlarındaki sıcaklık karşısında genç kızın kalbi çılgınca atmaya başlamıştı. Sakinleşmek ve tehlikeyi bertaraf etmek için, "Aç mısın?" diye sordu.

Zack, onu duymazdan gelerek, "Niçin gitmedin?" diye sordu.

Ses tonu konunun değişmesine izin vermeyeceğini belli ediyordu. Julie kanepenin üstüne çöktü. Ama bakışlarını ondan kaçırıyordu. "Orada seni ölüme terk edemezdim. Benim boğulduğumu düşünerek hayatını tehlikeye atmıştın."

"Peki, beni eve getirip yatağa yatırdıktan sonra niçin gitmedin?"

Julie kendisini bir mayın tarlasından geçer gibi hissetti. Onun gözlerinin içine bakarak gerçeği söyleyecek cesareti bulsa bile, nasıl bir tepki alacağından emin değildi. "Doğrusunu istersen aklıma gelmedi. Zaten arabanın anahtarlarının nerede olduğunu da bilmiyordum."

"Pantolonumun cebindeydi. Üstümden çıkardığın pantolonun..."

"Onları aramayı düşünmedim. Senin için o kadar endişeleniyordum ki başka bir şey düşünecek halde değildim."

"Seni buraya getiren koşulları düşünecek olursan bu biraz garip değil mi?"

Julie, masanın üstündeki dergileri düzeltti ve, "Üç gündür olanların tümü çok garip," diye mırıldandı. "Bu şartlar altında normal davranışın ne olacağını bilemem."

"Sinirli görünüyorsun. Seni tedirgin edecek bir şey mi yaptım?"

Genç kız ciddi görünmeye çalışarak, "Tam üç günden beri beni sürekli sinirlendiriyorsun," dedi.

Zack onun yüzüne baktı. Bu güzel yüzde ne nefret, ne şüphe ne de korku vardı. Kendi avukatları bile onun suçsuz olduğuna inanmamıştı ama Julie inanmıştı. Donma tehlikesi geçirdikten sonra yatakta yatarken, genç kız ona bunu kesinlikle söylemişti. Zaten, onun böyle düşündüğünü anlamak için yüzüne bakmak yeterliydi.

Onu derenin kıyısında ölüme terk edebilir, bir din adamının kızı olduğu için bunu yapmasa bile, buraya getirip yatağa yatırdıktan sonra arabayı alıp gidebilir ve karşısına çıkan ilk telefondan polisi arayabilirdi. Ama bunu yapmamıştı. Çünkü onun masum olduğuna gerçekten inanıyordu. Zack onu kollarına alıp bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemek ve kendisine olan güvenine bedeniyle teşekkür etmek istiyordu. Çünkü şu anda ona verebileceği başka bir şey yoktu.

Julie'nin aralarında bir şeylerin değiştiğini hissettiğini ve bunun onu Zack'in kendisine doğrulttuğu silahtan daha fazla tedirgin ettiğini anlıyordu. Bu gece sevişeceklerini ve genç kızın bunu en az kendisi kadar istediğini de biliyordu.

Julie ondan bir karşılık alamayınca mutfağa doğru bir adım attı ve tekrar, "Aç mısın?" diye sordu.

Zack hafifçe başını salladı ve anlamlı bir sesle, "Açlıktan ölüyorum," dedi.

Kız anlamazlıktan gelip masum görünmeye çalışarak, "Ne istersin?" diye sordu.

Zack yine kelime oyununa başvurarak, "Ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Yemek, elbette."

Genç adamın gözlerinde muzip pırıltılar vardı. "Ah, tabii," dedi.

"Açık konuşmak gerekirse, çorba."

"Açık konuşmak önemlidir."

Julie barın önüne gitti. "Yemeği burada hazırlayacağım."

Zack onu okşar gibi, yumuşacık bir sesle, "Burada şöminenin karşısında yiyelim," dedi. "Burası daha samimi."

Samimi... Julie'nin ağzı kurudu. Çorbayı kâselere koyarken elleri titriyordu. Gözünün ucuyla Zack'in CD'lerin bulunduğu kutuyu karıştırdığını gördü. Biraz sonra Barbara Streisand'ın sesi duyuldu. Onca CD arasından Barbara Streisand'ı seçmişti.

Daha samimi. Daha romantik.

Julie onu derenin yanında bırakmak ya da buraya getirip polise haber vermek yerine onun yanında kalmayı seçtiği an ilişkileri değişmişti. Ona bakarken Zack'in gözlerinde yeni bir yumuşaklık görüyor, sesinde yeni bir sıcaklık duyuyordu. Bunlar Julie'nin kendine hâkim olmasını güçleştiriyordu. Başını salladı. Kendini aldatmasına gerek yoktu. Gerçekten kaçamazdı.

Gerçek şuydu ki, genç adamı arzuluyordu. Zack de onu istiyordu. Bunu ikisi de biliyorlardı.

Tepsiyi eline alıp omzunun üstünden Zack'e baktı. Genç adam kanepeye oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, onu seyrediyordu. Sakin ve son derece davetkâr bir hali vardı. Hiç sinirli görünmüyordu ve aceleci bir hali yoktu. Ama o, yüzlerce kadınla binlerce kez sevişmişti. Hepsinin de Julie'den çok daha güzel ve deneyimli olduğu kuşkusuzdu.

Zack onun kanepenin yanına gelişini ve tepsiyi masaya koymak için eğilişini seyretti. Ürkek bir ceylan gibiydi. İlk defa olarak onun ellerinin güzelliğini fark etti. Julie onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Zack gülmemek için kendini tuttu. Üç gündür kız genel olarak ona düşmanca davranmış ve sürekli kaçmayı düşünmüştü. Bugünse, önce onu atlatmayı başarmış, sonra ha-

yatını kurtarmıştı. Şimdi aralarındaki düşmanlık sona erdikten sonra son derece çekingen, utangaç davranıyordu. "Şarap getireyim," dedi ve Julie'nin itiraz etmesine fırsat vermeden yerinden kalktı. Bir şişe şarap ve iki kadehle döndü.

Julie'nin şarap bardağına uzanıp sonra elini çektiğini görünce, "İçine zehir koymadım," dedi.

Julie utangaç bir gülümsemeyle, "Öyle bir şey aklıma gelmedi," diye cevap verdi. Kadehi alıp birkaç yudum içti. Zack onun elinin titrediğini fark etti. Kendisiyle sevişmek fikrinin onu tedirgin ettiğine karar verdi. Zack'in beş yıldır kadınsız yaşadığını biliyordu. Belki de kız onun yemekten sonra hemen kendisine saldıracağını, sevişmeye başladıktan sonra da kendisine hâkim olamayıp iki dakikada işi bitireceğini sanıyordu. Zack, bu konuda genç kadının niçin tedirgin olduğunu anlayamıyordu. Tedirgin olması gereken kişi kendisiydi.

Kendisine dere kıyısında onunla sevişmek istediğini söylemişti. Ya yatakta yarı baygın halde yatarken söyledikleri! Ne yazık ki Zack kımıldayacak halde değildi. Belki de bunları kendisi hayal etmişti. Sıradan bir sohbet başlatarak kızı sakinleştirmeyi ve ona güven vermeyi düşündü. Keşke kendisine yine öğrencilerinden söz etse, hikayeler anlatsaydı. Zack onun hikâyelerine bayılıyordu. Ona öğrencileri hakkında sorular sormaya hazırlanırken, kızın merakla kendisine baktığını fark etti. "Ne var?" diye sordu.

Julie, "Düşünüyordum," diye karşılık verdi. "Arabamın lastiği gerçekten patlamış mıydı?" Zack suçlu suçlu gülümsedi. "Kendi gözlerinle gördün."

"Yani bir çivi ya da sivri bir şeyin üstünden geçmişim ve lastiğimin patladığını fark etmemişim, öyle mi?"

"Tam öyle olduğunu söyleyemem." Zack onun kendisinden şüphelendiğinden emindi. Ama yüzünden bir şey belli olmuyordu.

"Nasıl oldu dersin?"

"Bana kalırsa lastiğinin yan tarafı sivri ve keskin bir nesneye değmiş."

Julie çorbasını bitirmişti. Arkasına dayanıp gözlerini Zack'e dikti. Sekiz yaşında bir oğlan çocuğu bu bakışlar karşısında hemen utanarak suçunu itiraf edip özür dilerdi. Zack onu sınıfın kapısında durmuş, yaramazlık yapan küçük bir oğlana aynı yüz ifadesiyle bakarken görür gibiydi. Genç kadın kaşlarını çatarak, "Sivri ve keskin bir nesne mi?" diye sordu. "Örneğin çakı gibi mi?"

Zack gülmemek için büyük bir gayret göstererek, "Çakı gibi," diye cevap verdi.

"Bu senin çakın olmasın?"

Zack dayanamadı: "Evet benim çakım." Sonra küçük bir oğlan çocuğu gibi, "Özür dilerim, Bayan Mathison," diye ekledi.

Julie hiç şaşırmamıştı. "O lastiği tamir edeceksin, Zack," dedi. "Yaptığının niçin yanlış olduğunu anlatan üç sayfalık bir kompozisyon yazmak zorunda mıyım?"

Genç kız, "Hayır," dedi. "Ama bu gece cezalısın."

Zack, "Ayyy!" diye karşılık verdi ama fazla konuşmadan, uslu bir çocuk gibi çorba kâsesini eline aldı. "Çok hainsiniz, Bayan Mathison!"

"Lütfen sızlanma."

Zack dayanamayıp bir kahkaha attı ve başını çevirerek kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Julie şaşırmıştı. "Ne için teşekkür ediyorsun?"

Zack ciddileşerek onun gözlerinin içine baktı. "Beni güldürdüğün için. Yanımda kaldığın ve beni ihbar etmediğin için. Cesur, eğlenceli ve bu kırmızı kimonoyla çok güzel olduğun için. Ve, bana yemek hazırladığın için."

Julie ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti. Dağlar muhteşem görünüyor, genç kadın bundan sonra neler olacağını merak ediyordu. Hayır, ne zaman olacağını... Zack elektrik düğmesinin yanına gidip ışıkları kıstı. Salon iyice loşlaşmıştı. Şöminedeki ateşin aydınlığı ve müzik iyice romantik bir ortam yaratıyordu.

31

Zack pencereye doğru yürüyüp ona arkadan yaklaştığında genç kadının bedeni kaskatı oldu. Onun bu beklenmedik tepkileri Zack'i tedirgin etmeye başlıyordu. Julie'nin yerinde başka bir kadın olsa, genç adam onu kollarına alıp öperdi ama bu kez farklı davranması gerektiğinin bilincindeydi. Ona dokunmadı. Ellerini cebine sokarak genç kıza, "Gelecek dansı bana lütfeder misiniz, Bayan Mathison?" diye sordu.

Julie ona döndü. Şaşırmıştı ama sevinçle gülümsüyordu. Bu, Zack'in hoşuna gitti. Onu mutlu etmek istiyordu. "Geçen defa bir öğretmeni dansa kaldırdığımda kıyafetim daha uygundu. Lacivert bir takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, bordo kravat takmıştım. Buna rağmen beni reddetmişti," dedi.

"Gerçekten mi? Neden?"

"Sanırım boyumun ona göre çok kısa olduğunu düşünmüştü."

Julie güldü. Zack o kadar uzun boyluydu ki, ya şaka yapıyordu, ya da kadın bir dev olmalıydı. "Gerçekten ondan kısa mıydın?"

Zack başını salladı. "Evet. Hem de epeyce kısaydım. Ama o zaman bunu gerçek bir engel olarak görmüyordum. Çünkü ona delice âşıktım."

Julie anlamıştı. "Kaç yaşındaydın?"

"Yedi."

"Ben olsam seni asla reddetmezdim, Zack."

Zack onun gözlerinin içine bakarak hiçbir şey söylemeden sol elini ona uzattı. Julie elini onu avcuna koydu. Birbirlerine yaklaşarak Streisand'ın şarkısı eşliğinde dans etmeye başladılar.

Bedenleri birbirine değdiğinde Zack elektrik çarpmış gibi oldu. Julie yanağını onun göğsüne dayayınca da kalbi daha hızlı atmaya başladı. Henüz onu öpmemişti bile ama şehvet bedenindeki bütün sinir uçlarına ulaşmaya başlamıştı. Düşüncelerini dağıtmak için bir sohbet konusu aradı. "Bayan Mathison," dedi. "Bugün kar motosikletiyle yaptığınız gezinti..."

Julie, gözlerini koskocaman açarak, "Ne olmuş kar motosikletiyle yaptığım gezintiye?" diye sordu.

"Bir roket gibi yoldan aşağı uçup kaybolduğunda nereye gittin?"

Julie'nin omuzları gülmekten sarsılıyordu. "Kendimi bir çam ağacının kollarında buldum."

Zack ona takıldı. "Akıllıca bir seçim. Sen güvenli bir yerde kupkuru otururken, benim somon balığı gibi buzlu suya dalmama neden oldun."

"Bu hiç de komik değildi. Senin bugün yaptığın çok büyük cesaret isteyen bir işti. Şimdiye kadar böylesini hiç görmemiştim."

Zack'i eriten sözler değil kızın ona bakışı ve bu bakışlardaki hayranlıktı. Cezaevinde yaşadıklarından sonra, ona bir kadının hayranlıkla bakması ne güzel bir şeydi. Bu ona adeta bir armağan gibi geliyordu. Ona sarılmak, onun tatlılığında kaybolmak ve onunla tek beden olmak istiyordu. Onun şimdiye kadar tanıdığı en iyi âşık olmak ve bu geceyi kendisi kadar onun için de unutulmaz kılmak istiyordu.

Julie onun dudaklarına baktığını fark etti. Bir saattir heyecan içinde bu anın hayalini kuruyordu. Öpülmeyi bekledi. Genç adamın bunu yapmayacağını anlayınca uğradığı hayal kırıklığını şaka yaparak saklamayı seçti. "Eğer bir gün Keaton'a gelir de Tim Martin'le tanışırsan, ona bu gece seninle dans ettiğimi sakın söyleme."

"Neden?"

"Çünkü son dans ettiğim kişiyle kavga etti."

Çok saçmaydı ama Zack, büyüdükten sonra, hayatında ilk kez kıskançlık duydu. "Martin erkek arkadaşlarından biri mi?"

Julie kahkahalarla güldü. "Hayır. Öğrencilerimden biri. Ama çok kıskançtır."

Zack ona sıkı sıkı sarılarak, "Şeytan!" dedi. "Zavallı çocuğun neler hissettiğini anlayabiliyorum."

Genç kadın gözlerini devirdi. "Beni kıskandığına inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Beş dakika önce sorsan, insanı küçük düşürecek böyle bir duyguyu asla hissedemeyeceğini söylerdim." İştahı kabararak kızın dudaklarına bakıyordu.

"Peki," dedi Julie. "Ama rolünüzü abartıyorsunuz Sayın Aktör."

Zack buz gibi oldu. Julie'yle bu gece seviştiklerinde, genç kadının onu kaçak bir mahkûm olarak görmesini, bir film yıldızı olarak düşünmesine bin kere tercih ederdi. Birincisi hiç değilse gerçekti. Sahte ve hayalî değildi. On yıldan fazla bir süre, onu cinsel bir ödül haline getiren bir imajı sırtında taşımıştı. Zachary Benedict ile yatmak isteyen kadınlar yüzünden, futbol ve buz hokeyi oyuncuları gibi, özel hayat diye bir şeyi kalmamıştı. Adamın kendisiyle değil imajıyla birlikte olmak isteyen kadınlar yaşantısını istila etmişti. Bu gece, hayatında ilk kez olarak, bir kadının onu kendisi olduğu için arzuladığını düşünmüştü. Yanıldığını düşünmek ise onu kızdırmıştı.

Kız, ürkek bir sesle, "Bana niçin öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Söyle bana bakayım, şimdi niçin 'Sayın Aktör' deyimini kullandın?"

"Cevabım hoşuna gitmeyecek."

"Söyle bakalım."

Onun ses tonu karşısında Julie'nin gözleri kısıldı. "Pekâlâ. Samimiyetsizlikten hoşlanmadığım için öyle söyledim."

Zack kaşlarını çattı. "Biraz daha açık konuşabilir misin?"

Julie, "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Önce kıskançlık numarası yaptın. Sonra da böyle bir şeyi ilk defa hissettiğini ima ederek işi büsbütün berbat ettin. İkimiz de biliyoruz ki şimdiye kadar birlikte olmak lütfunda bulunduğun kadınların hepsi de ben-

den daha güzeldi. Bu durumda, böyle bir şey söylemen çok saçma, öyle değil mi? Üstelik, ben sana artık kaçak bir mahkûm gibi davranmadığıma göre, sen de bana ağzından çıkacak birkaç tatlı sözle ayaklarının dibine kapanacak bir hayranınmışım gibi davranma..."

Zack'in yüzündeki öfkeli ifade genç kadını ürküttü. Gözlerini ondan kaçırarak, "Belki bu kadar açık konuşmama gerek yoktu," dedi. "Şimdi sıra sende."

"Ne sırası?"

"Sanırım kabalık ettiğimi söyleme sırası."

"Doğru. Öyle yaptın."

Zack durmuştu. Julie kuvvet toplamak ister gibi, derin bir nefes aldı. "Kızdın, öyle değil mi?"

"Emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu öğleden beri seninle ilgili hiçbir şeyden emin değilim. Bu belirsizlik her an artıyor."

O kadar garip konuşuyordu ki, Julie dudaklarında bir gülümsemenin belirmesini engelleyemedi. Farkında olmadan, "Sanırım," dedi, "bu hoşuma gitti."

Ama Zack durumdan memnun görünmüyordu. "Benim hoşuma gitmiyor," dedi. Bana kalırsa aramızda neler olup bittiği ve neler olmasını istediğimiz konusunda bir görüş birliğine varmalıyız. Ne dersin?"

"Evet, sanırım doğru."

"İyi. Önce sen mi konuşmak istersin, yoksa ben mi konuşayım?"

Genç kız yutkundu. "Önce sen konuş."

"Çoğu zaman senin gerçek olmadığın gibi çılgınca bir düşünceye kapılıyorum... yirmi altı yaşında olamayacak kadar temiz... yetişkin bir kadın rolü yapan on üç yaşında bir çocuk... olduğunu düşünüyorum."

Zack daha kötü şeyler söylemediği için Julie sevinmişti. "Peki geri kalan zamanda ne düşünüyorsun?"

"O zaman da kendimi on üç yaşındaymışım gibi hissediyorum." Bunu duyunca Julie'nin gözleri parladı. Genç adam devam etti. "Bugün derede olanlar için ne düşünürsen düşün, ben parlak zırhlı bir şövalye değilim. Film yıldızı da değilim, on sekiz yaşında romantik bir delikanlı da! Masumiyetimi ve idealistliğimi bekâretimden çok önce yitirdim. Ne ben çocuğum ne de sen. İkimiz de yetişkin insanlarız. Birbirimize karşı neler hissettiğimizi ve bunun sonucunda neler olacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz. Daha açık konuşmamı ister misin?" Kızın ipeksi yanakları kızarmıştı. Gülümsüyordu. Zack ısrar etti. "Soylu amaçlarım olduğunu söyleyemeyeceğim. Ama bunlar, yetişkin bir erkek için normal duygular. On üç yaşında ve bir okul çayında değiliz. Aklımda senden bir iyi geceler öpücüğü koparmak da yok. Gerçek şu ki, seni arzuluyorum ve senin de beni aynı derecede arzuladığını sanıyorum. Bu gece sona ermeden seninle yatağa girmek, seni soymak ve uzun uzun, doya doya sevişmek istiyorum. Şu anda ise, bedeninin bedenime değdiğini hissetmek için seninle dans etmek istiyorum. Dans ederken, birlikte yatağa girdiğimizde, seninle nasıl sevişeceğimi, sana neler yapacağımı düşüneceğim. Her şeyi açıkça söyledim, öyle değil mi? Bunlar sana uygun değilse, sen ne yapmak istediğini söyle, onu yapalım. Ne dersin?" Julie sesini çıkarmadan boynunu bükünce, "Ne yapmak istiyorsun?" diye tekrar sordu.

Kız dudağını ısırarak onun gözlerinin içine baktı. "Şu dolabı yerleştirmeme yardım etmek ister misin?"

Zack o kadar sinirlenmişti ki onun şaka yaptığını bile fark edememişti. "İkinci bir tercihin yok mu?" diye sordu.

Julie, gözlerini kaçırarak, "Aslında," dedi, "bu ikinci tercihimdi."

"O zaman ilk tercihini söyle. Seni sinirlendiriyorum galiba. Oysa buna neden olacak bir şey yapmadım. Silahım bile seni sinirlendirememişti."

Genç kadın bu oyuna son vermeye karar vermişti. Ama henüz onun gözlerine bakamıyordu. "Hele bu günden sonra silahınla beni bir daha korkutamazsın," dedi. "Çünkü bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Ama, evet bugün uykudan kalktığından beri beni sinirlendiriyorsun."

"Neden?"

"Beni yine dün akşamki gibi öpüp öpmeyeceğin konusunda meraklandırıyorsun. Bir bakıyorum istekli görünüyor, sonra vazgeçiyorsun... Sonra..."

Zack onun yüzünü elleriyle kavrayarak dudaklarından öpmeye başladı. Julie'nin sözleri yarım kalmıştı. Genç kadın kollarını onun boynuna doladı ve öpücüklerine karşılık verdi.

Zack, dudaklarını onun çenesinde, şakaklarında ve yanaklarında gezdirdikten sonra başparmağıyla çenesine dokunarak alt dudağını hafifçe aşağı çekti ve dilini onun ağzına daldırdı. Julie yetenekli bir öğrenciydi. O da diliyle karşılık verdi.

Aradan dakikalar geçtikten sonra, Zack kendini zorlayarak başını kaldırdı ve genç kadının gözlerinin içine ve heyecandan kıpkırmızı olmuş yüzüne baktı. Gülümsemeye çalışarak onu ensesinden kavradı ve başparmağıyla yumuşacık alt dudağını hafifçe okşadı. Ama Julie'nin gözleri yeniden onu derinliklerine çekiyordu. Yine genç kadını öpmeye başladı. Sanki onu öpmeye doyamıyordu. Julie, ayak parmaklarının ucuna basarak yükselmiş, kollarının arasında titriyor, sertleşmiş erkeklik organının en küçük kımıldayışında Zack'in kalbi delice çarpıyor, parmakları genç kızın sırtını bir daha bırakmayacakmış gibi kavrıyordu. Sırtını ve göğüslerinin yanlarını okşayarak onun bedenini kendi vücuduna bastırdı. Sonra kalçalarını kavrayarak kendine doğru çekti ve sızlayan bedenine yapıştırdı. Kontrolünü kaybetmekte olduğunun farkındaydı.

Genç adam kendine daha yavaş olmayı telkin etmeye çalışıyordu. Kadına susamış bir hapishane kaçkını gibi davranacağına, sabırlı bir âşık gibi hareket etmek istiyordu.

Ellerini kızın göğüslerinden çekerek beline sarıldı. Ama kız da ona sıkı sıkı sarılıyor, tırnaklarını sırtına geçirerek öpücüklerine

karşılık veriyor, bedeni ürperiyordu. Bu durumda kendisini ne kadar tutabilirdi. Bir an dudaklarını onun ağzından ayırıp başını kaldırdığında, buna dayanamayarak kendisinin mi yoksa Julie'nin mi inlediğini anlayamadı. Sonra, Julie başını onun göğsüne dayadı. Genç adam artık dayanamıyordu. Ona tümüyle sahip olmalıydı. Derin bir nefes aldı. Çenesinden tutarak başını kaldırdı. Genç kızın gözleri kapalıydı. Kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. İçgüdüsel olarak dudaklarını erkeğe uzattı.

Zack kontrolünü kaybetmişti. Umutsuzca kızın dudaklarına saldırdı ve kimonosunun kemerini çözüp önünü açtı. Sonra çıkarıp yere fırlattı. Onu çıplak olarak seyretmek istiyordu.

Julie onun kendisini yere doğru çektiğini hissetti. Ama içinde yuvarlandığı zevk dalgalarına kendisini öylesine kaptırmıştı ki genç adam ondan hafifçe uzaklaşana kadar gözlerini açmadı. Zack'a baktığında ise onun telaşla gömleğinin düğmelerini çözmekte olduğunu gördü. Sonra genç adam gömleğini çıkardı ve Julie ilk olarak korku duydu. Şöminenin ateşinin aydınlığında, Zack'in Julie'nin bedenine bakan gözlerinde vahşi bir pırıltı vardı. Şehvet yüz hatlarını sertleştirmişti. Genç kadın, içgüdüsel bir hareketle göğüslerini saklamak için kolunu kaldırınca, Zack sert bir sesle, "Yapma!" dedi.

Genç kadın bu yabancı ses ve yabancı yüz karşısında irkilerek ürperdi ve Zack onun elini kenara çekip bedenini ona yaslayınca, ön sevişmenin beklenmedik bir biçimde bittiğini ve onu daha yavaş davranmaya yönlendirmezse, kendisine hemen sahip olacağını hissetti. "Zack!" diye fısıldadı. "Dur!"

Zack bu kelimenin anlamını hemen kavrayamadı ama kızın sesindeki korkuyu hissetti. Üstelik, genç kadın onu itiyor ve kendini korumak istermiş gibi çırpınıyordu.

"Zack!"

Zack fazla aceleci davrandığının, ön sevişmeyi kısa kestiğinin farkındaydı. Kızın buna itiraz ettiğini sandı.

"Sana söylemem gereken bir şey var!"

Genç adam büyük bir gayretle yana kaydı. Ama kızı uyarmak için başını göğüslerine doğru uzattığında, Julie onun yüzünü elleriyle kavradı ve onu kendine bakmaya zorladı.

Gözlerinin içine bakarak, "*Lütfen*!" dedi. Sonra parmaklarıyla onun çenesini okşadı. Zack onun avuçlarını öpünce Julie rahatladı, kalbi sevgiyle doldu. "Önce konuşmalıyız."

Zack onu kendine çekti ve ağzının köşesiyle boynunu öpüp göğüslerini okşadı. "Sen konuş, ben dinleyeyim." Yalan söylüyordu çünkü bunu söylerken bir yandan da kızın ipeksi karnını okşamaktaydı. Parmakları yavaşça tüylü üçgene doğru kayıyordu. Kız irkilerek onun elini yakaladı. Konuşmayı seçtiği konu, tarihin hiçbir döneminde böyle bir anda bir kadının aklına gelmiş olamayacak kadar uygunsuzdu. Julie, "Bir kadınla ilk kez sevişti-ğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu.

Zack gözlerini kapayıp yutkundu. "On iki."

"Benim kaç yaşında olduğumu bilmek ister misin?"

Zack, "Hayır," diye cevap verdi ve onun göğsünü öpmek için uzandı. Çünkü her nedense kız belden aşağısını elletmek istemiyordu. Genç adamın bedeni kaskatı kesilmiş sızlıyor, kızın onu zevkten çıldırtacak yerlerini okşamak için can atıyordu.

Julie'nin göğsüne dudaklarını değdirdiğinde, genç kız korku dolu bir sesle, "Ben yirmi altı yaşındayım," dedi.

Zack'in kulakları uğulduyordu. Kızın söylediğini duydu ama anlamını kavrayamadı. Genç kız çok lezzetliydi. Ona dokunmak, onu okşamak ise başlı başına bir zevkti. Göğüsleri büyük değildi ama güzel ve dolgundu. Eğer biraz önce ayakta sevişirlerken olduğu gibi, rahat davransaydı, onu şuracıkta, içine girmeden doyuma ulaştırabilirdi. Sonra, uzun uzun sevişebilirlerdi. Zack beş yıldır kadın yüzü görmemişti. Bacaklarını böylesine sıkmasa ve ilk sevi-ştiğinde... kaç yaşında olduğunu anlatmaya kalkışmasa... onunla bütün gece sevişebilirdi.

Julie onun gerçeği birdenbire anladığını hissetti. Başını hafifçe kaldırıp durmuştu. Genç kız bir an onun nefesinin kesildiğini sandı. "Bunu ilk kez yapıyorum," dedi.

Zack başını onun göğsüne dayayıp gözlerini yumdu ve, "Lanet olsun!" diye fısıldadı.

Bu açıklamadan hiç hoşlanmadığı açıkça belliydi. Başını kaldırıp genç kızın yüzünü incelerken sözlerinin yalan olduğunu belli edecek bir şeyler görmeyi umduğu anlaşılıyordu. Ya kızmış ya da ondan tiksinmişti. Julie ise üzülmüştü. Ona engel olmak istememiş, sadece daha ağır olmasını ve... bu işe alışık birine davranır gibi davranmamasını sağlamaya çalışmıştı.

Zack ise, ondan tiksinmemiş, sadece çok şaşırmış, durumu kavrayamamıştı. Kendi tecrübeleri çerçevesinde, yirmi altı yaşında bir bâkireden söz edildiğini hiç duymamıştı. Üstelik Julie, güzel, neşeli, zeki ve çekici bir kadındı.

Ancak, şu anda onun güzel yüzüne bakarken, anlayamadığı, çözemediği birçok şey yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı. Dün gecekî haber programından sonra nasıl yıkıldığını hatırladı. *"Benim babam bir din adamıdır!"* diye ağlamıştı. *"Onu herkes sayar. Hayatımın son on beş yılını hata yapmamak için gayret ederek geçirdim."* Nişanlı olup olmadığını sorduğunda verdiği cevabı hatırladı. *"Bu konuda konuşuyoruz,"* demişti. Besbelli bol bol konuşmuşlar ve hiç sevişmemişlerdi.

Şimdi geçmişi anlayınca, durum ona daha karmaşık görünüyordu. Bekâretini, ona saygınlık ve ortak bir gelecek vermek isteyen erkek arkadaşından bile esirgemişti. Ancak bu gece, onu kaçak bir mahkûma vermeye hazırdı. Bu kaçak, sevgi nedir bilmeyen bir adamdı ve ona verecek hiçbir şeyi yoktu. Vicdanı kızdan uzak durmasını söylüyordu. Onu kaçırmış ve toplumun gözünde küçük düşürmüştü. Bir de bekâretini alması affedilmeyecek bir şey olurdu.

Ama vicdanının mırıltıları onu engelleyemeyecek kadar zayıftı. Julie'yi istiyordu. Ona sahip olmalıydı. Olacaktı da. Kader onun elinden her şeyini almış, ama her nedense hayatının sonu olabilecek bu günlerde karşısına bu kızı çıkarmıştı. Ne vicdanı ne de başka bir şey ona sahip olmasını engelleyemeyecekti. Onu seyretmeye devam ederken, Julie'nin titreyen sesi onu düşüncelerinden ayırdı. Kızın sözlerinden erkekler konusunda ne kadar tecrübesiz olduğu belliydi.

"Kızacağını düşünmemiştim," diyordu.

Zack içini çekerek, "Sana değil, kendime kızıyorum," dedi.

"Niçin?"

"Kendime kızıyorum çünkü bunu daha önce hiç yapmamış olman bana engel olmayacak. Hatta, seni seven ve hamile kalacak olursan sana sahip çıkacak olan nişanlınla bile yapmamış olman umurumda değil. Şu anda gözüm hiçbir şeyi görmüyor..." Kıza doğru eğildi ve onu öperken, "Bundan başka..." diye fısıldadı.

Ama kızın tecrübesizliği umurundaydı. Şehvetini kontrol altına alıp her şeye yeniden başlayabilmek için öpüşmeyi yarıda kesti. Yan dönerek onu kollarına aldı. "Gel buraya," diye fısıldadı. Kızın başını omzuna yasladı. Yavaş yavaş onun sırtını okşuyordu. Bunun Julie için güzel bir deneyim olmasını istiyordu. Şehvetten öleceğini bilse kendini tutacaktı. Kendisi uyarılmadan genç kızı uyarmalıydı.

Julie Zack'in kolları arasında, söylediklerinin onu sevişmekten vazgeçirdiğini düşünerek üzülüyordu. Daha fazla dayanamayarak, "Bunun benim ilk cinsel deneyimim olduğunu söyleyerek olayı büyütmek istememiştim," dedi. "Sana engel olmak değil, biraz daha yavaş davranmanı sağlamak istemiştim."

Zack onun böyle bir şey söylemesinin ne kadar güç olduğunu biliyordu. Yüreği şefkatle doldu. Onu çenesinden tutarak kendisine bakmaya zorladı. "Bu olayı önemsiz bir şey gibi göstermeye çalışarak güzelliğini bozma," dedi. Gerçek şu ki, ben de şimdiye kadar bir kadının ilk âşığı olma sorumluluğunu ya da ayrıcalığını tatmadım." Eliyle Julie'nin saçlarını okşadı." Bunca yıldır Keaton'lı gençleri deli etmiş olmalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum: Seni tanıyalı henüz üç gün olduğu halde, saçlarına dokunmak için yanıp tutuşuyordum. O gençler

bunca yıldır seni tanıyıp da sana dokunamadıkları için çıldırmış olmalılar."

Julie bu sözler karşısında bedenine bir sıcaklığın yayılmaya başladığını hissetti. Zack onun yüz ifadesindeki değişikliği ve bedeninin yumuşadığını hemen fark etmişti. Bir kadının sözlerle de uyarılabileceğini hatırladı. Böylece kendisi şehvetin doruklarına tırmanmadan genç kızı uyarabilirdi. Ona dokunmadan ve onu öpmeden. Büyük bir içtenlikle, "Dün gece yemek yerken ne düşünüyordum, biliyor musun?" dedi.

Kız başını salladı.

"Dudaklarının tadını merak ediyordum. Sonra, teninin göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını..."

Julie bayılacak gibi oluyordu. Zack onun yanağını okşarken, "Tenin göründüğünden de yumuşak," dedi. Başparmağını kızın dudaklarında gezdirdi. "Ve ağzın o kadar lezzetli ki..."

Eli yavaşça kızın omzundan aşağı kayıp göğsüne dokundu. Julie gözlerini kaçırdı.

Zack, "Gözlerini kaçırma," dedi. "Göğüslerin çok güzel."

Julie'ye göre bunun gerçekle ilgisi yoktu. Bu yüzden genç kız onun diğer söylediklerinden de kuşkuya düştü. Genç adam onun yüzündeki şüpheci ifadeyi görüp gülümsedi. Okşamaya devam ederek, "Eğer bu söylediğim doğru değilse, niçin onları okşamak ve ağzıma almak için ölüyorum, söyler misin?" Julie'nin memesinin ucu birden sertleşiverdi, bir tomurcuk gibi kabardı. Zack kendisine daha fazla hâkim olamayacağını hissediyordu. "Söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun, Julie. Seni ne kadar arzuladığımı yüzümden anlayabilirsin."

Evet, Julie bunu görüyordu.

Zack derin bir nefes aldı, kendisine hâkim olmaya çalışarak eğilip Julie'yi hafifçe öptü. "Çok tatlısın," diye mırıldandı. "Çok, çok tatlısın."

Julie artık dayanamıyordu. Kendisini içinde biriken şehvetin kucağına bırakarak kollarını genç adamın boynuna doladı ve ileyerek onu doya doya öpmeye başladı. Genç adamın fazla acele etmek istemediğini anladı ve bundan çok hoşlandı. İçinde sıcak duygular uyanıyordu. Beri yandan Zack, onun ısrarlı öpücüklerine aynı şiddette karşılık vermiyor, daha yumuşak sevişiyordu. O zaman Julie onu, onun kendisini daha önce öptüğü gibi hırsla öpmeye başladı. Dilini adamın dudaklarında dolaştırdıktan sonra ağzına dalıyordu.

Ve nihayet amacına ulaştı.

Zack'in direnci kırıldı. Boğuk bir inilitiyle genç kızı sırtüstü yatırdı ve öpmeye başladı. Elleri ve ağzı bedeninde, göğüslerinde, karnında dolaşıyor, saçlarını karıştırıyordu. Julie gönüllü bir mahkûm gibi ona itaat ediyordu. Zack başını kaldırdığında, kızın bütün bedeni şehvetle tutuşuyordu.

"Aç gözlerini, küçüğüm," diye fısıldadı.

Julie onu dinledi ve gözlerini açtığında koyu renk kıvırcık tüylerle kaplı bir erkek göğsüyle karşılaştı. Bu manzara bile kalp atışlarının artmasına neden oldu. Genç adamın yüzüne baktığında ise, şehvetin onu ne kadar değiştirmiş olduğunu gördü. Teni sanki koyulaşmış, bakışları ateş gibi olmuştu. Erkeğin ağzından iki kelime döküldü: "Dokun bana!" Bu bir davet, bir emir, bir yalvarıştı.

Julie onu dinledi. Elini kaldırıp onun yanağına dokundu. Genç adam gözlerini ondan ayırmadan hafifçe dönerek dudaklarını onun avcunda gezdirmeye başladı. "Dokun bana!"

Julie'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Önce genç adamın boynuna dokundu. Sonra parmaklarını onun omzuna, oradan da göğsüne kaydırdı. Uzanıp göğsünü öptüğünde erkeğin adaleleri kasıldı. Julie gücünü yeni yeni keşfediyordu. Onun meme başlarını öptü. Dudaklarını teninden ayırmadan beline indi. Zack irkilerek döndü ve genç kızın bileklerini elleriyle kavrayıp onu öpmeye başladı. Dili genç kızın ağzının içinde, biraz sonra yapacakları şeylerin provasını yapar gibiydi. Artık Julie'nin bedeni alev alev yanıyordu. Bileklerini Zack'in ellerinden kurtararak ona sıkı sıkı sarıldı. Onun öpücüklerine aynı hırsla cevap ve-

riyor; sırtını, omuzlarını okşuyordu. Zack'in dudakları göğüslerine değdiğinde zevkle inledi. Bedenini kavuran arzu dışında hiç bir şey hissetmiyordu. Genç adam usta parmaklarını onun kasıklarından aşağı kaydırıp genç kızın vücudunun saklı köşelerinde dolaştırmaya başladığını fark etmedi bile. Farkına vardığı zaman da, utanma duygusunu yenerek kendini bu yeni tanıdığı zevklere bıraktı.

Julie'nin bedeni kendini bu alışık olmadığı okşayışlara teslim ederken Zack onun yüzünü seyrediyordu. Yüz ifadesindeki en küçük bir değişiklik, ağzından çıkan en küçük bir mırıltı, bedeninin en küçük kıpırdanışı genç adamda büyük bir sevgi uyandırıyordu. Her an birer pırlanta taş gibi hafızasına çakılıyordu. Julie onun avucunda sıcak ve ıslak bir çiçek gibi açılıyor, Zack ona sahip olmak için çıldırıyordu. Parmağını daha derinlere daldırırken kızı uzun uzun öptü. Genç kız ona sarılıp ürperdi. Bu içgüdüsel hareket Zack'e Julie'nin daha önce söylediği bir şeyi hatırlattı. "Titremek iyidir," diye fısıldadı. Bu arada parmağı daha da derinlere kaymıştı. Ancak Julie'nin organı o kadar dar ve sıkıydı ki, kendi büyüklüğüyle onun canını yakabileceğinden korkuyordu, belki ona zarar bile verebilirdi.

Genç kız giderek cesaretleniyor, elleri genç adamın bedeninde dolaşıyor, onun gözlerinin içine beklentiyle bakıyordu. Sonra eliyle onun çenesine dokunarak, "Yirmi altı yıl beklemeye değermişsin, Bay Benedict," diye fısıldadı. Zack bu sözler karşısında sanki eridi. Kızın yüzünü avuçlarının arasına alarak onu öpmek üzere uzandı. Dudaklarından bir inilti yükseldi, "Tanrım..."

Kulakları zonkluyor, bedeni kasılıyordu. Kızın üstüne çıktı ve yavaşça, acele etmeden, hırpalamamaya çalışarak ona sahip oldu. Kızın biraz acı duyduğunu bedeninin gerilmesinden anladı ama Julie bunu hemen atlattı ve ona daha sıkı sarıldı. Zack hareketlenince o da ona uyum sağladı ve tırnaklarını genç adamın sırtına saplayıp, onun kolları arasında çırpınarak çığlık çığlığa doyuma ulaştı. Zack de inleyerek onun üzerine yığıldı. Ama, sanki geçmişin acılarından ve geleceğin belirsizliğinden kurtulmak istermişçesine kızın üzerinde hareket etmeye devam ediyordu. İkinci kez doyuma ulaştığında bütün sinir uçlarından bir şeyler boşalmış gibi oldu. Tümüyle bitmişti.

Kızı kollarından bırakmadan yanına uzandı. Onu okşuyor gerçeği hatırlamak istemiyordu. Ama birkaç dakika sonra gözlerini şöminenin ateşine dikmiş, vicdanının sesini dinliyordu. Gerçek şuydu ki, savunmasız bir kadını silahıyla rehin almış, kendisini Colorado'ya kadar götürürse onu bırakacağını söyleyerek kandırmış, kaçmaya kalkışırsa şiddet kullanacağını söyleyerek tehdit etmiş, genç kadın buna rağmen kaçmayı deneyince onu bir tanığın önünde kendisini öpmeye zorlamıştı. Bunun sonucunda da basın şu anda onun kendisine yataklık ettiğini söyleyerek genç kızı çarmıha germekteydi. Julie'yi rehin aldığı gün aklına onunla sevişmek gelmişti. Bunun için de elinden gelen her şeyi yapmış, bütün olanakları kullanmıştı. Sonunda da iğrenç amacına ulaşmıştı. Bir kasaba papazının bakire kızını iğfal etmişti. O kız ki kendisine yaptığı bütün kötülüklere karşılık bugün onun hayatını kurtarmıştı. *İğfal etmek* kelimesi onun yaptıklarının yanında hafif kalırdı. Onu yatakta bile değil, şuracıkta, yerde becermişti! Yaptığı her şeyden utanıyor, kendisinden iğreniyordu. Kızın itiraz etmemesi, bağırıp çağırmaması, çırpınmaması, canının acıdığını belli edecek bir şey yapmaması onun suçunu hafifletmezdi. Genç kız Zack'in kendisine hiç değilse daha yumuşak davranması gerektiğini bilemezdi ama o biliyordu. Genç bir delikanlı gibi pervasız davranmış, kendini tutamamış, üstelik kızı hırpalamıştı. Yetişkin bir insan olarak cinsel deneyimleri sayılamayacak kadar fazlaydı. Julie'nin hayatını altüst ettiği yetmiyormuş gibi, ilk cinsel deneyiminin sorumluluğu da tümüyle onundu. Üstelik, bu görüntü hamilelik olasılığını hesaba katmayan iyimser bir bakış açısından kaynaklanmaktaydı. Bir papazın kızının asla çocuk aldırtmaya yanaşmayacağını tahmin edebilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Bu durumda, ya başka bir kasabaya gidip evlilik dışı çocuğu-

nu doğurmak utancına orada katlanacak ya da Zack'in çocuğunu nişanlısı saydığı adama kabul ettirecekti.

Zack, bu evden ayrıldıktan sonra birkaç gün, hatta birkaç saat içinde vurularak ölmeyi bekliyordu. Şimdi, *keşke onunla arabaya binmeden yakalansaydım* diye düşünüyordu. Cezaevine girmeden önce asla masum bir insanı kendi sorunlarına bulaştırmayı, ona silah çekmeyi ya da hamile bırakmayı düşünmezdi. Anlaşılan, cezaevinde vicdansız, ahlak ilkeleri olmayan toplumdışı bir sapığa dönüşmüştü.

Onun gibi bir canavar için vurularak ölmek bile hafif bir cezaydı. Kendi düşüncelerine öylesine dalmıştı ki kollarının arasındaki kadının ağlamakta olduğunu bile fark etmemişti. Göğsündeki ıslaklık ter değil onun göz yaşlarıydı. Büyük bir pişmanlık içinde kızı saran kollarını gevşetti ama Julie ona sıkı sıkı sarılmakta ve yüzünü göğsüne bastırmakta devam ediyordu.

Zack dirseğine dayanarak doğruldu ve kızın ıslak yüzünde yapışmış olan parlak saçları kaldırdı. Pişmanlıktan boğazına bir şey düğümlenmişti. Yutkunduktan sonra, "Julie," diye fısıldadı. "Şimdiki aklım olsa, sana bunların hiçbirini yapmazdım. Bu geceye kadar yaptıklarım hiç değilse çaresizlikten kaynaklanıyordu. Ama bu..." Kızın şakağına düşmüş olan bir bukleyi geri itti. Yüzü hâlâ onun göğsüne dönük olduğundan Zack sözlerinin onda yarattığı tepkiyi göremiyordu. Zack konuşmaya başladığı andan beri Julie hiç kımıldamıyordu. Sanki taş kesilmişti. "Ama şu son yaptığımın bağışlanacak yanı yok. Olayı açıklamaya yardımcı olacak şeyler var ama bunlar mazeret olamaz. Kadınsız geçen beş yılın bir erkek için çok uzun bir zaman olduğunu anlamayacak kadar saf olamazsın..." Zack sustu. Kıza yaptıkları yetmiyormuş gibi, içinde bulunduğu durumda hangi kadınla olsa sevişeceğini söyleyerek bir de ona hakaret ediyordu. "Bu geceki davranışımın sebebi bu değil elbet. Asıl sebep seni ilk andan beri arzulamış olmam..."

Uzun bir sessizlikten sonra kollarının arasındaki kadın ilk kez konuştu. Yumuşak bir sesle, "Devam et," dedi.

"Devam mı edeyim?" Genç kız başını salladı. "Evet. Tam iyi şeyler söylemeye başlayacaktın."

"İyi şeyler mi?"

Genç kız başını kaldırıp hâlâ nemli olan gözleriyle ona baktı. Gülümsüyordu. "Konuşmaya çok kötü şeyler söyleyerek başladın," dedi. "Benimle sevişiğine pişman olduğunu söyledin. Saf olduğumu ekleyerek işi daha da berbat ettin. Sonra da, beş yıl kadınsız kaldıktan sonra hangi kadın olsa seve seve kabul edeceğini belirttin..."

Zack ona bakarken biraz rahatladığını hissetti. İşin kolayına kaçtığının farkındaydı ama bu rahatlama duygusuna, boğulmakta olan bir adamın cankurtaran simidine sarıldığı gibi sarıldı. "Böyle mi söyledim?"

"Aşağı yukarı."

Kızın gülümsemesi sanki bulaşıcıydı. Zack sırıttı. "Ne büyük kabalık etmişim!"

"Çok!"

Birkaç dakika önce bu kız yüzünden utanç ve acı içindeydi. Beş dakika önce onunla cennete gidip gelmişti. Şimdi işe genç kız onu güldürüyordu. Zack, şimdiye kadar hiçbir kadının onu böyle etkilemediğinin farkındaydı. Ama bunun nedenini araştırmak istemiyordu. Şu anı yaşamak ve çok kısa olan geleceğini unutmak arzusundaydı. "Bu koşullar altında," diye fısıldadı, "ne söylemem gerekirdi?"

"Bildiğin gibi bu konularda fazla tecrübem yok."

Zack, ona, büyük bir zevkle, "Hiç tecrüben yok," diye hatırlattı.

"Ama romanlarda yüzlerce kez böyle şeyler okudum."

"Bu bir roman değil."

"Doğru ama benzerlikler var."

"Peki, birini söyle bakalım..."

Genç kız ciddileşerek Zack'i şaşırttı. Derin bir merakla genç

adamın gözlerinin içine bakıyordu. "Örneğin," diye fısıldadı, "kadınlar çoğu kez sevişme anında benim hissettiklerimi hissediyor."

Zack, elinde olmadan, "Sen ne hissettin?" diye sordu.

"Beni arzuladığını, bana ihtiyacın olduğunu, çok ihtiyacın olduğunu hissettim. Kendimi çok özel hissettim. Tamamlandığımı hissettim."

"Öyleyse niçin ağladın?"

Julie, "Çünkü," diye fısıldadı, "kimi zaman güzellik beni ağlatır."

Zack ona baktı ve onda bir erkekte bile ağlama isteği uyandırabilecek narin bir güzellik ve coşkulu bir ruh gördü. "Gülümsemenin Mona Lisa'ya benzediğini sana hiç kimse söyledi mi?" diye fısıldadı.

Julie itiraz etmek için ağzını açtı ama Zack onu öperek susturdu. Genç kız, "Birkaç dakika önce yaptıklarımızı düşünecek olursan, bu benzetme biraz saygısızca olmuyor mu?" dedi.

Zack bir kahkaha atarak, "Hayır ama şimdi yapacağımız şeyi hesaba katarsak dediğin doğru olabilir."

"Neymiş o?"

Zack, omuzları sarsılarak gülüyor, dudakları aşağı kayıyordu. "Bak göstereyim."

Julie kıvranarak kendini onun ellerine ve ağzına teslim etti.

32

Julie yatak odasındaki şöminenin üzerinde duran tablaklara bakıyordu. Öğlene doğru uyandıklarında burada kahvaltı etmiş, sonra yatağa dönüp tekrar sevişmişlerdi. Genç adam onu bütün gece hemen hemen hiç uyutmamıştı. Her sevişmenin sonunda ona sıkı sıkı sarılmış, birbirlerinin kolları arasında uyuklamışlardı. Saat öğleyi çoktan geçmişti. Birbirlerine sokulmuş yatakta oturuyorlardı. Zack tembel tembel Julie'nin kolunu okşuyordu. Ne yazık ki, gecenin karanlığında hayal kurmak daha kolaydı. O zaman Julie, sıcak ve güvenli bir evde, harika sevişen ve sıradan bir adamla birlikte olduğuna inanmıştı. Ama gün ışığında, dün gece ona tutkulu aşk saatleri yaşatan, onunla sevişirken inim inim inleyen bu adamın sayısız film yıldızıyla, çekici sosyete kadınlarıyla da sevişmiş olduğunun bilincindeydi. Onun dünyası birbirinden zengin, güzel, yetenekli insanlarla doluydu.

Bu onun eski yaşantısıydı. Her şeyini kaybetmişti ama Julie onun suçsuz olduğunu kanıtlayacağına emindi. Şimdi özgür olduğuna göre gerçek katili arayıp bulacaktı. Kendisi de ona yardım etmeye hazırdı. Suçsuz olduğu ortaya çıkınca da, parlak meslek yaşantısına dönecek, o zaman Julie onun hayatında *eski bir dost* olacaktı. Bunun kendisi için çok kötü olacağını düşünerek üzülüyordu.

Zack ona âşık olup aşkını ilan edecek değildi. Şu anda kendisine ihtiyacı vardı. Her nedense Tanrı Julie'yi onun karşısına çıkarmıştı. Genç kızın yapabileceği tek şey bu anların tadını çıkarmak ve hayatı boyunca bu anılarla yaşamaktı. Bu da, Zack'ten asla verebileceğinden fazlasını istememek, duygularıyla ona yük olmamak ve ona fazla bağlanmamaya çalışmak demekti. Durumu fazla ciddiye almamanın bir yolunu bulmalıydı. Keşke erkekler konusunda daha fazla tecrübem olsaydı, diye düşünüyordu.

Zack, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Julie neşeyle gülümseyerek, "Önemli bir şey değil," diye cevap verdi. "Hayat hakkında düşünüyordum."

"Anlatsana."

"Anlatmaya değecek şeyler değil."

"Bırak da ona ben karar vereyim."

Kız ona karamsar bakışlarla baktı. "Her zaman böyle ısrarcı mısındır?"

Zack, "En kötü huylarımdan biridir," diye karşılık verdi. "Ne düşünüyordun... özellikle?"

Genç kız gülerek gözlerini devirdi. Ama Zack susmuş, onun cevabını bekliyordu. Julie, gerçeğin hepsini söylemedi. Gözlerini ondan kaçırarak, "Ne kadar garip, diye düşünüyordum. Hayat olağan bir şekilde akarken, yolda durup bir kahve içmeye karar veriyorsun ve birden her şey değişiveriyor."

Zack başını arkaya yaslayıp yutkundu. Rahatlamıştı. Kızın onun hayatını mahvettiğini düşündüğünü sanmıştı.

Julie göz ucuyla onun yüzüne baktı ve ne kadar gergin olduğunu görünce derin bir acı duydu. Onun şu anda hayata felsefi bir gözle bakmaya ya da yoğun duygulardan söz etmeye değil, gülmeye, eğlenmeye, sevişmeye ihtiyacı vardı. Bir daha böyle konulara girmemeye karar verdi.

Genç adam içini çekti ve, "burada benimle kalmak istiyor musun, Julie?" diye sordu.

Julie, hiçbir şeyi fazla ciddiye almama kararına uyarak bir kahkaha attı ve, "Seçimi bana mı bırakıyorsun?" diye sordu. Bu soruyu sorar sormaz, Zack'in çenesindeki kasların gerildiğini gördü ve onun beklediği cevabı vermediğini anladı.

Genç adam, "Korkarım, hayır," dedi.

"Beni bırakırsan senin yerini polise haber vereceğimden mi korkuyorsun? Sorun bu mu?"

"Hayır. Bana söz verirsen sana inanırım."

"O zaman niçin seçimi bana bırakmıyorsun?"

"Çünkü seni acımasızca sorgulayacaklarını biliyorum ve buna dayanabileceğini sanmıyorum. Onları, seni buraya gözlerini bağlayarak getirdiğime inandırsan bile, çeşitli yollara başvurarak sana yolu tarif ettirmeye çalışacak, bu arada sana baskı yapacaklardır. Eninde sonunda, nasıl olduğunu kendin bile anlayamadan ağzından bir şey kaçırırsın."

Julie işi şakaya mı vursun, samimi mi davransın yoksa bu ikisi arasında bir denge mi kursun, bir türlü karar veremiyordu. "Tamam. Bu durumda sanırım, bu insanı sürekli öfkelendiren, diktatör ruhlu, karamsar ve cinsel yönden doymak bilmeyen adamla birkaç gün daha geçirmek zorundayım. Korkarım buradan ayrıldığımda, yürüyecek ya da birisi yardım etmeden ayakta durabilecek halim kalmayacak."

Zack'in gözleri hâlâ kapalıydı. Hafifçe gülümsedi. "Ben karamsar değilim."

Julie kahkahalarla gülerek, "Demek diğerlerini kabul ediyorsun," dedi. "Anladım. Gel dışarı çıkalım."

"İmkânsız. Donarsın."

"Önce giyineceğim. Açık hava ve spor her şeye iyi gelir."

"Donarak ölmek dışında."

Julie onu gözleri kapalı yakalamışken, yastığı fırlattı. "Her zaman son sözü sen mi söyleyeceksin?"

"Görünüşe bakılırsa öyle."

"O zaman tek başına konuşmak zorunda kalacaksın, çünkü ben dışarı çıkıyorum." Sabahlığını giydi. "Burada senin yanında tadına doyum olmayan duygular yaşıyorum ama temiz havaya ve güneşe ihtiyacım var. Eğer Keaton'da olsaydım, şimdi öğle teneffüsü için, öğrencilerimle birlikte dışarı çıkardım."

Zack gülerek, "Tadına doyum olmayan duygular," diye tekrarladı. "Bu deyim hoşuma gitti."

Julie duş yapmak ve giyinmek için odasının yolunu tutunca, genç adam arkasından, "Bu banyoyu kullan," diye seslendi. "Burası çok daha güzel."

33

Zack tıraş olurken Julie de saçlarını kurutuyordu. Genç kız bir erkekle banyoyu paylaşmanın alışık olmadığı bir mahremiyet duygusunu birlikte getirdiğini düşündü. Gerçi bu banyo onun evinin yarısı kadardı ve iki kişi burayı rahatça birlikte kullanabilirlerdi ama yine de sesleri yok saymak mümkün değil-

di. Julie duş yaparken, Zack'in duşundan gelen su sesleri, şimdi de o tıraş olurken açık bıraktığı musluğun sesi...

Genç kız blucin pantolonunu almak için odasına giderken Zack, "Buradaki dolaptan bir şey giy," dedi.

"Hayır," diye cevap verdi. "Bunu dün gece yaptım ama bana uygunsuz bir davranış gibi geldi."

Zack tıraş olmaya devam ederken, "Her nedense buna itiraz edeceğin aklıma gelmişti," dedi.

Julie güldü, "Bir kerecik de olsa haklı çıkmak kötü değil," dedi.

Ama Julie odasına gidince giysilerini dün koyduğu yerde bulamadı. Sanki onların geri gelmesini beklermiş gibi gözlerini kırpıştırdı ve böyle bir şey olmayınca, Zack'in odasına dönüp, asker gibi bir ifadeyle, "O dolaptaki giysilerden birini giymeyeceğim!" dedi.

Zack hâlâ tıraş oluyordu. "Benim gibi cinsel iştahı sınırsız olan bir erkek için, bütün gün seni çırılçıplak dolaştırmak hiç de yabana atılacak bir fikir değil!" diye karşılık verdi.

Julie öğretmen sesiyle, "Sabrımı taşırıyorsun, delikanlı," dedi. "Sinirlenmemek için çaba gösteriyorum."

Zack kıs kıs güldü ve cevap vermedi. Onun bu haline bayılıyordu.

Genç kız ciddileşiyordu. Otoriter bir sesle, "Zack," dedi ve ona doğru birkaç adım attı. "Giysilerimi sakladığın yerden hemen çıkarmanı bekliyorum."

Zack'in omuzları gülmekten sarsılıyordu. Eğilip yüzünü yıkadı ve havluyla kurularken, "Ya çıkarmazsam ne olacak, Bayan Mathison?" diye sordu. "O zaman ne olacak... ceza mı alacağım?"

Julie böyle anlarda sinirlenerek haksız duruma düşmemek gerektiğini çok iyi biliyordu. Ona tepeden bakarak, yüzünün havluyla kapalı olmasına aldırmadan, "Bu konuda tartışmaya niyetim yok," diye cevap verdi.

Zack havluyu yüzünden çekip bembeyaz dişlerini gösteren pırıl pırıl bir gülümsemeyle, "Kelime haznenin zenginliğine hayranım," dedi. "Hem söylesene sen neden Teksas lehçesiyle konuşmuyorsun?"

Julie onu duymadı bile. Yıllardır dev ekranlarda seyrettiği o çekici, yakışıklı, karizmatik erkek, canlı olarak karşısındaydı. Şu ana kadar yanındaki Zachary Benedict o adama fazla benzemiyordu. Bu nedenle onun kim ve ne olduğunu görmezden gelmek kolay olmuştu. Cezaevinde geçirdiği beş yıl ifadesini sertleştirip gözlerinin ve ağzının çevresindeki çizgileri derinleştirmişti. Bu nedenle daha sert ve daha yaşlı gösteriyordu. Ama her şey bir gece içinde değişmişti. Şimdi dinlenmiş, cinsel açıdan doymuş ve yeni tıraş olmuş haliyle benzerlik o kadar belirgindi ki şaşkınlık içinde geriledi. Sanki bir yabancıdan kaçar gibiydi.

"Bana niçin öyle bakıyorsun?"

Sesi tanıdıktı. Bu sesi tanıyordu. Bu ona güven verdi. Julie kendini toplamaya, bu saçma fantezilerden kurtulup konuya dönmeye çalıştı. Kazanmakta kararlıydı. Kollarını göğsünde kavuşturarak, inatla, "Giysilerimi istiyorum," dedi.

Genç adam, mermer tezgâha dayanarak onun taklidini yapmak için kollarını bağladı. Ama onun bakışları ateş saçacağına sırıtıyordu. "Hiç şansın yok, şekerim. Dolaptan bir şey seç."

Onun bu tatlı konuşması Julie'ye anlamsız geldi. Genç adamın bir cezaevi mahkûmundan bir film yıldızına dönüşmesinin bu kadar çabuk oluşu kızın dengesini bozmuştu. Ayağını yere vurmamak için kendini güç tutuyordu. "Allah kahretsin! Giysilerimi istiyorum..."

Zack alçak sesle onun sözünü kesti. "Lütfen giyinme odasındaki dolaptan bir şey giy." Julie itiraz etmek için ağzını açtığında, açıkça, "Giysilerini şömineye atıp yaktım," dedi.

Julie kaybettiğini anlamıştı ama onun böyle düşüncesizce davranması karşısında kırılmış ve kızmıştı. Karşı ateşe geçti, "Eski bir film yıldızına kaldırıp atılacak paçavralar gibi gelmiş olabilirler ama," dedi, "onlar benim giysilerimdi. Onları çalışarak kazandığım parayla satın almıştım. Benim için değerliydiler."

Dolabın önüne gitti. Ama hedefi vurduğunun farkında değildi. Dolaptan eline geçen ilk pantolonla kazağı aldı. Aceleyle üstüne geçirdi. Döndüğünde Zack'le burun buruna geldi.

Yüzüne bile bakmadan, "Geçebilir miyim?" dedi.

Genç adam yerinden kıpırdamaya niyetli görünmüyordu. "Benim yüzümden üç gün üst üste aynı şeyleri giymek zorunda kaldın," dedi. "Blucin pantolonuna her baktığımda kendimi suçlamamak için başka bir şey giymeni istemiştim. Lütfen yüzüme bakıp bana açıklama yapma fırsatı verir misin?" Zack akıllıca davranarak, onun güzelliğine yaraşacak kaliteli bir şeyler giymesini istediğini söylememişti.

Julie onun ne demek istediği anlamıştı. Ayrıca önlerindeki kısa zamanı da böyle saçmalıklarla harcamak istemiyordu.

Zack, "Söylediklerimi duymazlıktan gelip yere baktığın zaman çok kızıyorum," diye söylendi. "Yerdeki bir hamam böceği konuşuyormuş da üzerine basmak için onu arıyormuşsun gibi geliyor."

Julie böyle şakalara alışık değildi. Gülmekten boğulacak gibi olarak dolabın içine yığıldı. Bir yandan da, "Seninle başa çıkılmaz," diyordu.

"Seninle de."

Julie onun bir film yıldızı olduğunu ve onun sıradan iltifatlarını ciddiye alacak olursa, gelecekte daha çok üzüleceğini kendine hatırlattı.

Zack gülümseyerek yatak odasına doğru yürüdü. "Eğer hâlâ istiyorsan üstümüze ceket giyip dışarı çıkalım."

Genç kadın kulaklarına inanamadı. Onun peşinden koşarak, kollarını iki yana açtı ve, "Bu giysilerle mi dışarı çıkacağım?" dedi. "Bu kaşmir pantolon en az iki yüz dolar eder. Bunlarla bahçeye çıkılır mı?"

Zack, Rachel'in alışveriş faturalarını hatırladı. Pantolonun fiyatı iki yüz değil altı yüz dolar civarında olmalıydı. Ama bunu söylemedi. Onun dışarı çıkmayı çok istediğini bildiği için, ellerini kızın omuzlarına koyarak onu sarstı. "Julie, bu giysilerin sahibi kendi mağazaları olan bir hanımdır. O mağazalar güzel giysilerle dolup taşıyor. Bazılarını giymen umurunda bile olmaz." Ancak bunları söyledikten sonra hemen pişman oldu. Farkına varmadan gereğinden fazla konuşmuştu.

Julie gözlerini fal taşı gibi açmış ona bakıyordu. "Yani bu evin sahiplerini tanıyor musun? Senin burada kalmana nasıl izin veriyorlar? Bir kaçağa bile bile yardım etmek, ona kalacak yer sağlamak suç değil mi?"

Zack, sert bir sesle, "Sus!" dedi. "Böyle bir şey söylemedim!"

"Ama ben... sadece anlamaya çalışıyordum..."

"Allah kahretsin! Anlamanı istemiyorum..." Sonra öfkesini kızdan çıkarmanın büyük bir haksızlık olduğunu düşünerek onun saçlarını okşadı ve "Mümkün olduğu kadar açıkça ve kısaca anlatmaya çalışacağım, sonra da bu konuyu kapatacağız," dedi. Genç kız ona sitem eder gibi baktı ama sesini çıkarmadı.

Zack, "Eve döndüğünde," diye söze başladı, "Kaçarken ne kadar yardım aldığımı ve bundan sonra nereye gideceğimi anlayabilmek için, polis, seni, birlikte olduğumuz süre içinde söylediğim ve yaptığım her şey konusunda sorguya çekecek. Sen yorulup bitkin düşene ve düşünemeyecek hale gelene kadar, her şeyi tekrarlatacaklar. Bunu, sana, senin önemli bulmadığın ana onlar için önemli olabilecek şeyleri hatırlatmak için yapacaklar. Onlara gerçeği olduğu gibi söylediğin sürece -bunu yapmanı tavsiye ederim- endişe edeceğin bir şey yok. Ama onlardan bazı şeyleri saklayarak beni korumaya çalışırsan ya da yalan söylersen, eninde sonunda çelişkiye düşersin. O zaman da hemen farkına varıp seni çiğ çiğ yerler. Baştan beri bana yardım ettiğini düşünüp sana bu gözle bakmaya başlayacaklardır.

"Senden küçük bir yalan söylemeni isteyeceğim. Durumu karmaşık hale getirmeyecek ve ikimize de yardımı olacak basit bir yalan. Bunun dışında yalan söylemeni ya da polisten bir şey saklamanı istemiyorum. Onlara her şeyi anlat. Şu anda bana ya da benimle ilgili insanlara zarar verecek tek bir şey bilmiyorsun.

İkimizin de iyiliği için, bunun böyle kalmasını istiyorum. Yeteri kadar açık anlatabildim, öyle değil mi? Soru sormanı niçin istemediğimi şimdi anlıyor musun?"

"Söylememi istediğin yalan ne?"

"Polise, bu evin nerede olduğunu tam olarak bilmediğini söylemeni istiyorum. Kamyon şoförüne rastladığımız yerde kaçmaya kalkıştığın zaman gözlerini bağladığımı, seni, tekrar kaçmaya teşebbüs etmemen için, yolun geri kalan kısmında, arka koltukta yatmaya mecbur ettiğimi söyle. Bu inanılmayacak bir şey değil. Mantıklı olduğu için yutacaklardır. Böylece, kamyon sürücüsünün söylediklerine de açıklık getirmiş olursun. Polisin, senin bana yataklık yaptığını düşünmesine neden olacak tek şey o adamın söyledikleri. Sana yalan söyletmek istemezdim ama en iyisi bu."

"Ya kabul etmezsem?"

Zack'in yüzünde gergin bir ifade belirdi. Sanki birden içine kapanmıştı. "Bu sana kalmış bir şey elbette," dedi. "Eğer evin yerini polise tarif etmeyi seçersen, anahtarım olmadığını ve anahtarı bulamazsam camlardan birini kırmayı düşündüğümü de söylersen memnun olurum. Eğer bunu belirtmezsen, senin kadar günahsız olan bu insanlar, yani bu evin sahipleri, hak etmedikleri suçlamalarla karşılaşacaklar."

Julie onun kendisini korumaya çalışmadığını fark etmişti. Bu evin sahibi her kimse ona zarar gelmemesi için çırpınıyordu. Bu da bu kişi ya da kişileri tanıdığını gösteriyordu. Arkadaşı olmalıydılar.

"Kararını bana söyler misin? Yoksa düşünmek mi istiyorsun?"

Julie on bir yaşındayken bir daha asla yalan söylemeyeceğine yemin etmişti. On beş yıldan beri de bu yeminini bozmamıştı. Sevdiği adama baktı ve yumuşak bir sesle, "Onlara gözlerim bağlı olarak bu eve geldiğimi söyleyeceğim," dedi. "Başka bir şey söylemeyi düşünebileceğim nasıl aklına geldi?"

Zack'in yüz hatları gevşedi ve genç kadına dikkatle bakarak, "Julie," dedi, "beni şaşırtabilen ilk kadın sensin. İnsanî parmağında oynatıyorsun."

Julie sevincini belli etmemek için dudağını ısırdı. Onu diğer kadınlardan farklı bir biçimde etkileyebilmek çok güzeldi. "Üzgünüm," dedi. Ama hiç de üzülmemişti.

Zack, "Belli oluyor,"dedi. "Gülmemek için kendini güç tutuyorsun." Sonra ekledi, "Tanrı seninle evlenecek olan adama acısın. Herif vaktinden önce ihtiyarlar!"

Onun bu sözleri Julie'ye gerçekleri hatırlattı. Zack onun kendisinden başka biriyle evleneceğine olağan gözüyle bakıyor, hatta bu adama acıyordu. Bu andan sonra hiçbir şeyi ciddiye almamaya yeniden karar vererek gülümseyip başını salladı.

Kızın neşeli görünmesine rağmen, Zack onu her nasılsa incittiğini hissederek tedirgin olmuştu. Julie bir gün önce kullandığı kar giysisini giymeye çalışıyordu. Zack yanına gelince, "Bunu unutmuştum," dedi. "Onu giyersem içindeki giysileri korur. Senin giymen için de diğerini çıkardım."

Zack, durumu düzeltmek için bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. "Bak," dedi. "Seninle tartışmak ya da seni kırmak istemem. Bu evde seninle geçireceğim birkaç gün son normal günlerim olacak. Geleceği düşünmek ve bu konuda senin kafanı da yormak istemiyorum. Bu şiirsel günlerin keyfine varmak ve ilerde onları özlemle düşünmek istiyorum. Geleceği düşünerek onları berbat etmem istemem. Ne söylemek istediğimi anlıyor musun?"

Julie, sıcak bir gülümsemeyle başını salladı. "Burada ne kadar kalacağımızı bilmeye hakkım var mı?" diye sordu.

"Karar vermedim. Bir haftadan fazla değil."

Genç kız bunun ne kadar kısa bir süre olduğunu düşünmemeye çalıştı ve son bir soru sordu. "Polis ve benzer konularda konuşmayı bitirmeden son bir şey öğrenmek istiyorum..." Julie'nin yanakları kızarmıştı. "Polise her şeyi anlatmamı söyledin. Peki... seninle birlikte... şey... onu da mı anlatacağım?"

Zack onu kızdırmak için anlamazlıktan gelerek, "Neyi?" diye sordu.

Genç kız eldivenlerini giydi ve ellerini kalçalarına koyarak ona baktı. "Çok hazırcevapsınız, Bay Benedict."

"Senden aşağı kalmamam gerekiyor."

Dışarı çıkarken genç adam ona sarıldı. "Sorunu önemsemediğimi ya da cevaplandırmak istemediğimi sanma," dedi. Sonra kapıyı kapattı. Eldivenlerini giyerek yürümeye başladı. "Elbette onlara aramızda geçenleri anlatman gerektiğini düşünmedim. Bu sadece ikimizi ilgilendirir. Ancak, seni cinsel ilişkiye zorlamış olacağımı da düşüneceklerdir. Bu adamları tanırım, seni itiraf ettirene kadar sıkıştıracak ve belki de sonunda seni senin rızanla becerdiğimi söylettireceklerdir."

Genç kız, "Böyle kelimeler kullanma!" diye bağırdı.

"Ben onların aklındaki düşünceleri dile getiriyorum. Sana önce evi anlattıracaklar. Sonra yatak odalarının yerlerini ve nasıl döşenmiş olduklarını soracaklar. Kim bilir daha nerelerden yaklaşmaya çalışacaklar. Benimle ilgili bir konuda biraz fazla bilgi verdiğin ya da duygularını belli ettiğin anda, en kötüsünü düşünüp sana saldıracaklardır. Seni buraya getirdiğimde, bana yardım ettiğini düşünmelerine neden olacak herhangi bir şey aklıma gelmemişti. Ve o kamyon sürücüsü olmasaydı..." Durup başını salladı. "Orada elimden kaçtığında seni engellemekten başka bir şey düşünmüyordum. Kamyon sürücüsünün bizi tanıyabileceği aklıma gelmemişti. Her neyse, olan oldu. Değiştiremeyeceğimiz şeyler hakkında konuşmanın yararı yok. Polisler sana o olayı sorduklarında olanları anlatırsın. Senin bir kahraman olduğunu düşüneceklerdir. Sahiden de öylesin." Onu kollarından tutarak devam etti. "Şimdi beni iyi dinle. Sonra bu konuyu bir daha açmamak üzere kapatacağız. Polis sana burada aramızda neler geçtiğini sorduğunda, ağzından bir şey kaçırabilirsin. Bu durumda, bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne?"

"Onlara sana tecavüz ettiğimi söylemeni istiyorum."

Julie'nin ağzı açık kalmıştı.

Zack, "Ben zaten cinayetten hüküm giydim," diye açıkladı, "İnan bana tecavüz bunun yanında hafif kalır. Böylece kendini toplum önünde aşağılanmaktan kurtarmış olursun. Önemli olan da bu. Anlıyorsun, değil mi?"

Genç kız, "Evet, Zack, anlıyorum," diye cevap verdi. "Senin *aklını kaçırmış olduğunu*... anlıyorum!" Sonra onun omuzlarını yumruklayarak genç adamı apansız yakalayıp karın içine yuvarladı.

Zack yere düşünce, vücudu kalın kar tabakasının içinde kocaman bir çukur açmıştı. Doğrulmaya çalışarak, "Bu da ne demek oluyor?" dedi.

Genç kadın en meleksi tebessümüyle gülümsüyordu. "Bu, birine senin bana tecavüz ettiğini söyleyebileceğimi düşündüğün içindi," dedi.

34

Zack ayağa kalkıp üstündeki karları silkeledi. Parlak mavi gökyüzü, bembeyaz karla kaplı çam ağaçları ve yanındaki kadının neşesi onu da keyiflendirmişti. Ağır ağır genç kıza yaklaşırken, "Bu çok çocukça bir davranıştı," dedi.

Julie onun kendisine doğru her adım atışında bir adım geriliyordu. "Denemeye kalkışma," diye söylendi. "Seni uyarıyorum..."

Zack güldü. Ama Julie bir anda iki büklüm oldu. Ayağını genç adamın dizinin arkasına takarak yukarı doğru hızla çekti. O ise, dengesini kaybetmemek için yaralı bir hindi gibi, kollarını havada sallayarak sırtüstü düştü. Julie'nin kahkahası çam ağaçlarının arasında çınladı.

Çok sevinmişti. "Bu da, kamyon sürücüsünün gözleri önünde suratıma kartopu attığın için..." Başında durmuş Zack'in kalkmasını bekliyordu ama genç adam derin düşüncelere dalmıştı. Gözlerini masmavi gökyüzüne dikmişti. Biraz sonra, Julie, "Kalkma-

yacak mısın?" diye sordu. Zack ona baktı. "Niçin kalkayım?" Genç kız, ürkek bir sesle, "Canını yakmadım ya?" diye sordu.

"Gururum kırıldı Julie!"

Julie birden onun sert erkek rolü oynadığı filmleri hatırladı ve onun niçin utandığını anladı. Yerde yatışından ve sesinden numara yaptığını anlamak mümkün değildi. Besbelli kavga sahnelerinde kendisine çok benzeyen bir dublör kullanmıştı. Onu üzdüğü için pişman olmuştu.

"Aptallık ettim. Lütfen kalk."

Zack, güneşten rahatsız olarak gözlerini kıstı ve, "Beni yine alaşağı edecek misin?" diye sordu.

"Hayır. Söz veriyorum. Çok haklısın, çocukça davrandım." Kalkmasına yardım etmek için elini uzattı ama yine de, bunun bir oyun olması olasılığına karşı ayaklarını yere sıkı sıkı basmaya çalışıyordu. Zack onun yardımını seve seve kabul etti.

Dizinin arkasını ovarak, "Böyle şeyler için fazla yaşlandım," diye sızlandı.

Julie konuyu değiştirmek için, bir gün önce yapmaya başladığı kardan adamın kalıntılarını gösterdi. "Şuna bak! Rüzgâr önünde derin bir çukur açmış. Yeni bir kardan adam yapmama yardım etmek ister misin?"

Zack, "Elbette," dedi ve uzanıp onun elini tuttu; karda el ele yürüyen iki sevgili gibiydiler. "Bana yaptığın, judo hareketi miydi, karate mi?" diye sordu. "İkisini hep karıştırırım da!"

Julie, "Judo," diye mırıldandı.

"O gün kamyoncuların arasında benden kurtulmak için koşacağına niçin bu hareketi yapmadın?"

Genç kadın ona sıkıntılı bir bakışla baktı. "Ağabeyim Ted Savunma kursu veriyor. Ama ben Keaton gibi bir yerde insanın böyle bir beceriye sahip olmasının pek bir anlamı olmadığını düşündüğüm için katılmıyorum. O hareketi bana uzun süre önce evde öğretmişti. O gün peşime düştüğünde paniğe kapılıp kaçmaya başladım. Bu hareketi yapmak aklıma bile gelmedi. Ama bugün bunu önceden planlamıştım. Bu yüzden o kadar..." *Kolay oldu* diyecekken sustu. Onun gururunu daha fazla kırmak istemiyordu.

Kardan adamın yanına gelmişlerdi. Zack onun elini bıraktı ve genç kıza hayranlıkla baktı. "Bunun gibi başka şık hareketler de biliyor musun?"

Julie birkaç tane daha biliyordu ama, "Hayır," diye cevap verdi.

"O zaman lütfen izin ver de sana bir tane daha öğreteyim." O kadar hızlı davrandı ki, Julie acı bir çığlık attığı anda ayakları yerden kesilmişti. Hiç canı acımamış ama havada uçarak karların içine sırtüstü düşmüştü.

Zack kahkahalarla gülerken, Julie hemen ayağa kalktı ve, "Gerçekten çok kötüsün!" diye bağırdı. Üzerindeki karları silkelerken ondan bunun intikamını nasıl alacağını düşünüyordu. Bir an arkasını döndü. Tekrar ona döndüğünde tatlı tatlı gülümseyerek genç adama yaklaştı. Zack'in iki eli yanındaydı. Gülüyordu. "Dersini aldın mı?"

"Evet, sen kazandın. Pes ediyorum."

Ama Zack, onun mavi gözlerindeki muzip pırıltıyı görmüştü. Genç kız yavaş yavaş onun etrafında dolaşıp saldıracak bir nokta aramaya başlayınca, "Yalancı!" diye bağırdı. Şimdi ikisi de gülüyorlar, ona açık vermemekte kararlı olan Zack de onunla birlikte dönüyordu.

Julie, "Ara verelim!" diye bağırarak durdu. Daha önce kendi eliyle açmış olduğu fermuarını çekiştiriyordu. "Tevekkeli değil donuyorum! Bu fermuar kendiliğinden açılıyor."

Zack Julie'nin umduğu gibi, hemen, "Dur bakayım," diyerek, eldivenini çıkarıp ona yaklaştı. Elini fermuara uzattığı anda Julie öne doğru eğilip omzuyla onun göğsünü hedefledi ve bütün gücüyle ona doğru savruldu. Zack aniden yana çekildi ve genç kız bedeninin bütün gücüyle tepeüstü uçarak, omuzlarına kadar kara gömüldü.

Nefes almaya, gülmeye ve yüzündeki karları temizlemeye çalışıyordu. Zack'in sesini duydu, "Daha önce kendini tepeüstü kara

gömen birini hiç görmemiştim! İlginç bir gösteriydi. Bu fikri bir üreticiye satabilir miyiz dersin?"

Julie gülmekten iki büklüm olarak genç adamın ayaklarının dibine yığıldı. Zack, burnunu havaya kaldırıp, keyifle, "Kardan adam yapmaya başlamaya karar verince haber ver!" diyerek yürüdü.

Ama Julie'nin ayağını hafifçe kaldırarak ona çelme takması sonucu, bir ağaç gibi karların üstüne devriliverdi. Genç kız toparlanıp ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı. "En gururlu anımız düşmeden önceki andır," diyordu.

Zack gülümsüyordu ama gözlerinde tehlikeli bir pırıltı vardı. Julie'ye yaklaştı. "Şimdi görürsün," dedi. "Şimdi görürsün."

Julie gerileyerek elini ona doğru uzatıp, çaresizlik içinde, "Pişman olacağın bir şey yapma," diye sızlandı. Zack ona daha hızlı yaklaşıyor, Julie'nin bedeni gülmekten sarsılıyordu. Dönüp ormana doğru kaçmaya yeltendi. Ama daha bir adım bile atmadan, Zack onu belinden yakalayarak yere yıktı ve altına aldı. Gıdıklamaya başladı. Julie çırpınıyor, durmaksızın gülüyordu.

"Pes mi?"

Genç kız güçlükle, "Evet, evet, evet!" diyebildi.

"Bana 'amca' de!"

"Amca! Amca!"

"Şimdi gözlerini kapa ve bir öpücük ver."

Gözlerini kapayıp onu bir çocuk gibi öptü. Karşılığında soğuk ve ıslak kar yüzünü kapladı. Zack onun bütün yüzünü karla örttükten sonra ayağa kalktı. Ona elini uzatırken, "Bu kadar yeter mi?" diye soruyordu.

Julie ona bakarken küçük bir oğlan çocuğu gibi mutlu olduğunu düşündü. Güzel yüzündeki gerginlik bütünüyle kaybolmuştu. Böylesine basit bir eğlencenin onu bu kadar keyiflendirmesine şaşırmıştı ama Los Angeles'ta kar yağmadığından bu adam için bir yenilikti.

Uzun bir kış ikindisi boyunca, Colorado dağlarından birinde çınlayan kahkahalar sincapları ürkütmüştü. Ağaçların dallarından baktıklarında, iki yetişkin insanın çocuklar gibi itişip kakışarak karda koşturduklarını ve daha sonra da kardan adama hiç benzemeyen bir şey yapmaya çalıştıklarını gördüler.

35

Kanepeye yan yana oturup ayaklarını şöminenin önündeki sehpaya uzatmışlardı. Julie açık havada geçirdikleri saatlerden, Zack'in hazırladığı yemek ve kanepede uzun bir sevişmeden sonra tatlı bir yorgunluk hissediyordu.

Zack onun saçlarına bir öpücük kondurarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Julie ona baktı ve, "Yaptığın kardan adamı düşünüyorum. Şimdiye kadar sana kimse kardan adamın neşeli bir görüntüsü olması gerektiğini söylemedi mi?"

Zack, pencerenin önündeki kardan adama gözlerini dikerek, "Bu bir kar *canavarı*," dedi.

"Bu Stephen King'in hayalinde canlandıracağı bir şeye benziyor. Çocukluğun mahrumiyet içinde mi geçti?"

Zack ona sıkı sıkı sarıldı. Bu kıza doyamıyordu. Böyle bir şey ilk defa başına geliyordu. Öylesine tatlı, çekici, zeki ve doğaldı ki.

Kendisi ondan dokuz yaş büyük ve çok daha katıydı. Ama genç kız onu yumuşatmayı başarmıştı. Üstelik Zack bundan hoşlanıyordu. Cezaevine girmeden önce kadınlar onu uzak ve ulaşılmaz, soğuk ve acımasız olmakla suçlarlardı. Birçok kadın ona bir makine gibi olduğunu söylemişti. Son kavgalarından birinde Rachel onun bir yılan kadar soğuk olduğunu söylemişti.

Beri yandan aklı mesleğinde ve Zack'in ona nasıl yardım ede-

bileceğinde olmayan tek bir kadına rastlamamıştı. Bütün bunlara Hollywood'a geldikten sonra karşılaştığı tüm sahtekârlıklar, yapay ve sığ davranışlar eklenince, böyle soğuk bir adam olmasına şaşmamak gerekti. Ama hayır, bu doğru değildi. Gerçek şuydu ki o Los Angeles'a gelmeden önce de böyle bir insandı. Yoksa nasıl olur da daha on sekiz yaşındayken, eski hayatına, adına ve ailesine sırtını dönebilirdi? Nasıl olur da bir daha hiç kimseye onlar hakkında tek bir kelime bile söylemezdi?

"Zack?"

Onun sesini duymanın üzerinde yumuşatıcı bir etkisi vardı. "Efendim?"

"Aramızda olup bitenlere... yani şeye... her şeye rağmen senin hakkında hiçbir şey bilmediğimin farkında mısın?"

"Ne öğrenmek isterdin?"

"Örneğin, ilk önce Zachary Benedict'in gerçek adın olup olmadığını. Filmlerde oynamaya başladığında adını da değiştirdin mi?"

"Adım Zachary'dir. Benedict ikinci ismimdi, soyadım değil. Ama on sekiz yaşındayken onu soyadı olarak kullanmaya başladım ve gerekli yasal değişiklikleri yaptım."

"Gerçekten mi? Peki soyadın daha önce neydi?"

Bu soruyu bekliyordu ve daha önce hiç cevaplamamıştı. "Stanhope."

"Ne güzel bir isim! Niçin değiştirdin?" Julie onun çenesinin gerildiğini ve gözlerinde sert bir ifade belirdiğini gördü.

Genç adam kısaca, "Uzun bir hikâye," dedi.

"Yaa..." Besbelli iç açıcı bir hikâye değildi ve şu anda onu hiç kurcalamamak en doğru hareket olacaktı. Konuyu değiştirmek için aklına ilk gelen şeyi söyledi. "Gençliğin hakkında bir yığın şey biliyorum. Ağabeylerim sana hayrandı."

Zack konunun bu kadar çabuk kapanması karşısında keyiflenmişti. Julie'ye takıldı. "Yok canım! Demek bana hayrandılar, öyle mi?"

Julie başını salladı. Onun rahatlamasına memnun olmuştu. "Bu nedenle kendi kendine büyüdüğünü, rodeo guruplarıyla turneye çıktığını, haralarda atlara baktığını biliyorum... komik bir şey mi söyledim?"

Zack kahkahalarla gülerek, "Hayallerini yıkmak riskini göze alarak, Prenses," dedi, "bunların hepsi stüdyonun halkla ilişkiler departmanının hayal gücünün fazla çalışması sonucu ortaya çıkmış şeyler. Doğrusunu istersen, at sırtında iki saat gitmektense, iki gün süreyle şehirlerarası otobüste yolculuk yapmayı tercih ederim. Atlardan daha fazla nefret ettiğim tek hayvan da sığırlardır."

Julie kıkır kıkır gülüyordu. "Sığırlar ha!"

Zack, sehpanın üzerinde duran konyak bardağına uzandı ve onun yeni bir soru sormasını engellemek için, "Ya sen," dedi. "Doğduğunda adın Mathison muydu, yoksa sonradan mı değiştirdin?"

"Doğduğumda adım yoktu!"

Zack'in içkisinden aldığı yudum az daha boğazına kaçıyordu. "Ne?"

"Bir havluya sarılı olarak, karton bir kutu içinde, bir ara sokaktaki çöp bidonunun üstüne bırakılmışım. Çöpçü beni bulup karısına götürmüş. Orada ısınmamı beklemişler ve sonra hastaneye götürmüşler. Adamcağız o gün bana bakan karısının adını koymak istemiş. Bu yüzden Julie adını almışım." Zack o kadar şaşırmıştı ki belli etmemek için gayret sarf ediyordu. "Tanrım!"

"Şanslıymışım! Çok daha kötü de olabilirdi."

Zack, kızın gözlerinin içinin güldüğünü bile fark edemedi. "Nasıl yani?"

"Çöpçünün karısının adı Mathilda ya da Gertrude olabilirdi. Ya da Wilhimena. Çocukken adımın Wilhimena olduğu karabasanlar görürdüm."

O böyle gülümsediğinde Zack'in içine hüzün çöküyordu. Şimdi de öyle olmaması için olumlu düşünmeye çalıştı. "Ama hikâye mutlu sonla bitiyor," dedi. "Mathison'lar seni evlat edinmiş-

ler, öyle değil mi?" Julie başını salladı. Genç adam, "Güzelle güzeli bir bebekleri olmuş," diye bitirdi sözünü.

"Pek sayılmaz."

"Ne?"

"Mathison'lar Chicago sokaklarına yasadışı yaşamayı seçmiş olan on bir yaşındaki bir kız çocuğunu evlat edindiler. Benden biraz büyük olan ve... şey... yani bazı numaralar öğreten oğlan çocuklarıyla birlikteydim." Neşeli bir sesle ekledi, "Doğrusunu istersen, parlak bir meslek hayatım olabilirdi. Çok becerikli parmaklarım vardır. Dokunduğuna yapışan..."

"Hırsızlık mı yapıyordun?"

"Evet. On bir yaşımda polis tarafından yakalandım."

Zack, kulaklarına inanamıyordu. "Hırsızlık yaparken mi?" diye söylendi.

Julie hakarete uğramış gibiydi. "Kesinlikle hayır. O kadar hızlı çalıyordum ki yakalanmam söz konusu değildi. Serserilerin barınağında yakalandım."

Zack ona şaşkın bakışlarla bakıyor, kulaklarına inanamıyordu. Ancak o bir film yönetmeniydi. Hayal gücü çalışmaya başlamıştı, taşlar yerine oturuyordu.

Julie'ye döndü. "Kusura bakma dalmışım," dedi.

"Tahmin ederim."

"Basıldığında ne yapıyordun?"

Julie ona gülerek baktı. "Çocuklar bana, sana karşı çok işime yarayacak bir teknik öğretiyorlardı. Ne yazık ki onu dün Blazer'da denediğimde, hangi kablonun hangisiyle birleştirileceğini hatırlayamadım."

Zack bir şey anlayamamıştı, "Bir daha söyler misin?" dedi.

"Dün Blazer'ı düz kontak yaparak çalıştırmayı denedim."

Zack bir kahkaha attı ve Julie'ye sarılıp onu sarstıktan sonra yüzünü kızın saçlarına gömdü. "Tanrım, bana yardım et," diye fısıldadı. "Benden başka hiç kimse, bir papazın, bir arabayı düz kontak yaparak çalıştırmayı bilen kızını kaçıramazdı."

"Eğer dün beş dakikada bir işimi bırakıp pencerenin önüne gelerek sana görünmek zorunda kalmasaydım eminim başarabilirdim."

Zack katıla katıla gülüyordu. Julie birden, "Aman Tanrım!" diye bir çığlık attı. "Yankesicilik yapıp cebinden anahtarları da çalabilirdim!" Kızın sesi Zack'in çığlıkları arasında kayboluyordu. "Eğer anahtarların cebinde olduğunu tahmin etseydim, bunu bir saniye içinde yapardım." Julie onu böyle güldürebildiği için çok mutluydu. Ama Zack sakinleşince, Hemen, "Şimdi sıra sende," dedi. "Sen nerede büyüdün?"

Zack başını kaldırdı. "Pennsylvania'da, Ridgemont'ta."

Julie onda yine bir gariplik sezdi. "Eee?"

"Ve... Stanhope ailesi yaklaşık yüz yıldan beri Ridgemont ve çevresindeki kasabaların başlıca geçim kaynağı olan fabrikaların sahibidir."

Kız nefretle başını salladı. "Demek zengin bir ailenin çocuğusun! Yalnız büyüdüğün, kimsesiz olduğun, rodeo salonlarında yatıp kalktığın konusundaki hikâyeler hep yalan... ama bu haksızlık! Ağabeylerim bunlara inanıyorlardı!"

Zack küçük bir kahkaha atarak, "Ağabeylerini yanılttığım için özür dilerim," dedi. "Gerçek şu ki halkla ilişkiler departmanının benim hakkımda uydurduklarını ben de bir dergide okuduğumda öğrendim. İtiraz etmek için çok geçti. Zaten, on dokuz yaşıma gelmeden Ridgemont'tan ayrılmıştım. O zamandan sonra hep tek başıma yaşadım."

Julie ona evden niçin ayrıldığını sormak istiyordu ama şimdi sırası değildi. Daha temel şeylerle yetinmek zorundaydı. "Kardeşlerin var mı?"

"İki erkek ve bir kız kardeşim vardı."

"*Vardı* da ne demek?"

Zack içini çekti. "Sanırım birçok şey demek."

Julie onun duygulandığını anlamıştı. "Bu konuda konuşmak istemiyorsan, kapatalım," dedi.

Oysa Zack bu konuda onunla konuşmakta bir sakınca görmüyor, kendini Julie'ye bazı açıklamalar yapmak zorunda hissediyordu. Bunları Rachel'le bile konuşmaya yanaşmamıştı. Julie'ye daha sıkı sarılarak kendine çekti. "Bu sorularla bin kere karşılaştım," diye söze başladı. "Ama bir keresinde bile cevap vermedim. Doğrusunu istersen uzun ya da ilginç bir hikâye değil ama, benim için üzücü. Üstelik on yedi yıldan beri ilk kez bu konuda konuştuğum için kendimi garip hissediyorum."

Julie sus pus olmuş onu dinliyordu. Zack'in bu hikâyeyi ilk kez kendisine anlatacak olması gururunu okşamıştı.

Genç adam, "Annemle babam ben on yaşındayken bir araba kazasında öldüler," diye söze başladı. "Erkek kardeşlerimle kız kardeşimi ve beni büyükannemizle büyükbabamız büyüttü. Zaten dördümüz de yatılı okullarda okuyorduk. Aramızda birer yaş fark vardı. En büyüğümüz Justin'di. Sonra ben geliyordum. Sonra da Elizabeth ve Alex. Justin..." Zack durmuş, kullanacağı kelimeleri seçmek ister gibiydi. "Justin usta bir denizciydi. Her gittiği yere beni de götürmek isterdi. İyi kalpli ve nazik bir çocuktu. On sekiz yaşındayken intihar etti."

Julie dehşete kapılmıştı. "Aman Tanrım! Niçin?"

"Eşcinseldi. Bunu kimse bilmiyordu. Benden başka. Bana da tetiği çekip beynini dağıtmadan bir saat önce söylemişti."

"Konuşabileceği kimse yok muydu? Ailesi ona destek olamaz mıydı?"

Zack acı acı güldü. "Büyükannem Harrison ailesindendi. Harrison'lar kendileri ve başkaları için çok yüksek standartlar öngören katı insanlardır. Justin tutumunu hemen değiştirmeyecek olsa onu bir sapık olarak niteleyip açıkça sırtlarını dönmekten çekinmezlerdi. Beri yandan Stanhope ailesi bunun tam aksiydi. Gözünü budaktan esirgemeyen, sorumsuz, çekici, eğlenceyi seven, zayıf insanlar. Ailenin erkeklerinin en büyük özelliği ise kadın düşkünü olmalarıdır. Bu daima böyle olmuştur. Hovardalıkları Pennsylvania'nın bu bölgesinde ünlüdür. Bununla çok övünürler. Özellikle dedemin maceraları meşhurdur. Kennedy ailesinin erkeklerinin bile bu konuda Stanhope'larla rekabet edebileceğini sanmam. Örneğin, sana şöyle zararsız bir şey anlatayım: Ben ve erkek kardeşlerim, her birimiz on ikinci yaşımızı bitirdiğimizde dedem bize doğum günü hediyesi olarak birer kiralık kız ayarlamıştı. Önce özel bir doğum günü partisi tertipliyor, seçtiği kız da partiye geliyor, parti bitince de kimin doğum günüyse onunla yukarı çıkıyordu."

Julie tiksinmişti. "Peki, bu işe büyükannen ne diyordu? Bunlar olurken o neredeydi?"

"Büyükannem de evde olurdu ama bu gibi şeyleri değiştiremeyeceğini ya da bunlara engel olamayacağını bilirdi. Bu yüzden olup bitenleri anlamamış görünmeyi tercih ediyordu. Dedemin çapkınlıkları karşısında da aynı tavrı takınırdı." Zack suskunlaşmıştı. Julie onun başka bir şey söylemeyeceğini sandı ama o devam etti. "Dedem Justin'den bir yıl sonra, Özel uçağıyla Meksika'ya giderken öldü. Yanında genç ve güzel bir manken vardı. Harrison ailesi Ridgemont'ta çıkan günlük gazetenin sahibi oldukları için, büyükannem olayın yerel basına yansımasını önledi. Ama ülkenin diğer bütün gazeteleri, radyolar ve televizyonlar bundan söz ediyordu."

"Deden madem büyükanneni sevmiyordu, niçin boşanmadı?"

"Yale'e gitmek üzere evden ayrılmadan bunu dedeme sordum. Onun çalışma odasında sarhoş olarak benim müstakbel mesleğimi kutluyorduk. Dedem bana kendi işime bakmamı söyleyeceğine soruma samimiyetle cevap verdi. Çünkü çok sarhoştu."

"Ne dedi?"

"Hayatı boyunca sevdiği tek kadının büyükannem olduğunu söyledi. Herkes onun büyükannemle Harrison'ların servetini kendi servetiyle birleştirmek için evlendiğini sanıyordu; çünkü büyükannem güzel bir kadın değildi. Ama dedem böyle düşünmüyordu. Doğrusunu istersen, büyükannem yaşlandıkça güzelleşmiş, heybetli bir kadın olmuştu. Çok soylu bir görünüşü vardı."

"Ona niçin inandın ki? Onu sevseydi aldatır mıydı?"

Zack gülümsedi. "Büyükannemi tanımalıydın. Hiç kimse onun standartlarına ulaşamazdı. Hele benim kalender ruhlu büyükbabam. Kendisi de bunun farkındaydı. Evlendikten kısa bir süre sonra ona ayak uydurmaya çalışmaktan vazgeçtiğini söyledi. Aramızda büyükannemin onayladığı tek insan Justin'di. Ona hayrandı. Anlıyorsun ya, onun ailesinin erkeklerine sadece Justin benziyordu. Onun gibi sarışın ve bizler gibi uzun boylu değil, orta boyluydu. Büyükannemin babasına çok benziyordu. Babam da dahil, geri kalan hepimiz, Stanhope ailesine benziyorduk. Özellikle de ben. Ona sürekli dedemi hatırlatıyordum. Bundan hoşlanmadığını tahmin edebilirsin."

Julie, "Madem büyükannen Justin'i bu kadar seviyordu, mutlaka desteklerdi," dedi.

"Asla! O zayıflıktan nefret ederdi. Ne çeşit olursa olsun. Justin'in itirafı onu çok sarsar ve Justin'e bir anda düşman kesilmesine yol açardı." Yan gözle Julie'ye bakarak devam etti. "Bütün bunları düşünecek olursak, yanlış biriyle evlendiği kesin. Daha önce de söylediğim gibi, Stanhope'lar zaaflarla dolu insanlardı. Çok içki içiyor, çok hızlı araba kullanıyor, paralarını har vurup harman savuruyor sonra da azalan servetlerine takviye yapmak için zenginlerle evleniyorlardı. Tek amaçları eğlenmekti. Yarını asla düşünmez, kendilerinden başka kimseyi umursamazlardı. Benim annemle babam da öyleydi. Bir içki âleminden dönerken araba kazasında öldüler. Karlı bir yolda çok fazla hızlı gidiyorlardı. Onlara ihtiyaçları olan dört çocuklarının olması daha yavaş gitmelerini sağlayamamıştı.

"Alexander ile Elizabeth de annenle baban gibiler mi?"

Zack tarafsız bir sesle cevap verdi. "Alex ile Elizabeth de Stanhope ailesinin aşırılıklarına ve zaaflarına sahiptiler. On altı yaşlarına geldiklerinde yoğun olarak içki ve uyuşturucu kullanıyorlardı. Elizabeth bir kere kürtaj olmuştu. Alex uyuşturucu ve kumar yüzünden iki kere polis tarafından gözaltına alınmıştı ve elbette bunlar siciline işlenmeden serbest bırakıldı. Onlara haksızlık etmemek için şunu söyleyeyim ki, ellerinden tutacak kimse yoktu. Büyükannem bunu yapardı ama dedem laf anlamıyordu. Biz onun hamurundandık. Büyükannem onları yola getirmeye çalışsa bile bu bir işe yaramazdı çünkü eve sadece yazın birkaç ay için geliyorduk. Dedemin ısrarıyla, yılın geri kalan bölümünü uzaklardaki pahalı özel okullarda geçiriyorduk. Başın belaya girmediği sürece, o okullardayken ne yaptığın kimsenin umurunda değildir."

"Yani büyükannen erkek kardeşinle kız kardeşini de beğenmiyordu, öyle değil mi?"

"Kesinlikle. İnan bana, onlar da onu sevmiyorlardı. Oysa büyükannem, vaktinde müdahale edilecek olursa, onların iyi çocuklar olabileceklerine inanıyordu."

"Peki ya sen? Sen ona karşı ne hissediyordun?"

Zack kaşlarını kaldırdı. "Benim Alex ve Elizabeth'ten farklı şeyler hissettiğimi nereden çıkardın?"

"Bana öyle geldi."

Zack başını salladı. "Doğrusunu istersen ona hayrandım. Daha önce de söylediğim gibi, standartları ulaşılamayacak kadar yüksekti. Ama, hiç olmazsa belli standartları *vardı*. İnsanı bir yerlere ulaşmak için çaba göstermeye teşvik ederdi. Ama onu asla tatmin edemezdin. Bunu ancak Justin yapabilirdi."

"Sana karşı nasıldı?"

"Benim dedemin kopyası olduğumu düşünüyordu."

Julie, "Görüntüde," diye düzeltti.

"Bu da ne demek?"

Julie yasak alanlara girdiğinin farkındaydı ama cesaretle ilerledi. "Büyükannen fakında olmasa bile sen bunun ne demek olduğunu eminim biliyorsun. Görüntü olarak dedene benziyor olabilirsin ama kişilik olarak hiç benzemiyorsun. Sen büyükannene benziyorsun, Zack. Justin görüntü olarak ona benziyordu ama kişilik olarak benzemiyordu. Ona benzeyen sendin."

Zack, kuru bir sesle, "Yirmi altı yaşındaki bir çocuğun kendinden bu kadar emin olması ilginç," dedi.

Julie, "Mükemmel bir taktik," dedi. "Kandıramayınca dalga geç!"

Zack onu öpmek için eğilirken, "Teslim oluyorum!" diye fısıldadı.

"Dalga geçmek de işe yaramayınca, aklımı karıştırmaya çalışıyorsun."

Zack bir kahkaha atarak, "Sen gerçek bir baş belası olabilirsin," dedi.

Genç kız kendini öptürmüyordu. "Şimdi de dalkavukluğa başlama! Biliyorsun ki tatlı şeyler söylemeye başladığında eriyorum. Söyle bakalım, evden niçin ayrıldın?"

Zack nihayet onu öpmeyi basardı. "*Birinci sınıf* bir baş belası!"

Sonra başını kaldırıp anlatmaya başladı. "Dedem, ben üniversite birinci sınıftayken öldü. Ailenin bütün servetini büyükanneme bırakmıştı. O sırada Alex on altı, Elizabeth on yedi yaşındaydılar. Büyükannem o yaz tatilde bizi eve çağırdı ve dördümüz terasta toplandık. Alex ve Elizabeth'e onları özel okullarından alacağını, yerel okullara göndereceğini ve harçlıklarını kısacağını, uyuşturucu, içki ve sefahat konusunda onun kurallarına uymadıkları takdirde de onları evden atacağını ve tek bir kuruş vermeyeceğini söyledi. Bunun ne demek olduğunu anlayabilmen için, dedemin ölümüne kadar sınırsız -gerçekten sınırsız- harcama olanağına sahip olduğumuzu bilmen gerekir. Üçümüzün de birer spor arabası vardı. İstediğimiz giysileri satın alıyor, istediğimizi yapıyorduk. O gün Alex'le Elizabeth'in yüzlerinde beliren ifadeyi ömrüm boyunca unutmayacağım."

"Demek kabul ettiler?"

"Elbette ettiler. Başka bir seçenekleri yoktu ki. Para harcamaktan başka hiçbir şey bilmediklerinin farkındaydılar."

"Ama sen onun şartlarını kabul etmediğin için evden ayrıldın, öyle değil mi?"

Zack'in yüzü bir maske gibi ifadesizdi. "Bana aynı şartları önermedi," dedi. Bir anlık bir sessizlikten sonra, "Bana, evden çıkıp gitmemi ve bir daha geri dönmememi söyledi. Kardeşlerime, beni arayacak ya da onları aramama fırsat verecek olurlarsa onları da kovacağını açıkça belirtti. O andan itibaren aileyle hiçbir ilişiğim kalmamıştı. İsteği üzerine arabamın anahtarlarını teslim edip oradan yürüyerek ayrıldım ve tepeden aşağı inip otoyola çıktım. Banka hesabımdaki elli dolarımdan ve üstümdeki elbiselerimden başka hiçbir şeyim yoktu. Birkaç saat sonra, otostop yaparak Empire Stüdyolarına ait olan eşyaları götürmekte olan bir kamyonete binip Los Angeles'a doğru yola çıkmıştım. Şoför iyi bir adamdı ve beni işe almaları için Empire'a tavsiye etti. Beni getir-götür işleri yapmak üzere aldılar. Salak bir yönetmen arka sette çekmekte olduğu bir sahne için figürana ihtiyacı olduğunu son anda fark edene kadar bu işte çalıştım. O gün sinema kariyerime ilk adımımı attım, tekrar üniversiteye girip mezun oldum ve filmlerde oynamaya devam ettim. Hikâyenin sonu."

"Peki büyükannen niçin kardeşlerini değil de seni kovdu?"

"Kendine göre nedenleri vardı." Zack omuz silkti. "Söylediğim gibi, ona dedemi ve kendisine yaptıklarını hatırlatıyordum."

"O günden sonra kardeşlerinden hiç haber almadın mı? Gizlice birbirinizi aramadınız mı?"

"İlk filmim piyasaya çıkmadan önce ikisine de birer mektup yazıp adresimi bildirdim. Düşündüm ki..."

Zack susmuştu. Julie, onların seninle gurur duyacaklarını, sevineceklerini, sana cevap yazacaklarını düşündün, diye geçirdi aklından.

"Cevap verdiler mi?"

"Hayır. Bir daha da onları aramadım."

"Ama ya büyükannen mektuplara el koydu da onların haberi olmadıysa?"

"Mektuplarımı aldıklarını biliyorum. O sırada ikisi bir apartman dairesini paylaşıyor ve yöredeki bir üniversitede okuyorlardı."

"Ama Zack, çok gençtiler ve kendin de söyledin zayıftılar. Sen onlardan daha büyük ve daha olgundun. Biraz daha büyümelerini bekleyip onlara ikinci bir şans veremez miydin?"

Zack sert bir sele, "Ben kimseye ikinci bir şans vermem, Julie," dedi.

"Ama..."

"Onlar benim için öldüler."

"Bu çok saçma! Sen de onlar kadar kaybediyorsun. Köprüleri tamir edeceğine yakarak hayatını sürdüremezsin. Kendi kendine zarar verirsin. Üstelik bu durumda kardeşlerine haksızlık ediyorsun."

"Konu kapanmıştır!"

Sesi tehlikeli bir nitelik kazanmıştı ama Julie pes etmedi. "Bence sen büyükannene ne kadar benzediğinin farkında değilsin!"

"Şansınızı fazla zorlamayın, hanımefendi."

36

Julie elinde bir tabak patlamış mısırla salona girdi. Videodan film seyrediyorlardı. Sabahtan beri birçok şeyden söz etmişler, ancak Julie'nin en çok ilgilendiği konuya değinmemişlerdi. Bu da, Zack'in karısını kimin öldürdüğünü bulup kendine temize çıkarmasıydı. Ona yardımcı olacağını söylediğinde Zack onun kadın polis dizilerinden etkilendiğini söyleyerek dalga geçmişti. Geleceği düşünerek önlerindeki birkaç günün tadını kaçırmak istemiyordu. Julie de ısrar etmekten vazgeçerek film seyretmeye razı olmuştu. Zack seyredecekleri filmi onun seçmesini istemişti. Video kasetler arasında Zack'in bütün filmleri vardı ama genç adamın başka birisiyle sevişmesini seyretmeye dayanamayacağı için, Zack'in de görmediği bir filmi seçmişti. Ancak, kısa bir süre sonra, eski sinema oyuncusu ve yönetmen Zachary Benedict için film seyretmenin bambaşka bir şey olduğunu anlamıştı. Sürekli eleştiriler yapıyor, her sahne hakkında yüksek sesle fikir yürütüyordu. Nihayet Julie patlamış mısır hazırlamak bahanesiyle mutfağa kaçmıştı.

Şimdi film bitmek üzereydi ama Zack'in aldırdığı yoktu. Julie'ye bakarak, "Patlamış mısıra bayılırım," dedi. "Tuz koydun mu?"

"Evet!"

"İnşallah tereyağı da koymuşsundur."

Julie, "Bol bol koydum," diye karşılık verdi.

Zack'in ısrarlarına dayanamayarak dolaptan değişik bir şeyler giymişti. Sade bir siyah pantolonla beyaz bir bluz. Genç adam kaliteli sade kıyafetlerin ona ne kadar yakıştığını, onun üzerinde nasıl bir gece kıyafetinin güzel duracağını düşündü. Ama bu düşünceler ne kadar saçmaydı. Holywood galalarına, yardım balolarına, özel davetlere gittiği günler geride kalmıştı. Julie ile birlikte böyle yerlere gidemeyecekti. Julie ile birlikte hiçbir yere gidemeyecekti.

Bunu hatırlayınca o kadar üzüldü ki bu güzel günün anısını bozmamak için hemen başka şeyler düşünmeye çalıştı. Julie yanına otururken, "Bir film daha seçmek istemez misin?" dedi.

Julie onunla birlikte bir film daha seyredip eleştirilerini dinlemek istemiyordu. Zack film seyretmekten hoşlandığına göre ona katılabilirdi ama filmi kendisi seçmemek koşuluyla. "Lütfen filmi bana seçtirme," diye yalvardı.

Zack ona hayretle baktı. "Niçin?"

Julie gülerek, "Niçin mi?" diye sordu. "Çünkü çok acımasız bir eleştirmensin."

"Sadece birkaç hatayı belirttim."

"Eveeet! Ölüm sahnesinde o kadar güldün ki ne konuştuklarını duyamadım."

Zack, ona tepeden bakarak, "Çünkü komikti," dedi. "Hem senaryo, hem de oyun çok kötüydü. Sana bir şey söyleyeyim mi, gel birlikte bir film seçelim."

Julie isteksizce yerinden kalkarak video kasetlerin durduğu dolabın önüne gitti.

Zack, "Herhangi bir tercihin var mı?" diye sordu.

Julie kasetleri gözden geçiriyor, gözleri Zack'in filmlerine kayıyordu. Nezaket icabı, onun filmlerinden birini seyretmeyi teklif etmesi gerektiğini biliyor ama yapamıyordu. Bu dev ekranda onun aşk sahnelerinin bütün ayrıntılarını seyretmek istemiyordu.

Nihayet, "Karar veremiyorum," dedi. "Sen birkaç tane seç. Ben onların arasından hangisini seyretmek istediğimi söyleyeyim."

"Tamam. Hangi oyuncuları beğendiğin konusunda bana bir fikir ver."

"Eski filmlerde... Paul Newman, Robert Redford ve Steve McQueen."

Zack kasetlere bakıyordu. Genç kadının nezaket icabı bile olsa kendi adını anmamasına şaşmış ve biraz da alınmıştı. Ama tekrar düşününce, kendi filmlerinin *eski filmler* kategorisine girmeyeceğine karar verdi. Bu üç oyuncunun oynadığı filmleri görmezden gelerek, "Buradaki filmlerin çoğu son on yıl içinde çekilmiş," dedi. "Yeni oyunculardan kimleri beğeniyorsun?"

Kendi adını söylemesini bekliyordu.

"Hmm... Kevin Costner, Micheal Douglas, Tom Cruise, Richard Gere, Harrison Ford, Patrick Swayze, Mel Gibson ve Sylvester Stallone!" Julie bildiği bütün film artistlerini saymıştı.

Zack onun kendisini en sevdiği oyuncular listesine dahil etmemesine çok sinirlenmişti. "Swayze, Gibson, Stallone ve McQueen... Ne zamandan beri kısa boylu erkekleri beğeniyorsun?"

Julie hayretle, "Kısa boylu mu?" dedi. "Bunlar kısa boylu mu?"

Zack acımasızca, "Ufak tefekler," diye karşılık verdi.

Julie onun bütün bunları bilmesi karşısında hayranlık duyarak, "Steve McQueen ufak tefek biri miydi?" diye sordu. "Hiç tahmin etmezdim. Küçükken onun maçonun biri olduğunu sanırdım."

"Özel hayatında maçoydu ve yeteneksiz bir oyuncuydu."

Julie onun hapse girmeden önceki hayatına kaldığı yerden devam edebilmesi için eski karısının katilini bulma konusunda isteksiz olmasına üzülüyordu. Ona eski hayatının güzel yanlarını hatırlatmasının yararlı olabileceğini düşündü.

Başını hafifçe yana eğerek, "Bahse girerim ki Robert Redford'u da tanırsın," dedi.

"Evet,"

"O nasıl biriydi?"

"Kısa boylu."

"Hayır!"

"Cüce demedim. Uzun boylu değil, demek istedim."

"Eminim, bütün ünlü oyuncular yakın arkadaşındı... Paul Newman, Kevin Costner, Harrison Ford ve Michael Douglas gibi.

Zack cevap vermedi.

"Öyle mi?"

"Nasıl öyle mi?"

"Yakın arkadaşların mıydı?"

"Onlarla sevişmedim."

Julie gülmemek için kendini güç tutuyordu. "Bunu söylediğine inanamıyorum. Böyle bir şey kastetmediğimi biliyorsun."

Zack, Costner, Swayze, Ford ve Douglas'ın filmlerini çıkardı. "Seç bakalım."

Julie değerli ve kısıtlı vakitlerini film seyrederek geçirmek istemiyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. "En üstteki," dedi. "*Kirli Dans*."

Zack, "İnanamıyorum," diye söylenerek kaseti videoya koydu.

"Ama ilk seçimi sen yaptın."

Zack, kayıtsız görünmeye çalışarak, "Sen istedin," dedi. On iki yıl boyunca kadınlar ona hayranlıklarını belirterek bezdirmişler,

partilerde başına üşüşerek, lokantalarda yakalayarak, sokakta durdurarak, arabasının peşine takılarak, cebine otel odalarının anahtarını sokuşturarak onu usandırmışlardı. Şimdi, hayatında ilk defa olarak, bir kadının yaptığı işi takdir etmesini istiyor, o ise dünyadaki bütün sinema oyuncularını kendisine tercih eder görünüyordu.

Videonun düğmesine bastı.

"Mısır ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Julie onun niçin tedirgin olduğunu anlamaya çalışıyordu. Eski yaşantısını özlemiş olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu o kadar da kötü bir şey değildi.

Film başlamıştı. Zack bacaklarını uzatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, göreceklerini *beğenmemeye* hazır, bekliyordu.

Julie, "Bunu seyretmek zorunda değiliz," dedi.

"Onu seyretmek için can atıyorum."

Birkaç dakika sonra Zack öğürür gibi bir ses çıkardı.

Julie elinde patlamış mısır tabağıyla kala kaldı. "Bir şey mi oldu?"

"*Işıklandırma* berbat."

"Hangi ışıklandırma?"

"Swayze'nin yüzündeki gölgeye bak."

Genç kadın ekrana baktı. "Bence gölgeli olması lazım. Gece olduğu için."

Genç kıza tiksinir gibi baktı ve cevap vermedi.

Kirli Dans Julie'nin en sevdiği filmlerden biriydi. Buradaki müziğe, dansa ve sade aşk hikâyesine bayılırdı. Tam filmin tadına varmaya başladığı sırada, Zack, "Swayze'nin saçına makine yağı sürmüş olmalılar," dedi.

Genç kadın, "Zack," dedi, "bunu da sürekli eleştireceksen, kapatıyorum."

"Bir kelime daha söylemeden oturacağım."

"İyi."

"Ve kötü yazılmış, kötü yönetilmiş, kötü oynanmış bir filmi sesimi çıkartmadan seyredeceğim."

"Anladım."

Julie yerinden kalkınca, Zack, "Otur," dedi. Böyle çocukça bir kıskançlık yaptığı için kendi kendine kızmıştı. Elini Julie'nin koluna koyarak, "Olumlu olmadıkça hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz verdi.

Julie güldü, "Yoksa onu kıskanıyor musun?"

"Patrick Swayze'yi kıskanmam mümkün mü?"

Zack'in bu filmi hiç beğenmediği açıkça belli oluyordu. Julie kasetlerin durduğu dolaba uzandı. "*Kurtlarla Dans*'ı seyredelim," dedi. "O filmde Kevin Costner çok iyi oynamıştı. Üstelik erkeklerin hoşuna gidecek bir hikaye."

"Onu cezaevinde görmüştüm."

"Beğenmiş miydin?"

"Orta kalitede bir film olduğunu düşünmüştüm."

"Gerçekten mi? Sonunu nasıl buldun?" Bunu sorarken, onun kendi filmlerinden başka hiçbir filmi beğenmediğini anlamış bulunuyordu.

"Kevin filmin sonunu değiştirmiş. Kitapta farklıydı. Olduğu gibi bıraksa daha iyi olurdu."

Zack kalkıp kahve yapmak için mutfağa gitti. İki filme de haksızlık ettiğini düşünüyordu. Buna o kadar canı sıkılmıştı ki makineye koyduğu kahvenin ölçüsünü şaşırarak, iki kez tekrar koymak zorunda kaldı.

İki fincan kahveyle salona döndüğünde Julie'nin videoyu kapatmış olduğunu gördü. Genç kadın, Zack'in filmlerinden birinin kasetini videoya koyarak bir aşk sahnesini seyretmeye başladı. Televizyonun sesini iyice kısmıştı. Çevirdiği filmlerin içinde aşk sahneleri en yoğun olan, yedi yıl önce çevirdiği, bu, *Samimi Yabancılar* adlı filmdi. Kalakalmıştı. Glenn Close ile sevişmesini seyretmeye başladı. Bu filmi piyasaya çıktığından beri görmemişti. Zack hayatında ilk kez bir filmde yaptıklarından tedirgin oldu.

Hayır, kendi yaptıklarından değil, Julie'nin onu seyrediyor olmasından tedirgin olmuştu.

Kahve fincanlarını sehpanın üstüne bırakarak, "Ne yapmak istiyorsun, Julie?" diye sordu.

Genç kız televizyonun sesini yükselterek. "Ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdi.

"Niçin bunu seyrediyorsun?"

"Neyi niçin seyrediyorum?"

Julie gözlerini ekrandaki sevişme sahnesinden ayırmadan konuşmuştu. Zack Glenn Close'u tıpkı kendisine yaptığı gibi öpüp okşuyordu.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Önce o dolapta benim tek bir filmim yokmuş gibi davrandın, şimdiyse, bir tanesini seyretmeye karar verince de böyle bir sahneyi seçiyorsun."

"Senin filmlerinin hepsini gördüm. Bunu da en az altı yedi kez video kasetten izlemiştim." Başıyla işaret etti. "Burada ışık nasıl?"

"Fena değil."

"Oyunculuk nasıl?"

"Fena değil."

"Onu daha ateşli öpemez miydin? Belki de bu yeterli. Dilin sürekli onun ağzının içinde."

Zack durumu anlamıştı. Yaptıklarına pişman oldu. Onu bu noktaya kendisi getirmişti. Bir yığın insanın önünde oynadığı bu sevişme sahnelerinin onu tedirgin edebileceği aklına bile gelmemişti.

"O seni öptüğünde neler hissetmiştin?"

Zack, "Çok sıcaktı," diye cevap verdi. "Yani ışıklar çok sıcaktı, demek istiyorum. Işık çok fazla ve çok parlaktı. Bunu da gördüğüm için tedirgin olmuştum."

"Ama şu anda ışıkları düşünmüyordun, herhalde... onun göğüslerini okşarken."

"Aynı sahneyi ikinci kez tekrarlattığı için yönetmeni gırtlaklamayı düşündüğümü hatırlıyorum."

"Sen onun göğüslerini öperken Glenn Close ne düşünüyordu Allah bilir!"

"Aynı nedenle o da yönetmeni öldürmeyi düşünüyordu."

Julie alaycı bir sesle, "Gerçekten mi?" dedi. "Onun üstüne çıktığında da aynı şeyi mi düşünüyordu dersin?"

Zack, Julie'yi çenesinden tutup yüzünü kendisine çevirdi. "Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum," diye cevap verdi. "Dirseğimi midesinin üstünden çeksem iyi olacağını düşünüyordu. Aksi halde gıdıklandığı için gülmeye başlayarak sahnenin yeniden çekilmesine neden olacaktı."

Onun samimiyeti karşısında Julie birden saçma davrandığını hissetti. İçini çekerek, "Aptalca davrandığım için özür dilerim," dedi. "Senin filmlerinin adını anmayışımın nedeni seni böyle bir sahnede görmek korkusuydu. Saçma olduğunu biliyorum ama..." Kıskandığını itiraf etmek istemeyerek sustu. Kıskanmaya hakkı olmadığını biliyordu.

"Kıskandığın için mi?" Bu söz dile getirildiğinde daha da iğrençti.

Julie, "Kıskançlık yıpratıcı ve olgun olmamakla ilgili bir duygudur," diye cevap verdi.

"Evet insanı mantıksız ve son derece geçimsiz biri haline getirir."

Julie kelimeyi ilk kullanan kendisi olmadığı için Tanrıya sessizce şükrederek başını salladı. "Evet. Yani, seni o sahnelerde seyredeceğime başka bir filmi seyretmeyi tercih ederim."

"Tamam. Kimin filmini seyretmek istersin? Birini seç." Julie cevap vermek üzere ağzını açmak üzereyken, Zack, "Ama, Swayze, Costner, Cruise, Redford, Newman, McQueen, Ford, Douglas ya da Gere olmasın," diye ekledi.

Julie şaşkınlık içinde ona döndü. "Kim kaldı?"

Zack, ona sarılarak, "Mickey Mouse," cevabını verdi.

Julie gülmekle bir açıklama istemek arasında kararsızdı. "Mickey Mouse ha! Ama niçin?"

Zack onun şakağına bir öpücük kondururken, "Çünkü sen Miki Mouse'u seyrederken, yine mantıksızlık yapıp geçimsiz biri olmam."

Julie onun bu itirafı karşısında çok sevinmişti. Gülerek, "Ama Sean Connery'yi unuttun," dedi. "*Kızıl Ekim*'deki hali muhteşemdi."

"Dolapta benim filmlerimden altı tane daha olduğunu unutma."

Julie onun gözlerinin içine bakarak, "Seni Glenn Close ile sevişirken seyretmek *hiç* hoşuma gitmedi," dedi.

Bu cesur sözlerin mükâfatı Julie'nin nefesini kesen tatlı sert bir öpücük oldu.

37

Julie mutfak penceresinden batmakta olan güneşe baktıktan sonra elindeki bıçağı bırakıp salona geçti ve televizyonu açtı. Sabahtan beri haberleri dinlememişti.

Zack bütün günü ta köprüye kadar yolu temizleyerek geçirmişti. Bu iş için garajdaki dev traktörü kullanmıştı. Şimdi ise duş yapıyordu. Bu sabah Julie'ye bundan söz ettiğinde genç kadın onun bugün ya da yarın buradan ayrılmayı planladığını sanmış, korkuya kapılmıştı. Zack, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Buradan ayrılmamızın zamanı gelince sana bir gün önceden haber veririm," demişti. Julie ona ne zaman gitmeyi düşündüğünü söyletmeye çalışınca da, "Emin değilim," gibi belirsiz bir cevap vermiş, bu da Julie'nin onun bir şey beklediğini düşünmesine neden olmuştu. Ya da birinin onu aramasını bekliyordu.

Zack, Julie ne kadar az şey bilirse bunun ikisi için de o kadar iyi olacağını düşünmekte haklıydı. İçinde bulundukları anın keyfini çıkarıp başka bir şey düşünmemeleri gerektiğini söylerken de haklıydı. O her konuda haklıydı ama gelecekte neler olacağını düşünmemek ve endişelenmemek mümkün değildi. Zack nereye giderse gitsin hemen tanınacaktı. Bu konuda karısını öldüren kişiyi bulmayı nasıl umabilirdi.

Ama sinema oyuncusu olduğundan değişik görünmek onun için sıradan birine göre daha kolay olabilirdi. Bunun Zack'in güvenliği açısından yararlı olacağına inanıyordu. Bunun dışında, korkudan ödü kopuyordu.

Julie mutfağa dönerken, televizyon ekranında bir psikolog konuşmaktaydı. Birden, psikologun *kendisinden* söz ettiğinin farkına vardı. Geri döndü ve gözlerine inanamayarak televizyona doğru yürüdü. Ekranda adamın adının Dr. William Everhardt olduğu yazıyordu ve bu adam Julie Mathison'ın rehin alındıktan sonra nasıl bir psikoloji içine girmiş olacağını gayet kendinden emin bir şekilde anlatmaktaydı.

"Bayan Mathison'ın konumundaki rehineler üzerinde birçok araştırmalar yapılmıştır. Şahsen benim bu konuya ilişkin bir kitabım var. Genç bayanın son derece gerilimli, ancak böyle bir durum için sıradan sayılabilecek duygusal deneyimlerden geçmekte olduğunu söyleyebilirim."

Julie kendisi hakkında konuşan bu tanımadığı uzmanın sözlerini şaşkınlıkla dinleyerek başını yana eğdi.

"İlk gün ve ikinci gün, başlıca duygu korkudur. Bu insanı felce uğratan bir duygudur. Rehine çaresizlik içindedir. Korkudan ne bir şey düşünebilmekte, ne de bir şey yapabilmektedir. Ancak, kurtarılacağı umudunu beslemektedir. Daha sonra, genellikle üçüncü günde, öfke başlar. Haksızlığa uğramış olmasına ve kurban rolünü üstlenmek zorunda kalmasına karşı duyulan öfke."

Julie parmağıyla günleri sayarak gerçeği uzmanın söyledikleriyle karşılaştırıyordu. Adamın söylediklerinin gerçekle ilgisi olmadığını görünce nefretle başını sallayarak dinlemeye devam etti.

"Artık Bayan Mathison'ın, benim minnettarlık ve bağımlılık sendromu adını verdiğim duruma ulaşmış olması gerek. Onu kaçıran adamı koruyucusu hatta dostu olarak görmektedir. Çünkü henüz kendisini öldürmemiştir. Zaten Bay Benedict'in onu öldürmesi için bir neden olduğunu da düşünmüyoruz. Genç bayan şimdi onu kurtaramadıkları için yasal mercilere karşı öfke duymaktadır.

Onları güçsüz, kendisini rehin alan kişiyi ise onlardan üstün görmektedir. Bu kişiye elinde olmadan hayranlık duymaktadır... Bunun yanı sıra, kendisine zarar vermediği için ona müteşekkirdir. Benedict, çekici ve zeki bir adamdır. Bunun sonucunda da genç bayanın, hem duygusal, hem de bedensel olarak onun arzularına boyun eğmek durumunda olduğuna inanıyorum."

Julie ellerini kalçalarına dayamış ekrana bakıyor, sakallı adamın söylediklerini dinliyordu. Şu ana kadar söylediği tek gerçeğe uygun şey Zack'in zeki ve çekici olduğuydu. Nasıl olup da, bu adamın kendisini, yabancı bir ülkede vahşi teröristler tarafından esir alınan rehinelerle bir tuttuğunu merak ediyordu.

"Bu duygusal karmaşadan kurtulmak için ilerde psikolojik tedaviye ihtiyacı olacaktır. Büyük bir olasılıkla, tedavi olmak için bir doktora başvuracağı kanısındayım.

Bu noktada spiker araya girerek, *"Bütün bunlar Julie Mathison'in Zachary Benedict tarafından rehin alındığı varsayılarak konuşulmaktadır,"* dedi. *"Bazı kişiler onun Benedict'e yardım ettiğini düşünmektedirler."*

Dr. Everhardt sakalını okşayarak, *"Bu genç kadın hakkında araştırma yaptım,"* dedi. *"Bana kalırsa, Julie Mathison, Benedict tarafından rehin alındı. Genç bayanın ona yardımcı olması söz konusu değil. Bu varsayımı kabul etmiyorum."*

Julie, yüksek sesle, "Teşekkür ederim," diye adamla dalga geçti.

Tam o anda tepeden gelen helikopter seslerini duydu. Bu sessiz dağ başında, bu o kadar sıra dışı bir şeydi ki, kulaklarına inanamayarak pencereye koştu. Korkmamıştı ama helikopteri görünce gerçeği hatırladı. "Zack!" diye haykırarak koşmaya başladı. "Havada bir helikopter var! İyice alçalmış..."

Zack yatak odasının kapısında göründüğünde elinde silah vardı. Genç kadın buz gibi oldu.

Genç adam, dolaptan bir ceket alıp ona doğru atarak, "Dışarı çık ve ağaçların arasına saklan," dedi. "Ben sana seslenene ya da polisler beni yakalayıp götürene kadar eve yaklaşma!"

Julie kapıdan çıkarken, "Tanrı aşkına!" diye haykırdı. "Helikopteri düşürecek değilsin herhalde!"

Zack, "Uzaklaş!" diye bağırdı.

Julie dehşet içinde dışarı çıkıp ağaçların arasına sığındı. Sonra evin çevresinde dolaşarak pencerelerin önüne geldi. Şimdi Zack'i görebiliyordu. Helikopter evin üstünde birkaç kere dolaştıktan sonra sol tarafa yönelerek uzaklaştı. Julie Zack'in dürbünle onu kaybolana kadar izlediğini gördü. Dizleri titreyerek yere çöktü. Midesi bulanmaya başlamıştı.

Zack, dışarı çıkmış, ona doğru geliyordu. "Bir şey yok," dedi. "Kayakçılar. Biraz alçaktan uçuyorlardı, hepsi bu."

Julie başını kaldırıp ona baktı. Kımıldayamıyordu.

Zack, sakin bir sesle, "Elini ver," dedi.

"Kalkabilirim. Yardıma ihtiyacım yok. İyiyim."

"Neredeyse bayılacaktın."

"Ağabeyimin polis olduğunu unutma. Silah görmeye alışığım. Ama hazırlıklı değildim."

Julie bu olayın kendileriyle ilgisi olmayışına o kadar sevinmişti ki eve döndüklerinde, hemen neşelendi.

"Ted polis akademisindeyken arka bahçede atış talimi yapardı," dedi. "Onu seyrederken çok eğlenirdim."

"Güzel. Şimdi sıcak bir banyo yap."

"Ama..."

"Benimle tartışma. Dediğimi yap. Bir daha böyle bir şey olursa..."

Ona ayrıntılı olarak, bir daha böyle bir şey olduğunda ne yapacağını, nasıl davranacağını anlattı. Bu sefer kötü bir şey olmamıştı ama Zack, kızın hayatını nasıl tehlikeye attığını ve onu nasıl dehşete düşürdüğünü görmüştü.

Julie banyo yapmış ve giyinmiş olarak salona döndüğünde hava kararmıştı. Zack şöminenin önünde duruyordu. Suratı asıktı.

Julie arkadan ona yaklaşarak, "Biftekleri sen mi pişireceksin yoksa her şeyi bana hazırlatmaya mı niyetlisin?" diye sordu.

Zack irkilerek ona döndü. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Yemek hazırlıklarını soruyordum. Uluslararası antlaşmaları bozar gibisin!"

Zack hâlâ biraz önceki helikopter olayını düşünüyordu.

"Neden bahsediyorsun?"

"Yemekten bahsediyorum, Bay Benedict! Cenevre Antlaşmasına göre mahkûmlar kötü muameleye tabi tutulamaz. Oysa sen, iki gün üst üste yemeği bana yaptırıyorsun. Bu ne demek?"

Zack gülümsemeye çalışarak başını salladı. Şu anda tek isteği Julie ile birlikte yatağa girip her şeyi unutmaktı.

38

Zack'in keyfi Julie'nin umduğu kadar çabuk yerine gelmedi. Yemek boyunca sessiz sessiz şarabını yudumladı.

Julie şarabın onu gevşeteceğini düşünüyordu. Böylece istediği şeyleri konuşabilecekti. Eğilip dördüncü kez genç adamın kadehini doldurdu.

Zack onun yüzüne bakarak, "Umarım beni sarhoş etmeye çalışmıyorsundur," dedi. "Eğer böyle bir niyetin varsa, hemen söyleyeyim, ben şarapla sarhoş olmam."

"Viski getireyim mi?"

"İhtiyacım mı var?"

"Bilmem."

Sonra Zack'in yüzüne bakarak, "Zack, örnek bir rehine olduğumu inkâr edecek değilsin herhalde," dedi. "Bu durumda bazı sorular sormak hakkını kazandığıma inanıyorum."

"Soracağın sorulara bağlı."

Genç adamın cevabı onu biraz tedirgin ettiyse de cesaretini kaybetmemeye çalıştı. "Karımın katilini bulmayı düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Bu soruyu geçelim."

"Tamam. Katilin kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Başka bir konudan söz et."

Julie onun davranışlarına karşı aşırı hassastı ama öte yandan da bazı sorular sormanın hakkı olduğuna gerçekten inanıyordu. "Lütfen beni böyle tersleme," dedi.

"O zaman lütfen başka bir konuya geçelim."

"Lütfen beni dinler misin? Senin davan sırasında ben bir üniversiteler arası öğrenci değişimi programı çerçevesinde yurtdışındaydım. Ne olup bittiğini bile bilmiyorum. Öğrenmek istiyorum."

"Keaton kütüphanesindeki eski gazetelere bakarsan öğrenebilirsin."

"Allah kahretsin! Ben olayları basından değil senden öğrenmek istiyorum."

"Hiç şansın yok."

Zack kadehini masanın üstüne bırakıp ayağa kalktı ve elini Julie'ye uzattı. Julie hemen ayağa kalkıp onun karşısına dikildi.

"Haydi yatalım."

Julie alınmış ve kırılmıştı. "Ben yatmıyorum," dedi. "Senden istediğim, karşılaştığımız günden beri senin benden istediklerin ve aldıkların yanında çok küçük bir şeydi."

Zack, "Sana ya da başka birine olayın ayrıntılı hikâyesini anlatmaya hiç niyetim yok," dedi. "Mahkemeden önce polislere ve avukatlara yüz kere anlattım. O iş bitti. Kapandı."

"Ama ben yardımcı olmak istiyorum. Beş yıl oldu. Senin bakış açın ve anıların farklı olabilir. O gün orada bulunanların listesini yapmayı düşünmüştüm. Her biri hakkında senden bilgi alacaktım. Ben onları tanımadığım için olaya yeni bir bakış açısı getirebilirim. Belki o zaman gözünden kaçan bir şeye dikkatini çekebilirim."

Zack onu azarlar gibi güldü. "Bana nasıl yardım edeceksin ki?"

"Deneyebilirim."

"Saçmalıyorsun. Avukatlara ve özel dedektiflere iki milyon doların üzerinde para harcadım. Hiçbiri benden başka bir zanlı bulamadı."

"Ama..."

"Bu konuyu kapatalım, Julie!"

"Kapatmayacağım! Açıklama istemeye hakkım var!"

Zack, "Hiçbir şeye hakkın yok," dedi. "Senin yardımına da ihtiyacım yok. Üstelik istemiyorum."

Julie sanki bir tokat yemiş gibi irkildi. Aşağılandığını hissetti ama belli etmedi. "Anlıyorum," diye cevap verdi. Evet, anlamıştı. Onun sadece bedenine ihtiyacı olduğunu çok iyi anlıyordu. Hiçbir şey hissetmeye hakkı yoktu. Görevi onu eğlendirmek ve o istediğinde bacaklarını açmaktı.

Zack, ona doğru uzanarak tekrarladı. "Haydi yatalım."

Julie gerilerek, "Bana dokunma!" diye tısladı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum. Senin kalpsiz bir hergele olduğunu şimdi anladım! Buradan ayrıldıktan sonra kaçmaya başlayacaksın, öyle değil mi? Gerçek katili bulmaya niyetin yok, anladım."

"Hayır yok!"

Julie onun yüzündeki korkunç ifadeyi görmüyordu bile. "Hayatımda tanıdığım en korkak adamsın," diye bağırdı. "Ya öyle ya da karını sen öldürdün!" Odasının kapısını açtı. "Yarın sabah buradan ayrılıyorum. Eğer beni durdurmayı düşünürsen, silahını kullanmaya hazır olmalısın!"

Zack onu küçümseyerek süzdü. "Seni durdurmak mı? Arabaya kadar bavulunu taşırım be!"

Bu sözler üzerine Julie yatak odasının kapısını hızla kapattı. Soyunup yatağa girer girmez hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Zack ise soyunurken biraz önce salondaki sahneyi çözümlemeye çalışıyordu. Julie'nin kendisine korkak ya da katil demesini unutamıyordu. Oysa, mahkemeden sonra bu gibi şeylerden etkilenmemeyi öğrenmişti. Bunları düşünürken, birden dondu kaldı. Durumu anlamıştı.

Julie ona âşık olduğunu sanıyor, bu yüzden onun üzerinde bazı hakları olduğunu iddia ediyordu.

Kendisinin de ona tutulduğunu, bu yüzden de ona ihtiyacı olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Bir küfür savurdu ve pantolonunu yatağın üstüne fırlattı. Ne Julie Mathison'a ne de aşkla şehvet arasındaki farkı bilmeyen tecrübesiz bir kasaba öğretmenine ihtiyacı vardı. Kendisinden nefret ettiğine göre buradan gitmesi daha iyi olurdu. Bu, kendisi için de daha iyi olacaktı. Aralarında cinsellikten başka hiçbir şey yoktu. Bunu ikisi de istiyordu. O kadar.

Bunu hem kendisine hem de ona kanıtlamak gereğini duyarak yatak odasının kapısını açtı.

Julie ertesi gün ne yapacağını düşünürken odasın kapısı açıldı ve Zack çırılçıplak içeri girdi.

Genç kız, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bu soru, senin burada yalnız yatmayı tercih etmen kadar saçma!" Yorganı kızın üstünden çekip aldı.

Julie büyük bir öfkeye kapılarak yataktan fırladı. Amacı kapıya ulaşmaktı. Ama genç adam onu hemen yakaladı ve çıplak göğsüne çekti.

"Allah kahretsin seni! Bırak beni!"

"Ne zaman birbirimize baksak, ikimiz de aynı şeyi istiyoruz."

"Hergele! Bana saldırmaya kalkarsan seni kendi silahınla öldürürüm!"

Zack, buz gibi bir sesle, "Saldırmak mı?" diye sordu. "Bu aklıma bile gelmez. Üç dakika sonra seninle sevişmem için yalvarmaya başlayacaksın."

Ağzı Julie'nin dudaklarını bulduğunda genç kız onunla bo-

ğuşmaya başladı. Ama başarılı olamıyordu. Zack'in eli kızın bacaklarının arasına uzanıp onu usta parmaklarıyla okşamaya başladı. Julie onun kendisini zorlamaya niyetli olmadığını hissetti. Onun da sevişmeye katılmasını istiyordu. Ama böyle bir şey, genç kız için, onun kendisine zorla sahip olmasından çok daha gurur kırıcı olurdu. Bedeni daha şimdiden, iradesine karşı gelerek, ona cevap vermeye başlamıştı. Julie hem ona hem kendisine o kadar kızmıştı ki bütünüyle teslim olmadan her şeyin olup bitmesini istiyordu. "Allah belanı versin! Bitir şu işi!"

Zack, kalbi kadar soğuk bir fısıltıyla, "Niçin?" diye sordu. "Korkak ve katil olduğumun yanı sıra sana tecavüz ettiğimi de söylemen için mi?" Parmakları şimdi daha derinlerde dolaşıyordu. "Hiç şansın yok." Genç kızın meme ucunu ağzına aldı, çevresinde dilini dolaştırmaya başladı. Julie itiraz etmek amacıyla bir çığlık attı. Sonra kalçalarını hafifçe oynattı. Ama birden durdu. Adalelerini sıktı. Zack onun son direnişlerini de yenmekteydi. Arzu kızın kanını tutuşturmaya başlamıştı.

"Beni istiyor musun, Julie?"

Evet, istiyordu. Onun kendisine sahip olmasını, doyuma ulaşmayı delice istiyordu. "Canın cehenneme!" diye tısladı.

Zack yavaşça onun üstüne çıkarken, "Zaten cehennemdeyim," dedi. Kızı öptü. "Beni istediğini söyle."

Genç kız hıçkırdı. "Seni istiyorum..."

Zack o anda ona sahip oldu ve Julie hemen doyuma ulaştı. Zack geri çekildi ve "Üç dakika sürdü!" dedi ve kalkıp gitti. Julie olup bitenlere inanamıyordu. Duygusal olarak tükenmiş durumdaydı. Yerden yorganı alıp örtündü. Gözlerini kapattı ama ağlamadı. Bir daha asla onun için tek bir damla gözyaşı dökmeyecekti.

Zack karanlıkta, yatağının yanındaki koltuğa oturup başını ellerinin arasına almıştı. Kıza, ona cinsel açıdan bile ihtiyacı olmadığını, yarın buradan ayrıldıktan sonra kendisi için ağlamasının ya da kendisini merak etmesinin gereksiz olacağını kanıtlamıştı.

Amaçlarına ulaşmıştı.

Ama hayatında hiç bu kadar utanmamıştı.

Artık Julie ona âşık olduğunu aklına bile getirmeyecekti. Bundan emindi. Hatta ondan nefret edecekti. Aslında gidip ondan özür dilemek için yanıp tutuşuyordu ama böyle bir zayıflığın aklına gelmesi bile kendisinden büsbütün tiksinmesine neden oluyordu.

Bitişik odada, Julie'nin ondan nefret ederek uyumaya çalıştığını düşünüyor olması, bir gece önce birlikte yattıkları yatağa yatıp uyumasını engelliyordu.

39

Julie ertesi sabah şafak sökerken uyandığında, Blazer'ın anahtarları şifoniyerin üstünde duruyordu. Evin içinde korkunç bir sessizlik vardı. Bir gece öncenin acıları yerini yoğun bir duygusuzluğa bırakmıştı. Tek istediği buradan çıkıp gitmek ve asla geriye dönüp bakmamak, burada olup bitenleri hiç hatırlamamaktı. Her şeyi unutmak istiyordu. Onu tanıdığını ve ona âşık olduğunu asla anımsamak istemiyordu. Eğer âşık olmak bu denli kırılgan olmak demekse bir daha asla âşık olmayacaktı. Çantasını dolaptan çıkarıp eşyalarını içine tıktı.

Yatak odasının kapısında durakladı. Bir şey unutmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Sonra ışığı kapattı. Yavaşça kapıyı açıp karanlık odadan çıktı ve olduğu yerde kalakaldı. Zack arkası ona dönük olarak pencerenin önünde duruyordu. Genç adam ona dönmeden, "Cinayet günü sette olan kişilerin listesi masanın üstünde duruyor," dedi.

Genç kadın onu duymazlıktan gelerek kapıya doğru yürüdü.

Zack, boğuk bir sesle, "Gitme," dedi. "Lütfen..."

Onun sesindeki çaresizlik karşısında Julie'nin içi burkuldu. Ama gururu öylesine yıpranmış ve öylesine incinmişti ki, dün gece

olanlardan sonra onun kendisine yaklaşmasına izin vermesi için gurursuz bir budala olması gerekirdi. Arka kapının önüne geldiğinde onun sesini duydu. "Julie... lütfen gitme."

Genç kadın birden başını kapıya dayayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Zack yanına gelip onu kollarına aldı.

Genç kadını teselli etmeye çalışarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Lütfen beni affet. Bana korkak ve katil dediğin için öyle davrandım. Senden bunları duymaya dayanamadım. Senin de dediğin gibi, zaten kalpsiz serserinin biriyim."

"Çok doğru, öylesin. Ne yazık ki seni seviyorum."

Zack onu alnından ve yanaklarından öptü, saçlarını kokladı. Otuz beş yaşında, nihayet, nedensiz, hesapsız, sadece kendisi olduğu için sevilmenin ne demek olduğunu öğrenmişti. Ne serveti ne de şöhreti, hatta ona sunacak bir saygınlığı olmadığı halde, bu genç kadın onu sevmişti. Olağanüstü bir sadakat duygusuna sahip olan bu cesur kadın tarafından koşulsuz olarak seviliyordu. Hiç kuşkusu yoktu ki, duygularını ona açıkça söyleyecek olsa, Julie onu yıllarca kendisinden hiçbir haber almadan bekleyebilirdi.

"Ben buna layık değilim, tatlım," dedi.

Julie gözyaşları arasında, "Bunu biliyorum," dedi.

Zack, "Cinayetle ilgili konuşmamızı biraz erteleyerek birkaç saat yatalım mı? Bütün gece uyumadım da."

Julie başını salladı ve onunla yatak odasına geçti.

Zack genç kadına sımsıkı sarılarak başını onun göğsüne dayadı ve hemen uykuya daldı.

Julie'nin uykusu yoktu. Düşüncelere daldı. Yıllar önce okuduğu Sheakespeare'in bir sözünü anımsadı. *Hayat herkesin kendine düşen rolü oynadığı bir tiyatro sahnesidir.* Üniversiteyi bitirdiğinden beri hep, birinin sahneye çıkması için işaret etmesini bekleyerek kenarda duruyordu. İşte sıra ona gelmişti. Şimdi, yıllardan beri neyi beklediğini biliyordu. Örnek bir insan olmak yolunda harcadığı bütün çabalara rağmen, âşık olmaya sıra gelince bir kara koyunu, bir kaçağı, ona Chicago sokaklarında tanıdığı çocukları hatırlatan, toplum dışına itilmiş birini seçmişti.

Gelecek tehlikelerle dolu ve belirsizdi. Buna rağmen Julie kendini huzurlu hissediyordu.

Genç adamın yüzünü okşadı ve saçlarına bir öpücük konduraraak, "Seni seviyorum," dedi.

40

Julie Zack'in hazırladığı listeyi gözden geçiriyordu. Karısının öldürüldüğü gün *Kader* filminin setinde olan kişiler.

Zack kanepenin üstünde onun yanında oturuyor, için için gülüyordu. Ünlü ağır ceza avukatlarıyla tanınmış özel dedektiflerin çözemediği bir sorunu Julie'nin çözebilme olasılığı ona gülünç ve soyut bir düşünce olarak görünüyordu.

Julie, "Bir şey soracağım," dedi. "Burada bulunanlardan birini, senin üstüne bir cinayet suçunu yıkmasına yol açacak kadar kızdırmış olabilir misin?"

"Böyle bir intikamı hak etmek için insanın ne yapması gerekir?"

Genç kadın başını salladı. "Haklısın."

"Unutma ki, asıl hedef ben değildim. Austin ya da Rachel'di. Ben sadece cezaevine giren kurban oldum."

Julie derin bir nefes alarak, sakin bir sesle, "Şimdi bana o gün olanları ayrıntılı olarak anlat," dedi. "Hayır, Rachel'le Austin'i bir arada yakaladığın günden başla... Daha önce de söylediğim gibi, o sırada ben Avrupa'daydım. Ama dergilerde üstünkörü bir şeyler okumuştum."

Zack tarafsız bir tavırla, o gece olanları tek tek anlattı.

Genç adam konuşmasını bitirince, Julie, "Bu saçma sapan bir

kaza olamaz mı?" diye sordu. "Ya da bir hata? Örneğin tabanca ya kuru sıkı mermileri koymakla görevli olan adam, yani Andy Stemple, yanlışlıkla şarjöre gerçek mermi koyup sonra da korkusundan hatasını itiraf edememiş olamaz mı?"

Zack hayır anlamında başını salladı. "Bu Stemple'in hatası değil. O ateşli silahlar uzmanıdır. Yasalara göre, film setlerinde bu gibi işleri ateşli silahlar konusunda uzman olanlar yapar. O sabah silahı kontrol edip kendi eliyle kuru sıkı mermileri şarjöre yerleştirmişti. Bu bir kaza değildi. Silah masaya konmadan üstündeki bütün parmak izleri temizlenmişti. Beni cezaevine gönderen şeylerden biri bu küçük ayrıntıdır."

"Ama senin parmak izin silahın üzerinde belli belirsiz mevcuttu. Kameranın önünde durmaması için onu hafifçe iterken dokunduğunu söylemiştin."

"Aslında bu da o kadar önemli değil. Parmak izimi bulamasalar da mermileri değiştirirken eldiven giydiğimi öne sürecekler di. Son sahnede fikrimi değiştirmeseydim ve Rachel yerine Austin vurulsaydı yine benim yaptığımı söyleyeceklerdi. Çünkü, Austin ya da Rachel'ı öldürmek için iyi bir nedeni olan tek kişi bendim."

Kızın yüzündeki gergin ifadeyi görüp ona acıyarak, "Bugünlük bu kadar yetmez mi?" dedi. "Saat beşi geçiyor."

Julie, düşünceli bir sesle, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ama Zack, bu listedeki insanlardan biri bu cinayeti işledi ve senin cezaevine girmene seyirci kaldı. Örneğin Diana Copeland'da beni tedirgin eden bir şey var. Bana kalırsa o sana âşıktı."

Zack sıkılmış ve yorulmuştu. Gülerek, "Tanrı aşkına, bunu da nereden çıkardın?" dedi.

"Açıkça ortada. Cinayet gününün sabahı Los Angeles'a gidecekken vazgeçip Dallas'ta kalıyor ve sete geliyor. Bir gece önce otelde olanları duyduktan sonra, sana destek olmak amacıyla yolculuğunu erteliyor. Bana kalırsa sana âşıktı ve Rachel'i öldürmeye karar verdi."

"Ve âşık olduğu adama bunun cezasını çektirdi, öyle mi?" Zack gülüyordu. "Sanmıyorum. Üstelik Diana, Rachel yerine Tony'nin ateş etmesine karar verdiğimi bilmiyordu. Ayrıca, aşk ve Hollywood ilişkileri konusunda bilgin yok. Gerçek şudur ki, film yıldızları sürekli olarak *herkes* tarafından sevilmek isterler. Sevdikleri adam için cinayet işlemek söyle dursun, onlar âşık olup, bir erkek için her şeyden vazgeçmezler. Onlar, ilişkilerden ne gibi çıkarlar sağlayabileceklerinin peşindedirler. Duygusal açıdan dengesiz, inanılmaz ölçüde hırslı ve son derece bencildirler."

"Bu genellemenin dışında kalanlar vardır mutlaka."

"Ben hiç rastlamadım."

"İnsanlar, özellikle de kadınlar konusunda bu kadar şüpheci olduğuna göre, garip bir dünyada yaşamış olmalısın."

Zack, "Şüpheci değilim," diye itiraz etti. "Gerçekçiyim. Buna karşılık sen iki cins arasındaki ilişkiler konusunda soyut düşüncelere sahipsin."

Genç kadın ona kızacağına berrak mavi gözleriyle yüzüne uzun uzun baktı ve, "Öyle mi, Zack?" dedi.

Zack, "İkimizden biri yanılıyor," diye cevap verdi. "Ama ben, sanırım ilk filmimi çevirmeden önce de şüpheciydim. Şimdi bu konuyu kapatalım da sorularına devam et."

"Tommy Newton."

"Allah aşkına, Tommy niçin Rachel ya da Austin'i öldürmek istesin?"

"Belki senden kurtulmak istiyordu. Onun birçok filmde yönetmen yardımcısı olarak seninle çalıştığını söylemiştin. Belki ikinci keman olmaktan ve büyük Zachary Benedict'in gölgesinde kalmaktan bıkmıştı."

Zack'in sabrı tükenmeye başlıyordu. "Julie," dedi, "Bir kere, Tommy'nin önünde yönetmen olarak parlak bir gelecek vardı. Benim gibi kendisi de bunu biliyordu. *Kader* 'de benimle çalışmayı da kendisi istemişti."

"Ama..."

"İkincisi, Austin'e âşıktı."

"Anlayamadım?"

"Tommy eşcinseldi. Silah Rachel'in elinde patlayacağına göre, Tommy Newton sevdiği adamı öldürmek istemiş olamaz."

"Emily McDaniels. Sana büyük bir minnettarlık duyduğunu söylemiştin. Seni yıllardan beri tanıyordu ve ne zaman birlikte film çevirseniz bir arada vakit geçirmekten hoşlanıyordunuz. Özellikle genç kızlar güçlü erkeklere çılgınca bağlanırlar. Belki sana âşık olduğuna kendisini inandırmış olabilir. Rachel'den kurtulursa onun duygularına cevap vereceğini düşünmüş olabilir."

Zack homurdandı ama sesi yumuşaktı. "Emily on altı yaşındaydı ve çok tatlı bir kızdı. Tanıdığım kadınlar içinde, senden sonra en iyisiydi. Bu çocuğun bana sorun çıkarabilecek bir şey yapmış olması mümkün değil. Haklı olduğunu varsayalım; bana tutkundu ve Rachel'i kıskanıyordu. Öyle bile olsa Rachel'i öldürmesine gerek yoktu çünkü herkes Rachel'in Austin'le evlenmek için benden boşanmak üzere mahkemeye başvurduğunu biliyordu."

"Rachel'den senin adına intikam almak istemiş olamaz mı?"

"Bu teori pek doğru değil. Emily silahı Rachel'in çekeceğini sanıyordu. Senaryo böyleydi."

"O zaman katilin seçtiği kurbanın Tony Austin olduğunu varsayarak o noktadan yola çıkalım."

"Bunu da söyleyemeyiz çünkü senaryonun üstüne notlar almıştım ve dosyalar ortadaydı. Herkes görmüş olabilir. Ancak avukatlarım bu konuda orada bulunan herkesi sorguya çekti ve herkes bu değişiklik konusunda hiçbir şey bilmediğini söyledi."

"Diyelim ki katil gerçekten Tony Austin'i öldürmek istiyordu. Eğer böyleyse, yine Emily katil olabilir mi? *Sana o kadar bağlıydı ki karınla ilişkiye girerek seni küçük düşüren Austin'i öldürmek istedi.* Bunu varsayamaz mıyız?"

Zack konuyu kapatmak için, "Emily McDaniels kimseyi öldürmedi," dedi. "O kadar. Böyle bir şey yapamaz."

Sonra eğilip listeye baktı ve gülerek, "Son zanlı kim?" diye sordu.

"Tony Austin."

Zack biden öfkeye kapıldı. "Bu işi o yaptı," dedi. "Benden o kadar nefret ediyordu ki ölüm cezasına çarptırılmam için bunu planladı."

Sonra elleriyle yüzünü ovuşturdu. Julie onun sesindeki nefretten ürkmüştü. "Ama onun beş kuruşu olmadığını söylemiştin. Rachel boşanma davası sonucunda senden yüklü bir para alacaktı. Onu öldürmektense onunla evlenip bu paraya sahip olmak istemesi daha akla yakın değil mi?"

"O uyuşturucu bağımlısıdır. Uyuşturucu kullanan bir adamın aklından geçenleri kim bilebilir?"

"Uyuşturucu alışkanlığının ona çok pahalıya mal olduğunu söylemiştin. Bu durumda onun için en önemli şey para değil midir?"

Zack, "Artık bu konuyu kapatalım," dedi. "Daha fazla dayanamayacağım."

41

On dakika sonra, mutfak tezgâhının kenarındaki taburelere oturmuş ne yapacaklarına karar vermeye çalışarak gülüşüyorlardı. Julie yine liste yapmaya başlamıştı.

Zack, "Daha önce fark etmiştim," dedi. "Yazın ne kadar güzel."

Genç kadın gülümsedi. "Bunda şaşılacak bir şey yok," diye cevap verdi. "Yazımı güzelleştirmek için yıllarca çalıştım. On üç yaşındaki diğer kızlar senin filmlerine giderken, ben evde oturup yazımı güzelleştirmek için çalışırdım."

"Niçin?"

Julie yavaşça ona dönerek yüzüne baktı. "Çünkü," diye karşı-

lık verdi, "yaklaşık on iki yaşıma kadar okuma yazma bilmiyordum. Birkaç kelimeden fazla okuyamıyor, adımdan başka bir şey yazamıyordum. Onu da kimse okuyamıyordu."

"Bir öğrenme sorunun mu vardı?"

"Hayır, okula yeterince gitmemiştim. Çocukluğumdan söz ederken buna değinmemiştim."

"Bilinçli olarak mı değinmedin?"

"Aslında bunu senden saklamayı düşünmüş değilim. Ama, söylemek istememiş olabilirim. Hırsızlık yaptığımı kolayca itiraf edip bir zamanlar okuma yazma bilmediğimi saklamam komik değil mi?"

"Anlayamıyorum. Senin kadar zeki biri nasıl olur da hemen okuma yazma öğrenemez."

"Bak, hemen söyleyeyim. Bu herkesin başına gelebilir ve zekâyla ilgisi yoktur. Bu ülkede beş kadından biri okuma yazma bilmiyor. Bu insanlar küçükken okula gidememişler çünkü evde kardeşlerine bakmak zorunda kalmışlar. Başka bir yığın neden de olabilir. Belki de aileleri oradan oraya dolaştığı için sürekli bir eğitim yapma olasılığını bulamadılar. Bunun gibi şeyler... Ancak çocuklar okuma yazma öğrenme konusunda arkadaşlarından geri kalıp onlara yetişemeyince aptal olduklarına karar verip çaba göstermekten vazgeçiyorlar. Sebep ne olursa olsun, sonuç hep aynı. Bu insanlar hayat boyu beden gücüyle çalışmaya ya da devletten işsizlik parası almaya mahkum oluyor, ya da onlara kötü davranan erkeklerle yaşamayı sürdürüyorlar: Çünkü çaresizler ve daha iyi şeylere layık oldukları akıllarına bile gelmiyor. Utanıyorlar ve durumlarını herkesten saklıyorlar."

"Sen de bu utancı hissettin mi?"

Julie başını salladı. "Okula gittiğim zaman, diğer çocuklar bana gülünce yüzlerini görmeyeyim diye en ön sırada oturmaya çalışırdım. Öğretmenlere gözlerimin iyi görmediğini söylerdim."

"Biraz önce, bu gibi durumlarda başlıca sorunun sürekli eğitim alamamak olduğunu söylemiştin. Seni okula göndermediler mi?"

"Hastalıklı bir çocuk olduğum için birinci ve ikinci sınıflarda çok devamsızlığım oldu. Ama öğretmenler beni sevdiği için bir üst sınıfa geçirdiler. Bu bir öğretmenin yapmaması gereken, çok saçma bir şey. Ama sık sık olur. Üçüncü sınıftayken artık arkadaşlarıma yetişemeyeceğimi anlamış bulunuyordum. Okuldan kaçmaya ve sokak çocuklarıyla dolaşmaya başladım."

"Demek ki Mathison ailesi seni kurtarana kadar okula dönmeye niyetin yoktu, öyle mi?"

Julie başını salladı ve Keaton'da başlattığı okuma yazma kursunu anlattı.

"Öğrencilerimin hepsi kadın ve hepsi okuma yazma öğreniyor," dedi. "Ah Zack, onların okumaya başladıklarına tanık olmanın ne kadar zevkli olduğunu bilemezsin! Kendilerini aptal zannederken, bir gün, birdenbire okumaya başlıyorlar ve öyle büyük bir sevinçle gözlerimin içine bakıyorlar ki! Onlara okuma öğretebilmek, bir mucizeyi avuçlamak gibi bir şey!"

Zack yutkundu ve"Sen bir mucizesin, Bayan Mathison," dedi.

Genç kadın güldü. "Hayır, değilim. Ama Debby Sue Cassidy'nin bir mucize olacağını hissediyorum. Kendisi otuz yaşında. Onu görsen, bir kütüphane memuru sanabilirsin. Düz kahverengi saçları, çalışkan bir yüz ifadesi var. On altı yaşından beri Bayan Neilson'ın evinde hizmetçilik yapıyor. Çok zeki, çok duyarlı ve çok yaratıcı biri. Günün birinde bir kitap yazmak istiyor." Julie, Zack'in gülümseyişini yanlış anlayarak, "Gülme," dedi. "Yazabilir. Okuma yazma bilmeyen birine göre kusursuz konuşuyor. Sürekli olarak kütüphaneye gidip kitap kasetleri dinliyor. Bayan Neilson babama söylemiş. Ondan duydum. Seninle karşılaştığımız gün bu iş için Amarillo'ya gitmiştim. Büyüklere okuma yazma öğretmek için bazı malzemeler satın alabilmek amacıyla para bulmaya çalışıyordum. Aslında pahalı şeyler değil ama birçok şey bir araya gelince yekün tutuyor."

"Parayı buldun mu?"

Julie başını salladı.

Zack uzanıp onun yanağını okşayınca, genç kadın gülümseyerek ona sokuldu. Onun bu hareketi karşısında Zack hüzünlendi. Çünkü bu geceden sonra böyle şeylerin olmayacağını biliyordu. Aslında onun bu sabah gitmesini engellememeliydi ama bunu yapamamıştı. Çünkü o zaman, Julie hayatı boyunca ondan nefret edecekti. Beri yandan, ne kadar uzun süre birlikte olurlarsa ayrılmanın o kadar güç olacağını da biliyordu. Onu yarın gönderirse, kendisinin de bir hafta içinde Amerika Birleşik Devletlerini terk etmesi gerekecekti. Çünkü Julie sorgulama karşısında konuşmamaya ancak bir hafta dayanabilirdi. Ama hiç olmazsa kızın can güvenliği sağlanmış olacaktı. Bundan sonraki helikopter baskınının gerçek olması güçlü bir olasılıktı.

42

Zack ona bu gecenin özel olduğunu söylemişti. Bu nedenle uzun uzun hazırlandı. Saçlarını yıkayıp kuruttu, fırçalayarak kabarttı. Dolaptan aldığı sırtı açık, uzun bir elbise giydi. Makyaj yaptı. Carl ile Sara'nın düğününde gelinin nedimesi olacağı zaman bile bu kadar özenle hazırlanmamıştı.

Salona girdiğinde şömine ve orta sehpasının üstündeki mumlar yanıyor, Zack barın önünde ayakta durmuş bir şişe şampanya açıyordu. Lacivert bir elbise, beyaz bir gömlek giymiş, kravat takmıştı. Julie, nefesi kesilerek onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Ne yazık ki, bu yakışıklılık artık dünyadan saklanmak zorundaydı.

Genç kadın kendini topladı ve neşeli bir gülümsemeyle, "Selam!" dedi.

Zack başını kaldırdı ve onu görünce o kadar şaşırdı ki kadehe koymakta olduğu şampanya barın üstüne akmaya başladı. Boğuk bir fısıltıyla, "Tanrım!" dedi. "Sen, nasıl olur da Glenn Close'u kıskanabilirsin?"

"Şampanyayı döküyorsun!"

Zack bir küfür savurup şişeyi doğrulttu ve barı silmek için bir bez almak üzere mutfağa doğru uzandı.

"Zack?"

"Ne var?"

"Nasıl olur da sen Patrick Swayze'yi kıskanabilirsin?"

Genç adam bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Doğrusunu istersen ben de bilmiyorum," dedi. Julie'nin iltifatı hoşuna gitmişti.

Mum ışığında yemek yedikten sonra Zack ayağa kalktı ve CD dolabının yanına gitti. Julie ona takıldı. "Hangi şarkıcıları dinleyeceğiz? Eğer Mickey Mouse'u seçersen seninle dans etmeyeceğim."

"Edeceksin."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Benimle dans etmeyi sevdiğini biliyorum."

Aralarında geçen neşeli konuşmalara rağmen Julie onun gittikçe hüzünlenmekte olduğunun farkındaydı. Yüz ifadesi gittikçe gerginleşiyordu. Genç kadın bunu bir önceki günü karısının öldürülmesinden bahsederek geçirmelerine bağlıyordu. Kendisi göndermeyi planladığı da aklına gelmiyor değildi ama bunu düşünmeye bile dayanamadığı için hemen fikrini değiştiriyordu.

Onunla kalmak istiyordu ama bu konudaki son kararın kendisine ait olmayacağını da biliyordu. Ona âşıktı ama onun duygularını bilmiyordu. Ancak Julie'nin *varlığından* çok memnun olduğu kesindi.

O sırada Barbra Streisand'ın sesi duyuldu ve Zack kollarını açarak, "Bunu beğendin mi?" diye sordu. "Bu Miki Mouse değil."

Julie gülümseyerek, "Streisand en sevdiğim şarkıcıdır," cevabını verdi.

Zack kolunu onun beline dolarken, "Benim de," dedi.

"Onun gibi bir sesim olsaydı, kendi sesimi duymak için her gün şarkı söylerdim."

"Evet, onun sesi eşsizdir. Düzinelerle şarkıcı var, ama onun gibisi yok."

Genç kadın, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Barbra'yı mı?"

Julie başını salladı.

"Evet tanırdım."

"Nasıl biridir? Bir yerde kendisiyle çalışanlara pek iyi davranmadığını okumuştum."

Zack biraz düşündükten sonra, "Benzersiz bir yeteneğe sahip olduğunu biliyor. Bunu nasıl kullanmak istediği konusunda da kesin fikirleri var. Başkalarının ona yol göstermesinden pek hoşlanmaz. Başka bir deyişle, aptallara tahammülü yoktur."

"Onunla iyi anlaşıyordunuz, öyle değil mi?"

"Onu çok severdim."

Julie şarkıyı dinliyor, Zack'in de dinleyip dinlemediğini merak ediyordu. Belki de, erkeklerin çoğu gibi, müziği dinleyip şarkıyı duymuyordu bile. "Ne güzel şarkı," dedi.

Zack, "Sözleri çok güzel," diye cevap verdi.

İkisi de dinliyorlardı.

Gözlerinin derinliklerinde bekleyen yarınlar...
Gözlerindeki aşk dünyasında sakladığın...
Gözlerinde uyuyanları uyandıracağım.
Bir iki öpücük yeter.

Hayatım boyunca...
Hayatımın yazı, kışı, ilkbaharı ve güzü boyunca...
Tek hatırlayacağım
Seninle yaşadıklarımdır.

Streisand'ın şarkısı bitmiş, Whitney Houston ile Jermaine Jackson'ın düeti başlamıştı.

Aşk gözlerinde parlıyor,
Bir mum alevi gibi
Yolumuzu aydınlatacak bu alev
Her gün daha fazla ışık saçarak.

Bestelenmemiş bir şiir,
Söylenmemiş bir şarkıydım.
Ahengi olmayan bir söz, geçmişten kalma bir dansçı...
Ama şimdi sen varsın.
Hiç kimse sevemez beni senin gibi.

Şarkı bittiğinde Julie derin bir nefes alıp hafifçe silkindi. Şarkının etkisinden kurtulup normal haline dönmeye çalışıyordu. "En sevdiğin spor nedir, Zack?" diye sordu.

Zack onun çenesine dokundu. "En sevdiğim spor seninle sevişmektir," dedi. Sesi o kadar boğuk çıkmıştı ki kendisi bile şaşırdı.

"Peki en sevdiğin yemek?"

Cevap olarak Zack eğildi ve onu hafifçe öptü. "Sen." O anda yarın genç kadını göndermenin kendisi için ne kadar zor olacağını düşünüyordu. Beş yıl önce cezaevi kapılarının yüzüne kapanmasına dayanmaktan daha güç olacaktı buna dayanmak. Ona sımsıkı sarılıp gözlerini yumdu.

Julie elini uzatıp onun kasılmış çenesine dokunarak, "Yarın beni göndereceksin değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Direnmenin boşuna olacağını biliyordu ama yine de, "Gitmek istemiyorum!" dedi.

Zack başını kaldırdı. Kararlı bir sesle, "Durumu daha da güçleştirme," diye cevap verdi.

Julie daha güç bir durum düşünemiyordu. Ama yine de sesini çıkarmadı. Şimdilik onun dediklerini yapmaya karar vermişti. Zack istediği zaman onunla birlikte yatmaya gitti, gülümsemesini istediği zaman gülümsedi. Seviştikten sonra onun kollarının arasında kıpırdadı ve "Seni seviyorum," dedi. "Seviyorum..."

Zack parmaklarının ucuyla onun dudaklarına dokundu. "Yapma."

Julie *keşke o da bana aynı şeyleri söylese* diye düşünüyordu. Gerçek olmasa bile söylemesini isterdi. Ama bunu ondan istemedi çünkü yapmayacağını biliyordu.

43

Blazer'ın egzoz borusundan dumanlar çıkmaya başlamıştı. Zack güneşli gökyüzüne bakarak, "Hava tahmininde kar görünmüyor," dedi. "Bu demektir ki, Teksas'a kadar yollar açık olacak."

Zack sabahleyin vedalaşmalarının nasıl olacağı konusunda kesin talimat vermişti. Gözyaşı ve pişmanlık yok! Julie büyük bir gayretle güçlü olmaya çalışıyordu. "Dikkatli olacağım," dedi.

"Hızlı gitme. Çok hızlı araba kullanıyorsun." Uzanıp Julie'nin ceketinin fermuarını biraz daha yukarı çekti ve yakasını kaldırdı. Kız neredeyse ağlayacaktı.

"Yavaş gideceğim."

"Buradan yeteri kadar uzaklaşıncaya kadar, tanınmamak için elinden geleni yap," diye hatırlattı. Julie'nin elindeki güneş gözlüklerini alıp kızın burnunun üstüne yerleştirdi. "Oklahoma sınırını geçtikten sonra ilk duraklama noktasında dur ve on beş dakika bekledikten sonra jetonlu telefondan aileni ara. FBI ajanları konuşmanızı dinliyor olacaklar. Sinirli ve şaşkın görünmeye ça-

lış. Seni gözlerin bağlı olarak arka koltuğun önünde, yerde yatar durumda bıraktığımı ve ortadan kaybolduğumu söyle. Eve vardıktan sonra da hep gerçekleri anlat. Hiçbir şeyi değiştirme."

Julie hiç konuşmuyordu çünkü söyleyecek bir şeyi yoktu.

Zack, "Sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Julie, başını iki yana salladı.

"Güzel. Şimdi öpüşüp vedalaşalım."

Julie, onu öpmek için ayak parmaklarının ucunda yükselirken genç adam ona sıkı sıkı sarıldı ve onu kısaca öptü. Sonra uzaklaştı. "Vakit geldi," dedi.

Julie başını salladı ama kımıldayamıyordu. "Bana yazarsın, değil mi?"

"Hayır."

Kız, çaresizlik içinde, "Ama hiç değilse bana nerede olduğunu bildirebilirsin," diye sızlandı. "Nerede olduğunu söyleyemesen bile güvende olduğunu bilmek isterdim. Mektuplarımı uzun süre kontrol etmeyeceklerini kendin söyledin."

"Yakalanırsam birkaç saat içinde haberlerde duyarsın. Böyle bir şey olmazsa güvendeyim demektir."

"Ama niçin yazmayacaksın ki?"

"Mektup yok, Julie. Bugün sen buradan gidince her şey bitiyor. Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz." Sözler genç kadının kulaklarında birer kırbaç darbesi gibi şaklıyordu. "Yarın sabah eski yaşantına bıraktığın yerden başlayacaksın. Bütün bunları hiç olmamış farz et. Zaten birkaç hafta içinde unutacaksın."

"Bunu sen yapabilirsin ama ben yapamam." Julie ağlamaklı sesinden utandı. Hırsla dönüp arabanın kapısını açtı. "Kendimi daha fazla küçük düşürmeden gideyim," dedi.

Zack onu kolundan yakaladı. "Yapma," dedi. "Böyle gitme." Sonra onun saçlarını okşadı. "Geçtiğimiz hafta içinde yaptığın tek saçmalık beni fazla önemsemekti," diye devam etti. "Bunun dışında bütün yaptıkların ve söylediklerin doğruydu."

Julie ilk kez olarak, bu ayrılığın Zack için de sandığı kadar

kolay olmadığını hisseder gibi oldu. Gözlerini kapayarak, "Seni çok seviyorum," dedi.

Genç adam alaycı bir sesle, "Beni sevmiyorsun, Julie," dedi. "Deneyimsiz ve safsın. Güzel bir sevişmeyle gerçek aşk arasındaki farkı bilmiyorsun. Şimdi aklını başına toplayıp eve dön ve beni unut. Böyle yapmanı istiyorum."

Julie bir tokat yemiş gibi oldu. Arabaya girerken, "Haklısın," dedi. "Gerçeğe dönmenin zamanıdır."

Zack, Blazer karlı ağaçların arasında kaybolana kadar arkasından baktı ama hemen içeri girmedi. Uzun bir süre orada durduktan sonra dondurucu rüzgâr ona üzerinde ince bir ceket olduğunu hatırlattı. Onu kırmıştı ama bunu yapmak zorundaydı. Eve doğru yürürken bunu düşünüyordu. Değerli hayatının bir dakikasını bile kendisini severek, özleyerek ya da bekleyerek geçirmesini istemiyordu. Onun kendisine olan sevgisiyle alay ederek doğru olanı yapmış, soylu bir biçimde davranmıştı.

İçeri girip mutfağa gitti ve kahve koymak için bir fincan aldı. Sonra Julie'nin o sabah kahve içtiği fincanı gördü ve onu eline alıp yanağına bastırdı.

44

Julie yola çıktıktan iki saat sonra, Blazer'ı yolun kenarındaki bir girintide durdurup yanındaki koltukta duran kahve termosuna uzandı. Zack'in ayrılırken söylediği sözleri unutmak için boşuna gayret sarf ediyordu.

"Beni sevmiyorsun, Julie. Deneyimsiz ve safsın. Güzel bir sevişmeyle gerçek aşk arasındaki farkı bilmiyorsun. Şimdi aklını başına toplayıp eve dön ve beni unut. Böyle yapmanı istiyorum."

Termosun bardak olarak kullanılan kapağına kahve koyarken elleri titriyordu. Zack'in onu böyle acımasızca aşağılaması ne kadar anlamsızdı. Üstelik eve döner dönmez karşısında polisi ve basını bulacağını biliyordu. Genç kadının söylediklerini duymazlıktan gelebilir ya da gönlünü almak için yalancıktan onu sevdiğini söyleyebilirdi. Böylece, onu bekleyen karmaşa karşısında Julie'nin elinde tutunabileceği bir şey olurdu. Sadece onu sevdiğini söyleseydi her şey ne kadar daha kolay olacaktı.

"Beni sevmiyorsun, Julie. Şimdi aklını başına toplayıp eve dön ve beni unut. Böyle yapmanı istiyorum."

Julie kahveyi yutmaya çalışıyordu. O sırada aklına bir şey geldi. Zack onun kendisini gerçekten sevdiğini bilmesine rağmen onu böyle küçümsemiş, alay eder gibi konuşmuştu. Böyle yapmasına rağmen Keaton'a döndüğünde onu ele vermeyeceğini, polislerin sorularına anlaştıkları gibi cevap vereceğini biliyordu. Haklıydı da. Onun katı davranışına çok kırılmasına karşın ondan intikam almayı asla düşünmüyordu. Onu, cezalandırmayı düşünemeyecek kadar çok seviyor, suçsuz olduğuna içtenlikle inanıyor ve onu korumak istiyordu.

Yanından bir kamyonet geçince Julie Zack'in talimatını hatırladı. *Buradan yeteri kadar uzaklaşıncaya kadar, tanınmamak için elinden geleni yap.* İsteksizce doğrulup arabayı çalıştırdı. Yavaş gitmek zorundaydı. Çünkü aşırı hız yapmaktan yakalanırsa bu *dikkat çekmekten* de beter bir şey olurdu.

Julie Colorado-Oklahoma sınırına umduğundan önce vardı. Gidişte son derece kötü olan hava şartları yüzünden aynı yol çok daha uzun sürmüştü. Yine Zack'in talimatına uyarak, yol kenarında bir telefon kabini görür görmez durup telefon etti.

Telefonu babası açtı. "Baba," dedi. "Ben Julie. Özgürüm. Eve geliyorum."

"Tanrıya şükürler olsun! Tanrıya şükürler olsun!"

Yıllar boyunca babasının sesini hiç böyle duymamıştı. Ona acı çektirdiği için büyük bir üzüntü duydu. Her ikisi de başka hiçbir

şey söyleyecek vakit bulamadan, tanımadığı bir ses, "Bayan Mathison, ben FBI ajanı Ingram; neredesiniz?" dedi.

"Oklahoma'da, otoyolun kenarındaki telefon kabinindeyim Özgürüm. Beni gözlerim bağlı olarak arabada bıraktı. Anahtar yerindeydi. O gitmiş. Gittiğinden eminim. Ama nereye gittiğini bilmiyorum."

Tanımadığı ses, "Beni iyi dinleyin," dedi. "Hemen arabanıza girip kapıları kilitleyin ve oradan uzaklaşın. Oralarda kalmayın. Kalabalık bir yere ulaşınca bizi tekrar arayın. Oklahoma polisine sizi karşılamaları için haber vereceğiz. Şimdi hemen o telefon kulübesini terk edin, Bayan Mathison!"

Julie samimi bir çaresizlik içinde, "Eve gelmek istiyorum!" diye sızlandı. "Ailemi görmek istiyorum. Oklahoma'da kalıp beklemek istemiyorum. Bunu yapamam! Sadece aileme yolda olduğumu bildirmek istemiştim." Telefonu kapatıp arabaya doğru yürüdü. Bir daha da telefon etmedi.

İki saat sonra, Teksas otoyolunda ilerlerken tepesinde bir helikopter belirdi. Besbelli evine gitmekte olan perişan durumdaki rehineyi arıyorlardı. Birkaç dakika sonra da mavili kırmızılı tepe ışıklarıyla devriye arabaları dört bir yandan şehirlerarası otoyola doluşmaya başladılar. Blazer'ın arkasında, önünde ve iki yanında ilerleyerek ona eşlik ediyorlardı. Julie sinirli sinirli, *belki de Zachary Benedict'e yataklık eden, onun firarına yardımcı olan kişiyi sorgulamadan ellerinden kaçırmamak için bunu yapıyorlar*, diye düşündü.

Her ikisi için de nasıl bir sürek avının başlatılmış olduğunu şimdi anlıyordu. Julie refakatçilerini görmezden gelmeyi tercih etti. Bu Keaton'a girip annesiyle babasının evine yaklaşana kadar sürdü. Saat sabaha karşı ikiydi. Buna rağmen evin çevresi haberci kaynıyordu. Julie arabadan iner inmez kamera ışıklarının hedefi oldu. Ancak üç Teksas polis memuru ve ağabeyleri onu kalabalığın arasından geçirip eve sokabildiler.

Evde iki FBI ajanı bekliyordu ama annesiyle babası koşarak onların önüne geçtiler ve kızlarını koruyucu kolları ve sevgileriyle sarıp sarmaladılar. Annesi ona sarılmış, hem ağlıyor, hem gülüyordu. "Julie, benim küçük Julie'm!" Babası da onu kucaklayarak, tekrar tekrar, "Tanrıya şükürler olsun!" dedi. Julie'nin gözlerinden yaşlar akıyordu çünkü şimdiye dek onu bu kadar çok sevdiklerini bilmiyordu. Ted ve Carl da ona sarılıp yaşadığı macera konusunda onunla dalga geçtiler. Ama ikisi de çökmüş görünüyordu. Yirmi dört saattir engellemeye çalıştığı gözyaşları Julie'nin yanaklarından aşağı akıyordu. Son on yıldır birkaç damladan fazla gözyaşı dökmüş değildi; o da acıklı filmlerde. Ama bir haftadır döktüğü gözyaşları bir okyanusu doldurabilirdi. Bunun hemen durması gerektiğine karar verdi. O sırada sarışın bir FBI ajanı onlara yaklaştı. Otoriter bir sesle, "Araya girdiğim için özür dilerim, Bayan Mathison," dedi. "Ancak şu anda zaman bizim için çok önemli. Cevaplanması gereken sorular var. Ben David Ingram. Telefonda görüşmüştük." Yanındaki uzun boylu esmer memuru işaret ederek, "Bu da Benedict dosyasına bakan ajan Paul Richardson," diye ekledi.

Julie'nin annesi, "Yemek odasına geçelim," dedi. "Orada hep birlikte masaya oturabiliriz." Sonra, Julie'nin çocukluğundaki bütün dertlerine deva olan şeyi söyledi. "Süt, kurabiye ve kahve getireyim."

Paul Richardson, büyük bir ciddiyetle, "Hayır, Bayan Mathison, özür dilerim," dedi. "Bu görüşme özel olursa daha iyi olur. Kızınız size başından geçenleri yarın sabah anlatır."

Julie, Ted ile Carl'ın arasında yemek odasına doğru yürürken, Richardson'ın sözlerini duyunca durdu. Kendi kendine, bu adamların düşman olmadığını, işlerini yapmaya çalıştıklarını hatırlatıyordu. Kararlı bir sesle, "Bay Richardson," dedi. "Sorularınızı sormakta acele edişinizi anlayışla karşılıyorum. Ama ailem de vereceğim cevapları işitmekte sabırsızlanıyor. Onların buna sizden fazla hakları var. Sizce bir sakıncası yoksa, bu gece yanımda olmalarını istiyorum."

"Sakıncası varsa?" Adamın boyu ve saç rengi Julie'ye Zack'i hatırlatıyordu. Uzun bir süre araba kullanmaktan yorgundu. Daha önce fazla değildi. Bütün bunların sonucunda ona bakıp gülümsedi. "Lütfen itiraz etmeyin," dedi. "Bitkinim ve gerçekten sizinle tartışmak istemiyorum."

Richardson, "Sanırım aileniz odada kalabilir," dedi.

Yerlerine oturur oturmaz, ajan Ingram hemen konuşmaya başladı. "Pekâlâ, Bayan Mathison, baştan başlayalım," dedi ve cebinden minik bir ses alma cihazı çıkarıp masanın üstüne koydu. Julie biraz korktu ama Zack ona nelerle karşılaşacağını anlatmıştı.

Annesi ona bir bardak süt uzatınca onun yüzüne minnetle baktı ve, "Nereden başlamamı istiyorsunuz?" diye sordu.

Richardson, "Sizin Amarillo'ya sözümona öğrencilerinizden birinin dedesiyle görüşmeye gittiğinizi biliyoruz."

Julie başını hızla ona çevirdi. "*Sözümona* da ne demek?"

Ingram, yumuşak bir sesle, "Alınmanıza gerek yok," dedi. "Siz bize olanları anlatın. Zachary Benedict'e ilk rastladığınız andan başlayalım."

Julie kollarını masaya dayamış, duygularından arınmaya çalışıyordu. "Otoyolun üstündeki bir lokantada kahve içmek için durmuştum. Lokantanın adını hatırlamıyorum ama görsem tanırım. Dışarı çıktığımda kar yağıyordu. Uzun boylu, siyah saçlı bir erkek arabamın arka lastiğinin yanına çömelmişti. Lastik patlamıştı. Tamir etmeyi önerdi."

"O sırada silahlı olduğunu fark ettiniz mi?"

"Eğer silahı olduğunu fark etseydim onu kesinlikle arabama almazdım."

"Ne giymişti?"

Bu soruyu izleyen diğer sorular yaylım ateşi gibi art arda geldi ve saatlerce sürdü.

"Bayan Mathison, Benedict'in saklandığı evin yerine ilişkin bir şeyler hatırlamalısınız!" Bunu söyleyen, onu saatlerden beri mikroskop altındaki bir böceği inceler gibi seyretmekte olan Paul Richardson'dı. Kızdığı zaman ona Zack'i hatırlatıyor ve bu genç kadının hoşuna gidiyordu.

"Size söyledim, gözlerim bağlıydı. Ve lütfen bana Bayan Mathison diye değil de Julie diye hitap edin. Hem daha kısa hem de söylemesi daha az zaman alır."

"Benedict'le kaldığınız süre içinde nereye gideceği konusunda hiçbir izlenim edindiniz mi?"

Julie hayır anlamında başını salladı. Bunu daha önce de sormuşlardı. "Ne kadar az şey bilirsem kendisi için o kadar iyi olacağını söylüyordu."

"Nereye gideceğini öğrenmeye çalıştınız mı?"

Julie yine hayır anlamında başını salladı. Bu yeni bir soruydu.

"Lütfen yüksek sesle cevap verin. Konuşmanızı teybe alıyoruz."

"Tamam!" Julie onun Zack'e hiç benzemediğine karar verdi. Daha genç ve daha yumuşaktı. Aslında Zack'ten daha yakışıklıydı ama Zack'in sıcaklığı onda yoktu. "Ona nereye gideceğini sormadım çünkü bana ne kadar az şey bilirsem kendi güvenliği için o kadar iyi olacağını söylemişti."

Richardson, bu cevabı mimleyerek, "Onun güvende olmasını istersiniz, öyle değil mi?" diye sordu. "Yakalanmasını istemezsiniz, değil mi?"

Hesap verme anı gelmişti. Julie gittikçe kendini daha bitkin hissediyordu. Yemek odasının penceresinden bahçeyi dolduran habercileri görüyordu. "Daha önce size onun benim hayatımı kurtarmaya çalıştığını söylemiştim."

"Bunun, Benedict'in kaçak bir suçlu olduğu ve sizi rehin aldığı gerçeğini nasıl değiştirdiğini anlayamıyorum."

Julie arkasına dayandı ve ona küçümsemeyle öfke karışımı bir bakışla baktı. "Onun katil olduğuna hiç inanmıyorum," dedi. "Ben de size bir şey sormak istiyorum, Bay Richardson." Sesine otoriter bir hava verdiği için Ted'in kendini dürtmesine aldırmayarak, "Kendinizi benim yerime koyun ve sizi rehin aldığımı farz edin,"

dedi. "Siz de bir yolunu bulup benden kaçtınız diyelim. Siz saklanıyorsunuz ama ben sizin derin buzlu sulara düştüğünüzü sanıyorum. Saklandığınız yerden benim akar suyun yanına koştuğumu ve buz gibi sulara daldığımı görüyorsunuz. Size seslenerek tekrar tekrar dalıyorum. Sonra sudan çıktığımı, karın üzerine yığılıp kaldığımı görüyorsunuz. Kar motosikletine binip eve dönmüyorum. Oracıkta kalakalıyorum. Direnmiyorum. Aksine, soğuktan daha çabuk ölmek için ıslak gömleğimin önünü açıp başımı arkaya atıyor ve gözlerimi kapıyorum. Üstüme kar yağıyor..." Julie susunca Richardson kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istediğim şu: Siz bunları gördükten sonra benim soğukkanlılıkla birisini öldürebileceğime inanır mıydınız? Katil olmadığımı ispat etmeye vakit bulamadan vurulmam için benden bilgi sızdırmaya çalışır mıydınız?"

Richardson öne doğru eğilerek, "Benedict'in niyeti bu mu?" diye sordu.

"Onun yerinde olsam bunu yapmayı amaçlardım. Ama siz, benim soruma cevap vermediniz. Sizin hayatınızı kurtarmaya çalışıp başaramadığımı zannedince kendimi ölüme terk ettiğimi gördükten sonra beni yakalatmak ve belki de bu arada öldürülmeme neden olmak için benden bilgi sızdırmaya çalışır mıydınız?"

Richardson, "Ben görevimi yapıp kaçak bir mahkûmun -şimdi buna bir de adam kaçırma suçu eklendi- yakalanması için çaba gösterirdim," diye cevap verdi.

Genç kadın bir an sessizce onu seyretti ve, "Bu durumda kalp nakli yaptırmanızı tavsiye ederim," dedi. "Çünkü besbelli kalbiniz yok."

Ajan Ingram sesi kadar tatlı bir tebessümle, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi. "Hiçbirimiz siz Oklahoma'dan telefon ettiğinizden beri uyumadık."

Mathison ailesinin fertleri ayağa kalktılar. Hepsi de uykusuzluktan bitkindiler. Bayan Mathison, esnediğini belli etmemeye çalışarak, "Julie," dedi. "Burada, odanda kalacaksın. Carl, Ted siz de. Tekrar bu gazetecilerin arasından geçmenize gerek yok. Hem Julie'nin size ihtiyacı olabilir."

FBI ajanları Ingram ve Richardson, Dallas'ta aynı binada oturuyorlardı. Meslektaş olmalarının yanı sıra yakın arkadaştılar. Bir haftadan beri kalmakta oldukları motele giderken yolda hiç konuşmadılar. Motelin önüne geldiklerinde, David Ingram arabayı durdurdu ve Julie'ye her söylediğine inanıyormuş izlenimi veren o tatlı sesiyle, "Kız bir şey saklıyor, Paul," dedi.

Paul Richardson başını salladı. "Hayır. Açıksözlü. Bir şey sakladığını sanmıyorum."

Ingram alaycı bir sesle, "O zaman," diye cevap verdi, "kız o mavi gözleriyle sana bakıp gülümsediği anda devreye giren organın yerine beyninle düşünmeni tavsiye ederim."

Paul ona baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

Ingram yüzünü buruşturarak, "Bu şu demek oluyor ki," dedi, "buraya geldiğimizden beri bu kadına kafayı taktın. Kasabalılara onun hakkında sorular sormaya başladığından beri. Onun hakkında işittiğin her iyi şey sonucunda biraz daha yumuşadın. Sakat çocuklarla, onların aileleriyle konuştukça daha derine battın. Allah kahretsin. Okuma yazma bilmeyen kadınlara ders verdiğini ve kilise korosunda ilahi söylediğini duyduğunda onu azize ilan etmeye hazırdın. Bu gece de, her sorunu, her sözünü onaylamasını bekledin. Onaylamayınca da kendine olan güvenini kaybettin. Sadece resmini görerek onun yanında yer aldın, kendisini görünce de aklın başından gitti."

"Palavra."

"Öyle mi? Öyleyse söyle bakalım Benedict'le yatıp yatmadığını öğrenmek için niye o kadar çırpındın? Kız sana iki kere onun kendisine tecavüz etmediğini ve sevişmeye zorlamadığını söyledi. Ama bu sana yetmedi. Allah aşkına niçin açıkça ona kendi isteğiyle Benedict'le yatıp yatmadığını sormadın? Adamın yatak

çarşaflarını tarif etmesini söylediğinde kulaklarıma inanamadım. Güya böylece hangi firmanın ürünü olduğunu anlayıp kaldıkları evin sahibine ulaşılabilirmiş!"

Richardson tedirgin olmuştu. Arabanın kapısını açıp dışarı çıkarken, "Açıkça belli oldu mu?" diye sordu. "Yani aile de fark etmiş midir demek istiyorum."

Ingram da arabadan inmişti. "Elbette fark ettiler," diye homurdandı. "Paul, kafanı kullan. Julie Mathison bir melek değil. Sabıkası var..."

"Eğer Illinois'teki öksüzler yurdunda çalışan memurlar yasalara uyarak o yazıları yok etmiş olsalardı bundan haberimiz bile olmayacaktı. Ayrıca, bu konuda enine boyuna bilgi edinmek istiyorsan benim yaptığım gibi Chicago'dan Dr. Thereza Wilmer'ı ara, seni bir güzel paylasın. O Julie'nin her zaman melek gibi olduğuna inanıyor. Dürüst ol, Dave, sen hayatında hiç Julie Mathison'unkiler gibi bir çift mavi göz gördün mü?"

Ingram, "Evet gördüm," diye homurdandı. "Bambi'nin gözleri."

"Bambi bir geyikti ve gözleri kahverengiydi. Kızın gözleri mavi. Kristal gibi. Kız kardeşimin küçükken böyle gözleri olan bir bebeği vardı."

Ingram sinirlendi. "Bu konuşmayı keselim! Şu söylediklerine bak, Tanrı Aşkına!"

Paul içini çekti, "Sakin ol biraz," dedi. "Eğer sen haklıysan, eğer Julie, Benedict'in cezaevinden kaçmasına yardım ettiyse ya da bizden onunla ilgili bazı bilgileri gizlediğini anlarsak, ona haklarını okuyacak ilk kişi ben olurum. Bunu çok iyi bilirsin."

Ingram odasının kapısını açmak için anahtarı kilide sokarken, "Biliyorum," dedi. "Ama Paul..."

"Ne var?"

"Onun tek suçu Benedict'le yatmaksa, o zaman ne yapacaksın?"

"O hergeleyi bulup kıza tecavüz ettiği için vuracağım."

"Ne Benedict'e yardım etti ne de onunla yattıysa, o zaman ne yapacaksın?"

Paul hafifçe gülümsedi. "O zaman onun uygun göreceği bir kalp bulup nakil yaptırmayı düşüneceğim. Eve girdiğinde bana bakışını gördün mü, Dave? Sanki beni tanıyor gibiydi. Sanki birbirimizi tanıyor ve birbirimizden hoşlanıyorduk."

"Dallas'ta seni sözlük anlamında tanıyan birçok kadın vardır ve hepsi de senin o koca organından hoşlanır!"

Richardson sırıtarak onun sözünü kesti. "Kıskanıyorsun çünkü Julie'nin ağabeyinin eski karısı olan o muhteşem sarışın oraya geldiğinde sana yan gözle bile bakmıyor!"

Ingram, "Böyle küçük, renksiz bir kasabaya göre olağanüstü kadınlar var burada," diye onayladı. "Yazık ki doğru dürüst bir motel yok."

45

O gün öğleden sonra, Mathison'ların evinden çıktıklarında, Ted devriye arabasının üstündeki ışıkları yakıp, ana caddeye asılmış olan üstünde JULIE EVİNE HOŞ GELDİN yazılı pankartın altından hızla geçerken basın peşlerindeydi. Julie çaresizlik içinde, "Bu olanlara inanamıyorum," diye inledi. "Pazartesi günü işe gittiğimde nasıl ders yapacağım? Bugün eve gittiğimde habercilerin baskınına uğradım. Evde kaldığım sürece telefon hiç susmadı."

Ted, dikiz aynasından peşlerindeki arabalara bakarak, "Geleli on iki saati geçtiği halde, habercilere tek bir kelime söylemedin," dedi.

Julie, "On iki saat," diye düşündü. On iki saattir Zack'i düşünecek, birlikte geçirdikleri acı tatlı anları hatırlayacak, kendini ve kuvvetini toplayacak, düşüncelerini düzene sokacak bir dakika bile

bulamamıştı. Rahat uyuyamamıştı. Uyandığında FBI ajanları oturma odasında onu sorgulamak üzere bekliyorlardı. Bu iş iki saat öncesine kadar sürmüştü. Sonra, Katherine, Julie'yi çağırmak için telefon etmişti. Şimdi oraya gidiyorlardı ama Julie, Katherine'in evinde hem Carl hem de Ted'in ona annesiyle babasının yanında sormak istemedikleri şeyleri soracaklarını hissettiği için tedirgindi. Sinirli bir sesle, "Bu habercilerden kurtulamaz mıyız?" diye sordu. "Yüz kişi kadar var. Mutlaka bazı asayiş kurallarını çiğniyorlardır."

"Bildiğim kadarıyla henüz böyle bir şey olmadı."

Julie arkaya baktı ve habercilerin arabalarının Ted'le yarıştığını gördü. "Kenara çek ve hepsine hız sınırını aşmaktan ceza kes. Onlar da bizim gibi saatte doksan mil hızla gidiyorlar, Ted." Birden kendini son derece yorgun hissetti. "Eğer biraz dinlenmem ve düşünmem için fırsat vermezlerse aklımı kaçıracağım."

"Eğer bu gece Katherine'de kalacaksan, Carl ve benimle konuştuktan sonra istediğin kadar uyuyabilirsin."

Julie irkilerek, "Carl ve sen de beni sorgulamaya niyetliyseniz," dedi, "Sizi uyarıyorum, buna hazır değilim."

Ted, kardeşine karşı daha önce hiç kullanmadığı bir ses tonuyla, "Gırtlağına kadar bu işin içine batmış durumdasın," dedi. "Bunu Carl da ben de biliyoruz. Büyük bir olasılıkla Ingram ve Richardson da farkındalar. Bunları seninle Katherine'in evinde konuşmaya karar verdim çünkü kasabada elektrikli güvenlik sistemi olan tek ev o ve bu, dostlarımızın içeri girmesini engelleyecektir."

Cahill'lerin özel yoluna girmiş, bahçenin demir kapısına doğru gidiyorlardı. Evden uzaktan kumanda ile açılıp kapanan kapı önlerinde ardına kadar açıldı. Peşlerindeki haberciler dışarıda kaldılar ve kapı yüzlerine kapandı. Julie, Ted'in söylediklerine o kadar sinirlenmişti ki buna sevinemedi bile. Carl'ın Blazer'ı Cahill'lerin evinin önünde duruyordu. Julie tam dışarı çıkacakken Ted, elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Burada özel olarak biraz konuşalım," dedi. "Avukatın olarak, bana söylediğin hiçbir şeyi kimseye açıklamaya mecbur değilim. Carl ve Katherine'in bu dokunulmazlıkları yok."

"Avukat mı? Baro sınavlarını verdin mi?"

"Henüz sonuçları almadım. Sonuçların olumlu olduğunu farz edelim. Bürokratik gecikmeyi teknik bir sorun sayabiliriz."

"Benim avukata ihtiyacım yok."

"Sanırım olacak."

"Niçin?"

"Çünkü dün gece bütün gerçeği söylemedin. Yalan söylemeyi beceremiyorsun, Julie. Bu konuda tecrüben yok. Bana öyle öfkeli öfkeli bakma. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Julie üşümeye başlamıştı ellerini paltosunun kollarının içine çekti.

Ağabeyi, "Anlat bakalım," dedi. "FBI'a söylemediklerini anlat."

Ağabeyini o kadar uzun zamandır o kadar çok seviyordu ki yıllardan beri ilk kez onun yüzünde kendisini onaylamadığını belirten bir ifade görmekten korkuyordu. Buna rağmen başını kaldırıp ona baktı. "Sana söyleyeceklerimi asla hiç kimseye söylemeyeceğine söz veriyor musun?"

Ted başını arkasına dayayıp bir küfür savurdu. "Tahmin ettiğimden de fazla batmışsın," dedi. "Öyle değil mi?"

"Ne kastettiğini anlamıyorum, Ted. Söz veriyor musun?"

"Elbette veriyorum. Seninle cehenneme giderim, Julie. Sen bunu çok iyi bilirsin! Carl da öyle!"

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, sadece konuş! Dün gece FBI'a ne yalanlar söyledin?"

"Gözlerim bağlı değildi. Colorado'daki evin yerini biliyorum."

Julie, Ted'in duygularını belli etmemek için çaba gösterdiğini hissetti.

"Başka?"

"Bu kadar."

"Ne?"

"Doğru olmayan tek şey bu."

"Peki ya söylemediklerin? Söylemediğin ne var?"

"Benden başka hiç kimseyi ilgilendirmeyecek şeyler."

"Avukatınla oyun oynama! Onlardan ne sakladın? Bana söyle ki ya seni savunayım ya da olay beni aşıyorsa deneyimli bir avukat bulayım."

Julie'nin yorgunluk ve gerginliği öfkeye dönüşmüştü. "Onunla yatıp yatmadığımı mı öğrenmeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Eğer öyleyse, benimle Richardson'ın oynadığı oyunları oynama. Açıkça sor!"

Ted, "Richardson'ı harcama," dedi. "Dün gece Ingram sana haklarını okumadıysa Richardson'a şükret. Ingram senin bir şey -belki de birçok şey- sakladığının farkında. Ama adamın öyle bir başını döndürdün ki onu parmağında oynatıyorsun."

"Richardson kaba bir adam."

"Sen erkekleri nasıl etkilediğinin farkında değilsin. Richardson *sersemledi*. Üstelik sinirlendi de. Zavallı herif!"

Julie, "Teşekkürler," dedi.

"Bu çocukça konuşmaya devam edecek miyiz, yoksa bana FBI'dan neleri gizlediğini söyleyecek misin?"

"Benim de bazı şeyleri kendime saklamak isteyebileceğim ve buna hakkım olduğu hiç aklına geldi mi?"

"Özel hayatına saygı gösterilmesini istiyorsan hapishane kaçkınlarından uzak dur."

Julie midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Bir kelime bile söylemeden arabadan inerek kapıyı çarptı. Tam kapıyı çalacakken Ted onu kolundan yakaladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Anlaşılırsa yasal açıdan sorun yaratabilecek tek yalanımı sana söyledim. Şimdi Carl'la ikinize aynı anda öğrenmeye can attığınız şeyi söyleyeceğim. Ondan başka söyleyecek bir şey yok."

Kapıyı Carl açtı. Julie onun yanından hırsla geçti ve merdiveninyarısında durmakta olan Katherine'i görmezden gelerek ağabeyine döndü. "Ted'in söylediğine göre, söylediklerimin hepsinin yalan olduğunu düşünüyormuşsunuz. Özel hayatıma saygı gösterilmesini istiyorsam kaçaklardan uzak durmam gerektiğini söyledi. Eminim haklıdır! Şimdi size gerçeği söylüyorum: FBI'a Zack'in bana karşı güç kullanmadığını ve beni hiçbir şeye zorlamadığını söyledim. Bu doğru! Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı ve ondan nefret ettiğiniz açıkça belli olsa da siz ikiniz bile bunu 'kötü muamele' kategorisine sokamazsınız. Bana eziyet etmedi. Tecavüz etmedi. Onunla yattım ve eğer isteseydi ömrüm boyunca da yatmaya devam ederdim. Şimdi tatmin oldunuz mu? Bu size yeter mi? Umarım yeter çünkü size söyleyecek başka bir şeyim yok. Zack'in nerede olduğunu bilmiyorum! Nereye gittiğini bilmiyorum! Tanrım, keşke bilseydim..."

Carl onu kucakladı ve dehşet saçan bakışlarla Ted'e baktı. "Ne diye onu bu kadar sinirlendirdin?" diye bağırdı. "Neyin var senin?"

Ted o kadar şaşırmıştı ki kendisine destek olmasını bekler gibi eski karısına baktı. Ama Katherine başını sallamakla yetindi ve "Ted kendisini seven kadınları ağlatmayı çok iyi bilir," dedi. "Aslında bunu yapmak istemez ama kurallarına uymadığımız zaman kendini tutamaz. Bu yüzden polis oldu ve bu yüzden avukat olacak. Kuralları sever. Çok sever, Julie!" Julie'nin koluna girdi. "Gel kütüphaneye gidelim. Bitkin görünüyorsun. Sanırım ağabeylerin bunun farkında değiller."

Onların arkasından Ted öfkeyle Carl'a baktı ve, "Onu sinirlendirmek istemedim," dedi. "Ona sadece benden bir şey saklamamasını söyledim."

"Kendisini küçük bir fahişe gibi hissetmesine neden olmamalı, biraz esnek davranmalıydın."

Kızların arkasından, birlikte kütüphaneye girdiler.

Katherine dört kadehe şarap koyup ikram ettikten sonra, Ted'le Carl'a, "İkiniz birden Julie'nin özel hayatına burnunuzu sokup onu

yargılamaya nasıl cesaret ediyorsunuz?" diye azarladı. "Amma da ikiyüzlüsünüz! O ikinizi de birer aziz sanabilir ama ben ondan fazla şey biliyorum. Ted, hatırlıyor musun, beni ilk kez bu odada soymuştun. Henüz birlikte yemeğe bile çıkmamıştık ve ben on dokuz yaşındaydım. Evet, beni burada soydun ve şu kanepenin üstünde seviştin benimle. Bakire olduğumu anlayınca çok şaşırdığını ve sevindiğini hatırlıyorum. Bir saat sonra yüzme havuzunda tekrar sevişmiştin benimle ve sonra..."

Ted, "Hatırlıyorum," diye onun sözünü kesti ve Carl'a bakarak, "Şarabını iç," dedi. "On saniyeye kadar ihtiyacın olacak."

Haklıydı, çünkü Katherine, Carl'a dönmüştü. "Sana gelince Carl, sen de bir aziz olmaktan çok uzaksın! Evlenmeden önce..."

Carl, "Karımı karıştırma," dedi.

Katherine, sakin bir sesle, "Sara'dan bahsedecek değilim," diye cevap verdi. "Ellen Richter ve Lisa Bartlesman'ı düşünüyordum... sonra sen on dokuz yaşındayken Kaye Sommerfield vardı. Ve..."

Julie dehşete düşmüştü. Gülerek, "Lütfen kes," dedi. Kendisini çok yorgun hissediyor ama yine de Katherine'in söyledikleri ne gülüyordu. "Bu gece hepimizin birbiri hakkındaki hayalleri yıkıldı!"

Ted dönüp Katherine'e bakarak kadehini kaldırdı. "Katherine, her zamanki gibi kendi dokunulmazlığını koruyarak herkesi eleştirmeyi ve utandırmayı başardın."

Katherine birden yumuşamıştı. "Aslında en fazla utanılacak şeyi olan benim," dedi.

Ted ilgisizce, "Benimle yatmaya razı olduğun için mi?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman niçin?"

"Sen bunun cevabını bilirsin."

"Evliliğimiz başarısızlığa uğradığı için değil herhalde."

"Hayır, evliliğimizin başarısızlığına neden olduğum için."

Ted'in çenesi kasıldı. "Keaton'da ne işin var senin?" diye homurdandı.

Katherine sesini çıkarmadan bir şişe daha şarap açtı. "Spencer evlenmeden önce buraya dönmem ve boşandığımızda kaçtığım bu çevreyle yüzleşmem gerektiğini, bilinçaltında buna gereksinim duyduğumu düşünüyor. Kendime olan saygımı yeniden kazanmamın tek yolunun bu olduğunu söylüyor."

Ted. "Bu Spencer," dedi, "salağın birine benziyor."

Katherine kıkırdayarak ona baktı ve kadehini kaldırdı. Ted buna çok şaşırdı.

"Komik olan ne?" diye sordu.

Katherine, "Spencer," diye açıkladı, "bana hep seni hatırlatıyor da..."

Julie şarap kadehine dokunmamıştı bile. Onu masanın üstüne bırakarak ayağa kalktı. "Kavganıza hakemlik yapamayacağım," dedi. "Ama siz devam edin. Ben yatıyorum. Biraz uyumalıyım."

46

Julie uyanıp aşağı indiğinde Katherine kütüphanede saat on haberlerini izliyordu.

Katherine onu görünce şaşırdı. Ayağa kalkarak, "Yarın sabahtan önce uyanmayacağını sanıyordum," dedi. "Buna rağmen, her ihtimale karşı sana akşam yemeği hazırladım. Getireyim."

Julie, "Haberlerde önemli bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Zachary Benedict hakkında hiçbir şey yoktu. Ülkenin bütün eyaletlerinde yayınlanan haberlerin başlıca konusu sensin; esaretten kurtulup zarar görmeden evine dönüşün medyanın çok ilgisini çekmişe benziyor."

Julie omuz silkince Katherine ellerini beline koyarak, "Ne kadar ünlü olduğunun farkında mısın?" diye ona takıldı.

Aralarında sakalaşmaya başlamışlardı. Julie kendini daha iyi hissediyordu.

Katherine başıyla sehpanın üzerinde duran gazete ve dergi tomarını göstererek, "Bazılarını kesip saklamak isteyebileceğini düşünerek bunları senin için biriktirdim. Eğer daha önce görmedinse, ben yemeği getirene kadar bakıver."

Julie, "Bir haftadır ne bir dergi ne de bir gazete gördüm," dedi ve en üstte duran dergiye uzandı. *Newsweek* dergisinin kapağında resmini görünce ağlamakla gülmek arasında bir ses çıkardı. Resmin altında, *Julie Mathison: Yardımcı mı Rehine mi?* yazıyordu. Onu bir kenara atıp diğerlerine baktı. Ülkenin bütün dergilerinde resimleri ve hakkında yazılar vardı.

Biraz sonra, Katherine elinde bir tepsiyle geldi ve tepsiyi Julie'nin önündeki masanın üstüne koydu.

"Kasabada bir anda hayatın merkezi haline geldin," dedi. "Belediye Başkanı Addelson *Keaton Tellalı* gazetesinde yayınlanan makalesinde, ülke basını ne derse desin Keaton'lıların seni tanıdığını ve senin asla Zachary Benedict gibi bir caniden yana olmayacağını bildiklerini yazdı."

Julie elindeki gazeteyi bıraktı. "Ama sen gerçeği biliyorsun," dedi. "Carl'la Ted'e söylediklerimi duydun. Ondan yana oldum."

"Addelson bunları, senin Benedict'in kaçmasına yardım ettiğini ileri süren kamyon sürücüsün açıklamalarına karşı söylüyordu." Sonra durakladı ve ardından, "Bana ondan söz etmek ister miydin?" diye sordu.

Julie arkadaşına bakınca yıllardır paylaştıkları sırları hatırladı. İkisi aynı yaştaydılar ve Ted onları tanıştırır tanıştırmaz çabucak arkadaş oluvermişlerdi. Ted'le Katherine'in evliliği yürümeyince, Katherine üniversiteye geri dönmüş, sonra da Dallas'a taşınmıştı. Şimdiye kadar da Keaton'a hiç gelmemişti. Ama Julie, arkadaşının ısrarlarına dayanamayarak onu Dallas'ta sık sık ziyaret ediyordu. Arkadaşlıkları bozulmamıştı. Aynı sıcaklıkta devam ediyordu.

Julie, "Sanırım onun hakkında konuşmaya ihtiyacım var," dedi. "Belki o zaman onu unutup geleceği düşünmeye başlayabilirim."

Sonra çaresizlik içinde ellerini açarak, "Nasıl başlasam, bilmem ki..." dedi.

Katherine kanepeye oturdu ve, "Zachary Benedict gerçek hayatta nasıl biri?" diye sordu.

"Nasıl biri mi? O katı biri Katherine. Çok katı. Ama aynı zamanda ince bir insan. Kimi zaman öyle tatlı şeyler yapıyor ve söylüyordu ki yüreğim burkuluyordu. Doğrusunu istersen, ilk iki gün boyunca onu kızdırırsam beni öldüreceğini sanıyordum. Üçüncü gün garajda bulduğum bir kar motosikletine binerek ondan kaçmayı başardım..."

Julie bunu izleyen üç saat içinde Katherine'e çok özel şeylerin dışında her şeyi anlattı.

Katherine onu büyük bir dikkatle dinlemiş, sadece bazı şeylere açıklık getirmek için sözünü kesmişti. Arada sırada gülmüş, Zack'in Patrick Swayze'yi kıskandığına inanamamış, kimi zaman da, onaylamadığı bir şey olunca, kaşlarını çatmıştı. Julie sözünü bitirince, "Ne hikâye!" dedi. "Bunu senden başka birisi anlatsaydı tek bir kelimesine bile inanmazdım. Sana bir zamanlar Zachary Benedict'e âşık olduğumdan söz etmiş miydim? Sonra, onu hep bir katil olarak düşündüm. Ama şimdi..." Gülümsedi. "Onu aklından çıkaramamana şaşmıyorum," dedi. "Yani bu bitmemiş bir hikâye. Ortada duruyor. Eğer suçsuzsa, katilin cezaevine girmesi ve hikâyenin mutlu sonla bitmesi gerek. Hikâyedeki iyi adamın hayatını bir av hayvanı gibi kaçarak geçirmesi olmaz."

Julie, "Ne yazık ki bu bir film değil, gerçek hayat ve hikâye mutlu sonla bitmeyecek," dedi.

Katherine, "Yine de yanlış," diye ısrar etti. "Peki ya ayrılışınız? Dün sabah ikiniz de şafak vakti kalktınız, beraberce dışarı çıktınız ve sen arabaya binip yola koyuldun, hepsi bu kadar mı?" Julie kederli bir sesle, "Keşke hepsi bu kadar olsaydı," dedi. "Zack öyle olmasını istemişti ve ben de bunu biliyordum. Ne yazık ki onun istediği gibi olmadı. Ağlamaya başladım ve onu sevdiğimi söyleyerek her şeyi berbat ettim. Böyle olacağını biliyordum çün-

kü bir gece önce dayanamayıp söylediğimde beni duymazlıktan gelmişti. Dün daha kötü oldu. Onu sevdiğimi söyleyerek kendimi küçük düşürdüğüm yetmiyormuş gibi, o... o..." Julie utancından devam edemedi.

Katherine, yumuşak bir sesle, "O ne yaptı?" diye sordu.

"Bana, saçmalayan bir çocuğa bakan bir yetişkin gibi bakıp, onu aslında sevmediğimi, aşkla cinsellik arasındaki farkı bilmediğim için sevdiğimi sandığımı söyledi. Sonra ait olduğum yere dönüp onu unutmamı tavsiye etti. Ben de bunu yapmaya niyetliyim."

Katherine hayret ve öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Ne kadar çirkin davranmış," dedi. "Anlattığın adama hiç uymuyor."

Julie sıkıntılı bir sesle, "Ben de öyle düşündüm," dedi. "Onun bana önem verdiğini sanıyordum. Kimi zaman bakışları..." Sonra sustu ve öfkeyle, "Dün sabaha geri dönebilseydim," dedi, "ona oradan ayrıldığım için çok mutlu olduğumu söylerdim. Bana yaşattığı serüven için teşekkür eder ve onu orada öylece bırakıp çeker giderdim. Yapmam gereken buydu..." Sonra düşündü ve başını salladı. "Bu çok saçma bir şey olurdu," dedi.

Katherine, "Neden?" diye sordu. "Gururunu kurtarmış olurdun."

"Evet ama, o zaman da hayatım boyunca, belki o da beni seviyordu ve eğer birbirimizi sevdiğimizi itiraf edebilmiş olsaydık belki onu beni de yanına alması için ikna edebilirdim ve gerçek katili birlikte arayabilirdik, diye düşünüp duracaktım. Sonunda ona aşkımı ikinci bir defa itiraf etmediğim için kendimden nefret edecektim. Zack'in beni birazcık bile sevmediğini bilmek ve buna dayanmak çok güç, çok acı verici. Ama diğer durumda daha uzun süre, daha fazla acı çekecektim."

Katherine ona şaşkın şaşkın bakıyordu. "Julie beni şaşırtıyorsun. Şimdiye kadar söylediğin her şeyde haklısın. Ama ben senin yerinde olsaydım, olaylara senin şu anda baktığın kadar tarafsız bakabilmem için yıllar geçmesi gerekirdi. Adamın sana yaptıklarına bak: Seni kaçırıyor, sen onun hayatını kurtardıktan sonra iğfal ediyor, bekâretini alıyor, ona kendisini sevdiğini söylediğin zaman da tecrübeli bir erkek sıfatıyla ukalaca bir cevap verip, seni tek başına evine, FBI'ın ve dünya medyasının karşısına gönderiyor. Bu kalpsiz, kaba..."

Julie elini kaldırdı. Gülerek, "Bunlara girmeyelim," dedi. Yoksa yine öfkelenceğim ve ne kadar 'tarafsız' olduğumu unutacağım. Üstelik o beni iğfal etmedi."

"Bana anlattıklarına bakılırsa, seni yirmi dört ayarlık cazibesiyle büyüleyerek iğfal etmiş."

Julie hayır anlamında başını salladı. "Ben iğfal edilmek istedim. Onu çok istedim."

Katherine, "Eğer seni sevdiğini söyleseydi, ailene, mesleğine ve inandığın her şeye sırtını dönerek onun peşine takılır mıydın?" diye sordu.

Julie, Katherine'in gözlerinin içine bakarak, "Evet," dedi.

"Ama onun suç ortağı olurdun o zaman."

"Bir kadının kocasının yanında olduğu için suçlanacağını sanmam."

"Tanrım! Ciddisin! Onunla evlenebilirdin!"

Julie, "Senin buna şaşmaman gerek," diye karşılık verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Julie acı acı gülümsedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Katherine. Şimdi itiraf sırası sende."

"Ne konuda?"

Julie, "Ted konusunda," diye açıkladı. "Bir yıldan beri bana, Ted'in seni dinlemesini istediğini çünkü ona anlatacakların olduğunu söyleyip duruyorsun. Onun bazı şeyleri yanlış anladığını vurguluyordun. Bu gece ise onun bütün kabalıklarını sineye çektin. Niçin?"

47

Katherine Julie'nin keskin bakışları karşısında huzursuzluk içinde kıpırdandı. "Onun bana yaptığı kabalıklara boyun eğdim çünkü evliliğimiz süresinde çok yanlış davrandığım için bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

"Üç yıl önce boşanma davası açtığında böyle düşünmüyordun. Bana onu bencil, kalpsiz, çıkarcı, zorba bir insan olduğu için boşadığını söylemiştin."

Katherine kederli bir sesle, "Üç sene önce şımarık bir velettim," dedi. "Kocamın tek suçu mantıksız bir çocuk gibi değil bir eşe yakışacak şekilde davranmamı istemekti. Sen beni sevdiğin için gözünün önündeki gerçekleri göremiyordun. Ted gerçeği biliyordu ama arkadaşlığımızı bozmak ve bana olan güvenini sarsmak istemediği için sana bir şey söylemedi. Anlaştığımız pek az konudan biri de senin aramızdaki sorunları bilmemen gerektiğiydi."

"Katherine, sen ona hâlâ âşıksın, öyle değil mi?"

Katherine'in yüz hatları gerginleşti. Parmağındaki armut biçimli iri pırlanta yüzükle oynuyordu. Gülerek, "Bir hafta önce, Ted senin ortadan kayboluşun nedeniyle benimle konuşmak zorunda kalana kadar, bu soruya hayır diye cevap verirdim."

"Şimdi ne cevap verirsin?"

Katherine derin bir nefes aldıktan sonra ona baktı. "Senin bu akşam Zachary Benedict için söylediğin gibi, ben de ağabeyinle, eğer isterse, hayatım boyunca yatabilirim."

"Madem ki böyle hissediyorsun, parmağında başka bir adamın yüzüğünü taşıyor olmanı nasıl açıklayacaksın?"

"Doğrusunu istersen bu yüzük artık bana ait değil."

"Ne?"

"Dün nişanı bozdum. Ama Spencer bunu açıklamak için birkaç hafta beklememi rica etti. Ona kalırsa, Ted'i tekrar görünce anılarımız canlandığı için böyle bir karar vermişim."

Julie nişanın bozulması karşısında duyduğu sevinci saklamaya çalışıyordu. "Ted'i nasıl yeniden elde etmeyi düşünüyorsun?" diye sordu. Sonra sıkıntılı bir sesle, "Bu kolay olmayacak," diye ekledi. "Boşandığınızdan beri çok değişti. Ailesine hâlâ bağlı ama çok az gülüyor. Sanki içine kapandı... Sanki çevresine bir duvar ördü ve kimsenin bu duvarı aşmasına izin vermiyor. Carl'la benim bile. Şu anda önem verdiği tek şey baro sınavlarını kazanmak ve avukat olarak çalışmaya başlamak." Durdu, düşündü. Sonra, açıkça, "Senden hoşlanmıyor, Katherine," dedi. "Kimi zaman onun senden nefret ettiğini düşünüyorum." Katherine'in sesi titriyordu. "Sen de fark ettin mi?" dedi. "Ama bilmediğin şu ki, benden nefret etmesi için haklı nedenleri var."

"Buna inanmıyorum. Kimi zaman iki harika insanın evliliği yürümeyebilir. Bu mutlaka iki taraftan birinin suçlu olduğu anlamına gelmez. Böyle şeyler her zaman olur."

"Çirkin gerçekleri sana söylemek cesaretini bulduğum bir anda beni aklamaya çalışma. Gerçek şu ki, bu boşanma tümüyle benim suçumdu. Ted'le evlendiğimde onu seviyordum. Ama o kadar şımarık ve çocuksuydum ki sevmenin kimi zaman sevdiğin insan için özveride bulunmak olduğunu bilmiyordum. Sana garip gelebilir ama, ama Ted'i evlilik bağıyla kendime bağladıktan sonra özgür ve tasasız bir yaşam sürmeyi bir hak olarak görüyordum. Nasıl olsa bir gün evimin kadını olmak isteyecektim. Sana bir örnek vereyim: Düğünümüzden bir ay sonra, kış yarıyılı için arkadaşlarım üniversiteye dönmeye başladılar. Bense bunu yapamıyordum. Birden kendimi büyük bir haksızlığa uğramış gibi hissettim. Daha yirmi yaşındaydım ve üniversite hayatından mahrum ediliyordum. Ted hem kendisi okula devam edecek hem de benim okul masrafımı karşılayacak kadar para biriktirmişti. Bana harika bir teklif yaptı. Derslerimizi aynı günlere denk getirip Dallas'a birlikte gidip gelebilirdik. Ama bu bana yetmedi. Doğu yakasına, oradaki yatakhaneme dönmek, yaz aylarını ve tatilleri kocamın yanında geçirmek istiyordum."

Julie şaşkınlığını belli etmemeye çalışıyordu. Bu tür bir saçmalığı ilk kez duyuyordu. Katherine ise kendini suçlamayı sürdürüyordu. "Ted böyle bir evliliğin yürümeyeceğini, bunu kabul etse bile beni Brookline'e göndermenin maddi olanaklarını aştığını söylüyordu. Bunun üzerine babama koşup para istedim. Oysa Ted biz evlenmeden önce, kendisiyle evlenecek olursam, babamdan para almamamı şart koşmuştu. Elbette babam Brookline'e gidebilmem için gerekli parayı seve seve vereceğini Ted'e söyledi ama Ted reddetti. Bu beni çok öfkelendirdi. O günden sonra evde parmağımı bile kımıldatmamaya karar verdim. Bir daha hiç yemek pişirmedim, çamaşır yıkamadım. Mutfak alışverişini ve yemekleri Ted yapıyor, çamaşırları temizleyiciye götürüyordu. Kasabadaki herkes ne kadar kötü bir ev kadını olduğumu konuşuyordu. Buna rağmen, Ted benim olgunlaşacağımdan ve çocuk gibi değil de yetişkin bir kadın gibi davranmaya başlayacağımdan ümitliydi. Benimle çok genç ve tecrübesiz olduğum halde evlendiği için kendisini suçlu hissediyordu. O yıl evli bir kadına düşen görevlerden sadece bir tanesini yerine getirdim. O da kocamla sevişmekti. Doğrusu ağabeyinle sevişmek de insana hiç zor gelmez." Katherine uzun bir süre sustu. Julie onun söze devam edip etmeyeceğinden emin değildi. Nihayet, "Babam ne kadar mutsuz olduğumu biliyordu çünkü sürekli onun başının etini yiyordum," diye devam etti. Birden aklına parlak bir fikir geldi. Muhteşem bir evim olursa daha mutlu olacağımı düşündü. O zaman evimin kadını olmak hoşuma gidebilirdi. O kadar çocuktum ki, yüzme havuzu ve tenis kortu olan bir evin sahibi olmak, orada konuklarımı kabul etmek, evcilik oynamak fikrine bayıldım. Ama babam, Ted'in ondan maddi yardım almamak konusunda çok katı oluşundan korkuyordu. Beri yandan ben Ted'e emrivaki yaparsak kabul edeceğine inanacak kadar budalaydım. Böylece babam Wilson's Ridge'teki araziyi satın aldı ve evin planlarını çizdirtti. Evi o kadar seviyordum ki, bütün ayrıntıları, her dolabı, her çekmeceyi ben tasarladım. Evde yemek pişirmeye ve çamaşır yıkamaya bile başlamıştım. Ted sonunda evimin kadını olmaya karar verdiğimi sanıyordu. Sebebini tam olarak anlayamasa da mutlu oluşuma çok seviniyordu. Keaton'daki herkes gibi o da annemle babamın daha küçük bir evde oturmak istedikleri için Wilson's Ridge'teki evi kendilerine yaptırdıklarını sanıyordu. Çünkü ben öyle söylemiştim."

Julie donakalmıştı. Wilson's Ridge'te koca bir ev vardı. Tenis kortlu, yüzme havuzlu, muhteşem bir konuttu.

Katherine, "Evet, şu anda Dr. Delorik ve eşinin oturduğu ev benim için yapılmıştı."

Julie söyleyecek başka bir şey bulamadığı için, "Peki sonra ne oldu?" diye sordu.

"İnşaatın bitmesi yaklaşınca, babamla birlikte Ted'i oraya götürdük ve babam Ted'e anahtarı verdi." Katherine sözün burasında ürperdi. "Tahmin edebileceğin gibi, Ted çok öfkelendi. Bu işi ondan gizli yaptığımıza, onu kandırdığımıza, evlenmeden önce babamdan para almayacağım konusunda verdiğim sözden dönmeme kızmıştı. Babama, kibarca bu evin bakımına gücü yetecek birini bulmasını söyledi ve bizi orada bırakıp gitti."

"Elbette bu daha büyük kavgalara yol açtı ve sonunda evliliğiniz çöktü, öyle değil mi?"

"Hayır, bu sadece Ted'le yatağımı ayırmama neden oldu. Ama çok geç kalmıştım."

"Ne demek istiyorsun?"

Katherine önüne bakarak dudağını ısırdı. "Birkaç gün sonra -Ted'den ayrılmadan hemen önce- attan düşmüştüm, hatırlıyor musun?"

Julie, "Elbete hatırlıyorum," diye karşılık verdi. Kolunu kırmıştın."

"O gün kocamın kalbini de kırdım ve evliliğim sona erdi." Genç kadının gözlerinde yaşlar vardı. "Hamileydim, Julie. Bunu, Ted Wilson's Ridge'teki evin anahtarını reddettikten sonra öğrenmiştim. İki aylık hamileydim ve Ted harika bir bebek odası olan evde oturmayı kabul etmediği için çok kızgındım. Ama en çok

kızdığım, onun çok istediği bir şeye -bir bebeğe- kavuşacak olmasıydı. Ted yapmamamı ısrarla söylediği halde ertesi gün ata binmeye gittim. Seçtiğim atın huysuz bir hayvan olduğunu biliyordum. Beni üstünden attığında engel atlıyordum."

Julie onun devam edemeyeceğini anlayınca, "Ve bebeği kaybettin," diye tamamladı.

"Ted kırılmakla kalmayıp öfkeden köpürmüştü. Özellikle düşük yapmak istediğimi sandı. Hamile olduğumu öğrendikten sonraki davranışım göz önüne alındığında böyle düşünmesi doğaldı. İşin komiği şu ki, bu doğru değildi. Evliliğimiz boyunca suçlu sayılamacağım tek olay buydu. Hiç değilse bilinçli olarak bebeği düşürmek istememiştim. Ne zaman bir şeye üzülsem deli gibi ata binerdim. Böylece sıkıntıdan kurtulmaya çalışırdım ve bu bana iyi gelirdi. Thunder'a bindiğim o gün de bebeği düşürmek tehlikesiyle karşı karşıya olduğum aklıma bile gelmemişti. Onunla aynı engellerden yıllardır atlıyordum. En küçük bir sorunla karşılaşmamıştım. Meğer ayağı burkulmuş, tedavi ediliyormuş ve tamamen iyileşmemiş. Bundan haberim yoktu. Thunder benim için gıkını çıkarmadan dağları aşardı. O gün son engeli aştığımızda dizlerinin üstüne çöktü. Ben kısmen hayvanın altında kaldım. Babam da ben de durumu Ted'e anlatmaya çalıştık ama bize inanmadı. Neden inanacaktı ki?" Hüngür hüngür ağlıyordu. Ted'den boşanmayı ben istemedim, Julie. Hastaneden eve geldiğimde eşyalarını toplamıştı. Ama sonuna kadar kibar davrandı. Kalbi kırılmıştı, öfkeliydi ve hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de boşanma davasını benim açmama razı oldu. Hiç kimseye bebeği benim isteyerek düşürdüğümü söylemedi. Oysa buna bütün kalbiyle inanıyordu. Onun bavullarını koridorda görünce aklım başıma geldi. Ne kaybettiğimi anladım. Ama çok geçti. Hikâyenin geri kalan kısmını biliyorsun. Doğu yakasına gidip üniversiteyi bitirdim ve Dallas'taki müzede çalışmaya başladım."

Julie onu kucaklayarak, "Yine de benim en iyi arkadaşımsın," dedi.

Katherine burnunu silerken, "İki haftalığına annemle babamın St. Barts'taki evine, dinlenmeye gidelim," dedi. "Başından geçenlerin seni perişan ettiğini bahane ederek Duncan'dan izin koparabilir misin? Erkekleri düşünmeden güneşte kavruluruz. Ne dersin?

"Bana kalırsa, Ted'i tekrar kazanmak istiyorsan burada kalmalısın. Yoksa çok geç olur. Sık sık Grace Halvers'le görüştüğünü biliyor musun?"

Kızıl saçlı güzel kadının adını duyunca Katherine başını salladı. "Geçen hafta evdeki çamaşır makinesi bozulunca çamaşırları Bayan Kealing'e götürdüm. O söyledi. Bire de ne dedi biliyor musun? 'Çamaşır makinesini kullanmayı öğrenmek için kaç koca daha eskitmen gerek, Katherine?' dedi. Sonra da Ted'in Grace'le çıktığını, Sue Ellen Jury'nin de Ted'i Grace'in elinden almaya çalıştığını söyledi."

Julie kaşlarını çatarak düşündü ve, "Biraz önce Ted'le Grace hakkında söylediklerime rağmen, onun tekrar evlenmeyi düşündüğünü hiç sanmıyorum," dedi.

Katherine suçluluk duygusuyla kıvranıyordu. Ted'in benimle olmasa bile birisiyle mutlaka evlenmesi gerek. O bütün kadınların hayalindeki kocadır. Bir daha evlenmemesi cinayet olur. Onu yönetmek ya da ona hükmetmek mümkün değildir. Eskiden bu beni deli ederdi. Ama, aksilik ya da huysuzluk yaparak onun başını etini yiyeceğime, açıkça söylediğim bir isteğimi yerine getirmek için çırpınırdı. Belki birçok bakımlardan uyumlu bir çift değildik ama birbirimize ilk karşılaştığımız anda âşık olmuştuk. Sanki aramızda bir elektrik vardı."

Julie, "Bu hâlâ var," dedi. "Bu gece baktım da oldukça ateşli bir ilişkiniz var. Siz atışmaya başlayınca zavallı Carl saklanacak yer aradı. Biliyor musun, bana kalırsa Ted'in olumsuz da olsa sana bu kadar şiddetli tepki vermesi için sana karşı bazı duygularının olması gerek."

Katherine, "Evet var. Benden nefret ediyor," dedi. "Hiç olmazsa beni bağışlamasını sağlamalıyım. Bunu yapabilecek miyim bil-

miyorum. Ama bildiğim bir şey varsa, benden vebadan kaçar gibi kaçıyor."

Julie, "Belki sana yardımcı olabilirim," diye mırıldandı. "Okul saatlerinden sonra, özürlü çocukların spor programında bana yardımcı olmak ister misin? Gönüllülere ihtiyacım var."

"Mesleğimle ilgisi yok ama harika bir teklif! Seve seve kabul ediyorum. Söyle bakalım bunun, Ted'in benden kaçmasıyla ne ilgisi var?"

"Asıl konu bu ya! Ted haftada iki kez çocukların spor programına katılıp onları çalıştırıyor. Hatta bazı haftalar iki kereden fazla... Büyüklere okuma yazma öğretme programında da senden yararlanabilirim. Bunun ne kadar zevkli bir iş olduğunu tahmin edemezsin."

Katherine ona sarıldı. "Julie," dedi. "Eskiden hep senin gibi olmak isterdim.

Julie, "Benim gibi olmadığın için kendini şanslı saymalısın," diye cevap verdi. Zack'i hatırlamıştı. "Eğer benim gibi olsaydın bu gece Zack'in boynuna sarılıp onu ne kadar sevdiğini söylerdin. O da senin gururunu ayakları altında çiğneyip evine gönderirdi."

Katherine bir şey söylemek için ağzını açınca, Julie onu susturdu. Neredeyse ağlayacaktı. "Birkaç güne kadar düzelirim," dedi. "Çok yorgun olduğum için savunma mekanizmam zayıfladı. Ama görecceksin, onu unutacağım."

48

Bahçe kapısının zili çalınca Katherine interkomun düğmesine basıp, "Kimsiniz?" diye seslendi.

"Bayan Cahill'le mi görüşüyorum?"

Katherine bu soruyu duymazlıktan gelerek, "Kimsiniz?" diye tekrarladı.

"Paul Richardson. Bayan Mathison yanımızda mı?"

Katherine, soğuk bir sesle, "Bay Richardson," dedi. Saat sabahın yedi buçuğu! Julie de ben de henüz sabahlıklayız. Şimdi gidin ve daha makul bir saatte gelin. Örneğin on bir gibi. FBI'ın ajanlarına daha iyi terbiye verdiğini sanırdım."

"Makul veya değil. Julie... yani Bayan Mathison'ı görmekte ısrar etmek zorundayım."

"Ya kapıyı açmazsam?"

"O zaman korkarım, kapının kilidini ateş ederek parçalamak zorunda kalacağım."

Katherine, "Böyle bir şey yapacak olursanız, silahınıza yeni bir şarjör sürmeyi unutmayın. Çünkü buraya geldiğinizde babamın tüfeklerinden ikisini karşınızda bulursunuz."

Bunu söyledikten sonra kapıyı açmak için isteksizce düğmeye bastı.

Julie kütüphanede oturmuş haberleri izliyordu. Ekranda Zachary Benedict'in resmi vardı. Julie'nin yüzündeki sevgi dolu ifade Katherine'i yaraladı. "Bir şeyi yok ya?" dedi.

Julie, büyük bir sevinçle, "Nerede olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorlar," dedi. "Benim durumum hakkında da bir şey bildikleri yok. Ona yardım ettim mi, etmedim mi, belli değil. Benim konuşmamamı ve FBI'ın açıklama yapmayışını suçluluğumun teyidi olarak görüyorlar. Omlet yapmaya hazır mısın? Yardıma geleyim mi?"

Katherine neşeyle, "Evet!" diye cevap verdi. "Ancak davetsiz bir konuğumuz var. Büyük bir olasılıkla bizimle birlikte kahvaltı edecek. O zaten çok kaba biri olduğu için saçımızı taramamız ya da giyinmemiz gerekmez."

Julie onun sarı bornozuna bakarak, "Kim bu?" diye sordu.

"Paul Richardson. Şunu da söyleyeyim ki sen onun için 'Julie'sin. Bunu ağzından kaçırdı ve sonradan düzeltmeye çalıştı."

Dün akşamki sohbet ve uzun uzun uyumak Julie'nin gücüne ve neşesine kavuşmasını sağlamıştı. "Beni şimdiden mahkum ola-

rak görmesinden iyidir," dedi. Kapı çalınmaya başlamıştı. Julie sabahlığının kemerine bir düğüm daha attı. "Ben açarım."

Julie kapıyı açıp da Paul Richardson'ı karşısında ellerini havaya kaldırmış olarak görünce şaşkına döndü. "Lütfen ateş etmeyin."

"Ne harika bir fikir! Silahınızı ödünç alabilir miyim?"

Richardson genç kadını baştan aşağı süzdü ve gülümseyerek, "Uyumak size iyi gelmiş," dedi. "Ama bir daha böyle ortadan kaybolmayın. Nerede olduğunuzu bilmek istediğimi size söylemiştim!"

Zack'in hâlâ hayatta olduğunu duymak Julie'yi öylesine sevindirmişti ki sesini çıkarmadı. Genç adamla, "Beni azarlamaya mı, yoksa tutuklamaya mı geldiniz?" diye şakalaştı.

"Yasalara karşı geldiniz mi?"

Julie onu duymazlıktan gelerek, "Kahvaltıya kalacak mısınız?" diye sordu.

Paul Richardson yumurta kırmakta olan Katherine ile elindeki bıçakla yeşil biberleri doğramaya hazırlanan Julie'ye bakıyordu. Her ikisi de makyajsızdı. Uykudan yeni kalkmışlardı. Saçları taranmamıştı. İkisinin de üstünde sabahlık vardı. Masum bir görünüşleri vardı ve çok çekiciydiler.

"Davetli miyim?"

"Davet edilmek istiyor musunuz?"

"Evet."

Julie gülümsedi. Bu onun Paul Richardson'a ilk gerçek gülümseyişiydi. Genç adamın kalp atışları hızlandı. Genç kadın, "O zaman," dedi, "Masaya oturun ve omletin hazırlanmasını bekleyin. Bir yıldan beri ilk kez birlikte omlet yapıyoruz. O yüzden, fazla bir beklentiniz olmasın."

Paul ceketiyle kravatını çıkardı ve gömleğinin en üst düğmesini açtı. Julie ona bir fincan kahve getirdi ve işinin başına döndü. İki genç kadın çalışırken ajan Richardson onları seyrediyordu. Katherine Cahill'in şahane, Julie Mathison'ın da sadece güzel olduğuna karar verdi. Ama onun bakışlarını bir mıknatıs gibi çeken Julie'ydi.

"Bay Richardson!"

"Bana Paul deyin."

"Paul."

"Efendim?"

"Bana niçin bakıyorsunuz?"

Paul suçlu suçlu kıpırdandı ve aklına ilk gelen cevabı verdi. "Ne doğradığınızı merak ediyordum."

Julie, taze sarımsağa benzer bir şeyi göstererek, "Bunu mu?" diye sordu.

"Evet. Nedir o?"

"Baldıran otu."

"Çok şükür. Ben de sarımsak sanmıştım."

Julie'nin kahkahası mutfakta çınladı. Sonra genç adama bakıp gülümsedi.

"Gülümseyişiniz çok güzel."

"FBI'ın zanlılar listesindeki durumuma yararı olur mu dersiniz?"

Paul'ün gülümsemesi dondu. "Benedict sizinle temasa geçti mi?" diye sordu. Onun için mi dün bana tek kelime söylemeden kaçıp buraya geldiniz? Onun için mi bu sabah iki kez tutuklanmaktan söz ettiniz?"

Julie ona bakıp gözlerini devirerek güldü. "Hayal gücünüz çok kuvvetli."

Richardson, "Allah kahretsin!" diyerek yerinden fırladı ve ona doğru yürüdü. "Benimle oyun oynama, Julie! Sana bir soru sorduğumda doğru bir cevap beklerim." Omzunun üstünden Katherine'e bakarak, "Bizi yalnız bırakır mısınız?" dedi.

"Önce söyleyin, siz, Julie'nin o adama cezaevinden kaçması için yardım ettiğine inanıyor musunuz?"

"Bu fikrimi değiştirecek bir şey yapmadığı sürece hayır. Ama yine de gerektiğinde Benedict'i bize karşı korumayacağından emin değilim."

"Henüz yapmadığı bir şey için onu tutuklayamazsınız ya!"

"Onu tutuklamak gibi bir niyetim yok! Benden başkası da bu konuda karar veremez. Bunu sağlamış bulunuyorum."

Julie şaşırmıştı. "Bunu gerçekten yaptınız mı?" Sesi şaşkın ama minnet doluydu.

Bu gözlerdeki bakış Paul'ü yumuşattı. "Evet," diye cevap verdi.

Kahvaltı neşe içinde geçti. Julie ile Katherine bulaşıkları makineye yerleştirirken Paul kendisine kahve aldı. Ne hoş vakit geçirmişti! Bunun nedenini çok iyi biliyordu. Julie Mathison bir insanı sevdi mi bütün kalbiyle seviyordu. Paul onu kendisinden başka kimsenin tutuklayamayacağını söylediği andan itibaren ona büyük bir yakınlık göstermişti. Biraz gerginleşse hemen onunla şakalaşıyordu. Genç adam bunları düşünürken, Julie bir yandan omlet pişirdikleri tavayı kuruluyor, bir yandan da, "Dün," diyordu, "Okul müdürümüz Bay Duncan'la konuştum. Yarın işe başlamamı uygun gördüğünü söyledi. Ancak, basının derslere müdahale etmemesini de şart koştu. Katherine, onlardan kurtulmanın tek yolunun bir basın toplantısı yapmak olduğunu söylüyor. Ne dersiniz?"

"Bence kesinlikle haklı. Bu sabah buraya gelirken size önermeyi düşündüğüm şeylerden biri de buydu."

Julie, "Bu işle uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmayan bir sürü yabancının benden açıklama beklemesi ve bunu doğal bir hak saymasına deli oluyorum," dedi.

"Sizi anlıyorum ama iki seçeneğiniz var: Ya basına hemen bir açıklama yapacaksınız, ya da sizi yıpratacak yayınlara ve habercilerin peşinizde dolaşmalarına razı olacaksınız."

Julie içini çekti. "Tamam," dedi. "Basın toplantısını yapacağım. Ama şunu bilin, bana nişan almış bir bölük askerin karşısına çıkmayı tercih ederdim."

"Size destek olmak için yanınızda bulunmamı ister misiniz?"

"Bunu gerçekten yapar mısınız?"

Paul onun için bir canavarla boğuşmaya bile razı olurdu. Onun bulaşıkları kurulamasına bile yardımcı olurdu. Yerinden kalkıp onun yanına gitti ve Katherine'in telefona cevap vermeye giderken elinden bıraktığı bezi aldı. "FBI'ın burada bulunmasının nedenlerinden biri de basının sizin peşinizde olması," dedi. "Basın toplantısında yanınızda olmak görevim."

Julie onun böyle nazik olduğu anlarda Zack'e ne kadar benzediğini görmezden gelmeye çalışarak, "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi.

"Çarşamba akşamı benimle yemek yemeye ne dersiniz?"

Julie şaşkınlıktan sersemlemişti. "Çarşamba mı? Çarşamba gününe kadar burada mı kalacaksınız?"

Paul gülünç olduğunu hissetti. "İsteksizliğinizi bu kadar belli etmeyin," dedi.

Genç kadın özür diler gibi onun dirseğine dokundu ve "Öyle demek istemedim," diye cevap verdi. "Gerçekten onu kastetmemiştim. Ama, bunu yapan siz bile olsanız, gözetlenmekten ve sürekli sorgulanmaktan nefret ediyorum."

Paul onun bu samimi özür dileyişi karşısında biraz rahatlamıştı. "Benedict'in peşinize düşüp buraya gelebileceği hiç aklınıza geldi mi?" dedi. "O zaman hayatınız tehlikeye girer. O bir katil. Sizi özlediğini farz edin. Ona sadakatsizlik ettiğinizi düşünerek, karısından intikam aldığı gibi sizden de intikam almak isteyebilir..."

Julie ona söylediklerinin mantıksızlığını hatırlattı. "Şu kurulamakta olduğunuz tavayı iyice parlatın da ayna diye duvara asalım."

Paul, Benedict'in kıza bir şey yapmaya kalkmasını bütün kalbiyle diledi. Hem Julie'yi o hergelenin elinden kurtarır hem de genç kadına haklı olduğunu ispat etmiş olurdu. Her nedense içgüdüleri Benedict'in kızın peşinden geleceğini ya da onu arayacağını söylüyordu. Ne yazık ki Dave Ingram bu fikre katılmıyor, altında gerçekle ilgisi olmayan nedenler arıyordu. Dave'e göre, Paul, Julie'ye öylesine tutulmuştu ki Benedict'in de ona âşık olduğuna kesin gözüyle bakıyordu.

"Çarşamba akşamı yemeğe çıkıyor muyuz?"

Julie, "Mümkün değil," diye karşılık verdi. "Çarşamba ve Cuma akşamları yetişkinlere okuma yazma dersi veriyorum."

"Tamam, o zaman Perşembe akşamına ne dersin?"

"Uygun. Katherine'i de davet etmemi ister misiniz?"

"Bunu niye isteyeyim ki?"

Katherine oda kapısında duruyordu. Gülerek, "Burada istenmediğimi hissediyorum," dedi.

Paul onun sesini duyunca döndü ve gözlerini kapayarak, kabalığı için hemen bir mazeret uydurdu. "Genellikle bu kadar düşüncesiz değilimdir. Sen de gelirsen, David Ingram'ın bize katılmakta ısrar edeceğini biliyorum. Onunla birlikte bir akşam daha geçirmek içimden gelmiyor. Bu yüzden öyle söyledim."

Gözlerini açınca iki kadının da ona acıyarak baktıklarını gördü. Eğlendikleri açıkça belliydi.

Katherine, "Onu affedelim," dedi.

Julie, "Bence de," diye karşılık verdi.

Paul içinden onların saflığına şükrederken, Katherine, "Yalan söylüyor, elbette," dedi.

Julie gülerek, "Elbette," diye cevap verdi.

Katherine birden ciddileşerek Paul'e baktı. "Basın toplantısı nerede olacak? Ne zaman yapmamızı istiyorsunuz ve kime haber vereceğiz?"

"Bu çevredeki binaların hangisinin toplantı salonu daha büyüktür?"

Julie, "En büyüğü lisenin toplantı salonudur," dedi.

Biraz konuştuktan sonra, toplantının saat üçte olmasına karar verdiler. Katherine, lise müdürüne ve basına haber verip hazırlıklarla ilgilenecek olan belediye başkanına telefon etmeye talip oldu. Paul ceketini giyerken, "Julie'nin ağabeyi Ted'e de telefon edip haber ver de Julie'yi tek başıma koruyamazsam bana yardım etmeye hazır olsunlar," dedi. Sonra Julie'ye dönerek, "Giyin de seni eve götüreyim," diye ekledi. "Dünyanın karşısına çıkmadan önce bazı notlar almak isteyebilirsin."

Katherine, "Böyle söylendiğinde çok korkunç görünüyor!" diye mırıldandı.

Julie, "Hiç de değil," diye itiraz etti. "İnsanı sinirlendiriyor, öfkelendiriyor, bu bir gerçek ama o kadar. Korkunç değil. Onların beni korkutmalarına asla izin vermeyeceğim."

Bu sözleri karşısında Paul hayranlıkla gülümsedi. "Sen giyinirken ben de arabayı ısıtayım," dedi. Sonra Katherine'e dönerek, "Bu güzel sabah ve harika kahvaltı için çok teşekkür ederim," diye ekledi. "Basın toplantısında görüşürüz."

Ön kapı kapanınca, Katherine, Julie'e döndü. "Belki farkına varmadın ama bu çok özel bir adam," dedi ve arkadaşına göz kırptı. "Onun aklını başından almışsın, Julie. Bunu anlamak için ona dikkatle bakmak yeterli. Ayrıca uzun boylu, esmer, yakışıklı ve çok çekici..."

Julie onun sözünü kesti. "Yapma, bunları duymak istemiyorum."

"Niçin?"

"Çünkü onu ilk gördüğüm andan beri bana Zack'i hatırlatıyor."

"Ama bu iki erkek arasında bazı farklar var. Paul Richardson katil değil, hapishane kaçkını da değil ve senin kalbini kıracak şeyler yapmak yerine seni korumak ve sana destek olmak için elinden geleni yapıyor.

Julie, "Biliyorum," diye içini çekti. "Bütün söylediklerinde haklısın. Bir tek şey hariç. Zack katil değil. Onu unutmadan önce, *uyduları* ve *basını* kullanarak onun için yapmak istediğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Onun katil olduğuna kesinlikle inanmadığımı söyleyeceğim. Eğer başarılı olabilirsem, kamuoyunun zorlamasıyla dava yeniden açılabilir."

"Seni kırmasına ve sana kötü davranmasına rağmen bunu yapacak mısın?"

Julie gülümseyerek başını salladı.

Katherine iç geçirerek, "Eğer basın toplantısında Zachary Benedict'in sözcülüğünü yapmaya kararlıysan, sana bir tavsiyem var," dedi. "Televizyon kameralarının karşısına en güzel halinle çık. İnsanlar kadınların söylediklerinden çok görüntülerinden etkileniyorlar.

Julie, "Teşekkürler," diye cevap verdi. "Başka tavsiyen var mı?" Basın toplantısına giderken ne giyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Katherine, "Yok," dedi. "Çok başarılı olacağından eminim çünkü samimisin ve Zack'e önem veriyorsun. Bu her halinden belli olacak. Bu gibi şeyler çok önemlidir."

Julie ise basının karşısında nasıl bir tavır takınması gerektiğini düşünüyordu. En iyisi neşeli görünmekti. Önce ciddiyetle olayları anlatacak, sonra da gayet rahat görünüp gülümseyerek soruları cevaplayacaktı.

49

Chicago'daki bir gökdelenin Lake Shore Drive'a bakan çatı katında, Zack'in eski komşusu ve sağdıcı Matthew Farrel, başını kaldırıp, annesinin arkasından odaya giren küçük kızına baktı. Marissa mavi gözleri ve sarı saçlarıyla annesine o kadar benziyordu ki, Matt hayatındaki bu iki kadına bakarak sırıttı. Kızına, "Senin uyku vaktinin geldiğini sanıyordum," dedi.

Marissa babasının elindeki kalın borsa bültenine baktı ve onu masal kitabı sanarak, "Önce masal, baba. Lütfen," dedi.

Matt ona cevap vermeden, fikrini sorar gibi Meredrith'e baktı. Genç kadın çaresizlik içinde gülümsedi. "Bugün Pazar," dedi. "Pazar günlerinin ayrıcalığı var. Sanırım öğle uykusu biraz gecikebilir."

Matt, kızını kucağına alırken bir yandan da kafasından bir masal uyduruyordu. "Annen kabul etti," dedi.

Meredrith onun gözlerinde muzip pırıltılar görerek nedenini merak etti ama masalına başlayınca her şeyi anladı.

Genç kadın süper lüks bir mağazalar zinciri olan Bancroft & Company şirketinin başkanıydı. Bancroft & Company, Meredrith Farrel'in dedelerinin kurduğu bir şirketti.

Matt Farrell masala, "Bir zamanlar Bancroft & Company şirketinde, bir tahtta oturan bir prenses varmış," diye başladı.

Marissa, "Annem mi?" diye kıkırdadı.

Babası, "Evet, annen," cevabını verdi. "Bu prenses çok güzel ve çok iyi kalpli oluşunun yanı sıra çok da akıllıymış. Ama bir gün, çok çok kötü kalpli bir banker onun yanlış yatırımlar yapmasına sebep olmuş."

Marissa, sırıtarak, "Parker amca mı?" diye sordu.

Meredith Matt'in eski nişanlısı hakkında söylediklerine gülerek, "Baban şaka yapıyor," diye lafa karıştı. "Parker amca kötü kalpli değildir."

Matt, "Bu masalı ben yazdım. Ne diyorsam doğrudur," diyerek devam etti. "Ama, prensesin kocası yatırım yapmak konusunda çok bilgiliymiş ve prensesi kötü kalpli bankacıyı dinlememesi konusunda uyarmış ama o bankacıyı dinlemekte ısrar etmiş. Prenses o kadar kendinden eminmiş ki satın aldığı hisse senetlerinin yükseleceği konusunda kocasıyla bahse girmiş. Bu senetler cuma gününü iki puan düşük kapatmış. Şimdi prenses kocasıyla girdiği bahsi kaybettiği için ne olacak biliyor musun?"

Küçük kız, gülümseyerek hayır anlamında başını salladı. Babası gülümsediği için o da gülümsüyordu.

Matt karısına anlamlı bir bakış atarak, "Borcunu ödeyecek," dedi. "Bu da şu demek: Prenses kocasıyla çok uzun bir öğle uykusuna yatacak."

Marissa ellerini çırparak, "Annem öğle uykusuna yatacak," dedi.

Matt, "Bence de!" diye karşılık verdi.

Meredrith ayağa kalkarak kızına elini uzattı ve Matt'e gülerek

baktı. Marissa'ya, "Akıllı anneler kaybedince sevinecekleri zaman bahse girerler," dedi.

O sırada ailenin hem koruması hem de şoförü olan Joe O'Hara içeri girdi. Joe kendini aileden sayar ve Farrell ailesi de ona öyle davranırdı.

Telaşlı bir hali vardı. "Matt," dedi. "Odamdaki televizyonda Zack'in rehin aldığı Julie Mathison'ın basın toplantısı yapacağını duydum. Şimdi başlıyor."

Meredrith, Zachary Benedict'i tanımıyordu. Matt'le o tekrar bir araya geldiklerinde Zack hapisteydi. Ama kocasının yakın arkadaşı olduğunu biliyordu. Matt televizyonu açarken genç kadın onun gerginleştiğini görerek, "Joe lütfen öğle uykusuna yatması için Marissa'yı odasına götürür müsün?" dedi.

"Elbette. Gel tatlım." Dev yapılı adamla onu kendi oyuncak ayısı sayan küçük kız el ele odadan çıktılar.

Matt son derece tedirgindi. Elleri ceplerinde, ayakta durmuş ekrandaki güzel kadını seyrediyordu. Julie sade bir beyaz elbise giymiş, uzun saçlarını arkaya toplamıştı. Matt, "Tanrı Zack'in yardımcısı olsun," diye söylendi. "Bu kadın Pamuk Prensese benziyor. Onu kaçırdığı için, bütün dünya Zack'in kellesini isteyecek."

Ama Keaton kasabasının belediye başkanı basın mensuplarından Julie Mathison'a layık olduğu saygıyı göstermelerini isteyen sözlerini bitirip Julie konuşmaya başlayınca, yavaş yavaş, Matt'in gerginliği yerini şaşkın bir gülümsemeye bıraktı. Tahminlerinin aksine, Zack'in rehinesi onunla geçirdiği haftayı, bir cezaevi kaçağının zulmü altında inlediği bir felaket olarak değil de, dünya kamuoyuna, *son derece iyi kalpli* olarak takdim ettiği bir adam tarafından kendisine bahşedilen bir serüven gibi anlatıyordu.

Kamyon şoförünün anlattığı olayın arkasındaki gerçekleri anlatırken bile, Zack'in zekâsını vurgulayarak öylesine hoş bir mizah anlayışıyla konuştu ki basın mensuplarının bazıları gülüştüler. Kar motosikletiyle ikinci kaçışını ve Zack'in onun hayatını

kurtarma girişimini büyük bir ciddiyetle anlatırken de onu şefkatli bir kahraman gibi tasvir etmişti.

Genç kadın konuşmasını bitirince, sorular yağmur gibi yağmaya başladı. CBC'in muhabiri, "*Bayan Mathison*," diye seslendi. "*Zachary Benedict sizi hiç silahla tehdit etti mi*?"

Julie gülümseyerek, "Silahı olduğunu biliyordum çünkü görmüştüm," dedi. "Bu nedenle, ilk zamanlar, onunla kavga etmekten ve eski filmlerini eleştirmekten kaçındım."

Salondan kahkahalar yükseldi. "*Bayan Mathison! Benedict yakalandığında, sizi kaçırdığı için ona dava açacak mısınız?*"

Julie şakacı bir ifadeyle başını salladı ve, "Böyle bir davayı kazanabileceğimi hiç sanmam," dedi. "Yani demek istiyorum ki, jüride kadınlar varsa, bir hafta boyunca bütün yemekleri onun pişirdiğini duyunca, onu hemen beraat ettirirler."

"Size tecavüz etti mi?"

Julie duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Bakın size bir hafta boyunca olanları ayrıntılı olarak anlattım ve bana karşı hiçbir konuda zor kullanmadığını söyledim," dedi. "Eğer böyle iğrenç bir şey yapmaya teşebbüs etmiş olsaydı, böyle konuşabilir miydim?"

"Size hakaret etti mi?"

Julie Mathison büyük bir ciddiyetle başını salladı ama gözleri gülüyordu. "Evet, bunu yaptı..."

"Olayı anlatır mısınız?"

"Elbette. Bir akşam en sevdiğim film yıldızlarından söz ederken onun adını anmayınca çok alındı."

Yine kahkahalar duyuldu. Ama soruyu soran haberci genç kadının şaka yaptığını anlamamıştı. "O zaman sizi tehdit etti mi?" diye sordu. "Tam olarak ne dedi ve nasıl söyledi?"

"Sesi benden tiksiniyormuş gibiydi ve kısa boylu erkeklere karşı garip bir saplantım olduğunu söyledi."

"Ondan korktuğunuz oldu mu, Bayan Mathison?"

Julie dikkatli konuşuyordu. "İlk gün silahından korkuyordum.

Ama McDonalds'daki görevlinin eline bir kâğıt sıkıştırmaya kalkıştığımda ve daha sonra iki kere kaçma girişiminde bulunduğumda beni vurmayınca, korkum geçti. Ondan zarar gelmeyeceğini anladım."

Julie, aşağı yukarı yarım saat boyunca ardı arkası gelmeyen sorulara büyük bir sabırla cevap verdi. Nihayet bir CNN muhabiri, "Zachary Benedict'in yakalanmasını istiyor musunuz, Bayan Mathison?" diye sordu.

Julie soruyu soran muhabire dönerek, "Bakın," dedi. "Haksız yere mahkûm olan bir adamın yeniden cezaevine girmesini kim ister? Nasıl olup da jürinin onu cinayetten suçlu bulduğunu anlayamıyorum. Bildiğim bir şey varsa, onun da benim kadar günahsız bir insan olduğudur. Eğer o cinayet işleyebilecek biri olsaydı ben şimdi karşınızda olmazdım. Çünkü sizlere birkaç dakika önce anlattığım gibi, onun kaçışını tekrar tekrar engellemeye çalıştım. Sonra şunu da unutmayın ki o helikopterin kendisini aradığını zannettiğinde, önce benim güvenliğimi düşündü. Bu sürek avının durmasını ve davanın yeniden açılmasını istiyorum." Sonra, kendinden emin bir sesle, "Bayanlar baylar, eğer başka sorunuz yoksa, basın toplantısını bitirebiliriz, sizler de evlerinize dönebilirsiniz. Belediye Başkanı Bay Addelson'ın söylediği gibi, Keaton kasabası normal yaşantısına dönmek istiyor. Ben de öyle. Bu yüzden bundan sonra basından gelecek görüşme tekliflerini kabul etmeyeceğim. Kasabamız sizlerin ağırlamaktan ve ziyaretiniz sırasında birer turist olarak harcadığınız paranın kasalara akmasından mutluluk duydu. Ancak sizi uyarıyorum, daha fazla kalmak isterseniz, vaktinizi boşa harcamış olursunuz..."

Los Angeles Times'ın muhabiri, "Zachary Benedict'e âşık mısınız?" diye sordu.

Julie ona kaşlarını kaldırarak küçümser gibi baktı ve, "Böyle bir soruyu *National Enquirer*'dan beklerdim, ama *Los Angeles Times*'dan değil," karşılığını verdi.

Ama Julie'nin kaçamak cevabı bu kez başarıya ulaşmadı. *Enquirer*'dan bir gazeteci, "Tamam Mathison, soruyu biz sormuş olalım," dedi. "Zachary Benedict'e âşık mısınız?"

Bakışları Julie'yi ele veriyordu. Matt onun sarsıldığını görüp kıza acıdı. Habercilerin nihayet onu tuzağa düşürdüğünü düşündü. Ama genç kadın birden kendini topladı ve bu tuzağa doğru kendi iradesiyle yürüdü.

"Bu ülkede yaşayan kadınların çoğu hayatlarının bir döneminde Zachary Benedict'e âşık olduklarını sanmışlardır. Şimdi onu tanıyınca, bu seçimin çok haklı olduğunu anlıyorum. O herhangi bir kadının kolayca âşık olabileceği bir erkek."

Julie Mathison sözlerini bitirince, yanına gelen iki erkekle birlikte mikrofonlardan uzaklaştı.

Matt televizyonu kapatıp karısına baktı. "Ne diyorsun?"

"Bana kalırsa çok başarılıydı."

"Zack hakkında fikirlerini az da olsa değiştirebildi mi? Benden yana önyargılıyım ama sen onu hiç tanımıyorsun. Bu yüzden bu basın toplantısına tarafsız bir gözle bakabilirsin."

"Senin düşündüğün kadar tarafsız olduğumu sanmıyorum. Sen insanları çok iyi tanırsın, sevgilim. Bana onun masum olduğuna inandığını açıkça söyledin. Sen buna inanıyorsan, ben de inanırım."

Matt Farrell karısının alnına bir öpücük kondurarak, "Bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Şimdi sana bir şey soracağım." Matt onun ne soracağını anlamıştı. "Julie Mathison Zachary Benedict'le birlikte Colorado dağlarında bir evde kaldığını söyledi. Bu bizim evimiz mi?"

Matt sırıtarak, "Bilmem," diye cevap verdi. "Sanırım öyle. Zack daha önce de orada kalmıştı. Ama daima helikopterle giderdi. Ona her zaman, istediğinde bana haber vermeye gerek duymadan evi kullanabileceğini söylemişimdir. Bu yüzden orada kalmakta sakınca görmemiş olabilir."

"Ama bu seni zor durumda bırakmaz mı?"

"Zack'le aramızda kesinlikle bize zarar verecek türden bir bağ-

lantı yok. Cezaevine girdiğinde, yatırımlarıyla ilgilenebilmem için bana noterden vekalet vermişti. Bundan adli mercilerin haberi var. O günden beri de kendisiyle düzenli olarak haberleşiyorum. Dolayısıyla, kendisi cezaevinden kaçınca bu haberleşme kesildi."

Meredith kocasına bakarak, "Ya şimdi seninle yine haberleşmek isterse ne olacak, Matt?" diye sordu.

"O zaman yasalara sadık olan her vatandaşın yapacağını yaparım, polise haber veririm; böyle yapacağımı Zack de bilir."

"Hemen mi?"

Matt Farrell, karısının böyle bir soru sormasına güldü ve, "Polisin beni bir kaçağa yataklık yapmakla suçlamasını önleyecek süreyi geçirmeden," diye karşılık verdi. "Ama, elbette hemen değil."

"Ya evimizde kalmasına ne diyeceksin? Polise haber verecek misin?"

Matt biraz düşündükten sonra, "İyi fikir!" dedi. "Bu hem benim suçsuz olduğumu hem de yasalara saygı duyduğumu kanıtlayacak bir hareket olur."

"Arkadaşına hiç zararı dokunmayacak bir davranış! Julie Mathison onun birkaç gün önce Colorado'dan ayrıldığını söyledi."

"Çok akıllısın, sevgilim. Şimdi biraz istirahat etmek için yatağa gir; ben de FBI'a telefon ettikten sonra hemen geliyorum." Sonra karısının gözlerinin içine baktı. "Zack'i tanısan severdin," dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü insanlar Zack'le beni çok benzetir. Doğrusunu istersen, onun benden başka kimsesi yok. Güvendiği tek insan benim. Tutuklandığında, yıllardır ona dalkavukluk eden bir yığın insan çil yavrusu gibi dağıldı ve ondan vebalıymış gibi kaçıp, düşüşünü büyük bir zevkle seyrettiler. Cezaevine girdikten sonra ona sadık kalan insanlar da oldu. Ama Zack onlarla görüşmedi ve mektuplarını geri yolladı."

"Belki utanıyordu."

"Bundan eminim."

Kadın yumuşak bir sesle, "Bir noktada yanılıyorsun," dedi. "Onun senden başka bir dostu daha var."

"Kim?"

"Julie Mathison. Ona âşık. Acaba Benedict bu basın toplantısını izlemiş midir?"

"Sanmam. Uzak bir yerlerde olmalı. Başka bir ülkede. Buralarda kalması aptallık olur. Zack aptal değildir.

Meredith, "Keşke onu izleyebilseydi," diye mırıldandı. "Sence o da Julie Mathison'a âşık olmuş mudur?"

Matt kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Onunla birlikte olduğu süre içinde kafasını kurcalayan bir yığın sorun vardı. Ayrıca Zack'in kadınlara karşı dokunulmazlığı vardır. Cinsel açıdan onlardan zevk alır ama kadınlara fazla saygı duymaz. Onun tanıdığı kadınları düşününce, buna şaşmamak gerekir. Sinema oyunculuğu süresince ona sinek kâğıdı gibi yapışıyorlardı. Yönetmenliğe başlayınca da, ondan rol koparmak için alımlı köpek balıkları gibi çevresinde dolaşmaya başladılar. Ama Zack onlara aldırmazdı. Onun sadece çocuklara yumuşak davrandığını gördüm. Rachel'le evlenmesinin başlıca nedeni de buydu. Rachel çocuk doğurmaya söz vermişti. Ama besbelli sonradan vazgeçti." Başını salladı. "Zack küçük bir kasabada yaşayan güzel bir öğretmene birkaç gün içinde değil, birkaç ayda bile âşık olmaz."

50

Güneş batmak üzereydi. Uzun boylu adam, kasabadan girintıma inen tozlu yolda yürüyordu. Elinde bir gazete ve birkaç dergi vardı. Balıkçılar o gün tuttukları balıkları teknelerinden karaya indiriyor ya da balık ağlarını tamir ediyorlardı. Hiçbiri onunla konuşmuyor ama onun Julie adlı yatına doğru ilerleyişini merakla izliyorlardı.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Güney Amerika sahillerini dolduran çok sayıda yattan birinin sahibiydi o kadar. Güneşten yanmıştı. Dört gündür tıraş olmamıştı, kiralık teknelerin kaptanlarından farklı giyinmişti. Kılığı daha çok balıkçılara benziyordu ama ona yakından bakan biri cildinin bir balıkçı gibi yıpranmamış olduğunu fark ederdi. Teknesi ise bir balıkçı teknesinden çok bir gezinti yatı donanımına sahipti. Ama burası kalabalık bir limandı ve Julie yasal olmayan yükler taşıyan binlerce tekneden biri gibiydi.

Julie'nin sahibi tekneye girince jeneratör çalışmaya başladı ve ışıklar yandı. *Diablo* adlı teknedeki iki balıkçı bakıştı. Biri, "Gece yarısına kadar jeneratörü çalıştırarak yakıt harcıyor," dedi. "Acaba ne yapıyor?"

"Bazen gölgesini görüyorum. Masanın başında oturuyor. Sanırım okuyor."

Diğer balıkçı Julie'nin tepesindeki beş antene anlamlı bakışlarla baktı. "Teknede radar bile var," dedi. "Ama ne balık tutuyor, ne de gezdirecek müşteri arıyor. Geçen gün onu Suvari Adası açıklarında gördüm. Orada demirlemişti ama denize ağ bile atmamıştı."

Diğer balıkçı, "Çünkü o ne balıkçı ne de teknesini kiralıyor," diye homurdandı.

"O zaman bu da uyuşturucu işi yapıyor, öyle mi dersin?"

Arkadaşı omuz silkti. "Başka ne olacak?"

Zack, bütün bunlardan habersiz, haritaları açmış, gelecek hafta izleyeceği yolu tayin etmeye çalışıyordu. Haritaları topladığında saat sabahın üçüydü. Çok yorgundu ama uyuyamayacağını biliyordu. ABD'den çıkışı, Enrico Sandini'nin bağlantıları ve Zack'in yarım milyon doları sayesinde kolay olmuştu. Kiralık helikopter onu Colorado'daki evin biraz ötesindeki helikopter pistinden almış ve kayakçı kılığına girmiş Zack'i kayakları ve yüzünün yarısından çoğunu örten kayakçı başlığıyla bir saat ötedeki bir kayak evine bırakmıştı. Bu zengin kayakçıları evlerinden kayak merkezlerine taşımaya alışık olan helikopter pilotu için sıradan bir olaydı.

Kayak evinin otoparkında onu kiralık bir araba bekliyordu. Oradan güneydeki bir hava alanına gitmiş ve orada bekleyen özel uçağa binmişti. Ancak, dört motorlu küçük uçağın pilotu helikopter pilotu kadar masum değildi. Durumu biliyordu.

Birleşik Devletler hava sahasından çıkar çıkmaz Zack uyuyakaldı. Benzin almak için yere indiklerinde uyanıyor, sonra yine uyuyordu. Ama buraya geldiğinden beri ne zaman yatsa ancak bir iki saat uyuyabiliyordu.

Yüzen evinin barına giderek konyak aldı. Julie'nin geçen hafta bir dergiden kesip çerçeveye koyduğu resmini eline alıp inceledi. Bu resim bir düğün ya da bir partide çekilmiş olmalıydı. Pembe bir elbise giymiş, boynuna bir inci kolye takmıştı.

Zack onun hamile olup olmadığını merak ediyordu. Acaba çocuğunu aldırtacak ya da onu uzak bir kasabada tek başına doğuracak mıydı? Her ikisi de ne kadar güç ve utanç verici olacaktı Julie için.

Ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki! Yollayamayacağını çok iyi bildiği halde her gün ona mektup yazıyordu. Kendi kendine, buna bir son vermesi gerektiğini düşündü.

Bu kızı unutmalıydı. Yoksa aklını kaçıracaktı...

Uyumalıydı...

Eski tarihli bir dergide onun kendisine yataklık etmekle suçlandığını okumuştu. Bu durumda Julie'nin bir avukata ihtiyacı olacaktı. Sıradan bir kasaba avukatını değil en iyilerinden birini tutmalıydı. Bunun için paraya ihtiyacı olacaktı. Bu sorunu çözmek için kafasını çalıştırmaya başladı.

Sonra ona bir mektup daha yazdı. Mektubu bitirdiğinde şafak söküyordu. Bitkindi. Bu mektubu Julie'ye göndereceğinden emindi. Bu mektupta bazı sorunlara çözüm getirmekle kalmamış ona gerçek duygularını da yazmıştı. Bunları bilmesini istiyordu. Gerçeğin onu, Zack'in söylediği yalanlar kadar üzmeyeceğinden emindi. Bu ona göndereceği son mektup olacaktı, ama hiç değil-

se, hayatının en güzel günlerinin çirkin bir yalanla noktalanmasını önleyecekti.

Saate baktı. Bu adadan haftada bir kez, Pazartesi sabahları erkenden posta gidiyordu. Mektubu temize çekecek vakti yoktu. Acele etmeliydi. Bir mektup da Matt'e yazması gerekiyordu.

51

Jet uçağının pilotu, "Aşağıda görünen kasaba Keaton, Bay Farrell," dedi. "Alçalmaya başlıyorum."

Matt, interkomun düğmesine bastı. Dalgın bir sesle, "Tamam Steve," dedi. Bir yandan da karısının endişeli yüzüne bakıyordu.

"Neyin var?" diye sordu. "Sana benim vasıtamla Julie Mathison'a gönderilen bir mektubu kendisine ulaştırmakla yasadışı bir şey yapmadığımızı açıklamıştım. Yasal merciler benim Zack'in işlerini yürüttüğümü gayet iyi biliyorlar. Postalandığı yeri araştırmaları için gönderdiği talimatı içeren mektubun zarfını polise verdim. Pek işlerine yarayacağını sanmam ya. Dallas'tan postalanmış. Anlaşılan orada bir adamı var. Bana gönderdiği mektupların zarfını değiştirip yeniden postalıyor."

"Sana bu kadar güvendiğine göre bunu niçin yapıyor?"

"Ondan aldığım mektupların zarflarını rahatça polise verebilmem için yapıyor. Böylece, hem kendisini, hem de beni korumuş oluyor. Ben de yasalara sonuna kadar sadık kalıyorum."

"Hayır, kalmıyorsun. FBI'a onun sana Julie Mathison'a verilmek üzere bir mektup gönderdiğini ve bu mektubu ona vereceğini söylemedin."

"Ona gönderdiği mektup ayrı bir zarfa konmuş. Zarfın ağzı kapalı. İçindeki mektubu Zack'in yazdığından bile emin değilim. Bütün bildiğim içinde makbuzlar olduğu." Gülerek, "Umarım zarfı açıp içine bakmamı istemeyeceksin. Bunu yapmak yasalara aykırı davranmak olur. Üstelik, sevgilim, Zack bana her mektup yazdığında polise haber vermemi zorunlu kılan bir yasa da yok."

Meredith, yıllarca önce, on sekiz yaşındayken âşık olduğu, o zaman yirmi altı yaşında bir işçi olan yakışıklı kocasına baktı. On yıl içinde, demir çelik fabrikalarını geride bırakarak kendi para imparatorluğunu kurmuştu. Onun cesaretine ve özgüvenine hayrandı. Zarafetine, ısmarlama giysilerinin şıklığına, yatlarına, özel uçaklarına rağmen, Matt, kalbinin derinliklerinde hep bir sokak çocuğu olarak kalacaktı. Onun bu pervasız, hiçbir şeyden korkmayan haline bayılıyordu.

Matt, "Niçin gülümsüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü seni seviyorum. Sen niçin gülümsüyorsun?"

"Çünkü beni seviyorsun. Bir de şu mektup var..." Cebinden Zack'in ona yazdığı mektubu çıkardı.

"Zack'in sana bazı talimatlar gönderdiğini söylemiştin. Bunda gülecek ne var?"

"Komik olan da bu ya... talimatlar. Zack cezaevine girdiğinde dünyanın her tarafına yayılmış yatırımları vardı. Bunların toplamı büyük bir servetti. Bu kadar yıl boyunca bana kaç talimat verdiğini biliyor musun?"

"Hayır. Kaç?"

"Sadece tek bir tane. *Beni iflas ettirme*, dedi."

Meredith güldü. Uçak alçalırken Matt pencereden bakıyordu. "Joe gelmiş," dedi. Ailenin şoförü o sabah uçakla Dallas'a geçip orada bir araba kiralamış ve Keaton'a gelmişti.

Matt arabaya binince, "Bir sorun var mı, Joe?" diye sordu.

O'Hara gaza basarken, neşeli bir sesle, "Hayır," dedi. "Buraya bir saat önce geldim ve Julie Mathison'ın evinin yerini tespit ettim. Bahçede birkaç tane çocuk bisikleti var."

Meredith, uçakta yarım kalan konuşmaya döndü. "Zack sana Julie Mathison'la ilgili ne gibi talimatlar vermiş?"

Matt, mektubu cebinden çıkardı. "Başka şeylerin yanı sıra onu

dikkatle incelemem, zayıflamış ya da kilo almış olup olmadığını uykusuzluk çekip çekmediğini gözlemlemem gerekiyor."

Zack Benedict'in rehinesiyle böyle beklenmedik bir biçimde ilgilenmesi Meredith'in hoşuna gitti. "Bunları ona bakarak nasıl anlayacaksın? Eskiden nasıl göründüğünü bilmiyorsun ki!"

Matt, "Zack'in yaşadığı olaylar sinirlerini iyice bozmuş olmalı," dedi. "Bu listedeki ikinci talimata bayılacaksın. Kızın hamile olup olmadığını öğrenmek durumundayım."

"Ona bakarak mı?"

"Hayır, sanırım sormam gerekiyor. Bu yüzden, benimle gelmeyi teklif ettiğinde çok sevindim. Kız hamile olduğunu inkâr ederse, doğru söyleyip söylemediğini Zack'e bildirmeliyim."

"Erken hamilelik testi yaptırmadıysa bunu kendisi de bilemez ki! Julie Colorado'dan ayrılalı daha üç hafta oldu."

Joe O'Hara arabayı ani bir frenle evin önünde durdurduğunda, Matt ile Meredith birkaç küçük oğlanın bisikletlerine binerek uzaklaştıklarını gördüler. Kadın eldivenlerini giydi. "Bu kadar ilgilendiğine göre, Julie'ye karşı derin duyguları olmalı," diye mırıldandı.

Matt arabadan inerken, "Suçluluk duyuyor," dedi. "Ve sorumluluk. Zack her zaman sorumluluklarını ciddiye alır."

Onlar eve doğru yürürken, iki çocuk tekerlekli iskemlelerle yan kapıdan çıktılar. Arkalarından fırlayan güzel kadın, "Johnny!" diye seslendi. "Ver onu bana!" Johnny ismindeki çocuk, elindeki defteri havada sallayarak gülüyordu. Diğer çocuk da Julie'nin yolunu keserek ona yardım ediyordu. Farrell'lar durup bu alışılmadık oyunu seyretmeye başladılar.

Julie seyircileri olduğunun farkında değildi. "Pekâlâ," diye söylendi. "Siz kazandınız. Küçük canavarlar! Şimdi not defterimi verin bana!" Johnny, bir zafer çığlığı atarak defteri geri verdi. Julie teşekkür ederim diyerek çocuğun yün beresini gözlerini ve kulaklarını örtecek şekilde aşağı çekti. İkisi de gülüyorlardı. Sonra diğer çocuğun yanına gidip ceketinin fermuarını çenesine kadar çekti ve kızıl saçlarını karıştırdı.

"Bu ani manevraları cumartesi günü maçta da yapmayı unutma, Tim, olur mu?" dedi.

"Olur, Bayan Mathison."

Julie onların arkasından bakarken şık giyinmiş bir çiftin evine doğru gelmekte olduğunu gördü. Gülümseyerek beklemeye başladı. Onları bir yerden tanıyor gibiydi.

Adam, "Bayan Mathison," dedi. "Ben Matthew Farrell. Bu da eşim Meredith." Eve doğru bakarak, "Yalnız mısınız?" diye sordu.

Julie birden kuşkulanarak gerginleşti. "Gazeteci misiniz. Çünkü eğer öyleyse..."

Matt, onun sözünü kesti, "Ben Zack'in arkadaşıyım."

Julie'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. "Lütfen," diyebildi. "İçeri gelin."

Onları arka kapıdan içeri aldı. Mutfaktan geçerek oturma odasına girdiler. Julie gülümsemeye çalışıyordu ama Matt'in paltosunu alırken, daha fazla dayanamadı. "Zack iyi mi?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla iyi."

Biraz rahatlamıştı ama onların niçin geldiğini böylesine merak ederken iyi bir ev sahibesi olmak kolay değildi. Bir yandan da onların uzun süre kalmalarını istiyordu çünkü Matt Farrell Zack'in arkadaşı olduğu için, sanki Zack burada, onun evindeymiş gibiydi. "Şarap mı içersiniz, kahve mi?"

Meredith, "Kahve harika olur," dedi. Kocası da başını salladı.

Julie, rekor sayılabilecek kadar kısa bir sürede kahveyi hazırladı. Fincanları masanın üstüne koyarken, "Her nedense çok heyecanlandım," dedi. "Ama gelmenize çok memnun oldum."

Matt, "Basın toplantınızda heyecanlı görünmüyordunuz," dedi. "Çok başarılıydınız. Basını Zack'in yanına çekmeye çalışıyordunuz."

"Umarım Zack'in bütün arkadaşları böyle düşünüyordur."

"Zack'in artık fazla arkadaşı yok. Ama arkasında sizin gibi bir destekçisi varken, arkadaşa ihtiyacı olduğu da pek söylenemez."

Julie, "Onu ne kadar zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu.

"Meredith onu hiç tanımıyor. Ama ben sekiz yıldır tanıyorum. California'da, Carmel'de komşuyduk. İş hayatında da bazı ortak girişimlerimiz vardı. Zack cezaevine girdiğinde işlerine bakmam için bana vekalet verdi."

"Bunu üstlenmeniz çok güzel bir şey. Size böylesine güvendiğine göre büyük bir saygısı var demektir."

"Birbirimize karşı aynı duyguları besliyoruz."

Matt, onu buraya getiren konuları bir türlü açamıyordu. Julie ona yardım etmek ister gibi, "California'dan buraya bunun için mi geldiniz?" diye sordu. "Zack'in arkadaşı olduğunuz için, basın toplantısında söylediklerimi onayladığınızı bana söylemeye mi geldiniz?"

Matt hayır anlamında başını salladı. "Artık Carmel'e sadece tatillerde gidiyoruz," dedi. "Chicago'da oturuyoruz."

Julie, "Carmel'e hiç gitmedim ama orada oturmayı tercih ederdim," diye karşılık verdi.

"Meredith, Bancroft & Company şirketinin başkanıdır. Şirketin merkezi Chicago'da olduğu için orada oturuyoruz."

Julie, Meredith'e bakıp gülümseyerek, "Bancroft ha!" dedi. "Dallas'taki mağazanızı gördüm. Harikaydı." Matt öksürerek konuyu değiştirmek istediğini belirtti. "Bayan Mathison..."

"Lütfen bana Julie deyin." Julie Matt'in ses tonu karşısında gerginleşmişti.

"Julie, buraya basın toplantınızdan söz etmek için gelmedim. Zack gelip sizi görmemi istedi."

Julie'nin yüzü aydınlandı. "Öyle mi? Bunu niçin istediğini de söyledi mi?"

"Hamile olup olmadığınızı öğrenmemi istiyor."

Julie hamile olmadığını biliyordu. O kadar utanmıştı ki şiddetle başını sallayarak konuyu kapatmaya çalışıyordu. Meredith yardım etmeye çalıştı. Yumuşak bir sesle, "Matt'te size verilecek bir mektup var," dedi. "Belki önce onu okumanız daha aydınlatıcı olur."

Oda Julie'nin çevresinde dönmeye başlamıştı. Matt'in cebinden çıkardığı mektubu almak için elini uzatırken, "Bu mektubu başka bir odaya geçip tek başıma okumamın sizce bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Elbette yok. O sırada biz de kahvelerimizi içeriz."

Julie mektubu yatak odasında okumak istiyordu ama yemek odası daha yakındı. Bu yüzden orada okumaya başladı. Konukların onu gördüğünün farkında bile değildi. Gözlerine inanamıyordu.

Sevgili Julie'm, bu mektubu hiçbir zaman okumayacağını biliyorum ama sana her gün yazmanın bana yararı oluyor. Seni yanımda hissediyorum. Tanrım, seni o kadar özlüyorum ki! Her an seni düşünüyorum. Keşke seni hiç tanımasaydım. Hayır... böyle demek istemedim! Yüzümü güldüren anıların olmasa hayatımın ne anlamı olurdu?

Sürekli senin mutlu olup olmadığını merak ediyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Harika bir hayatın olsun istiyorum. Bu nedenle, birlikteyken, benden duymak istediğin sözleri söyleyemedim. Eğer söylersem yıllarca beni beklemenden korktum. Seni sevdiğimi söylememi istediğini biliyordum. Bunu sana söylemeyişim, Colorado'da bencilce olmayan tek davranışımdı. Ama şimdi buna pişmanım.

Seni seviyorum, Julie. Seni o kadar çok seviyorum ki! Seninle bir yıl geçirmek için bütün hayatımı veririm. Altı ay. Üç ay. Ne olursa.

Birkaç gün içinde kalbimi çaldın, sevgilim, ama sen de bana kalbini verdin. Bunu biliyorum. Bana her bakışında bunu gözlerinden anlıyordum.

Artık özgürlüğümü kaybedişime ya da cezaevinde geçirdiğim günlere üzülmüyorum. Şimdi tek üzüntüm senin yanımda olmayışın. Gençsin; beni çabucak unutup hayatına devam edeceğini bi-

liyorum. Yapman gereken de bu. Bunu yapmalısın. Bunu yapma-
nı istiyorum, Julie.

Bu çok büyük bir yalan. Asıl istediğim seni tekrar görmek, kucaklamak ve seninle tekrar tekrar sevişmek. İçinde benden başka-sına yer bırakmamak. Seni tanıyana kadar cinsel ilişkiyi asla "sevişmek" olarak düşünmemiştim. Bunu da sana söylemedim.

Kimi zaman seni hamile bırakmış olabileceğimi düşünerek soğuk terler dökülüyorum. Colorado'da sana, böyle bir şey olursa bebeği aldırmanı söylemeliydim. Biliyorum. Ama bunu istemiyordum, Julie.

Dur... daha önce hiç aklıma gelmemiş olan bir çözüm buldum. Çocuğumu doğurmanı senden istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama, eğer istersen, bir çıkış yolu var. İzin alıp uzak bir yere gidebilirsin... Sana her şeye yetecek kadar para gönderirim. Doğum masraflarını ve maddi kayıplarını karşılamaya yetecek kadar... Bebek doğduğunda, onu büyükanneme götürürsün. Eğer hamileysen ve benim için bunu yapmayı kabul edersen, ona bir mektup yazar, her şeyi anlatırım. Bütün kusurlarına rağmen o hayatı boyunca hiçbir sorumluluktan kaçmamıştır. Bebeğimizi gerektiği gibi yetiştirir. Aile mirasından benim payıma düşenin ufacık bir kısmı bebeğin -eğitim de dahil olmak üzere- bütün ihtiyaçlarını karşılamaya yeter de artar bile.

Aileme kapılarımı kapayıp bütün köprüleri atmakla hata ettiğimi söylerken haklıydın. Evden ayrıldıktan sonra bile, büyükanneme söyleyebileceğim şeyler vardı. Bunlar onun bana duyduğu nefreti ortadan kaldırabilirdi. Yetişme çağımda onu sevdiğim ve ona hayranlık duyduğum da doğrudur. Sen her konuda haklıydın. Olayları değiştirmek elimde olsa, şimdi başka türlü davranırdım.

Sonunda bu mektubu sana göndermeye karar verdim. Bu bir hata. Öyle olduğunu biliyorum. Ama kendimi tutamıyorum. Eğer hamileysen ne yapman gerektiğini sana anlatmak zorundayım. Bebeği aldırmaktan başka çare olmadığını düşünmene dayanamam.

Belki mektuplar kontrol ediliyordur. Bu yüzden, bu mektubu sana elden göndereceğim. Bu mektubu sana getiren kişi arkadaşımdır. O da tıpkı senin gibi benim için kendisini tehlikeye atıyor. Matt'e bana güvendiğin gibi güvenebilirsin. Ona hamile olup olmadığını ve ne yapacağını söyle ki bana iletsin. Mektubu haftalık postaya yetiştirmeden önce son bir şey yazmak istiyorum. Herhangi bir ihtiyaç ya da isteğini karşılamak için biraz paran olmasını istiyorum. Matt'in sana verdiği para bana aittir. Bu yüzden, bu parayı almamak için onunla tartışman bir işe yaramayacaktır. O benden aldığı talimata göre hareket ediyor. Lütfen adama zorluk çıkarma, tatlım. Her ihtiyacıma yetecek kadar param var.

Sana daha güzel bir mektup yazmak isterdim. Ne yazık ki vaktim yok. Ya da, keşke yazdığım diğer mektupları saklamış olsaydım. Bunun yerine onlardan birini gönderebilirdim. Sana başka mektup göndermeyeceğim. Bu yüzden, boşuna bekleme. Mektuplar umutları arttırıyor ve rüyaları teşvik ediyor. Eğer böyle devam ederse seni özlemek beni öldürecek.

Ha, şunu da söyleyeyim: Gazetede okuduğuma göre Amerika'da Costner'in yeni bir filmi piyasaya çıkıyormuş. Bu filmi gördükten sonra, Kevin rüyalarına girmeye başlarsa, bir hayalet gibi ömrün boyunca peşinde dolaşıp sana rahat yüzü göstermem, haberin olsun.

Seni seviyorum, Julie. Seni Colorado'da sevdim. Burada, olduğum yerde de seviyorum. Daima seveceğim. Her yerde. Her zaman.

Julie mektubu bir daha okumak istiyordu ama gözlerinden akan yaşlar buna engeldi. Mektup yere düştü. Elleriyle yüzünü kapayarak duvara döndü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Meredith kocasına, "Matt, bak!" dedi. "Julie ağlıyor!" Sonra onun yanına gitti ve eliyle omzuna dokunarak, "Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

Julie hıçkırarak, "Bu mektubu okuyup, insanların onun katil

olabileceğine nasıl inandıklarını açıklayabilirseniz sevinirim," dedi.

Meredith mektubu yerden aldı ve kapıda duran kocasına baktı. "Matt, Julie daha önce şarap içmeyi teklif etmişti. İkramı sen yapabilirsin."

Matt birkaç dakika içinde şarabı ve tirbuşonu buldu. Dolaptan bardakları çıkarırken Meredith mutfağa girdi. Karısının yüzünde acıklı bir ifade vardı. Matt, "Ne oldu?" diye sordu.

Meredith'in gözleri yaşlarla doluydu. "Mektup..." diye fısıldadı. "Tanrım, inanılır gibi değil!"

Matt, mektubu karısının elinden aldı ve gözlerini kısarak okumaya başladı. Önce gözlerine inanamadı, sonra kederlendi. Julie kapıda göründüğünde mektubu okumayı yeni bitirmişti.

"Üzgünüm, Julie," dedi. "Zack'in seni üzmek istemediğinden eminim."

Julie, sesinin titremesini engellemeye çalışarak, "Zack sizi aradığında," dedi, "Lütfen ona benim annesi tarafından terk edilmiş bir çocuk olduğumu hatırlatın. Eğer aynı şeyi yapacaksam, asla doğurmam." Sonra, acı bir gülümsemeyle, "Ona söyleyin," diye ekledi, "Eğer çocuğunu doğurmamı istiyorsa -bunu ben de çok istiyorum- beni yanına alması yeter."

Bu son cümle odanın içine bir bomba gibi düşmüştü. Julie, Matt Farrell'in yüzünde önce şaşkınlık sonra hayranlık gördü. Ama sözleri dikkatle seçilmişti. "Zack'in beni bir daha ne zaman arayacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

Julie sinirli bir şekilde gülerek, "Arayacaktır," dedi. "Çok yakında!" Zack hakkındaki sezgilerinin doğruluğuna şimdi daha çok inanıyordu. Eğer onlara güvenmiş olsaydı belki de Zack'i Colorado'da onun yanında kalmak konusunda ikna edebilirdi. "Sizi hemen arayacaktır çünkü benim cevabımı öğrenmek için can atıyordur."

Matt onun büyük bir olasılıkla haklı olduğunu düşünerek gülümsedi. "Beni aradığında ona söylememi istediğiniz başka bir şey var mı?"

Julie başını salladı. "Evet. Beni yanına aldırmak için en çok dört haftası olduğunu söyleyin. Yoksa... Sonra, sonra, ona benim de ondan ayrı kalmaya dayanamadığımı, onu görmeye can attığımı ve eğer beni aldırmazsa, bana gönderdiği parayla Kevin Costner'in yeni filminin yirmi beş bin kasetini alıp, hayatımın geri kalan bölümünü bu adama ilişkin fanteziler üreterek geçireceğimi söyleyin!"

Meredith bir kahkaha attı. "Bana kalırsa," dedi, "bunu duyunca hemen kabul eder." Matt'e döndü. "Kelimesi kelimesine hatırlayabilecek misin, yoksa not alayım mı?"

Matt kadehlere şarap koyarken, "Şerefe içelim," dedi. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Meredith Julie'ye bakarak kadehini kaldırdı. "Bizim kadar çok seven bütün kadınlara ve sevdiğimiz iki adama."

Julie ona baktı ve o anda Meredith ile Matt'i sevdi. Onların Zack'le kendisi gibi olduklarına karar verdi. "Lütfen yemeğe kalmayı kabul edin," dedi. İyi bir aşçı sayılmam ama belki bir daha hiç karşılaşmayız ve her şeyi öğrenmek için ölüyorum."

İkisi birden başlarını salladılar. Matt, "Her şeyi mi?" diye sordu. "O zaman, sanırım dünya para piyasalarının ayrıntılı bir analiziyle başlayabilirim. Para piyasalarının çöküş nedenleriyle ilgili müthiş teorilerim var." Julie'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce güldü ve, "Ya da Zack'ten söz edebiliriz," dedi.

Karısı dalga geçti. "Ne müthiş bir fikir. Bize komşuluk günlerinizi anlatabilirsin."

Julie, "Yemek hazırlamaya başlayayım," dedi. Fazla vaktini almayacak bir şeyler düşünmeye çalışıyordu.

Meredith, "Hayır," dedi. "Joe'yu gönderip pizza aldırtalım."

Julie pizza ısmarlamak için telefona uzanırken, "Joe kim?" diye sordu.

"Şoförümüz. Ama o aileden biri gibidir."

Yarım saat sonra oturma odasında koyu bir sohbete dalmışlardı. Matt, iki kadına, Zack'le bekârlık günlerindeki komşuluk ilişkilerini sansür uygulayarak anlatıyordu. O sırada kapı çalındı.

Julie üniformalı bir şoförle karşılaşmayı beklerken, karşısında iki elinde iki pizza kutusu olan çirkin suratlı dev bir adam buldu. Ona, "Bizimle birlikte yiyin," dedi ve pizza kutularından birini aldı. "Keşke baştan beri arabada beklemeseydiniz."

Joe, "Ben de öyle düşünüyordum," diye takıldı, ama içeri girmesinin doğru olup olmayacağını anlamak için Matt'e baktı. Matt başını sallayınca, Joe içeri girip paltosunu çıkardı.

Julie yemek masasının üzerine tabakları dizerken, "Burası daha geniş. Burada yiyelim," diye seslendi.

Meredith, ayağa kalkarak, "Şarabı getireyim,"dedi.

Joe O'Hara, elleri ceplerinde salona girmiş, televizyonda canlı olarak verilen basın toplantısında Zack'i savunan cesur kadına bakıyordu. *Öğretmenden çok öğrenciye benziyor,* diye düşündü. Daha önce Zack'in yanında gördüğü kadınlara hiç benzemiyordu. Bu Joe'nun hoşuna gitmişti. Yanında durmuş, Julie'yi sevecen bir gülümsemeyle seyretmekte olan Matt'e yan gözle, soru sorar gibi baktı. Patronu başını sallayarak ona sessiz bir cevap verdi ve Joe derin bir nefes aldı. Yüksek sesle, "Demek siz, Zack'in hanım arkadaşısınız!" dedi.

Julie başını kaldırıp, masmavi gözleriyle ona baktı ve, "Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel iltifat!" cevabını verdi.

İriyarı adam, bu sözler karşısında kızararak, Julie'yi şaşırttı. Julie, onu rahatlatmak için, "Zack'i siz de tanıyor musunuz?" diye sordu.

Joe, sırıtarak, "Hem de çok iyi tanıyorum," dedi. "Size onun hakkında Matt'in bile bilmediği hikâyeler anlatabilirim."

Julie, heyecanla, "Anlatın," dedi.

Bu arada, Farrell'lar yerlerine oturmuşlardı. Joe, bir dilim pizza aldı. Bir an düşündü ve, "Bir akşam," diye söze başladı. "Matt'in hiç beklemediği bir anda, bir konuk çıkageldi. Votkamız olmadığı için, Matt beni Zack'in evine gönderdi. Gece yarısıydı. Zack'in evinde ışıklar yanıyordu. Ama kapıyı açan olmadı. Arka taraftan Zack'in sesine karışan kadın sesleri geliyordu. Oraya yürüdüm. Zack, o akşam bir davete giderken giydiği smokini çıkarmamış, yüzme havuzunun kenarında duruyordu."

Julie, onu büyülenmiş gibi dinliyordu. "Orada ne yapıyordu?"

Joe, pizzasından bir parça ısırdı. "Sövüp sayıyordu," dedi.

"Kime?"

"Yüzme havuzundaki üç çıplak kadına. Her nasılsa adresini bulmuş olan üç hayranı, çırılçıplak soyunup yüzme kavuzuna girerlerse, onun kendilerine katılmayı reddetmeyeceğini düşünmüşlerdi."

Matt, onu, "O'Hara!" diye seslenerek uyardı.

Joe, samimiyetle itiraz etti. "Hayır, bu hikâyenin kötü bir yanı yok. Julie bu durumu kıskanacak değil. Yoksa kıskanır mısın, Julie?"

Julie gülerek, hayır anlamında başını salladı. Zack kendisini seviyordu. Artık bundan emindi. Kıskanması için hiçbir neden yoktu. "Kıskanmam," dedi.

"Kıskanmayacağını biliyordum. Ha, hikâyeye dönelim... Zack çok öfkeliydi. Bu arada şunu söyleyeyim, Zack çok soğukkanlı ve kontrollü görünür ama öfkelendi mi gözü hiçbir şeyi görmez. Kadınlar onun sözünü dinleyip havuzdan çıkmayınca, bana, onları dışarı atmamı söyledi. Kendisi de, üstündeki giysilerle havuza atladı. Bir anda, yirmi yaşlarında, çırılçıplak bir pilici ayaklarının dibine fırlattı. Sonra, iki koltuğunun altında birer çıplak kadınla havuzdan çıktı."

Julie şaşırmamış görünmeye çalışıyordu. "Peki, onları ne yaptınız?"

"Zack'in dediğini yaptım. O kadar öfkeliydi ki giyinmelerine bile fırsat vermedi. Onları kapı dışarı ettik. Arabalarına bindirip yolladık. Bir daha asla gelmemelerini de söyledik."

İki kadın da onu hayran hayran dinlemişlerdi.

Matt, şaşkın bakışlarla, "Bana bu olaydan hiç söz etmemiştin," diye söylendi.

"Söyleyecektim ama yanındaki kadın seni soymaya çalışıyordu. Bu yüzden, votka şişesini bara bırakıp odama çıktım."

Matt ateş saçan bakışlarla Joe'ya bakarken, iki kadın gülüyorlardı.

O'Hara, "Sinirlenmene gerek yok," dedi. "Bak, Meredith gülüyor. Bu olay olduğunda, sen hâlâ onunla *evli* olduğunu bilmiyordun ki!"

Julie şarabını yudumluyordu. Bu sözleri duyunca boğulacak gibi olarak başını kaldırdı.

Matt, sıkıntılı bir sesle, "Ne demek istediğini Julie'ye açıklasan iyi olacak," dedi. "Yoksa, Zack'in bütün servetini bir geri zekâlının ellerine teslim etmiş olduğunu düşünecek."

Joe, "Sizin durumunuzu herkes biliyor sanırım. Gazeteler uzun bir süre bu olaydan söz etmişti," diye söze başladı. "Matt ile Meredith yıllarca önce evlenip boşanmışlardı. O zaman Meredith on sekiz yaşındaydı ve bu evlilik herkesten gizlenmişti. Benim bile haberim yoktu. On iki yıl sonra, Meredith, boşanmalarının sahte bir avukat tarafından gerçekleştirildiğini öğrendi. Meğer onca yıl boyunca evliymişler. Bu işi halletmek için Meredith, Matt'i öğlen yemeğine davet ediyor ve yıllar sonra, *ilk* kez konuşuyorlar. Matt haberi öğrenince öfkeden deliye dönüyor! Meredith de o sırada başkasıyla nişanlı. Üçü birlikte bir basın toplantısı düzenliyorlar. Birbirlerine karşı düşmanca duygular beslemediklerini göstermek istiyorlar. Matt bunu komik bir şakaya dönüştürüyor..."

Julie, "Bu hikâyeyi hatırladım," dedi. "Bu gece ikinizi gördüğümde bana tanıdık gelmenizin nedeni bu olacak! Televizyonda, o basın toplantısını görmüştüm." Sonra şaşkın bakışlarla Matt Farrell'a baktı ve, "Sen ve Meredith'in nişanlısının şakalaştığınızı ve olayı ciddiye almaz göründüğünüzü hatırlıyorum. Sonra... bu olaydan birkaç gün sonra, onu dövmüştün, öyle değil mi? Gazetelerde bu kavganın resmi çıkmıştı."

Matt, "Ama şimdi hepimiz çok iyi arkadaşız," dedi. Sırıtıyordu.

Saat on bir olmuştu. Konuklar, isteksizce ayağa kalktılar. Julie, bir dakika beklemelerini söyleyip odasına gitti ve Colorado'dan buraya gelirken giydiği yeşil kazakla pantolonu getirdi.

Matt ona veda edip, "Meredith sana yalnız başına veda etmek istiyor," dedi. "Ben, Joe ile birlikte arabada bekleyeceğim."

Julie, ayak parmaklarının üstünde yükselerek onu öptü. Matt de ona sıkı sıkı sarıldı.

"Belki içini ferahlatır diye söylüyorum," dedi. "Şirketler topluluğumuzun bünyesinde bir uluslararası dedektiflik şirketi var. Son üç haftadan beri onlara, Dallas'ta Zack'in filminin yapımında çalışmış olan herkesi tekrar incelettiriyorum."

Julie, sevineceğine, "Bunu niçin daha önce yapmadın?" diye sordu. Ve hemen, nankörlük ettiğini fark etti. "Özür dilerim. Sana haksızlık ettim."

"Hayır, bunu çaresizlikten söylediğini biliyorum. Zack, çok iyi bir dedektiflik şirketine bu incelemeleri büyük paralar ödeyerek yaptırmıştı. Onlar yararlı bir bilgiye ulaşamadılar. Bu nedenle, o zaman gerek görmemiştim. Ayrıca, Zack, benden bu konuda yardım istemediğini belirtmişti."

Julie, "Ama, sizin adamlarınız yeni bir şey buldular, öyle mi?" diye sordu.

Matt, kısa bir duraklamadan sonra, "Bir kısmı Tony Austin'le ilgili," dedi.

Julie onun sözünü kesti. "Rachel'i Tony Austin mi öldürmüş?"

Matt kaşlarını çattı. "Böyle bir şey söylemedim. Bunu gösteren bir kanıt olsaydı şu anda burada olmazdım. Basına beyanatlar verip avukatlarla görüşmeler yapmaktan, başımı kaşıyacak vaktim olmazdı."

"Peki ne öğrendiniz?"

"Austin'in tanıklık ederken yalan söylediğini saptadık. Mahkemede, Rachel ile aylardır ilişkisi olduğunu ve birbirlerini çılgın

gibi sevdiklerini söylemişti. Oysa, gerçekte, hayatında başka bir kadın daha vardı."

Julie, nefesi kesilerek, "Kimmiş bu kadın?" dedi. "Belki Rachel'le Tony'nin ilişkisini kıskanarak, tabancadaki kurşunları o değiştirmiş olabilir."

"Bu kadının kim olduğunu bilmiyoruz. Bütün bildiğimiz, cinayetten iki hafta önce, otelin komilerinden birinin, gecenin geç bir saatinde Austin'in odasına şampanya götürdüğünde bir kadın sesi duyduğu. Aynı çocuk, daha önce, Zack'in dairesine yemek götürdüğünde kapıyı Rachel açmış. Peki, Austin'in yanındaki kimdi? Ancak, bana kalırsa kurşunları bir kadın değiştirmedi. Bunu Austin yaptı."

"Niçin böyle düşünüyorsunuz?"

Matt, "Belki de, Zack daima, bu işle Austin'in ilgisi olduğunda ısrar ettiği için," diye karşılık verdi. "Gerçek şu ki, Kaliforniya mahkemelerinin kararıyla, Zack'ten yüklü bir boşanma tazminatı almadıkça, Rachel'in sadece kendi film çalışmalarıyla, Austin'in ve kendisinin geçimini sağlaması mümkün değildi. Zaten, Zack'in yönettiği filmlerin dışında başarılı sayılmazdı. Üstelik bu zina olayı da onun, sinema seyircisinin gözünden iyice düşmesine neden olmuştu. Austin'in Rachel'le aynı anda başka bir kadınla da birlikte olması, onun, Rachel'in aşkıyla çılgına dönmüş olduğu şeklindeki ifadesine ters düşüyor. Bu da bize, Tony'nin Rachel ile parası için birlikte olduğunu düşündürüyor. Rachel ise, Zack'in yatağında kendisiyle yakalanarak parasal durumunu tehlikeye atmıştı. Bu durumda, Austin Rachel'den kurtulmak istemiş olabilir. Belki de Rachel'le evlenmeye baştan beri niyeti yoktu da kadın ona bu konuda baskı yapıyordu. Kim bilir? Üstelik, o sahnenin filme alınması sırasında silah Austin'in kontrolünde olacaktı. Zack senaryoyu değiştirip tetiği Rachel'e değil Austin'e çektirmemiş olsa bile, Austin'in gücü Rachel'in elindeki silahı kendisine doğrultmasını engelleyip ona çevirmeye kolaylıkla yeterdi."

Julie ürperdi. "Zack bunları biliyor mu?"

"Evet."

"Ne dedi? Yani, heyecanlandı ya da sevindi mi?"

Matt acı bir gülüşle, "Sevinmek mi!" dedi. "Sen işlemediğin bir cinayet yüzünden mahkûm olsan, çaresizlik içinde buna katlanmak zorunda kalsan, en nefret ettiğin insanın her şeyin sorumlusu olduğunu öğrenmek hoşuna gider miydi? Başkaları hakkında edindiğimiz yeni bilgiler de var. Austin yerine bu kişiler de sorumlu olabilir."

"Ne gibi yeni bilgiler?"

"Birincisi, Diana Copeland'in yıllar önce Austin'le bir ilişki yaşamış olduğu. Bu ilişki güya çoktan bitmiş. Ama, Copeland'in Rachel'i kıskandığı açık. Çünkü, mahkeme sona erdikten sonra, bazı kimselere Rachel'in ölümüne sevindiğini söylemiş. Belki de kıskançlığı onu Rachel'i öldürmeye sürükledi. Sonra, bir de, Emily McDaniels var. Cinayetten sonra, bir yıl boyunca teskin edici ilaçlar almış. Bu, olayla hiç ilgisi olmayan biri için abartılı bir tepki değil mi? Filmin yönetmen yardımcısı Tommy Newton da, cinayetten sonra uzun bir süre kendisini toplayamamış. Ancak onun Austin'e âşık olduğu herkesçe bilinen bir gerçekti. Bu durumda, herkes için insanı kuşkulandıracak yeni bilgiler edinmiş oluyoruz."

"Ama bu kadarla kalmaması gerek. Adli makamlar bu bilgilerin ışığında olayı yeniden gözden geçirmeliler."

"Adli makamlar, Zack'in suçlu olduğuna karar verip onu tutukladılar. Hayallerini yıkmak istemem ama onlar yanlış karar verdiklerini asla kabul etmek istemezler. Başka birinin suçlu olduğuna ilişkin kesin kanıtlar bulsaydık, onları önce Zack'in avukatlarına ve basına, sonra adli makamlara vermeyi yeğlerdim. Ama, anlaşılan şu ki daha kesin kanıtlar bulamayacağız. O gece Austin'in yanındaki kadının kim olduğunu bulmak için bütün yolları denedik. Austin ise bunu kesinlikle inkâr etti. Kominin yanıldığını, kadın sesinin televizyondan gelmiş olabileceğini söy-

ledi." Matt, daha yumuşak bir sesle, "Zack durumu anlayışla karşılıyor," diye devam etti. Austin'in neredeyse yüzde yüz katil olduğunu biliyor. Biz kendilerine kesin kanıt göstermedikçe, adli mercilerin bu konuda hiçbir şey yapmayacağının da bilincinde. Korkarım, bu da imkânsız. Bunu senin de anlaman önemli, Julie. Bunları sana, Zack'in yanına gitmeye kararlı olduğun için, onun günahsız olduğundan asla kuşku duyma diye anlattım."

Julie onun kaderci mantığını bütün kalbiyle reddediyordu. "Ben ümit etmekten asla vazgeçmeyeceğim," dedi. Kesin kanıtların ortaya çıkarılması için Tanrıya dua edeceğim."

Matt onu kucakladı. "Zack seninle karşılaştığı için çok şanslı," dedi. "Sen dua etmeye devam et. Buna ihtiyacımız olacak."

Cebinden bir kartvizit çıkardı ve arkasına iki numara yazdı. "Bunlar bizim Chicago ve Carmel'deki özel telefon numaralarımız. Bu numaralarda bizi bulamazsan, kartın üzerindeki numaradan sekreterimi ara. Sana, bizi nerede bulacağını söylemesi için ona talimat vereceğim. Ayrıca, Zack, bu çeki sana vermemi istedi."

Julie başını salladı. "Mektupta bundan söz ediyor," dedi. "O çeke ihtiyacım yok."

Matt, "Üzgünüm," dedi. "Elimden başka bir şey gelmediği için üzgünüm. Hem Zack, hem de senin için gerçekten üzgünüm."

Matt, Joe O'Hara ile birlikte arabaya gidince, Julie, elindeki giysileri Meredith'e uzattı. "Sanırım bu giysileri tanıyacaksın." Meredith başını sallayınca, devam etti, "Colorado'dan buraya gelirken bunları giymek zorunda kaldım. Postayla gönderecektim ama adresi bilmiyordum."

Meredith, "Onlar sende kalsın," dedi. "Hatıra olarak."

Julie, farkında olmadan, giysileri göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim."

Meredith yutkundu, "Zack'in kısa bir süre içinde Matt'i arayacağından eminim," dedi. "Ama sen, onun yanına gitmek istediğinden emin misin? Yasaları çiğnemiş olacaksın ve ikinizin birden peşine düşecekler. Yakalanmasanız bile, bundan sonraki yaşamınız saklanmakla geçecek."

Julie, gözünü kırpmadan onun yüzüne baktı. "Sana bir şey soracağım," dedi. "Benim yerimde sen olsaydın, nasıl davranırdın?"

Meredith derin bir nefes aldı. "Bulabildiğim ilk vasıtaya binip onun yanına giderdim." Sonra, "Hatta buna izin vermesi için, hamile olduğum yalanını bile uydururdum."

Julie korktu. "Yalan söylediğimi de nereden çıkardın?"

"Matt sana hamile olup olmadığını sorduğunda yüzünde beliren ifadeden. Önce olumsuz anlamda başını sallamaya hazırlanırken birden fikrini değiştirdin."

"Matt'e söylemezsin, değil mi?"

"Söyleyemem. Evlendiğimizden beri ona hiç yalan söylemedim ama bunu ona söylersem Zack'e anlatacaktır. Bunu ikinizi de korumak için yapacağından eminim. Çünkü senin onun yanına gidişinin sonuçlarından çok korkuyor. Ben de öyle."

"O halde bana niçin yardım ediyorsun?"

Meredith, "Çünkü," dedi, "ikinizin de birbirinizden ayrı mutlu olamayacağınıza inanıyorum. Ve, ben aynı durumda olsam, senin de bana yardım edeceğini biliyorum."

Julie ön taraftaki verandaya çıkarak onlara el salladı. Sonra içeri girdi. Zack'in mektubunu aldı ve bir koltuğa oturup yeniden okudu.

Seni seviyorum, Julie. Seni o kadar çok seviyorum ki! Seninle bir yıl geçirmek için bütün hayatımı veririm. Altı ay. Üç ay. Ne olursa.

Birkaç gün içinde kalbimi çaldın, sevgilim, ama sen de bana kalbini verdin. Bunu biliyorum. Bana her bakışında bunu gözlerinden anlıyordum.

Sana başka mektup göndermeyeceğim. Bu yüzden, boşuna

bekleme. Mektuplar umutları arttırıyor ve rüyaları teşvik ediyor. Eğer böyle devam ederse seni özlemek beni öldürecek.

Zack'in Colorado'dan ayrılırken kendisine söylediği sözleri, Julie onu sevdiğini söylediğinde yüzünde beliren alaycı ifadeyi hatırladı. Bunları mektubunda yazdıklarıyla karşılaştırdı. Şaşkın şaşkın başını salladı. "Oscar kazanmasına şaşmamalı!" diye fısıldadı.

Ayağa kalkıp ışıkları kapadı. Yatak odasına giderken, mektubu tekrar okumak için yanına aldı.

330 Bitişik evde oturan Eldridge ikizleri de daha yatmamışlardı. Ada Eldridge, kız kardeşine, "Bay Richardson, Julie Mathison'ın evine bir yabancının geldiğini görürsek ya da alışılmışın dışında bir şeyler olduğunu hissedersek, saat kaç olursa olsun, kendisine telefon etmemizi söylemişti," dedi. "Gece yarısına kadar evin önünde bekleyen arabanın plaka numarasını söyle de ona haber vereyim."

Flossie, "Ama, Ada," diye itiraz etti. "FBI için bile olsa, Julie'ye ihanet etmemeliyiz." Arabanın plaka numarasının yazılı olduğu kâğıt parçasını arkasına saklıyordu.

Ada, onun arkasına geçip, kâğıdı elinden aldı. "İhanet etmiyoruz. Ajan Richardson'ın Julie'yi, onu kaçıran o canavar heriften korumasına yardım ediyoruz. O canavardan ve pis filmlerinden!"

Bunları söyledikten sonra telefon ahizesini eline aldı.

Flossie, "Onun filmleri pis değil!" diye karşı çıktı. "Güzel filmler. Bana kalırsa Zachary Benedict suçsuz. Julie de öyle düşünüyor. Bunu bana geçen hafta söyledi. Televizyonda da açıkladı. Onun kendisine kötü davranmadığını da söyledi. Şimdi niye ona kötülük yapsın ki? Bence, Julie ona âşık."

Ada, Dallas'la ödemeli olarak görüşebilmek için Richardson'ın verdiği telefon numarasını tuşladı. Midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturarak, "Bu onun da senin gibi romantik bir budala olduğunu gösterir," dedi. "O da, senin, o işe yaramaz Herman Henkleman için ömrünü tükettiğin gibi, hayatını ziyan edecek demektir!"

52

Julie'nin beklediği telefon dört gün sonra geldi. O gün, derslerden sonra tam okuldan çıkmak üzereyken, okul müdürünün sekreteri, "Julie," diye seslendi. "Bu gün seni Bay Stanhope adında biri aradı." Bu isim önce Julie'ye tanıdık gelmedi ama sonra, birden irkildi. Dondu, kaldı. Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, "Ne dedi?" diye sordu. 331

"Oğlunu senin bedensel engelli çocuklar için verdiğin beden eğitimi derslerine göndermek istiyormuş. Yerimiz olmadığını söyledim."

"Niye öyle söyledin ki?"

"Çünkü Bay Duncan'ın daha fazla öğrenci almamızın mümkün olmadığını söylediğini duymuştum. Zaten, Bay Stanhope bunun acil bir durum olduğunu ve seni bu akşam yedide arayacağını söyledi. Ben de öğretmenlerimizin o saate kadar okulda kalmadığını söyledim."

Julie, telefonunun dinlenmesi olasılığı yüzünden Zack'in onu evden aramak istemeyeceğini düşündü. Kendisini okulda da bulamadığına göre, tekrar aramayabilirdi. Müdürün her işe burnunu sokan, tembel sekreterine kızmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. "Acil bir durum olduğunu söylediyse, niçin beni dersten çağırmadın?"

"Öğretmenlerin ders sırasında özel görüşmeler yapması yasak. Bu, Bay Duncan'ın çok sıkı uygulanmasını istediği bir kuraldır."

Julie, yumruklarını sıkarak, "Bunun özel bir görüşme olmadığı açıkça belliydi," dedi. "Bu gece, buraya mı, eve mi telefon edecekmiş? Bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

Saat altı kırk beşte, Julie, okulun idare bürosunda oturmuş, telefonun çalacağını haber veren santraldeki ışığın yanmasını bekliyordu. Buraya değil de eve telefon ederse diye korkudan ödü patlıyordu. Zack onu bulamayacak olursa bir daha aramayabilirdi. İdare bürosunun cam duvarlarının dışındaki koridorlar karanlıktı. Okulun hademesi kapıdan başını uzatınca, Julie suçluluk duyarak yerinden sıçradı. Henry Rueheart, sırıtarak, "Bu akşam çok geç kalmışsınız," dedi.

Julie telaşla önüne boş bir bloknot çekip, eline bir kalem aldı. "Yazmam gereken bazı özel raporlar var. Bazen burada çalışmak, evde çalışmaktan daha kolay oluyor."

"Tavana bakarak oturduğunuz için, telefon beklediğinizi sanmıştım."

"Yok, hayır."

O sırada telefon acı acı çalınca, Julie ahizeyi kapıp, düğmeye bastı.

Carl, "Merhaba, hemşire," dedi. "Seni birçok kez evden aradım. Bulamayınca, bir kere de okulu denemeye karar verdim. Akşam yemeği yedin mi?"

Julie, "Çok işim var," dedi. "Birkaç rapor yazmam gerek."

Bunları söylerken, koridoru süpürmek yerine, bürodaki kül tablalarını boşaltmaya başlayan Henry'e bakıyordu.

Carl, "Her şey yolunda mı?" diye ısrar etti. "Biraz önce Katherine'e rastladım. Bu hafta hiçbir akşam senin evden çıkmak istemediğini söyledi."

"Her şey yolunda! İşlerim gayet iyi gidiyor. Senin de tavsiye ettiğin gibi, işime dört elle sarıldım. Başka bir şey düşündüğüm yok."

"Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

"O zaman başka biri söylemiş olmalı. Artık telefonu kapatmalıyım. Aradığın için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum."

Hademeye döndü, "Henry, büronun temizliğini en sona bırakamaz mısın? Sen ortalıkta dolaştıkça kafamı toplayamıyorum."

Henry suratını astı. "Özür dilerim, Bayan Julie," dedi. "O halde koridorları süpüreyim. Bir sakıncası var mı?"

"Hayır, yok. Üzgünüm, Henry. Biraz yorgunum da..."

Saat tam yedide telefon tekrar çaldı. Julie ahizeyi telaşla eline aldı.

Zack'in sesi derin ve anlamlı ama soğuktu.

"Yalnız mısın Julie?"

"Evet."

"Seni benim yanıma gelmek gibi delice bir fikirden vazgeçirmek için ne söyleyebilirim?"

Genç kadının işitmek istediği sözler bunlar değildi. Onun kendisiyle böyle konuşmasını istemiyordu. Ama, Zack'in mektupta yazdıklarını düşünmeye çalıştı. "Bana gönderdiğin mektupta yazdıklarının yalan olduğunu söyleyebilirsin."

"Peki, söyleyeyim. Yalandı onlar."

Julie telefon ahizesini avuçlarında sıktı ve gözlerini yumdu. "Şimdi beni sevmediğini söyle, sevgilim."

Zack derin bir nefes aldı ve yalvaran bir sesle, "Bana bu söyletme, lütfen," dedi.

Julie, "Seni o kadar seviyorum ki," diye fısıldadı.

"Bana bunu yapma, Julie..."

Julie kazanmak üzere olduğunu hissediyordu. Gülümsedi. "Seni sevmekten vazgeçmem," dedi. "Sana ne istediğimi söyledim. Başka bir çıkar yol yok."

"Tanrım, bu olacak şey değil."

Julie, neşeli bir sesle, "Tanrının adını anman için çok vaktin olacak," dedi. "Ben yanına geldikten sonra, her gün, yemek pişirmeyi öğrenmem, uyuman için seni rahat bırakmam, art arda çocuk doğurmaktan vazgeçmem için sürekli dua etmek zorunda kalacaksın."

"Ah, Julie. Yapma bunu..."

"Neyi yapmayayım?"

Zack bir süre cevap vermedi. Julie onun telefonu kapatmasın-

dan korktu. Ama, genç adam, derin bir nefes aldı ve, "Beni sevmekten sakın vazgeçme..." dedi.

"Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğime, bir papazın, bir rabbinin ya da bir Budist rahibin önünde yemin etmeye hazırım."

Zack güldü. "Evlilikten mi söz ediyoruz?"

"Evet."

"Bunu tahmin etmeliydim."

Julie onu neşelendirmek için her şeyi yapmaya hazırdı. "Yoksa benimle evlenmek istemiyor musun?"

Zack de oyuna katılmıştı. "Ne kadar istediğimi bilemezsin."

"O zaman bana senin yanına nasıl gelebileceğimi anlat ve parmağının ölçüsünü söyle."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Julie'nin sinirleri iyice gerilmişti. Sonra Zack konuşmaya başladı. Julie, başka hiçbir şey düşünmeden, büyük bir dikkatle onu dinliyordu. "Peki. Sekiz gün sonra, salı gecesi, seni Mexico City havaalanında bekleyeceğim. Salı sabahı, erkenden arabana atlayıp Dallas'a git. Dallas'ta, kendi adına bir araba kiralayıp San Antonio'ya git ama arabayı geri verme. Havaalanında kiralık arabalar otoparkında bırak. Eninde sonunda bulurlar. Şansımız yaver giderse; polis, senin benimle buluşacağın yere uçakla değil de arabayla gideceğini düşünecektir. Bu nedenle havaalanlarına hemen alarm verilmeyecektir. Araba yolculuğun topu topu birkaç saat sürecektir. Aero Mexico kontuarında, Susan Arland adına ayrılmış bir bilet seni bekliyor olacak. Buraya kadar sormak istediğin bir şey var mı?"

Julie gülümsedi. Zack bütün bu planları telefon etmeden önce yapmış olacaktı. Demek telefon konuşmasının nasıl sonuçlanacağını tahmin etmişti.

"Bir sorum var. Niçin daha önce gelmiyorum?"

"Çünkü halletmem gereken bazı ayrıntılar var." Julie bunu anlayışla karşıladı. Zack devam etti. "Salı sabahı evden çıkarken yanına bir şey alma. Kimse senin yolculuğa çıktığını anlamasın. Gözünü dikiz aynasından ayırma. Kimsenin peşinde olmadığından emin olmalısın. Birinin seni izlediğini hissedersen, bir bahane uydurup eve dön ve seni aramamı bekle. Bu arada posta kutuna sürekli bak. Reklamlar da dahil olmak üzere bütün zarfları aç. Planlarda bir değişiklik olursa birisi sana ya posta yoluyla ulaşır ya da gelip seni bulur. Senin ev telefonunu kullanamayız. Onun dinlendiğine bahse girerim."

"Benimle kim ilişki kuracak?"

"Şu anda hiçbir fikrim yok. Ama gelen kişiye kim olduğunu sorma."

Julie onun söylediklerini maddeler halinde yazmıştı. "Tamam," dedi. "Beni izlediklerini sanmıyorum. Paul Richardson ile David Ingram -yani buraya gelmiş olan iki FBI ajanı- geçen hafta Dallas'a döndüler."

"Sen nasılsın?"

"Harika."

"Aşerme ya da buna benzer sorunlar var mı?"

Julie'nin vicdanı sızladı. Daha fazla yalan söylemek istemiyordu. "Ben çok sağlıklı bir kadınım," dedi. "Sanırım bedenim çocuk doğurmak için yaratılmış. Ve de senin için."

Zack yutkundu. "Şimdi benimle dalga geçebilirsin ama bunun bedelini ödeyeceksin."

"Söz veriyor musun?"

Genç adam, Julie'nin içini ısıtan bir kahkahayla güldü. "Seni özlüyorum. Tanrım, seni özlüyorum," dedi. "Ailene de veda edemeyeceğinin farkında mısın? Onlara bir mektup yazıp, ancak sen gittikten birkaç gün sonra bulabilecekleri bir yere bırakabilirsin. Bir daha onlarla hiç haberleşemeyeceksin. Bunun bilincinde misin?"

Julie gözlerini sımsıkı kapattı. "Evet, biliyorum."

"Buna dayanabilecek misin?"

"Evet."

Zack, "İki kişinin yeni bir hayata başlarken daha uygun koşullar içinde olması gerekir ya..." diye söylendi. "Ailenden ayrılmak,

onlarla bütün bağlarını koparmak, lanetlenmeyi davet etmek gibi bir şey."

Julie ürpererek, "Böyle şeyler söyleme," dedi. "Ben onlara yazacağım mektupta her şeyi izah ederim. Üstelik senin yanına gelmek için onları terk edişim kutsal kitabın kurallarına uygun!" Sonra, havayı yumuşatmak için, "Şu anda ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ayakta mı duruyorsun, oturuyor musun?"

"Bir otel odasında, yatağın üzerine oturmuş, seninle konuşuyorum."

"Otelde mi kalıyorsun?"

"Hayır. Bu odayı rahatça telefonla konuşabilmek için tuttum."

"Bu gece yattığımda, hayalimde senin bulunduğun yeri canlandırmak istiyorum. Bana yatak odanı anlat. Ben de sana benimkini anlatacağım."

"Julie, beni cinsel açıdan uyarıp, perişan etmek mi istiyorsun?"

Genç kadının böyle bir niyeti yoktu. Ama hiç de fena bir fikir değildi. "Bunu yapabilir miyim?"

"Biliyorsun ki yapabilirsin."

"Yatak odalarından bahsederek mi?"

"Herhangi bir şey söyleyerek."

Julie neşeyle güldü.

Zack, "Ölçüsü nedir?" diye sordu.

"Yatak odamın mı?"

"Hayır, yüzük parmağının."

Kız derin bir nefes aldı. "Sanırım beş buçuk. Ya seninkinin?"

"Bilmiyorum. Sanırım büyüktür."

"Ne renk?"

"Parmağım mı?"

Julie, kıkırdayarak, "Hayır, yatak odan," dedi.

"Akıllı bıdık!" Zack de gülüyordu. "Şu anda yatak odam bir teknenin içinde. İçi tik ağacıyla kaplı. Pirinç bir lambası, küçük bir şifoniyeri var. Senin resmini gazeteden kesip duvara astım."

"Uykuya dalmadan önce bunları mı görüyorsun?"

"Ben uyumuyorum, Julie. Sadece seni düşünüyorum. Tekneleri sever misin?"

Julie içini çekti. Onun söylediği güzel şeyleri sonradan kendi kendine tekrarlayabilmek için ezberlemeye çalışıyordu. "Tekneleri çok severim," dedi.

"Senin odan nasıl?"

"Süslü. Yatak örtüsünün beyaz kırmaları var. Karyolamın karşısında tuvalet masası ve markiz var. Komodinimin üstünde de senin resmin duruyor."

"Onu nereden buldun?"

"Kütüphanedeki eski bir dergiden."

"Kütüphaneden bir dergi aşırıp, içindeki bir resmi kestin, öyle mi?"

Zack şaşırmış görünmeye çalışıyordu.

"Elbette böyle bir şey yapmadım. Dergiyi okumak için aldım ve onu kaybettiğimi söyleyerek ceza ödedim." Sonra, birden, "Zack," dedi. "Hademe dışarıda dolaşıp duruyor. Beni işittiğini sanmıyorum ama genelde böyle peşimde dolaşmaz."

"Telefonu kapatıyorum. Ben kapattıktan sonra da konuşmaya devam et. Sıradan bir konuşma yapar gibi görünerek onu yanıltmaya çalış."

"Tamam. Dur. Gidiyor. İçerden bir şey almaya gidiyor olmalı."

"Yine de telefonu kapatsak iyi olur. Oradan ayrılmadan önce yapman gereken işleri önümüzdeki hafta tamamla."

Julie başını salladı. Zack'in telefonu kapatmak üzere olduğunu anlayınca, üzüntüden dili tutulur gibi olmuştu.

Genç adam, "Sana söylemem gereken bir şey daha var," dedi.

"Nedir o?"

"Mektupta yazdıklarım gerçek duygularımı yansıtıyor."

"Biliyorum." Onun telefonu kapatacağını hissedip, telaşla ek-

ledi, "Matt'in Tony Austin hakkında öğrendiklerine ne dersin? Matt yasal açıdan yapılacak bir şey olmadığını söylüyor ama..."

Zack, onu, "Bu işe karışma," diye uyardı. Sesi buz gibiydi. "Austin'i bana bırak. Matt'i bu işe bulaştırmadan Austin'i adalete teslim etmenin yolunu bulacağım."

"Nasıl yani?"

"Sorma. Bana ulaşmakta bir sorunla karşılaşırsan, Matt'i arama. Yaptığımız iş yasalara aykırı. Ona bir zarar gelmesini istemiyorum."

Julie yine ürperdi. "Telefonu kapatmadan önce güzel bir şey söyle."

Zack'in sesi yumuşadı. "Güzel bir şey mi? Ne söylememi istersin?"dedi. Düşündü. Sonra boğuk bir sesle, "Tam üç saat sonra yatacağım," dedi. "Yanımda ol. Gözlerini kapadığında, sana sarılacağım."

Julie, "İşte buna bayılırım," diye fısıldadı.

"Ayrıldığımızdan beri sana her gece sarılıyorum, sevgilim. İyi geceler."

"İyi geceler."

Zack telefonu kapatınca, Julie onun konuşmaya devam etmesi konusundaki talimatını hatırladı. Hemen Katherine'i arayıp yarım saat onunla havadan sudan konuştu. Onunla vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra, Zack'le konuşurken onun söylediklerini not aldığı kâğıdı yırttı.

Neşeli bir sesle, "İyi geceler, Henry," diye seslendi.

Henry, koridorun öteki ucundan, "İyi geceler, Bayan Julie," diye seslendi.

Julie binanın yan kapısından çıktı. Henry de, Dallas'a ödemeli olarak telefon ettikten sonra, aynı kapıdan çıkarak binayı terk etti.

53

Julie tuvalet çantasını arabanın arka koltuğuna koyarak saatine baktı. Öğle uçağına yetişmeliydi. Eve döndü. Kahvaltı bulaşıklarını makineye koyarken telefon çaldı.

Paul Richardson'ın sesi sıcak ve çatlaktı. "Selam, güzeller güzeli!" Julie, garip bir karışım, diye düşündü. "Haber vermekte çok geç kaldığımın farkındayım ama bu hafta sonu seni görmek istiyorum. Dallas'tan uçakla gelip, yarın akşam seni Sevgililer Günü için yemeğe götürmeyi teklif ediyorum. Hatta istersen, sen buraya gel, yemeği ben hazırlarım."

Julie, eğer izleniyorsa, bu hafta sonu masum bir yolculuk yapmasının kendisini izleyenler için yanıltıcı olacağını düşünmüştü. "Gelemem, Paul. Yarım saat sonra havaalanına gitmek üzere yola çıkıyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

Julie, "Bu resmî bir soru mu?" diye sordu.

"Resmî bir soru olsaydı, yüzüne karşı sorardım."

Julie'nin ona duyduğu güvene, Zack'in dikkatli olması yolundaki uyarıları yüzünden gölge düşüyordu. Beri yandan, arabasına binip, Keaton'dan bir daha dönmemek üzere ayrılana kadar, gerçeğe sadık kalmak yapılacak en doğru şeydi.

"Hiçbir şeyden emin değilim," diye mırıldandı.

"Julie, bana güvenmeni sağlamak için ne yapmalıyım?"

"Görevinden istifa et."

"Daha kolay bir yol olmalı."

"Yola çıkmadan önce yapmam gereken bazı şeyler var. Bunu döndüğümde konuşalım, olmaz mı?"

"Nereden ve ne zaman?"

"Bir arkadaşımın Pennsylvania'da küçük bir kasaba olan Ridgemont'ta yaşayan büyükannesini görmeye gidiyorum. Yarın akşamı, geç saatte evde olacağım."

Paul içini çekti. "Tamam o zaman. Gelecek hafta seni ararım."

Julie, bulaşık makinesine deterjan koyarken, "İyi olur," dedi.

Paul Richardson telefonu kapatıp bir yeri daha aradı. Kısa bir süre sonra telefon çaldı. "Bay Richardson, Julie Mathison, Dallas havaalanından hareket ederek, Philadelphia üzerinden Ridgemont, Pennsylvania'ya gitmek üzere yer ayırtmış. Öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Richardson rahatlamıştı. "Hayır," dedi.

Dave Ingram, bitişikteki odasından çıkıp, kapıdan başını uzatarak, "Arabasına koyduğu çantayla ilgili olarak sana ne dedi?" diye sordu.

"Gerçeği söyledi. Çünkü saklaması gereken bir şey yok."

"Palavra. Geçen gece okulda beklediği, Güney Amerika'dan gelen telefonu unutuyorsun."

Paul hızla ona döndü. "Güney Amerika'dan mı? Demek o telefonun nereden edildiğini öğrendin, öyle mi?"

"Evet, beş dakika önce. O telefon, San Lucia Del Mar'da bir otelin santralinden edilmiş."

Paul'un çenesi kasılmıştı. "Benedict!" dedi. "Hangi adı kullanıyormuş?"

Ingram, "José Feliciano," cevabını verdi. "Küstah o..... çocuğu, otele José Feliciano adıyla kaydolmuş!"

Paul işittiklerine inanamayarak irkildi. "Pasaportu bu ada düzenlenmiş, öyle mi?"

"Resepsiyondaki memur pasaportunu istememiş. Onu oralı sanmış. Niçin olmasın, herif esmer, bir İspanyol adı kullanıyor ve İspanyolca biliyor. Ha, aklımdayken söyleyeyim, sakal bırakmış."

"Herhalde otelden ayrılmıştır."

"Doğal olarak. Bir gecelik ücreti peşin ödemiş ve ertesi sabah otelden ayrılmış. Odadaki yatağı kullanmamış."

"Telefon etmek için oraya tekrar gidebilir. Oteli gözetim altında tutalım."

"Bunu sağladım."

Paul masasının başına gidip, koltuğuna çöktü.

Ingram, "Julie onunla on dakika konuşmuş," dedi. "Bu ayrıntılı bir plan yapmaya yetecek bir süre."

"Bu süre içinde merak ettiğin birinin durumu hakkında da bilgi edinebilirsin. Julie yufka yürekli biri. Bu hergelenin kader kurbanı olduğunu sanıyor. Bunu unutma. Onun yanına gitmek gibi bir niyeti olsaydı, Keaton'a hiç dönmez, onunla birlikte yola düşerdi."

"Belki Benedict onu yanında götürmek istememiş olabilir."

Paul, müstehzi bir ifadeyle, "Doğru," dedi. "Ama şimdi onu o kadar özledi ki, saklandığı yerden çıkıp onu almaya geliyor."

Ingram, "Sen olsan bunu yapardın," dedi. "Julie'yi sürekli savunduğun için patron sana diş biliyor ama sen bunun farkında olduğun halde tutumunu değiştirmiyorsun. Colorado'da olup bitenler konusunda bize maval okudu. Ona haklarını okuyup deliğe tıkmamız gerekirdi."

Paul, Ingram'ın arkadaşı olduğunu ve kendisi için endişelendiğini düşünerek sakinleşmeye çalıştı. "Şüphelenmek için önemli nedenler yok," dedi. "Bırak kanıtı, nedenden bile yoksunuz."

"Beş dakikadır şüphelenmek için ciddi nedenlerimiz var."

"Eğer sen bütün söylediklerinde haklıysan, o bizi doğrudan Benedict'e götürecektir. Yanılıyorsan, bir şey kaybetmiş değiliz."

"Buraya gelmeden, onun sürekli gözetim altında tutulması için talimat verdim, Paul."

Paul Richardson öfkelenmişti. "Bu soruşturmayı ben yönetiyorum," dedi. "Bir daha, bu konuda bir şey yapmadan bana danış, olur mu?"

David de kızmıştı. "Anladım," diye karşılık verdi. "Geçen hafta Julie'nin evinin önünde duran arabayla ilgili bir şey öğrenebildin mi?"

"Joseph A. O'Hara tarafından Dallas'taki Hertz'den kiralanmış. Adam Chicago'da oturuyor ve şoför ve koruma görevlisi olarak Collier Trust'da çalışıyor. Sicili tertemiz."

"Collier Trust bir banka mı?"

"Merkezi Houston'da olan bir Collier Bank ve Trust var. Ülkenin her tarafında şubeleri bulunuyor. "

"Biraz önce onu aradığında, küçük hanıma Chicago'dan gelen misafirlerinin kimler olduğunu sordun mu?"

"Bunu ona izlendiğini anlasın diye mi soracaktım? O zaman beni yine onu korumakla suçlamaz mıydın?"

"Özür dilerim, Paul. Sadece, meslek hayatını mavi gözlü bir piliç uğruna feda etmenden korkuyorum. Hepsi bu."

Paul gülümsedi, "Bir gün diz çöküp Julie'den özür dileyeceksin," dedi. "Yoksa seni ilk çocuğumuzun vaftiz babası yapmayacağız."

Ingram, "O günün gelmesi için bütün kalbimle dua ediyorum, Paul," diye cevap verdi. "İnan ki, bütün kalbimle dua ediyorum."

"Güzel. O zaman, kızın bacaklarına bakmaktan da vazgeç."

Julie paltosunu aldı. Tam evden çıkacakken kapı çalındı. Kapıyı açıp da Ted ve Katherine'i karşısında görünce şaşırdı. Sevinçle gülümseyerek, "Sizi uzun zamandır yan yana görmemiştim," dedi.

"Katherine bana senin Zack Benedict adına iyi niyet elçiliği yapmak için Pennsylvannia'ya gideceğini söyledi. Bu da ne demek oluyor, Julie?"

Ted bunları söyledikten sonra içeri girdi. Katherine de suçlu suçlu önüne bakarak onu izledi.

Julie paltosunu elinden bırakıp saatine baktı. "Bunu sana açıklamak için beş dakikadan az zamanım var," dedi. "Oysa dün akşam Katherine'e anlatmıştım." Normalde, Julie onların yaşantısına karışmalarına sert bir biçimde itiraz ederdi ama birkaç gün sonra onlardan sonsuza dek ayrılacağını düşünerek bunu yapamıyordu. "İkinizi bir arada görmek beni mutlu ediyor ama," dedi, "buraya bana sataşmaktan daha olumlu bir nedenle birlikte gelmiş olmanızı tercih ederdim."

Katherine, telaşla, "Suç bende," dedi. "Bu sabah Ted'i gördüm. Seni sordu. Bana bu yolculuğun gizli olduğunu söylememiştin."

"Gizli değil."

Ted, endişeli bir yüz ifadesiyle, "O zaman bu yolculuğun nedenini bana açıkla," dedi.

Julie bir süre düşündükten sonra, "Ön tekerlek nereye giderse arka tekerlek de oraya gider sözüne inanır mısınız?" diye sordu. Katherine ile Ted bakıştılar. "Kötü başlayan şeylerin sonunun da kötü olduğuna inanır mısınız?"

Katherine, "Evet," dedi. "Sanırım inanırım."

Ted, "Ben inanmam," dedi. "Bazı şeyler çok güzel başlar ama kötü biter." Julie onun Katherine'le evlenmesinden söz ettiğini anlamıştı.

Julie, "İşlerime burnunu sokmaya kararlı olduğunu görüyorum," dedi. "Bu durumda benim de senin hayatın hakkında konuşmaya hakkım var demektir. Eğer evliliğinden söz ediyorsan, bana kalırsa o hiç bitmedi! Sen bu gerçekle yüzleşmeyi kabul etmesen de Katherine bunun böyle olduğunu biliyor, Ted. Evet, bir dakikam kaldı. Bunu da Pennsylvania'ya yapacağım yolculukla ilgili sorunu cevaplamak için kullanacağım. Zack'i büyükannesi büyütmüş ve çok çirkin koşullar altında ayrılmışlar. O andan beri yaşantısında hiçbir şey düzgün gitmemiş. Şu anda Zack tehlikede ve yalnız. Yeni bir hayata başlıyor. Bu yeni hayatında şansının iyi gitmesini ve huzurlu olmasını istiyorum. İstersen buna batıl inanç diyebilirsin ama uzun yıllar önce yaktığı gemileri onarırsam onun huzura kavuşacağına inanıyorum."

Ne Ted, ne de Katherine, bu sözlere verecek cevap bulamadılar.

Julie paltosunu alıp kapıya yöneldi. "Bunu daima hatırlayın, olur mu?" dedi. "Bir insanın mutlu olması için ailesinin hayır duasını alması şarttır. Ailenin senden nefret etmesi, lanetlenmek gibi bir şeydir."

Julie gittikten sonra, Ted, Catherine'e, "Bu sözlerle ne demek istedi?" diye sordu.

Katherine, "Açık konuştu," diye karşılık verdi ama kaşlarını çatmış, Julie'nin niçin bu kadar gergin olduğunu düşünüyordu.

"Babamın batıl inançları vardır," dedi. "Benim de öyle."

"Bundan söz etmiyorum. Evliliğimizin bitmediğini söylerken ne demek istedi?"

Son haftalar boyunca, Katherine, Julie'nin FBI'a ve bütün dünyaya karşı Zack Benedict'in suçsuz olduğunu savunuşunu izlemişti. O Zack Benedict ki, onun aşkını reddetmiş ve kalbini kırmıştı. Bu süre içinde, Julie'nin bedensel engelliler için yürüttüğü spor programında birçok kez, Ted'le birlikte görev almış ve ona karşı olan duygularını gizleyerek, sadece aralarındaki düşmanlığı ortadan kaldırmaya gayret etmişti. Ona adım adım yaklaşmanın en iyi çözüm olduğuna inanıyordu. Şimdi ise, sevdiği adama bakarken bu davranışının acı çekme, incinme korkusundan kaynaklandığını anlıyordu. Onun düzenli olarak başka bir kadınla görüştüğünü biliyor, kendisi Keaton'a döndüğünden beri onunla daha sık beraber olduğunu da hissediyordu. Bütün çabasına karşılık Ted'le ancak bir ateşkes yapabilmişti o kadar. Ted'in ona karşı hissettiklerinde bir değişiklik olmamıştı. Ancak, Katherine duyduğu nefreti bir terbiye maskesi arkasına saklamayı başarabilmişti.

Ted, "Ne cevap vereceğini mi düşünüyorsun, yoksa, burnumu mu inceliyorsun?" dedi.

Katherine'in dizleri ve elleri titremeye başlamıştı. Ted'in masmavi gözlerine bakarak, "Julie evliliğimizin bittiğine inanmıyor, çünkü ben sana hâlâ aşığım," dedi.

"Bunu nereden biliyor?"

Katherine, sesi titreyerek, "Ben söyledim," dedi.

Ted'in kaşları çatıldı ve kıza küçümseyerek baktı. "Ona, bana hâlâ âşık olduğunu mu söyledin?" diye sordu.

"Evet. Ona her şeyi anlattım. Ne kadar kötü bir ev kadını olduğumu, bebeğimi nasıl düşürdüğümü..."

"Bir daha bana ya da başkalarına bebekten bahsedeyim deme..."

"Bahsedersem ne yapacaksın? Benden şimdikinden daha fazla mı nefret edeceksin? Olanlar yüzünden ben de kendimden nefret ediyorum. Beni boşayacak mısın? Zaten boşadın. Bebeğimi bir *kaza* sonucu düşürdüğüme inanmayacak mısın? Evet. Kazaydı. Atımın ayağı burkuldu..."

"Allah cezanı versin senin! Kes sesini!" Katherine'in kolunu yakalayıp kızı yana doğru savurdu ve kapıya yöneldi. Ama genç kız, kapının önüne atılarak onun çıkmasına engel oldu. "Susmayacağım!" diye bağırdı. "Sana anlatmak zorundayım. Üç yıldır her şeyi unutmaya çalışıyorum."

"Bunları duymak istemiyorum. Benden ne istiyorsun?"

Katherine ağlayarak, "Olayın bir *kaza* olduğuna inanmanı istiyorum," diye sızlandı.

Ted onun gözyaşlarını görmezlikten gelmeye çalıştı. Onu tanıdığından beri, ağladığını hiç görmemişti. Şımarık, mağrur ve inatçı bir kızdı ama onun karşısında tek bir damla gözyaşı bile dökmemişti. Buna da dayanabilirdi belki ama eski karısı, onun gözlerinin içine bakarak, "İkimiz de evliliğimiz böyle bittiği için üzgünüz," dedi. "Şimdi sarıl bana ve iyilikle ayrılmış olalım."

Ted farkında olmadan onu kucaklayıp göğsüne bastırdı. Hislerine kapılmamaya çalışarak, "Aramızda her şey bitti, Katherine," dedi. "Biz *ayrıldık*."

Genç kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "O zaman bırak da sana söylemek istediklerimi söyleyeyim," dedi. "Keaton'a bu amaçla geldim. Bebeğimizi kasten düşürmedim. Hiç değilse bunun doğru olabileceğini kabul et. Hepten reddetme. Düşünsene, ben sağlığıma ne kadar düşkündüm. Hayatımı tehlikeye atacak bir şey yapmam mümkün değildi. Kan görmekten, örümcekten, yılandan bile korkardım."

Ted birden onun doğru söylediğini fark etti. Üstelik kızın gözlerinden doğru söylediği belli oluyordu. Ona karşı yıllardır bes-

lediği nefret ve kin birden sanki erimeye, yok olmaya başladı. "Güvelerden bile korkardın," deyiverdi.

Katherine başını salladı. Genç adamın kendisine beslediği düşmanlığın kaybolduğunu yıllardan beri ilk kez görmüştü. "Düşüncesizce davranarak bebeğimizi kaybettiğim için, ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Evliliğimizi mahvettiğim, senin hayatını bir karabasana dönüştürdüğüm için özür diliyorum."

Ted, "O kadar da kötü değildi," diye mırıldandı. "Yani, her zaman bir karabasan gibi değildi, demek istiyorum."

"Benim yaptıklarımı mazur göstermeye çalışma. Ben artık büyüdüm. Gerçeklerle yüzleşmeyi öğrendim. Gerçek şu ki, çok kötü bir ev kadınıydım. Ne yemek yaptım, ne temizlik yaptım, istediğimi yapmadığın zaman seninle sevişmeyi reddettim. Doğrusunu istersen, başarısız olan evliliğimiz değildi, bendim."

Ted başını salladı ve içini çekerek, Katherine'i şaşırtan şu sözleri söyledi: "Her zaman kendine karşı çok katıydın. Yine öylesin."

Katherine gülerek, "Kendime karşı katı mıydım?" diye sordu. "Şaka yapıyor olmalısın. Herhalde, benden başka bir karın daha vardı. Evliliğimizin ilk haftasında, ütü yaparken üç gömleğini yaktığımı, yemek pişirmeye çalışırken seni neredeyse zehirlediğimi unuttun mu?"

"Zehirlenmedim."

"Ted, Şerif bürosunda çalışanlar biz evlendikten sonra sürekli seninle dalga geçiyorlardı. Kulağımla duydum."

"Allah kahretsin, ben de seni mutlu edemediğim için üzülüyordum. İçim içimi yiyordu."

Katherine, "Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye cevap verdi. "Ama ben o kadar beceriksizdim ki, bir keresinde pişirdiğim taskebabını çöpe attığını gözlerimle gördüm. Eminim, bana göstermeden, bütün yemekleri çöpe atıyordun."

Ted, öfkeyle, "Pişirdiğin bütün yemekleri yedim," dedi. "O taskebabından başka hiçbir şeyi de çöpe atmadım. Bunu gördüğün için üzgünüm ama o yemeği midem kaldırmıyor."

"Ted, annen bana onun senin en sevdiğin yemek olduğunu söylemişti."

"Hayır, taskebabı Carl'ın en sevdiği yemektir. Annem kimin neyi sevdiğini hep karıştırır."

Birden ikisi de bu tartışmanın saçmalığının farkına vardılar. Katherine kıkırdadı. "O zaman bunu niçin söylememiştin?"

"İnanmazdın da ondan. O zaman her şeyin en iyisini yapmak istiyordun. Başarısızlığa uğradığında o kadar utanıyor ve öfkeleniyordun ki, mantığın duruyordu. Aslında sen, her şeyin kusursuz olmasını isteyen birisin, Kathy."

Birbirlerine bakıp gülümsediler. Katherine, "Beni öper misin?" dedi.

Ted doğrulup ondan uzaklaştı. "Bu imkânsız bir şey."

"Korkuyor musun?"

"Kes artık şunu! Bu baştan çıkarma numarasını yıllarca önce uyguladın. Artık işe yaramaz."

Katherine gururuna indirilen bu darbeyi görmezden gelerek kollarını göğsünde kavuşturup gülümsedi. "Bir papazın oğlu olduğun göz önünde tutulursa, fazla küfürbazsın."

"Bunu bana yıllarca önce de söylemiştin. O zaman da dediğim gibi, papaz olan babam, ben değilim. Üstelik gençliğimde benim için dayanılmaz bir çekiciliğin vardı. Ama artık, baştan çıkarıcı rolünü ben oynamayı tercih ediyorum."

Katherine, bir koltuğun üzerine bıraktığı paltosunu almak üzere uzandı.

Ted, "Beni dinle de, hemen Dallas'a, Spencer'ın yanına git," dedi. "Orada, şu parmağındaki bayağı görünüşlü yüzüğe yakışacak elli kıratlık bir pırlanta kolye takarak, incinen duygularını onarabilirsin."

Eskiden olsa Katherine ona saldırırdı. Ama şimdi ona sadece

bakmakla yetindi. "Artık senin öğüdüne ihtiyacım yok. Bu seni şaşırtabilir ama artık Spencer da dahil olmak üzere, insanlar bana akıl danışıyorlar."

Ted, alay ederek, "Ne konuda?" diye sordu. "Sosyete sayfalarında yayınlanmak üzere moda hakkındaki fikirlerini mi soruyorlar?"

Katherine, "Tamam!" dedi. "Bu kadar da olmaz. Hak ettiğin zaman kalbimi kırmana bir diyeceğim yok ama cinsel açıdan yaşadığın tedirginliğin acısını benden çıkarmana izin veremem."

"Hangi açıdan?"

"Beni öpmeni söylediğim ana kadar çok kibar ve çok rahattın. Şimdi ya benden özür dile, ya beni öp ya da korktuğunu itiraf et."

"Özür dilerim."

Ted bunu o kadar büyük bir telaşla ve o kadar laf olsun diye söylemişti ki, Katherine gülmeye başladı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Özrünü kabul ediyorum."

Geçmişte, bu tür bir konuşma büyük bir kavgayla sonuçlanırdı. Ted, kızın bu olgun davranışına şaşırmıştı. O kadar ki, Katherine'in gerçekten değiştiğini kabul etmek zorunda kaldı. "Katherine," dedi, "sana hakaret ettiğim için gerçekten özür dilerim. Üzgünüm."

Genç kız, "Anladım," diye cevap verdi. "Beni öpmeni söylediğimde, ne demek istediğimi anlayamadın, sanırım. Sadece yaptığımız barışın altına imza koymak ve kalıcı olmasını sağlamak gibi bir şeydi."

Katherine onun gözlerinin içine baktı ve orada muzip pırıltılar gördü. Ted çenesinden tutarak onun başını kaldırdı. "Tamam," dedi, "öpüşelim. Ama kısa olsun."

Üç yıldan beri ilk kez öpüştüler. Katherine gülüyor, Ted de gülümsüyordu.

Ted, kıkırdayarak, "Gülme," dedi.

Kız, "Sen de gülümseme," diye karşılık verdi. Nefesleri karıştı. Yıllar önce paylaştıkları tutku yeniden alevlenmişti. Ted, kolunu onun beline dolayıp kendine çekti. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

54

Julie, Ridgemont'un küçük havaalanında bulunan araba kiralama şirketindeki memurun tarifine uyarak, Zack'in büyüdüğü evi kolayca buldu. Margaret Stanhope, hâlâ, sevimli bir vadiye bakan tepenin üzerinde inşa edilmiş bu Tudor tarzı malikânede yaşıyordu.

Genç kadın, sol tarafta, konağa giden yolun parlak cilalı tuğla duvarlarını görünce otoyoldan ayrılıp özel yola saptı. Yokuşu tırmanırken, içi sızlayarak Zack'i düşündü. "O andan itibaren kimsesizdim. Arabamın anahtarlarını bıraktım ve yokuş aşağı yürüyerek otoyola vardım," demişti.

Son virajı dönünce, geniş bir ağaçlık alana vardı. Kış mevsimi olduğu için ağaçların yaprakları dökülmüştü. Kâgir konağın haşin bir sadeliği vardı. Gelmeden önce telefon etmemişti çünkü ziyaretinin amacını telefonda açıklamak ve Zack'in büyükannesine kendisiyle görüşmeyi kolayca reddetmek fırsatını vermek istemiyordu. Julie, tecrübelerine dayanarak, hassas konuların telefonda değil de yüz yüze konuşulmasının daha doğru olduğuna inanırdı. Çantasıyla eldivenlerini alarak arabadan indi. Bir an durup çevresine bakındı. Büyüdüğü bu ev ve bu çevre, Zack'in kişiliğine damgasını basmıştı. Bir bakıma, burası Zack'e benziyordu; ürkütücü, mağrur, sağlam ve etkileyici.

Bunu düşününce kendisini daha iyi hissetti. Cesaretlendi. Buraya, çok gecikmiş bir barış misyonuyla geldiğini unutmamaya çalışarak, kapının ağır pirinç tokmağına uzandı.

İhtiyar bir uşak kapıyı açtı. Koyu renk bir elbise giymiş, pap-

yon kravat takmıştı. Ona, "Adım Julie Mathison," dedi. "Eğer evdeyse, Bayan Stanhope ile görüşmek istiyorum." Julie adını söylediğinde uşağın gür beyaz kaşları hafifçe çatılmıştı. Ama hemen toparlandı ve, "Bayan Stanhope'un müsait olup olmadığına bakayım," dedi. "Burada bekleyebilirsiniz." Oturması için, sol tarafta, bir masanın yanında duran iskemleyi işaret etti. Huzursuzdu ama habersiz gelen misafirlerin böyle hissetmelerinin doğal olduğunu düşünüyordu. O sırada uşak geri gelerek, "Hanımefendi sizinle tam beş dakika görüşecek," dedi.

Julie geniş koridor boyunca onu izledi. Uşak bir kapıyı açıp yana çekildi. Genç kadın odadan içeri girdi. İlk gördüğü şey, büyük bir şöminede alev alev yanan ateş oldu. Şöminenin önüne, koyu renk parke döşemenin üstüne bir İran halısı serilmişti. Tam karşısında ise iki koltuk vardı. Koltuklar ve kanepe boştu. Julie odada yalnız olduğunu sandı. Üzerinde gümüş çerçeveli fotoğraflar olan sehpaya doğru yürüdü. Bunlar Zack'in akrabaları olmalıydı. Sol taraftaki duvarda da portreler asılıydı. Hayran hayran gülümseyerek onlara baktı. Zack abartmamıştı. Ailesinin erkeklerinden çoğuyla kendisinin arasında büyük bir benzerlik vardı. Ama arkasından gelen sert bir sesle irkildi. "Beş dakikanın birini harcadınız, Bayan Mathison."

Julie şaşırarak dönünce onu gördü. İkinci bir sürpriz onu bekliyordu. Gümüş saplı bastonuna dayanarak ayağa kalkan kadın, Julie'nin beklediği gibi ufak tefek biri değildi. Julie'den epeyce uzundu ve dimdik duruyordu. Yüzünde ürkütücü ve taş gibi sert bir ifade vardı. "Bayan Mathison," dedi. "Ya oturun ya da ayakta durmayı sürdürün. Ama konuşmaya başlayın. Buraya niçin geldiniz."

Julie telaşla, "Çok özür dilerim," dedi. Sonra, yaşlı kadını ayakta durmak zorunda bırakmamak için, oturdu. "Ben..."

"Kim olduğunuzu biliyorum. Sizi televizyonda gördüm. O sizi önce rehin almış, sonra da kamuya karşı sözcülüğünü yapmanızı sağlamış."

Julie, kadının Zack'in adını bile anmamaya özen gösterdiğini fark etmişti. "Tam olarak değil," dedi. Durum, Julie'nin umduğundan daha zorluydu.

"Buraya niçin geldiğinizi sordum!"

Julie yaşlı kadının onu aşağılamasına fırsat vermemek için gülümsedi. "Bayan Stanhope, buraya gelişimin nedeni, Colorado'da torununuzla birlikteyken..."

"Benim tek bir torunum var. O da burada yaşıyor."

Julie, soğuk kanlılığını kaybetmeden, "Bayan Stanhope," dedi. "Bana beş dakika ayırdığınız söylendi. Lütfen zamanımı gereksiz şeylerle harcamama neden olmayın. O zaman, kokarım ki, size söylemek istediğim şeyleri söyleyemeden gitmek zorunda kalacağım. Sanırım, bazı şeyleri öğrenmek sizi memnun edecektir." Julie'nin ses tonu karşısında, yaşlı kadının kaşları çatıldı ve ağzı ince bir çizgiye dönüştü. Julie cesaretle devam etti. "Zack'i torununuz saymadığınızı biliyorum. Ayrıca trajik bir biçimde hayata veda eden bir torununuz daha olduğundan da haberim var. Bunca yıldır, Zack'le görüşmemenizin onun inatçılığından kaynaklandığını da biliyorum."

Yaşlı kadının yüz hatları gerildi. Müstehzi bir ifadeyle, "Kendisi böyle mi söyledi?" diye sordu.

Julie başını salladı. "Bayan Stanhope, o bana Colorado'da, daha önce hiç kimseye söylemediği birçok şey anlattı," diye cevap verdi. "Bu arada, eğer şimdiki aklı olsaydı, sizinle çoktan barışmış olacağını, size karşı büyük bir hayranlık duyduğunu ve sizi sevdiğini de söyledi."

"Burayı terk edin!"

Julie hemen ayağa fırladı ama kabaran öfkesini yatıştırmaya çalıştı. "Zack kendisinin size çok benzediğini söyledi. İnatçılık konusunda çok haklı olduğunu görüyorum. Size torununuzun aranızdaki anlaşmazlık yüzünden pişman olduğunu ve sizi sevdiğini söylemeye çalışıyorum. Beni anlıyor musunuz?"

"Size burayı terk etmenizi söyledim! Hiç gelmemeliydiniz!"

"Öyle görünüyor." Julie çantasına uzandı. "Hayatının sonuna yaklaşmış olan, sizin yaşınızdaki bir insanın, kendi kanını taşıyan birine, çocukluğunda yaptığı bir şey yüzünden, hâlâ kin besleyebileceğini düşünememiştim. Onu affedememeniz için ne gibi bir sebep olabilir ki?"

Bayan Stanhope, acı bir gülüşle, "Zavallı aptal kız!" dedi. "Seni de kandırdı, öyle değil mi?"

"Ne?"

"Buraya gelmeni senden o mu istedi? Böyle bir şey yapmamıştır. Buna asla cesaret edemez."

Julie, olumsuz bir cevap verecek olursa, yaşlı kadının bunu Zack'e karşı kullanacağını düşünerek, "Benden buraya gelip size olan sevgisinden söz etmemi istemedi, Bayan Stanhope," dedi. "Ama size duyduğu sevgi ve saygıyı gösteren çok farklı bir şey yaptı." Julie, kadının buz gibi yüz ifadesini görmezlikten gelerek, "Bir buçuk hafta önce ondan bir mektup aldım," dedi. "Bana bu mektubu hamile olabileceğimi düşünerek yazmıştı. Eğer hamileysem, kürtaj yaptırmamamı, bebeği büyütmeniz için size getirmemi, sizin hayatınız boyunca hiçbir sorumluluktan kaçmadığınız gibi bundan da kaçmayacağınızı yazıyor, durumu açıklamak için, önce kendisinin size bir mektup yazacağını belirtiyordu."

Zack'in büyükannesi, öfkeyle onun sözünü kesti. "Eğer ondan hamileyseniz ve gen bilimi hakkında en ufak bir fikriniz varsa, o çocuğu hemen aldırmanız gerekir! Ama sizin seçiminiz beni bağlamaz. Onun piçini bu eve asla sokmam."

Julie, dehşet içinde geriledi. "Siz, nasıl bir canavarsınız?"

"Canavar olan o, Bayan Mathison. Siz onun sözlerine kanmışsınız. Onu seven iki kişiyi vahşice öldürdü. Üçüncü kurbanı olmadığınız için şanslısınız!"

"O karısını öldürmedi. İki kişi diyerek kimi kastettiğinizi de anlayamadım..."

"Kardeşinden söz ediyorum! Habil'in Kabil'i öldürdüğü ne kadar kesinse, o canavarın da Justin'i öldürdüğü o kadar kesindir. Aralarında geçen bir tartışmadan sonra kardeşinin kafasına ateş ederek onu öldürdü."

Bu haince yalanlar karşısında, Julie kontrolünü kaybetti. Öfkeden titriyordu. "Yalan söylüyorsunuz! Justin'in nasıl ve neden öldüğünü çok iyi biliyorum! Bunları Zack'in çocuğunu istemeyişinizi haklı göstermek için söylüyorsanız, haberiniz olsun, boşuna nefesinizi tüketiyorsunuz! Çünkü hamile değilim. Olsaydım da çocuğumu asla sizinle aynı evde bırakmazdım. Tevekkeli değil, kendi kocanız bile sizden soğumuş ve teselliyi başka kadınlarda aramış. Evet, evet, hepsini biliyorum!"

Bayan Stanhope, şaşkınlıktan ne diyeceğini şaşırmıştı.

Julie, "Zack bana her şeyi anlattı," diye devam etti. "Dedesinin ona, hayatta yalnız sizi sevmiş olduğunu, sizinle para için evlendiğini düşünenlerin yanıldığını söylediğini anlattı. Kocanızın size niçin âşık olduğunu, Zack'in niçin size hayranlık duyduğunu bir türlü anlayamıyorum. Kalbinizin yerinde bir buz parçası var. Tevekkeli değil, zavallı Justin eşcinsel olduğunu size söyleyememiş! Canavar olan Zack değil, sizsiniz!"

Bayan Stanhope, "Sen de canavarın avısın," diye karşılık verdi. "Oturun, Bayan Mathison."

"Hayır, gidiyorum."

"Eğer giderseniz, gerçeklerden korkuyorsunuz demektir. Sizinle görüşmeyi kabul ettim çünkü televizyonda onu savunmanızı izledim ve hangi nedenle buraya geldiğinizi öğrenmek istedim. Sizin fırsatçı biri olduğunuzu, gündemde kalmaya çalıştığınızı, buraya da bu amaçla geldiğinizi düşündüm. Ama cesur bir genç kadın olduğunuzu gördüm ve sizi buraya yanlış yönlendirilmiş olan adalet duygunuzun getirdiğini anladım. Özellikle kendi hemcinslerimde cesarete saygım vardır, Bayan Mathison. Bu nedenle, bana hâlâ acı veren bazı şeyleri sizinle konuşmaktan çekinmeyeceğim. Kendi iyiliğiniz için, beni dinlemenizi öneriyorum."

Julie tereddüt ediyordu. Ama oturmayıp ayakta bekledi.

Bayan Stanhope, ona bakarak, "Bana inanmamaya kararlı ol-

duğunuzu görüyorum," dedi. "Öyle olsun. Ben de sizin durumunuzda olsam aynı şeyleri hissederdim." Önünde duran çıngırağı alıp çaldı. Birkaç dakika sonra uşak kapıda belirdi. "Buraya gel, Foster," dedi. Uşak içeri girince de, "Justin nasıl öldü?" diye sordu.

Julie, "Ben onun nasıl öldüğünü biliyorum," diye söze karıştı.

Bayan Stanhope, kaşlarını kaldırarak, "Sen ne bildiğini sanıyorsun?" diye sordu.

Julie konuşmak için ağzını açtıysa da hemen kapadı. Karşısında ihtiyar bir kadın vardı. Zack'i affetmesi için, onun Justin'le ilgili anılarını paramparça etmeye hakkı yoktu. Beri yandan, Justin ölmüştü ama Zack yaşıyordu. "Bakın Bayan Stanhope," dedi. "Daha fazla kalbinizi kırmak istemiyorum. Gerçeği söylersem incineceksiniz."

"Gerçek beni incitemez."

Bu alaycı sözler, Julie'nin sabrını taşırmıştı. "Justin intihar etti," dedi. "Eşcinsel olduğu ve bunu kabullenemediği için kafasına bir kurşun sıktı. İntihar etmeden bir saat önce bunu Zack'e itiraf etmişti."

Yaşlı kadın gözünü bile kırpmadı. Julie'ye küçümseyen ve acıyan bakışlarla bakıyordu. Masanın üstünde duran fotoğraflardan birini alıp Julie'ye uzattı. "Şuna bakın," dedi. Bu, sarışın bir gencin teknede çekilmiş bir fotoğrafıydı. "İşte Justin. Sizce eşcinsele benziyor mu?"

"Bu çok saçma bir soru. Bir erkeğin cinsel eğilimleri görünüşünden belli olmaz."

Bayan Stanhope, ayağa kalkmış, bastonuna dayanarak, duvarın dibinde duran büfeye doğru gidiyordu. Kristal bardaklarla dolu olan büfenin kapılarını açtı ve uzanıp raflardan birine dokundu. O anda, raf öne doğru gelip katlandı ve arkasına gizlenmiş olan kasanın kapısı göründü. Kasa duvara gömülmüştü. Yaşlı kadın şifre tuşlarına basınca kapı açıldı. Julie onun çok gergin olduğunu hissediyordu. Kasadan kahverengi bir dosya çıkardı. Yüzü ifadesizdi. Dosyayı Julie'ye uzattı. "Bana inanmayacağınıza göre, buradaki gazete kupürlerine ve savcılık soruşturmasına bakabilirsiniz."

Julie isteksizce dosyadaki gazetelere göz attı. En üstteki gazetede on sekiz yaşındaki Zack'in ve Justin'in resmi vardı. Başlık şöyleydi:

ZACHARY STANHOPE KARDEŞİ JUSTIN'İ
ÖLDÜRDÜĞÜNÜ İTİRAF ETTİ

Julie'nin elleri titremeye başlamıştı. Gazetenin yazdığına göre, Zack, Justin'in odasında, Justin'in silah koleksiyonu arasında bulunan Remington marka otomatik bir tabancayı incelerken, bir yandan da kardeşiyle konuşuyordu. Tabancada kurşun olmadığını sanıyordu. Birden tabanca patlamış ve kurşun, Justin'in başına isabet ederek delikanlıyı oracıkta öldürmüştü. Julie dikkatle okuyor ama inanmak istemiyordu. Öfkeli bakışlarla Bayan Stanhope'a baktı. "Bunların hiçbirine inanmıyorum," dedi. "Gazeteler her zaman doğruları yazmaz."

Bayan Stanhope, uzanıp dosyadan kalın bir zarf çıkardı ve, "O halde kendi sözlerini okuyun," dedi.

"Bu da neymiş?"

"Savcının soruşturması ve olayla ilgili diğer bilgiler."

Julie zarfı açtı. Her şey elindeydi. Zack'in ağzından, olayın ayrıntılı hikâyesi bir stenograf tarafından, o anlatırken kaydedilmişti. Zack, aynen gazetenin yazdıklarını söylüyordu. Dizleri titremeye başlayınca, Julie kanepeye oturdu ve okumaya devam etti. Her şeyi büyük bir dikkatle okudu. Zack'in kendisine söylediğleriyle başkalarına söyledikleri arasında küçücük bir benzerlik arıyor ama bulamıyordu. Anlaşılan Zack ya kendisine, ya da Julie'den başka herkese, hatta yemin ettiği halde mahkemeye yalan söylemişti. Bu durumda bile onu haklı gösterecek bir mazeret arıyordu. "Zack bana niçin Justin'in intihar ettiğini söyledi, bilmi-

yorum ama," dedi, "şöyle ya da böyle, bu işte Zack'in suçu yokmuş. Bu dosyaya göre, olay bir kazaymış. Bir kaza! O da böyle söylüyor burada."

Bayan Stanhope, "Kaza değildi," dedi. "Göz göre göre gerçeği reddedemezsiniz. O, hem size hem de mahkemeye yalan söyledi."

Julie ayağa fırlayıp, "Susun!" diye haykırdı. "Bunun bir açıklaması var. Böyle olduğuna eminim. Zack Colorado'da bana yalan söylemedi. Söylese anlardım." Bir an düşündükten sonra, "Justin kendini öldürdü," dedi. "Eşcinseldi; bunu intihar etmeden önce Zack'e itiraf etti. O zaman Zack de her nedense suçu üstüne aldı. Belki insanlar bu intiharın arkasındaki nedenleri araştırmaya başlamasınlar diye..."

Bayan Stanhope'un sesi öfke ve merhametle doluydu. "Buda-la! Justin ile Zack silah patlamadan hemen önce kavga etmişlerdi. Kardeşleri Alex de, Foster da kavgayı işitmişler." Uşağa döndü. "Bu zavallı kadına ne konuda kavga ettiklerini söyle," dedi.

Foster, kesin bir tavırla, "Bir kız yüzünden kavga ediyorlardı, Bayan Mathison," dedi. Justin Bayan Amy Price'ı şehir kulübündeki Noel partisine davet etmişti. Zack de onu partiye götürmek istiyordu. Justin, Zack'in hatırı için davetini geri almak istiyor, Zack de bunu kabul etmeye yanaşmıyordu. Çok sinirliydi."

"İkinize de inanmıyorum."

"Ya size ya da yargıca ve gazetecilere yalan söylemiş olan birine inanmayı tercih ediyorsunuz, öyle mi?"

Julie bir an önce gitmek istiyordu. "Evet," dedi. "Hoşça kalın, Bayan Stanhope."

Hızla yürüyüp Foster'in açtığı kapıdan dışarı çıktı.

Bayan Stanhope arkasından sesleniyordu: "Eğer Zachary'nin yerini biliyorsanız ve vicdanınız varsa, hemen polise haber verin. Belki buna inanmayacaksınız ama ben Zachary'yi korumak için gerçekleri adaletten sakladım."

Julie döndü ve sesi titreyerek, "Bunu niçin yaptınız?" diye sordu.

"Çünkü onu tutuklayacaklardı. Ruh doktoru tarafından tedavi edilecekti. Zachary öz kardeşini ve karısını öldürdü. Belki, tedavi edilseydi, Rachel Evans şimdi mezarda olmayacaktı. Onun ölümü yüzünden vicdan azabı duyuyorum. Eğer onu Zachary'nin öldürdüğü baştan beri açıkça belli olmasaydı, ben yasal mercilere baş vurup Justin'in ölümündeki gizli kalmış gerçekleri açığa çıkaracaktım." Sustu. Besbelli toparlanmaya, acı çektiğini göstermemeye çalışıyordu. "Kendi vicdanınızı rahatlatmak için onun yerini polise bildirin. Aksi halde, bir gün başka birini öldürecek ve siz de hayatınızın sonuna kadar, benim gibi vicdani bir yük altında yaşamak zorunda kalacaksınız."

Julie, "O katil değil!" diye feryat etti.

"Değil mi?"

"Hayır!"

"Ama yalancı olduğunu inkâr edemezsiniz. Justin'in ölümü hakkında ya size ya da adli makamlara yalan söyledi, öyle değil mi?"

Julie cevap vermeye yanaşmıyordu. Çünkü kendi söyleyeceklerini duymaya dayanamayacağını hissediyordu. Bayan Stanhope, "O bir yalancıdır," dedi. "O kadar iyi bir yalancıdır ki kendisine en uygun mesleği seçti: Aktörlüğü." Dönüp gidecekken durdu ve omzunun üstünden baktı. "Belki de söylediği yalanlara kendisi de inanıyordur. Bu nedenle de çok inandırıcı oluyor. Belki filmlerde oynadığı insanların kişiliğine bürünüyor, gerçek hayatta da o kişiler olduğuna inanıyordu. Bu kadar 'yetenekli' bir aktör oluşunun nedeni bu olabilir. Gerçeği hayalden ayıramaması da olasıdır."

"Onun deli olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Bayan Stanhope artık güçlükle konuşuyordu. "Evet, Bayan Mathison. Bunu söylemek istiyorum."